

TRIPLU H – CINDEA CORINA

CAPITOLUL 1

Ei, asta este!

Privirea imi fuge pentru ultima data pe vila impunatoare din fata mea si care mi-a fost casa in ultimii nouasprezece ani, cu bune si cu rele. De cand ma stiu, asta mi-a fost caminul. Unul extravagant si luxos si pentru care am fost de multe ori invidiata pentru tot ceea ce a reprezentat si inca reprezinta: bani, pozitie sociala, oportunitati...

Putine persoane au fost cele care m-au apreciat pentru mine, pentru ceea ce sunt eu si reprezint cu adevarat. Pentru *adevarata* eu, Kim Larson. Nu au trecut de aparente, de chipul frumos si hainele elegante si nici macar nu au incercat. Asa ca m-am purtat si eu ca atare: cu indiferenta si insolenta, ascunzandu-ma sub masca de nepasare si superioritate la care se asteptau toti din partea mea.

Chiuiturile celor doua fete ce ma imbratiseaza strans ma scot din starea de melancolie in care am cazut. Jessica si Cindy. O blonda si o roscata. Prietenele mele de la gradinita, scoala si liceu. Alaturi de parul meu negru, am format intotdeauna un trio colorat si care a atras atentia. Eram tot timpul impreuna, formand un tot, iar lumea ne-a numit simplu: Trix. Cand cineva spunea Trix, se referea la toate trei.

Ne stim de o viata si totusi, nici una dintre ele nu ma cunoaste suficient.

Am crescut in acelasi cartier select si am dus aceeași viața fara griji, avand totul la picioare. Singurele noastre griji au fost cumparaturile, chefurile si... baietii. Asta s-a asteptat intotdeauna de la noi, sa dam tonul. Sa fii la moda insemna sa te imbraci ca noi, sa fii popular insemna sa fi una din persoanele cu care noi vorbim. Nici un chef nu era reusit daca nu participa Trix! In ce priveste baietii...

Sunt impreuna cu Mike Johnson de aproximativ un an de zile. Cel mai ravnit baiat din liceu si, intr-un fel, varianta mea masculina. Aceeasi pozitie sociala, parinti cu la fel de multi bani, aceeași atitudine fata de toata lumea... Ingamfat, egocentric, o tona de tupeu in el si cu parerea totul i se cuvine, inclusiv eu. Atata doar ca la mine e totul de fatada, pe cand la el si prietenele mele e totul natural, un mod de a fi si un stil de gandire.

Ma smulg cu greu din bratele lui Cindy si ale Jessicai si ma indrept spre Mike. Inca e suparat pe mine pentru ca plec si nu l-am lasat sa ma conduca nici pana la facultate. Nu mi-am dorit ca drumul pana acolo sa il fac certandu-ma cu el si sa-i aud reprosurile! Tin mult la el, dar nu il iubesc si nici nu l-am iubit vreodata. Nu cu adevarat!

-O sa te sun cand ajung! ii spun incet, iar vocea nici mie nu mi se pare convingatoare. Si poti veni in vizita cand poti! incerc sa indulcesc tonul cand vad cum un nerv i se bate pe maxilar.

-Da, Kim, sigur! raspunde printre dinti, dupa ce se desprinde din sarutul mai mult formal pe care mi-l da.

Isi tine cu greu firea vulcanica in lanturi, inghitind cuvintele taioase pe care stiu ca mi le-ar spune, dar nu are incotro. Nu isi poate permite sa faca o criza de nervi, asa cum ar dori, de fata cu mama mea.

Ma intorc spre femeia ce mi-a dat viata si, pentru prima data, am lacrimi in ochi. Inalta si blonda, cu o eleganta innascuta in toata fiinta ei, arata minunat, ca intotdeauna. Uneori mi-as fi dorit sa ii seaman mai mult, dar am luat de la ea doar ochii albastrii, parul negru ca taciunile fiind un dar de la tata. Ea este singura persoana careia o sa-i simt cu adevarat lipsa!

-O sa imi fie dor de tine! ii soptesc in par si ii simt oftatul.

-Si mie, scumpo! Dar daca asta iti doresti...

Ma desprind cu greu din bratele ce se agata de mine, parca nevrand sa imi dea drumul si, cu un zambet larg pe fata, ma urc la volanul Ferrari-ului meu rosu pe care il ador. Masina este unul din putinele lucruri scumpe pentru care as suferi daca nu mi-as putea-o permite.

-Ai grija cum conduci si unde opresti! imi striga mama cu glas ingrijorat.

-Da, mama! Nu o sa depasesc viteza legala si ma voi opri doar de vreo trei ori, in orase mari si la hoteluri de cinci stele! Ce as putea sa patesc? spun rabdatoare, incercand sa nu imi dau ochii peste cap.

-Peste doua saptamani venim sa te vizitam! imi striga Cindy. Toti trei!

Mike inclina doar din cap, dar ochii caprui ma privesc inca suparati. Nu o sa-i treaca prea usor!

Inclin din cap si mai zambesc o data, apoi pornesc de pe loc usor, incercand sa imi strunesc nerabdarea de a apasa pedala de acceleratie pana la fund. Abia cand ies din LA imi dau drumul bucuriei navalnice sa izbucneasca, scotand un chiot puternic si prelung. In sfarsit, sunt libera!

Dau drumul tare la muzica si accelerez cat imi permit, apoi strig din nou, din toti bojocii: *DA!* Am reusit!

Am in fata un drum de douazeci si patru de ore de condus. Doua mii cinci sute de kilometrii care ma despart de Colegiul de Arhitectura din cadrul Universitatii din Houston. Dar trebuie sa-i fac daca vreau sa imi iau masina cu mine. Sper doar sa fie suficient de departe de LA!

M-am saturat sa ma prefac fericita, sa zambesc doar fiindca la asta se asteapta oamenii de la mine. Sa fiu cu totul altcineva decat sunt. Sa nu am voie sa vorbesc cu anumite persoane pentru ca sunt "sub rangul meu" si imi creez o imagine negativa. Si am obosit sa ma prefac. Vreau sa pot sa fiu eu insumi, cu bune si cu rele, sa imi aleg prietenii in functie de ceea ce simt fata de persoanele respective si nu fiindca imi sunt impusi de catre anturaj.

Asa ca mi-am jucat singura carte care ma putea ajuta sa ma eliberez. Nu am spus nimanui nimic, decat o zi inainte de plecare, ca nu o sa merg la nici o universitate din LA. Nu vreau sa primesc notele fiindca sunt fata lui cutare sau fiindca cinci generatii in spate au urmat aceeasi scoala. Nu vreau sa am colegi si prieteni aceleasi persoane pe care aproape ca nu le mai suport.

Imi doresc un nou inceput, sa pornesc de la zero. Sa reusesc in viata pe propriile mele puteri si picioare. Sa imi fac prieteni adevarati care sa ma accepte asa cum sunt. Sa stau la camin, alaturi de oameni normali si carora nu le serveste valetul micul dejun.

Stiu ca pentru toata lumea a fost un soc alegerea mea, dar nu imi pasa. Iar mama, pana la urma, a inteles. Stiu ca si tata ar fi fost de acord cu mine, daca ar mai fi trait. Intotdeauna mi-a spus sa fac ce *simt* ca este bine, nu ce trebuie, si abia atunci voi fi fericita. Ei bine, asta fac! Iar daca zambetul larg pe care mi-l simt pe fata este un semn, atunci *chiar sunt* fericita!

Ajung in campusul facultatii dupa trei zile. Este ora zece dimineata si de-abea maine incep cursurile, dar campusul e la fel de plin si animat ca un furnicar. Pentru o clipa, raman nemiscata si privesc roata la locul in care imi voi petrece urmatorii cinci ani din viata. Emotia imi provoaca un gol in stomac la care nu ma asteptam.

Parcarea campusului este plina si incerc sa gasesc un loc de parcare intre sutele de masini. Ochii imi stralucesc cand zaresc, in sfarsit, un loc liber intre doua... Ferrari negre si parchez zambitoare, nu fara sa ma intreb de ce toata lumea ocoleste locul respectiv. Primul lucru pe care il am de facut este sa imi confirm sosirea, sa primesc orarul si harta campusului si, mai ales, repartizarea la camin. Desi m-a incantat drumul lung care mi-a permis sa imi pun in ordine gramada de ganduri si sentimente, imi doresc sa stiu ca m-am instalat odata si astept cu nerabdare sa cunosc imprejurimile.

-Hei! Nu ai voie sa parchezi aici! aud o voce grava in timp ce cobor.

Privirea imi cade pe un tip ce ma priveste contrariat de obraznicia de care am dat dovada.

-Cine spune? il intreb usor ironica in timp ce imi blochez masina si nu-i bag in seama avertizarea.

-Eu! raspunde parand a fi indignat ca nu-i recunoasc persoana.

Ridic o spranceana perfect pensata si imi indrept privirea spre cel care sta sprijinit de masina din dreapta mea. Abia am timp sa observ ca masinile sunt identice cu a mea, doar culoarea difera, amandoua fiind negru mat. Atentia imi este atrasa de tipul brunet si usor ciufulit ce se apropie acum de mine cu un ranjet pe fata.

Inaltimea lui ma face sa imi dau capul pe spate, dar nu ma impresioneaza. In schimb, ochii sunt... surprinzatori. Nici caprui, nici verzi. Verdele inchis de pe margini, se deschide intr-un verde crud, punctat din loc in loc cu auriu. Cei mai ciudati si frumosi ochi pe care i-am vazut vreodata!

Dar si restul arata minunat! Tricoul negru si mulat pe tors scoate si mai mult in evidenta latimea umerilor si muschii perfect conturati. Iar blugii deschisi la culoare ii vin turnati pe... partea de jos. Hm! Arata bine, trebuie sa recunosc, chiar daca atitudinea lui lasa de dorit.

Privirea mi se intoarce la ochii lui si ii zambesc cat pot de dulce.

-Nu scrie nicaieri ca locul e rezervat, asa ca...

Tipul ma priveste uimit si ma examineaza atent din cap pana in picioare, apoi ranjeste din nou.

-Nu scrie nicaieri, dar e un lucru stiut. Si apoi, tocmai ti-am spus eu!

O, la naiba, am ajuns de doar cinci minute si ma cert pentru un loc de parcare!

-Uite care-i treaba, ii explic ca unui copil mic si prost, am facut o gramada de drum pana aici, sunt obosita si vreau sa ma cazez. O sa imi mut masina mai tarziu sau maine. Pana atunci, cel al cui este locul n-are decat sa-si parcheze masina altundeva!

Fara sa ma mai sinchisesc de reactia lui, ma indepartez spre cladirea administrativa, oftand usor.

Cand, dupa mai bine de doua ore, reusesc sa ies din secretariatul decanului, am in brate un teanc impresionant de hartii. Cred ca o sa-mi ia tot atata timp sa le citesc cat mi-ar lua o materie pe un an intreg!

Pescuiesc din morman harta campusului si incerc sa aflu unde imi gasesc caminul si camera cu numarul 333. Trei de trei. Trix! Gandul imi fuge fara sa vreau la Jessica si Cindy si parca, pentru o clipa, mi-as dori sa fie si ele aici. Dar nu! De asta am plecat!

Tot corpul imi este scuturat puternic cand ma izbesc de cineva si sunt la un pas de a cadea in fund cand doua maini ma prind strans.

-Uita-te pe unde mergi!

Privirea mi se ridica spre posesorul vocii rastite si raman socata. Aceeasi ochi ciudati si acelasi ranjet ingamfat, doar ca pe un alt chip, ceva mai tanar. Un corp la fel de dur si de lucrat, dar imbracat in blugi negrii si tricou alb. Ce naiba?!

-Este valabil si pentru tine! marai eu la el si il ocolesc, indepartandu-ma.

Toti baietii de aici sunt niste neciopliti?!

-Misto picioare, scumpo! striga el dupa mine si ma opresc surprinsa, privind in jos spre pantalonii mei scurti.

-Da, stiu! strig peste umar cu un chicot la comentariul pe care l-am auzit atat de des si ma indepartez in timp ce il aud razand.

Cand ajung, in sfarsit, pe holul etajului trei al caminului si imi caut din privire camera, ochii mi se opresc pe spatele unui tip inalt, imbracat tot in negru. Muschii ii joaca pe sub tricoul mulat in timp ce inghesuie in zid o tipa cu par rosu, saruntad-o cu foc. Dar ma opresc socata la un pas de ei cand intalnesc privirea lui.

Desi saruta fata in continuare, ochii ii sunt fixati pe mine si ranjeste superior. Care erau sansele sa intalnesc din nou aceeasi ochi neobisnuiti si acelasi ranjet? Nici una! Zero barat! Asa ca ma smulg din loc si ma grabesc spre camera mea. Cu o secunda inainte sa intru, nu ma pot abtine si mai arunc o privire spre cei doi. Ochii lui ciudati sunt tot pe mine, in timp ce fata din bratele lui mai are putin si se prelinge pe langa zid, nebagand de seama ca tipul nici macar nu e atent la ea.

Alung totul din gand si ochii imi fug pe camera ce imi va fi camin. Este mai mica decat m-am asteptat, dar nu conteaza. Este impartita in doua zone, iar zona din stanga, dupa gramada de lucruri aruncate dezordonat peste tot, este deja ocupata, astfel incat ma asez pe patul din partea dreapta.

In fata usii, o fereastră largă permite razelor soarelui sa lumineze incaperea. Un pat simplu, un dulap, un birou si cateva rafturi pentru carti. Asta avem fiecare. E suficient si tot ceea ce imi doresc!

Oftez adanc si mai privesc o data in jur. Perfect! Nu sunt cameriste si nici valeti, nimeni sa stranga dupa mine si sa nu ma lase sa fac nimic. Un zambet larg mi se aterne pe fata si ma ridic vesela. Las toate hartiile primite pe pat si ma grabesc sa imi aduc bagajele din masina. O sa despachetez urgent, apoi o sa cercetez prin jur.

Dar cand ajung in parcare sunt la un pas sa fac ceea ce n-am facut de mult timp, de cand eram doar o copila: sa dau cu piciorul in pamant!

Masina mea frumoasa este blocata din toate partile! In fata, de bordura inalta, iar pe parti si in spate de trei Ferrari negre mate! Ajunsa langa ea, imi pun mainile in solduri si oftet adanc.

-Pe bune?! marai printre dinti.

De cele trei masini stau sprijiniti lejer, cu mainile la piept, privind la mine si ranjind malefic, cei trei baieti cu ochi superbi de care m-am lovit de cand am ajuns aici. Atat ei, cat si cateva zeci de persoane stranse in jurul nostru, ma privesc curiosi sa vada cum reactionez.

Perfect!

Si... am postat primul capitol! Nu m-am putut abtine si am avut "mancarici" la degete. Am pus si distributia, am facut coperta. Dar, deocamdata, cam atat. Cand o sa incep serios, o sa postez zilnic sau la doua zile, dupa cum v-am obisnuit. Pana atunci, insa, astept cu nerabdare parerile voastre despre acest inceput!

CAPITOLUL 2

Privirea imi fuge pe rand pe cei trei barbati. Ii masor pe rand, din cap pana in picioare, fara pic de jena. De ce m-as rusina? Doar nu eu sunt cea care ma comport copilareste! Asa ca adaug si putina ironie in privire, ignorand chicotelile pe care aceasta le aduce in randul celor din public.

Este evident ca cei trei sunt inruditi, daca nu chiar frati. Aceeasi ochi neobisnuiti, acelasi zambet ironic si aceasi atitudine infumurata. Chiar si fizic seamana izbitor de mult intre ei! Sunt la fel de inalti, probabil in jur de un metru si nouazeci, dar diferenta de varsta dintre ei se observa totusi in masa musculara.

Cel de care m-am ciocnit pe hol pare sa fie cel mai tanar dintre ei, fiind si cel mai putin incrunatat, iar cel care facea schimburi de fluide cu roscata pare sa fie cel mai in varsta, probabil in anii terminali ai facultatii, deci cel care m-a admonestat in parcare ar fi mijlociul.

Privirile lor ma masoara la fel de fatis si parca ar spune ca stiu cum arat dezbracata. Ceea ce nu stiu ei insa, este faptul ca toata viata am fost sub lumina reflectoarelor si sunt obisnuita sa fiu privita astfel, fara sa aiba vreun impact asupra mea. Probabil se asteapta sa fiu sperziata de atitudinea lor sau sa-mi cer scuze, lucru pe care cu certitudine nu o sa-l fac.

Drept urmare, ii ignor complet si imi scot cele doua bagaje inghesuite din masina apoi, cu aceeasi indiferenta, ma indrept spre camin. Mai mult ca sigur ca nu se asteptau la nepasarea mea, gestul meu nu doar surprinzandu-i cat si iritandu-i totodata, mai ales ca avem destui spectatori. Insa bratul drept imi este prins intr-o inlestare puternica si sunt atat de brusc intoarsa incat aproape ametesc.

-Unde naiba crezi ca te duci?

Maraitul jos ce rasuna langa urechea mea nu poate decat sa ma irite eventual, in nici un caz sa ma sperie, asa cum i-a fost intentia. Nu-mi pasa ca tipul e urias pe langa mine, iar hainele negre il fac sa para infiorator. Nu asta ma rascoleste! Electricitatea pe care o simt pornind din locul in care ma atinge si care imi strabate tot corpul este ceva nou, ceva ce nu am mai simtit pana acum si la care, cu siguranta, nu ma asteptam. Dar nu am de gand sa-l las sa observe impactul avut asupra mea, asa ca imi ridic privirea in ochii minunati si zambesc dulce, incercand sa ascund tot ceea ce simt.

-Unde naiba doresc sa merg! soptesc usor, in contradictie cu maraitul lui.

Pentru o clipa, ochii i se maresc, surprinsi de modul in care am reactionat. Sau poate a simtit si el aceeasi electricitate ca si mine, caci pare uluit. Aproape ca vad un licar de admiratie in ei. Aproape, fiindca mijeste ochii imediat si un nou zambet superior i se intinde pe fata.

-Nu stii cu cine te pui, papusa!

Pana aici! Nimeni nu ma face pe mine papusa! Intotdeauna am urat sa mi se spuna asa! Plus faptul ca se faleste cu cine e el, lucru pe care il detest la fel de mult! Imi dau drumul bagajelor si imi smucesc bratul din mana lui, apoi imi pun mainile in sold.

-Hm! Oare cu cine? intreb zambind, apoi privindu-l ironic de jos si pana sus, in ciuda inaltimei, cu buzele tuguiate. Credeam ca sunt in sud, in renumitul Texas, unde barbatii sunt galanti. Se pare insa ca am dat de trei vacari tampiti, cu minte de copii de gradinita si care au schimbat caii obisnuiti cu un alt calut! fac referire la semnul de la Ferrari.

Cateva rasete infundate se aud in jur, dar sunt repede ascunse cand privirea tipului din fata mea se intoarce spre ei incrunzata.

-Ce nu intelegi tu, *papusa*, imi adreseaza din nou cuvantul care a observat ca nu mi-a placut, este ca asta e locul meu si ca familia mea detine jumătate din campus! se intoarce din nou sa maraie la mine.

-Perfect atunci! spun ridicand din umeri. Imagineaza-ti ca am parcat in jumătatea care nu-ti apartine!

Si cu asta, mi-am luat din nou bagajele si am plecat, dar nu inainte sa am satisfactia sa vad uluirea celor trei si sa aud cateva incurajari subtile.

Privirea lor o simt insa pe mine in timp ce ma indepartez. Ce, Doamne iarta-ma, a fost asta? Cumva, in sinea mea, simt ca a fost mai mult decat o simpla discutie despre parcare. Ca si cum ar fi avut ceva personal cu mine.

Ajuns in camera, oftez adanc. Poate ca nu este o idee prea buna sa ma apuc de despachetat. La cum mi-a mers in prima zi, ori imi caut ceva de inchiriat si plec din campus, ori ma intorc acasa. Caci, daca raman, sigur voi avea probleme cu cei trei infumurati! Pe bune, acum! Cum sa te certi pentru un loc de parcare in halul asta?! Sau sa te razbuni? Doar n-am omorat pe nimeni!

Dar nu am timp sa ma hotarasc, caci usa se deschide larg si in camera intra vijelios o fata ce se opreste brusc cand ma observa.

-Ai ajuns! imi zambeste larg. Eu sunt colega ta de camera, Samantha Clarke. Insa toti prietenii imi spun Sam.

Fata din fata mea *este* ca o papusa. Blonda, cu parul lung, ochi incredibili de verzi si tenul ca de portelan. Suntem cam de aceeasi inaltime, dar in rest reprezentam doua contraste. Ea blonda, eu bruneta. Ea ochi verzi, iar eu albastrii. Zambetul ii este inسا deschis si sincer si imi place de ea din prima clipa. Poate ca am totusi si ceva noroc in prima zi!

-Kim Larsen! ii zambesc si eu.

-Ma bucur ca ai ajuns cu bine! Am vrut sa te astept dar... am dat o fuga pana in parcare ca am auzit ca o nebuna s-a pus cu fratii Morgan, reusind sa ii scoata din pepeni, lucru rar intalnit, inسا am ajuns prea tarziu si am pierdut spectacolul! spune ea cu regret.

La naiba! Deja se vorbeste despre asta?!

-Fratii Morgan? intreb cu glas pierit. Cine sunt astia?

-Cum, nu stii?

-Nu, sunt din Los Angeles si nu s-a auzit de ei pana acolo! spun usor ironica.

-Pai... Sunt baietii uneia dintre cele mai vechi si cunoscute familii din Houston. Si bogate, bineinteles! adauga razand. Dar sunt si cei mai misto baieti de pe aici! Sunt extrem de simpatici si glumeti, pe langa faptul ca arata mai bine decat oricine. Aproape toate fetele sunt lesinate dupa ei! Dar trebuie sa ai grija! adauga pe un ton conspirativ. Isi schimba partenerile mai des decat ciorapii, asa ca nu vreau sa iti faci cumva iluzii!

Din descriere, se pare ca cei trei s-au purtat asa urat doar cu mine! Oare am dat exact peste acelasi lucru din cauza caruia am plecat? Oameni bogati care considera ca din cauza asta li se cuvine totul? Inca un motiv sa stau departe de cei trei infumurati!

-In locul tau, nu mi-as face griji! o linistesc pe Sam. Nu e nici cea mai mica sansa sa imi placa vreunul dintre ei!

-De ce spui asta?

-Pentru ca eu sunt nebuna din parcare care s-a pus cu ei! o lamuresc si pufnesc in ras cand ii vad uluirea.

Dupa minute bune in care radem amandoua, Sam ma priveste clatinand din cap.

-Nu pot sa cred ca totul a pornit de la un loc de parcare! spune uimita. Daca stau si ma gandesc bine, au mai facut si altii gresala ta, dar nu au reactionat asa! Adica, e de inteles ca studentii noi sa nu cunoasca faptul ca ala e locul lor, dar cum am auzit ca s-a purtat Hayden cu tine..., nu este in firea lui!

-Hayden?! intreb tresarind la auzul numelui neobisnuit.

-Da, rade Sam. Hayden este cel mare, e in anul patru la managementul afacerilor, Heaton, mijlociul, e in anul doi cu aceeaasi specializare, si Holden mezinul, e in primul an la arhitectura. Toti trei au nume ciudate, incepand cu H. Am auzit ceva povesti legate de asta, ca asa si-a dorit mama lor, dar nu stiu daca sunt adevarate.

-De unde stii atatea despre ei? intreb nedumerita.

-Oh, suntem prieteni de familie. Ne cunoastem de mici! Nu au fost asa de... razvratiti inainte, adauga Sam ca o scuza. S-au schimbat insa mult de la moartea mamei lor, acum cinci ani. Tatal lor le-a cam dat mana libera...

-Asta nu e o scuza! o intrerup. Si tatal meu e mort de patru ani, dar asta nu m-a facut sa devin nesimtita!

Pentru o clipa, Sam ma priveste cu ochi mari.

-Totusi e ciudat... Ai reusit sa te ciocnesti de toti trei in aceeaasi zi si i-ai facut sa reactioneze cum nu i-am vazut s-o faca niciodata, mai ales pentru o fata!

-Cum adica? intreb nedumerita.

-Ai reusit sa-i scoti din pepeni pe toti trei in aceeaasi zi! Si asta, draga mea, e ceva! rade Sam. Sunt obisnuiti ca fetele sa lesine in fata lor, sa se balbaie, nicidecum sa le raspunda ironic! Ah, ce-as fi vrut sa-l vad pe Hayden ramanand fara cuvinte! chicoteste ea.

Fara sa vreau, pomenirea numelui sau imi aduce aminte de reactia pe care am avut-o cand m-a atins si ma incrunt usor cand simt un gol in stomac. Nu, nu pot sa cred ca sunt la fel ca restul fetelor si ca a

reusit sa ma ameteasca cu o simpla atingere! Ce naiba?! Probabil am reactionat asa din cauza nervilor! Trebuie sa stau cat mai departe de ei! Campusul e urias, nu cred ca va fi greu! Dar... de unul din ei sigur nu scap! Se pare ca Holden imi va fi coleg de an! Fir-ar sa fie!

Tipatul lui Sam ma face sa tresar si ma intreb ce-a apucat-o.

-Suntem colege! striga ea din nou. Cu toata nebunia asta, nici nu te-am intrebat ce specializare ai. Dar..., bate ea cu mana pe una din hartiile mele primite la secretariat si pe care le-a gasit pe pat, suntem colege! A, si suntem colege si cu Holden, sa nu uitam! adauga chicotind si ma intreb daca nu cumva mi-a citit gandurile precedente.

-Nici ca se putea mai bine! spun ironica si imi dau ochii peste cap. O, nu ma refeream la tine, Sam! adaug rapid cand vad ca se incrunta.

-Stiu, recunoaste ea, dar incruntaea nu i se sterge. O sa vorbesc eu cu ei si o sa te lasi in pace! ma asigura ea.

-Multumesc, Sam, dar nu este nevoie! Nu am nevoie sa imi ia cineva apararea! O sa ma descurc cumva sa-i ocolesc. Si apoi, doar nu o sa ma omoare pentru ceva atat de... protestesc, nu?!

Tot povestind cu ea, nici nu mi-am dat seama ca am reusit sa imi despachetez toate bagajele, ceea ce imi spune ca am fost mai mult decat concentrata asupra discutiei.

-Diseara mergem la chef! ma anunta solemn, iar eu ma incrunat. Nu te stramba! rade de mine. Saptamana asta sunt o gramada de petreceri organizate in mod special pentru a ne cunoaste intre noi, bobocii, si cei vechi sa cunoasca noii veniti! rade ea.

-Astazi spun pas! ii raspund serioasa. Sunt obosita de pe drum si vreau sa merg sa imi mai cumpar cate ceva, apoi sa dorm!

Oricat a incercat Sam sa ma convinga sa plec cu ea la nu stiu ce petrecere, am refuzat. Chiar nu imi doresc ca in prima zi de facultate sa adorm cu capul pe banca din cauza unui chef tampit! Asa ca, iata-ma intr-un supermarket din apropierea campusului, facand cumparaturi. Stocul de ciocolata e cel mai importat, imi spun in timp ce pun in cos vreo douazeci de tablete! Nu pot invata daca nu mananc ciocolata! In plus, am probleme si cu glicemia!

-Spune-mi ca nu mananci tu toata aia!

Ma-ntorc surprinsa spre vocea grava si nasul aproape ca mi se loveste de un piept lat. Oftez cand ridic privirea si intalnesc doi ochi verzi neobisnuiti. Holden! Impinge un cos urias, plin ochi cu tot felul de produse, de la bere la cipsuri. Dar, in mod ciudat, imi zambeste normal, nu ironic, asa cum ma asteptam.

-Ba da, fiecare bucatica! ii raspund si il ocolesc, mergand spre casa de marcat.

-O sa te ingrasi cat o balena sau o sa faci diabet! imi spune incrunat, impingandu-si caruciorul pe langa mine si, surprinzator, chiar pare ingrijorat.

-Ti se pare ca sunt grasa? il intreb zambind si aratand spre mine, fiind foarte constienta de cum arat.

Sunt imbracata tot in pantaloni scurti, de blugi, un tricou simplu, alb si am o pereche de converse in picioare. Nimic deosebit, ba chiar banal. Desi e aproape seara, caldura inca isi face de cap, asa incat am luat pe mine ceva cat mai usor.

-Oh, nu! Arati perfect! raspunde zambind draceste, masurandu-ma din ochi, cu sprancenele usor ridicate, apoi isi musca buza de jos.

-Sunt hipoglicemica! il lamuresc in privinta ciocolatei si ma indepartez de el.

Odata iesita din magazin, regret ca nu am venit cu masina. Aerul conditionat din ea ar fi reusit sa ma mai raceasca putin. Dar, trebuie sa recunosc ca nici nu am vrut sa vad daca mi-a fost deblocata sau nu de cei trei crai. O sa mi-o mut cand ajung in campus si o sa termin cu nebunia asta!

Tresar cand imi suna telefonul si nu pot sa nu ma stramb cand vad apelantul, stiind ce ma asteapta.

-Mike!

-Ai spus ca ma suni! incepe el direct cu un repros.

Intr-un fel, are dreptate sa fie suparat. Nu i-am dat nici un fel de explicatie pentru hotararea mea de a pleca din LA si nici timp sa se obisnuiasca cu ideea. Pur si simplu, l-am pus in fata faptului implinit. Orgoliul lui urias este mai mult ca sigur grav afectat si pe cine sa se razbune? Pe mine, normal. Nu se intampla in fiecare zi ca cea care iti e iubita de un an de zile sa se hotarasca sa se mute la mii de kilometri departare, iar parerea ta sa nu conteze nici un pic!

-Mike, am avut o zi grea, sunt rupta de oboseala si vreau sa dorm! incerc sa ma scuz. Nu am evitat sa te sun, pur si simplu nu am avut timp! ii spun oftand.

Li aud prin telefon scrasnetul din dinti si stiu ca se abtine cu greu sa nu spuna ceva ce ar regreta mai tarziu.

-Vin la tine la sfarsitul saptamanii! spune scurt.

-Nu! De ce? Mike! strig nervoasa cand realizez ca a inchis deja si sunt la un pas de a arunca telefonul cat vad cu ochii.

Ma intorc direct in camera si sunt fericita ca Sam e plecata. Sunt atat de nervoasa pe Mike si pe modul in care mi-a inchis telefonul in nas incat e mai bine ca sunt singura si nu ma pot descarca pe nimeni nevinovat. Dupa cateva minute in care ma invart prin incapere, imi dau seama ca, poate, nu ar fi asa de rau ca Mike sa vina. Trebuie sa discutam si sa aflam la ce ne asteptam unul din partea celuilalt. Ar fi ocazia perfecta sa-i spun ca totul s-a terminat, dar nu sunt sigura ca eu chiar imi doresc asta. Si daca pana atunci ma hotarasc ce vreau, ar fi frumos sa-i spun spun in fata, nu la telefon. Merita macar atata consideratie din partea mea.

Dupa un dus prelung prin care incerc sa imi scot oboseala si nervii din corp, ies din baie infasurata doar intr-un prosop, cu gandul la patul care ma asteapta. Insa respiratia mi se opreste brusc si icnesc puternic cand, in mijlocul camerei luminate doar de o veioza, sta un... barbat.

-Nu pot sa cred! *Tu* esti Kim?? intreaba vocea baritonala si este evident ca tipul e la fel de socat ca si mine.

Incerc sa ignor faptul ca sunt aproape dezbracata si uda, si toata furia adunata in cursul zilei razbate din tonul si intrebarea mea:

-Ce dracu' cauti aici?

Va multumesc ca cititi, comentati si votati!

Astept cu nerabdare si mult interes parerile si comentariile voastre. Eu sper sa va placa! :)))

La media il aveti pe Hayden, a.k.a. Nick Bateman. Sau invers. Nu este exact ce mi-am imaginat eu, dar se apropie si e un tip sexi pentru care, eu personal, am o slabiciune. :)))

CAPITOLUL 3

Ignorandu-mi cu desavarsire tonul iritat, Heaton ranjeste spre mine, in timp ce privirea lui obraznica nu scapa nici o particica din pielea mea expusa.

-M-a trimis Sam dupa tine! explica intr-un tarziu, cand sunt la un pas de a exploda.

-Samantha? intreb uluita.

-Da, chiar ea, colega ta de camera. Si stai linistita, daca stiam ca tu esti, nu veneam nici mort dupa tine!

Zambetul larg nu i-a disparut de pe fata si nu stiu daca glumeste sau vorbeste serios.

-Ei bine, te putea scuti de un drum! Nu vin nicaieri! raspund incrunzata.

-Cum adica, nu vii? ma intreaba in timp ce zambetul ii dispare brusc.

-Asculta-ma bine..., incep cu un oftat, dar sunt intrerupta brusc.

-Heaton. Heaton Morgan! zambeste din nou si se apropie de mine cu mana intinsa.

-Ramai unde esti! strig catre el, strangand cat mai bine de prosopul minuscul in jurul meu.

Nu ajunge ca stau, aproape dezbracata, de vorba cu un tip necunoscut, mai trebuie sa facem si cunostinta prin calde strangeri de mana?

Heaton se opreste razand, ridicand mainile in semn ca se preda.

-Kim, uite cum sta treaba. Tot am venit pana aici, asa ca fa bine si pune ceva pe tine si hai la petrecere. Sam te asteapta. Ba chiar mi-a spus sa nu cumva sa ma intorc fara tine! Iti las zece minute sa te imbraci apoi, daca nu esti gata, te iau cu mine asa, invelita in prosop. Tu alegi! Dar sa stii ca

prosoapele nu prea mai sunt la moda! Desi..., adauga muscandu-si buza si masurandu-ma impertinent, cred ca ai face senzatie!

Imi strang ochii si incerc sa ma calmez, numarand in gand pana la zece. Habar nu am daca functioneaza, dar macar incerc sa nu izbucnesc si sa-l injur, desi nu-mi sta in obicei. Tresar insa puternic cand vocea lui Heaton se aude langa urechea mea, ceva mai tare decat o soapta.

-Nu ma tenta, iubire, ca nu stii de ce sunt in stare!

Ochii mi se deschid larg si ma trezesc cu fata lui Heaton la cativa centimetri distanta de a mea. Ochii verzi stralucesc ciudat si parca ma atentioneaza ca e pus pe rele. Nu stiu ce ma agita mai mult: amenintarea lui sau faptul ca este atat de aproape de mine, generandu-mi furnicaturi pe piele. Ei bine, lasa ca vedem noi care pe care! Si eu pot sa ma joc!

-Zece minute! ii soptesc si il surprind zambindu-i atat de dulce incat ramane incurcat. Acum iese!

Odata ramasa singura, imi deschid dulapul si aleg cea mai sexi rochie pe care mi-am adus-o. Parca regret ca nu mi-am adus mai multe haine si, mai ales, ca mi-am adus doar haine simple, putine dintre ele fiind elegante, totul facand parte din planul "noua eu". Nu mi-am dorit ca lumea sa imi stie contul din banca si nici sa mi-l ghiceasca dupa imbracaminte, doar de asta am plecat din LA. Si totusi, iata-ma in prima zi doar, si apelez deja la vechea Kim. Imi promit mie insumi ca o sa fie doar de data asta si doar ca sa ma razbun pe tipul minunat care si-a permis aproape sa ma ia pe sus.

Vrea sa fac senzatie? O sa fac! Uscatul parului si machiajul intunecat care imi scoate albastrul ochilor in evidenta imi ia mai mult timp decat trasul rochiei rosii pe mine, dar sunt multumita de rezultat. Datorita parului negru si a tenului usor bronzat, rosul puternic imi vine perfect. Rochia am mai purtat-o o singura data, la inaugurarea unui club de fite si faptul ca mi s-a parut prea provocatoare m-a facut sa nu o mai iau a doua oara pe mine. Nu doar culoarea in sine atrage atentia, cat si modul in care se muleaza pe corpul meu, aratand perfect fiecare curba. Asta si faptul ca imi ajunge doar pana la mijlocul coapselor, lasandu-mi picioarele aproape in intregime vederii. Habar nu am cum de am luat-o cu mine, dar acum ma bucur ca am facut-o. Incalt rapid o pereche de sandale cu toc inalt, tot rosii, formate din cateva barete subtiri ce mi se impletesc pe glezne si ma aplec spre oglinda de pe birou sa ma rujez. Cu rosu aprins, bineinteles!

Usa se deschide brusc, fara nici un avertisment sau o bataie macar, si Heaton intra ca la el acasa, probabil sperand ca nu sunt inca gata sau, cine stie, ca sunt mai dezbracata decat eram cu amaratul ala de prosop. Privirile ni se intalnesc in oglinda si nu pot sa nu observ uluirea de pe fata lui. Ochii i se opresc pe buzele ce imi sunt rotunjite si pregatite pentru rujat si se maresc surprinsi. Dar marul lui

Adam ii urca si coboara de cateva ori atunci cand privirea ii coboara pe picioarele mele, aratandu-mi clar ca inghite in sec, si de-abea ma abtin sa nu pufnesc in ras. Reactia lui este una de milioane si exact ceea ce speram!

-Sunt gata! exclam indiferenta la modul in care ma priveste si ma strecoar pe langa el spre usa. Vii sau ai adormit? intreb ironica atunci cand vad ca inca sta nemiscat.

Tresare ca iesit din transa si ma urmeaza imediat. Isi potriveste pasul pe langa mine si, cand ma astept mai putin, se apleaca si imi spune din coltul gurii:

-Te-am subestimat! Poti fi mai rea decat am crezut!

-Rea?! De unde ai mai scos-o si pe asta? exclam uluita.

-Da, rea! imi confirma. Te-ai imbracat asa ca sa ne chinui pe noi, populatia masculina de la petrecere si sa le faci fetelor in ciuda!

Picioarele imi intepenesc in mijlocul parcarii in care am ajuns deja si ma uit atenta la el.

-Tu vorbești serios?

Nu catadicseste sa imi raspunda si doar zambeste privindu-ma apreciativ. In clipa asta, regret ca m-am lasat convinsa sa merg undeva, asa ca ma intorc brusc pe calcaie si ma indrept din nou spre camin in timp ce, in mintea mea, ma fac singura cu ou si cu otet. Trebuia sa-l dau pe usa afara din prima clipa si acum as fi dormit, bine, mersi, asa cum planuisem, in loc sa umblu de nebuna prin parcare, alaturi de un zapacit!

Dar nu apuc sa fac mai mult de cativa pasi ca mijlocul imi este prins ca intr-o menghina de doua brate tari, ridicata de la pamant si intoarsa din nou cu fata spre un Ferrari negru.

-Fii fata cuminte, sau te iau pe sus! maraie din nou la urechea mea, apoi ma ia de mana si ma trage inspre masina.

Orice incercare de a-mi elibera mana este zadarnica, tragandu-ma dupa el ca un parinte pe un copil razvratit, si nu imi da drumul pana nu ne oprim langa masina si deschide usa pasagerului din dreapta cu un gest larg, parca vrand sa-mi arate ca poate fi si galant daca vrea, nu doar necioplit. Mai mult ca sigur ca nu a uitat ca i-am facut vacari. Si tampiti pe deasupra!

Abia acum imi amintesc de masina mea si imi arunc privirea dupa ea, sperand sa o vad deblocata.

-Stai linistita, lui Hayden i-a trecut supararea! imi spune el ghicind la ce ma gandesc. De fapt, nici nu stiu ce l-a enervat asa! Parea agitat doar dupa ce i-am descris persoana care... Stai asa, voi doi v-ati intalnit cumva azi? De ce era asa pornit pe tine?

Ma uit la Heaton si ma gandesc ce sa-i raspund. "Stii, am facut schimb de priviri in timp ce saruta o fata zdrobind-o de pereti", nu pare ceva de povestit.

-Cred ca ne-am intalnit pe holul caminului, dar nu sunt sigura! mormai si ma strecoz repede in masina, incercand sa evit alte intrebari legate de intalnirea cu cel mai mare din fratii Morgan.

Heaton conduce degajat, fara sa calce prea mult pedala de acceleratie, desi drumul este destul de liber. Chiar ma asteptam sa o faca, sa incerce sa ma impresioneze cu modul cum conduce!

-De ce aveti masini identice? intreb incercand sa fac conversatie si sa nu cumva sa ma mai intrebe ceva de Hayden.

-Ca sa nu ne certam a cui este mai frumoasa! rade el. Tata a hotarat ca e mai bine sa fie astfel, asa ca am primit toti trei acelasi fel de masina, de aceeasi culoare. Dar tu? Tu de unde ai masina?

O, nu! Nu pot sa-i spun ca mi-a cumparat-o mama, nu fara sa afle ca am o familie la fel de bine situata din punct de vedere financiar ca si a lui, iar eu nu vreau asta!

-Am primit-o cadou! raspund incercand sa par indiferenta, chiar daca in gandul meu adaug "de la mama".

Privirea i se fixeaza pe mine cateva secunde, incercand sa ghiceasca ce se ascunde sub raspunsul meu, dar ochii mei raman fixati pe parbriz.

-Frumos cadou! murmura in cele din urma, incruntandu-se usor si intorcandu-si privirea la drum.

Dupa aproximativ o jumatate de ora, masina trage in curtea unei resedinte impresionante. Curtea e plina de tineri care danseaza sau stau grupati si povestesc si rad. O petrecere studenteasca obisnuita, cu zeci de pahare si sticle aruncate peste tot. Cladirea nu are decat trei niveluri, dar este intinsa pe o suprafata mare. Arhitectura ei inasa atrage privirea, fiind ceva deosebit. Are colturi iesite in evidenta, sustinute de coloane masive, si cativa pereti integral din sticla, iar viitoarea arhitecta din mine nu poate sa nu aprecieze designul!

-Bine ai venit la resedinta Morgan! imi zambeste Heaton in timp ce imi deschide usa si ma ajuta sa cobor si imi observa privirea incantata.

Resedinta Morgan?! Nu pot sa cred ca am ajuns tocmai acasa la cei trei increzuti! Gandul ca o sa fiu din nou in preajma lor, a toti trei deodata, imi da o stare de nervozitate. Imi inghit insa nodul din gat si incerc sa-mi linistesc agitatia in timp ce Heaton ma ia din nou de mana si ma trage spre intrare. Privirile curioase care imi sunt aruncate si susotelile generate nu stiu daca sunt provocate de faptul ca sunt recunoscuta drept "nebuna din parcare" sau de faptul ca Heaton ma tine de mana de parca am fi impreuna.

Odata intrati in casa, muzica data la maxim ne ataca fara mila timpanele, in acelasi timp in care suntem inghesuiti unul in altul de multimea de tineri aflati in continua miscare. Ochii imi fug roata in timp ce o caut pe Sam. De-abea astept sa o gasesc pe blonda vinovata de vizita lui Heaton si aducerea mea aici si sa-i spun vreo doua vorbe dulci!

Privirea mi se intalneste insa cu doi ochi verzi ciudati care se maresc considerabil la vederea mea. Hayden sta sprijinit relaxat de spatarul unui fotoliu, in timp ce, o satena de data aceasta, e agatata de gatul lui ca o liana si ma mir ca tipul nu se sufoca din cauza imbratisarii stranse de care are parte. Si tipa asta e atat de pierduta in ceea ce face, incat nu baga de seama ca Hayden e atent in cu totul alta parte decat la persoana ei. Ce Dumnezeu le face de le ameteste in halul asta?!

Hayden ma masoara surprins, cu un zambet mic in coltul gurii, din cap pana in picioare. Cred ca sunt ultima persoana de pe pamant pe care se astepta sa o vada la cheful asta!

Ochii i se mijesc insa si se incrunta usor cand Heaton ma prinde de talie si ma trage spre el, coborandu-si gura spre urechea mea si ma intreaba ce doresc sa beau. Nu stiu daca golul pe care il simt in stomac si pulsul care mi se inteteste sunt din cauza atingerii lui Heaton sau a privirii arzatoare si parca agasate cu care Hayden priveste mana fratelui sau pe talia mea.

Dar am venit aici hotarata sa ma joc si sa ma razbun pe modul in care am fost tratata astazi de cei trei frati. Astfel ca, fara sa-mi iau privirea din ochii lui Hayden si zambind usor, ma intorc spre barbatul de langa mine, miscarea mea facandu-l sa ma stranga mai bine de talie, aproape intr-o imbratisare. Ma ridic pe varfurile picioarelor si ma apropiu de urechea lui Heaton.

-O cola, te rog! raspund intrebării acestuia si ma abtin sa nu ranjesc cand ochii lui Hayden se maresc din nou in fata gestului meu si inlatura cu o miscare scurta "planta" agatata de el, ignorandu-i cu desavarsire nemulțumirea si indreptandu-se spre noi, privirea lui neparasindu-mi ochii nici o clipa.

Dar avem toti trei parte de o surpriza cand Holden apare de nicaieri si ma ia in brate, ridicandu-ma de la pamant si invartindu-se cu mine.

-A venit colega mea de banca! chiuie el si ma pufneste rasul in fata exaltarii lui deazarmante.

Hayden si Heaton ne privesc mirati in timp ce eu sunt salvata din bratele celui mai tanar Morgan de un taifun blond.

-Ai venit! imi striga Sam la ureche atat de tare incat sunt la un pas de surzenie.

-In locul tau n-as dormi linistita urmatoarele nopti, de frica sa nu fiu omorata in somn! marai la urechea ei, dar nu sunt bagata in seama.

-Baieti, ea este Kim Larsen, colega mea de clasa si a lui Holden. Si, adauga ea ranjind, e si colega mea de camera. Kim, ei sunt fratii Morgan. Dar cred ca v-ati cunoscut deja! rade ea cand le observa chipurile.

Eliberata din bratele blondei, ma trezesc in fata a trei barbati superbi ai caror ochi ma masoara cu un interes si o curiozitate care imi fac inima sa se opreasca cateva secunde, apoi sa-mi urce in gat, refuzand categoric sa revina la loc.

La naiba! Era mai bine sa fi ramas incuiata in camera!

Si aveti si capitoulul trei. La media il aveti pe Heaton, sper sa va placa. Astept cu interes parerile si comentariile voastre.

CAPITOLUL 4

Ma simt analizata de cei trei frati de parca as fi un exponat intr-un muzeu si incep sa ma simt inconfortabil in fata atentiei marite. Noroc cu Sam care, zambind pe sub mustati, ca o pisicuta malefica ce este, ma trage de mana dupa ea si ne pierdem printre tinerii exuberanti din incapere.

-Asta, imi spune ea conspirativ si inclinand usor din cap spre locul de unde am plecat, a fost...
interesant!

Pentru o clipa, ma tenteaza sa fac pe proasta si sa ma prefac ca nu inteleg despre ce este vorba, dar ma rezum la a ma stramba la ea.

-O sa ma razbun pe tine cand te astepti mai putin! marai spre ea amenintatoare si obtin doar un hohot de ras colorat.

-Scumpo, o sa fii atat de ocupata cu astia trei, incat nu o sa mai ai timp si pentru mine!

-Ce vrei sa spui? intreb devenind brusc serioasa.

-Nu i-am vazut niciodata interesati pe toti trei de aceeaasi fata! imi explica serioasa. Si daca li s-a pus pata pe tine...

Inghit in sec si ma incrunat. Nu sunt o jucarie pe care sa o imparta intre ei si nici un trofeu de castigat!

-Ce naiba tot spui acolo?! bomban eu. Nu au nici o treaba cu mine! Heaton a venit dupa mine doar fiindca tu l-ai trimis, iar Holden banuiesc ca e... entuziasmat doar ca suntem colegi.

-Si Hayden? intreaba ea repede.

-Hayden?! Nu am schimbat cu el nici un cuvant in afara amenintarilor din parcare!

Sam ma priveste cu ochii mijiti, cantarind atenta ceea ce tocmai i-am spus, apoi clatina din cap, neparand sa fie convinsa de vorbele mele.

-Nu ma intereseaza nimeni, Sam! ii spun serioasa. Am un iubit si sunt multumita cu ceea ce am acum!

In momentul asta, sunt bucuroasa de existenta lui Mike. Chiar daca nu e totul clar intre noi si este la mii de kilometri departare, prefer sa ma ascund in spatele lui si a relatiei noastre neclarificate decat sa raman "descoperita" in fata celor trei. Sam isi mareste ochii la auzul vorbelor mele, apoi isi da peste cap.

-Ok, asta e o problema! recunoaste razand.

-Despre ce problema este vorba?

Tresarim amandoua cand Heaton apare langa noi si imi intinde sticla de cola pe care i-am cerut-o si de care se pare ca nu a uitat.

-Iubitul lui Kim! raspunde Sam enigmatic, iar eu simt ca imi iau obrazii foc in fata privirii lui cercetatoare.

-Deja ma inseli? ma intreaba el dupa cateva secunde, incrunat, iar eu raman cu gura cascata, in timp ce Sam rade de se prapadeste.

Habar nu am cum sa reactionez! Stiu ca Heaton glumeste, dar chipul lui este atat de serios incat ma intreb o secunda daca nu chiar crede ce spune! Ma priveste atat de intens incat pare sa vrea sa imi citeasca fiecare gand ascuns!

Nestiind ce sa raspund, ma hotarasc sa zambesc doar enigmatic. Mai bine asa, sa stie cat mai putin! Sa fiarba de curiozitate in suc propriu!

Sam ma salveaza tragandu-ma la dans si rasuflu usurata ca am scapat de momentul penibil. Desi nu mai schimb decat cu Heaton cateva cuvinte toata noaptea, alegand sa fiu cat mai departe de cei trei, tot timpul le simt privirile pe mine si nu pot decat sa ii dau dreptate lui Sam: voi avea probleme cu astia trei!

De la doi dintre ei, cam stiu la ce sa ma astept. Holden este deschis din fire, glumet si zambaret, iar entuziasmul lui in tot ce face este exuberant si reuseste sa ma faca sa rad de cate ori e langa mine. Heaton insa, ma face sa ma simt... nesigura. Da, asta e cuvantul. Niciodata nu stiu cand vorbeste serios sau cand glumeste! E incapatanat si insistent si pare hotarat sa obtina ceva atunci cand isi doreste, iar asta nu ma linisteste prea mult. In plus, niciodata nu spune ceea ce ma astept, surprinzandu-ma atat cu vorbele cat si cu gesturile neasteptate.

In schimb Hayden... e o enigma. Nu mi-a adresat toata seara nici un cuvnt si inclin sa cred ca Sam a gresit in privinta lui, nefiind deloc interesat de mine. Dar l-am surprins urmarindu-ma de cateva ori si, de fiecare data, privirea lui parea sa ma atentioneze sa am grija. Ca o amenintare tacita si latentă, asteptand doar un motiv pentru a izbucni. Cumva, simt ca de el ar trebui sa ma tem cel mai mult, de faptul ca nu stiu cum o sa reactioneze in clipa urmatoare sau la urmatorul cuvnt.

Strigatele entuziasmate ce se aud in jurul meu ma fac sa ies din analiza mintala in care am cazut. O melodie country rasuna acum in boxe si nu pot sa imi abtin rasul ce imi scapa de pe buze cand vad grupul urias de oameni ce se misca in mod unitar, facand aceeasi pasi de dans.

Sunt uimitori! Parca sunt toti condusi de mana unui maestru papusar invizibil, miscandu-se intr-un sincron perfect! Imi dau seama ca nu ar trebui sa fiu surprinsa de faptul ca la un chef se danseaza pe muzica country, doar suntem in Texas! Pentru o clipa, imi doresc sa stiu si eu sa dansez asa!

Dar rasuflarea mi se opreste cand doua maini imi cuprind soldurile in palme si nu este nevoie sa ma intorc pentru a sti cine e posesorul lor. Deja recunosc curentul ce imi infioara pielea si ma crispez cand aud o soapta grava in urechea mea.

-Danseaza!

Imi ridic privirea peste un umar si aproape icnesc cand intalnesc ochii stralucitori ai lui Hayden. E prea aproape, mult prea aproape pentru linistea mea!

-Nu stiu sa dansez pe muzica country! recunosc cu voce mica si incerc sa-i indepartez mainile de pe mine, fara nici un succes insa.

-Uita-te la ei si fa si tu acelasi lucru. Sunt aceeasi pasi care se tot repeta. Nu este greu!

Vocea lui joasa cuprinde o provocare subtila si chiar daca a inclinat capul aratand spre dansatori, ochii lui nu ii parasesc pe ai mei, asteptand sa fac o miscare. Intregul spate simt ca imi arde, desi nu e lipit de mine si, brusc, imi este extrem de cald.

Imi fixez privirea pe persoana din fata mea si, cu timiditate la inceput, apoi cu tot mai mult curaj, imit pasii pe care ii face. Hayden se misca in spatele meu, facand aceeasi pasi si conducandu-ma usor din mainile aflate pe soldurile mele. Dar trupul mi se opreste brusc cand trebuie sa fac o rasucire si ma trezesc fata in fata cu el, in timp ce bratele lui imi inconjoara acum cu totul talia, iar palmele mele se odihnesc pe pieptul lui. Cateva clipe ramanem nemiscati, privindu-ne doar fix unul pe altul, ca mai apoi ochii sa ii coboare pe gura mea. La naiba, asta nu e de bine!

-Tu vrei sa ma ajuti sau sa ma incurci? il intreb glumind si incercand sa risipesc tensiunea momentului.

-Inca nu m-am hotarat! recunoaste dupa o clipa de ezitare si un licar jucaus ii straluceste in ochii care ii fixeaza pe ai mei.

Incerc sa fac un pas micut in spate si sa maresc distanta intre noi, dar bratele lui nu imi permit asta, ba chiar mi se pare ca ma apropie si mai mult, in timp ce nuanta ochilor i se inchide cu un ton.

Cu coada ochiului in sa, o observ la doar cativa pasi de noi, pe fata ce statea agatata de gatul lui cand am venit. Este nervoasa in mod evident si ochii ii arunca fulgere spre noi. Aproape ca simt cutitele pe care mi le-ar infinge in spate! Ma simt prost si ii dau dreptate, nici mie nu mi-ar conveni sa-mi vad iubitul strangand in brate o alta fata.

-Iubita ta este geloasa! ii spun incercand din nou sa ma eliberez.

-Nu am nici o iubita! raspunde scurt si nu catadicseste sa priveasca spre fata respectiva.

O, la asta nu ma asteptam! Cum poate fi atat de rece, atat de indiferent? Caci este clar ca lumina zilei ca satena crede cu totul altceva! Dar imi amintesc ca Sam m-a prevenit ca nu au legaturi serioase nici unul dintre ei, considerand totul o simpla distractie. Si nu trebuie sa uit asta nici o clipa macar! Chiar daca am inceput acest joc cu ei, nu vreau sa ajung doar o alta linie trecuta pe rabojul lor. In seara asta e vorba doar despre simpla mea razbunare!

-Insa eu am! ii spun cat pot de serioasa si, cu un gest hotarat, de data asta ii desprind bratele din jurul meu.

Ma priveste o clipa cu ochii mijiti, apoi ranjeste si incearca sa para uimit.

-Ai o iubita?!?

Nu pot sa imi abtin rasul, dar prefer sa nu ii raspund. Hayden rade si el si, pentru prima data, il vad fara sa fie incrunat sau serios. O, Doamne, este superb!

Speriata de ceea ce gandesc, ma trag inca un pas in spate.

-Este tarziu si trebuie sa plec! reusesc sa murmur, apoi ma intorc si ma indrept spre iesire, intrebându-ma cu ce o sa plec si regretand in sinea mea ca nu am venit cu propria masina, ca sa nu depind de nimeni.

Dupa doar cativa pasi, bratul imi este prins de Hayden si sunt intoarsa brusc spre el, aproape izbindu-ma de pieptul lui. Din nou acelasi gest ca cel din parcare si care ma lasa aproape fara suflu. Trebuie sa-i spun sa inceteze cu chestia asta pentru ca ma face sa ametesc! Din nou! Ma ameteste aproape la fel de mult pe cat o face si simpla lui prezenta!

-Cu ce-ai venit?

-Cu Heaton, ii raspund. Sam l-a trimis dupa mine! adaug cand vad ca se incrunta.

-Te duc eu! imi spune scurt, fara sa imi dea sansa sa refuz si isi impleteste degetele cu ale mele, tragandu-ma inspre masina.

Incerc sa ignor si de aceasta data privirile curioase din jurul nostru si ma intreb cam ce gandesc cei care m-au vazut venind cu un frate si plecand acum cu altul. La naiba, o sa ajung subiect de barfa! Daca nu sunt deja!

Nu spunem nimic nici unul dintre noi pe tot drumul inspre camin, fiecare cu gandurile noastre, parand ca incercam sa intelegem ceea ce tocmai s-a intamplat intre noi, iar in masina se simte o tensiune ce ma face sa ma simt inconfortabil.

Nici Hayden nu conduce cu viteza, la fel ca si fratele sau si ma mir din nou. Cum poti sa ai Ferrari si sa conduci cu treizeci de mile la ora?! Gandul ca face asta doar pentru ca drumul sa dureze mai mult nu imi da pace si il examinez cu coada ochiului.

-Ce s-a intamplat? ma intreaba privindu-ma scurt, probabil simtind ca ma uit la el.

-De ce conduci asa incet? imi scapa intrebarea inainte sa o pot opri.

Nu imi raspunde, doar se intoarce spre mine si ma priveste cateva clipe ranjind. Da, am avut dreptate!

Ajunsi in campus, Hayden parcheaza langa masina mea si ocoleste rapid prin fata, deschizandu-mi portiera.

-O sa imi mut dimineata masina! ii spun cand imi amintesc de scena din ziua precedenta.

-Nu, las-o aici! spune grabit. Arata bine printre cele trei negre ale noastre! adauga zambind. In plus, asa vei avea mereu locul liber, caci nimeni nu indrazneste sa parcheze aici. Ma rog, aproape nimeni! se stramba caraghios si isi da ochii peste cap. Tu esti exceptia!

Zambetul lui si vorbele ma surprind. Nu ma asteptam ca Hayden sa fie atat de glumet! Nu dupa ce l-am vazut doar incruntat majoritatea timpului.

Imi ia din nou mana, impletindu-si degetele cu ale mele, si ne indreptam tacuti si cu pasi mici, spre camin. Ajunsi in fata usii, imi ia cheia din mana si descuie, apoi deschide usa, el ramanand sprijinit de toc.

Fac doar un pas inaintu, apoi ma intorc si imi ridic privirea spre el.

-Mersi ca m-ai condus!

Vorbele mi se transforma in sa intr-o simpla soapta atunci cand ii intalnesc ochii ce stralucesc puternic. O, Doamne! Am inceput seara cu o joaca si acum ma pierd in ochii lui! Imi priveste din nou buzele si chipul ii coboara, inebunitor de incet, inspre al meu si inima imi bate nebuneste cand imi dau seama ca vrea sa ma sarute.

Dar vraja care ma tine inlantuita pe loc se rupe atunci cand soneria telefonului meu rasuna puternic in linistea din jur. Tresar puternic si ma uit in jur, observand aparatul luminand pe birou. Nici nu bagasem de seama pana acum ca nu l-am luat cu mine!

Din cativa pasi ajung la el si tresar surprinsa cand vad apelantul, in timp ce un sentiment neasteptat de vina ma cuprinde cand observ si numarul impresionant de apeluri ratate.

-Mike! raspund dintr-o suflare, in timp ce ma astept la tonul plin de repros.

Hayden se incrunta la auzul numelui rostit de mine si, fara sa spuna nici macar un singur cuvant, doar pleaca trantind usa dupa el.

Iar eu raman mai bulversata ca niciodata de ceea ce s-a intamplat in seara asta si incercand sa ma concentrez pe reprosurile intemeiate ale lui Mike.

La naiba! In ce m-am bagat?!

La media il aveti pe Holden. :))) Sper sa va placa si acest capitol si astept comentariile si parerile voastre. Iar daca v-a placut, nu uitati sa votati! :)))

CAPITOLUL 5

Este aproape dimineata cand Sam ajunge acasa, iar eu inca nu am apucat sa adorm. Ma prefac in sa ca o fac, fiindca nu suport inca un interogatoriu. Mi-au ajuns cele cinci minute in care Mike a enumerat o

gramada de intrebari, de la "De ce m-ai mintit ca dormi si ai plecat la chef?" si terminand cu "Cu cine ai fost?"

Chiar m-am simtit vinovata de faptul ca i-am spus ca sunt obosita si vreau sa ma odihnesc, apoi am fost plecata pana la ora doua din noapte! Stiu ca este mai dificil din fire si destul de posesiv, dar mai stiu si ca tine cu adevarat la mine. Mi-a demonstrat-o de multe ori si as minti daca nu as recunoaste ca si eu tin la el. Poate nu la fel de mult dar, daca nu ar fi fost asa, nu am fi reusit sa ramanem impreuna aproape un an de zile. Insa nu stiu daca ceea ce a fost sau este intre noi se poate numi dragoste adevarata.

Am reusit sa-l impac cumva si faptul ca i-am spus ca astept cu nerabdare venirea lui i-a mangaiat orgoliul suficient de mult incat sa ma ierte ca l-am mintit. De fapt, chiar imi este dor de el! Nu ma asteptam sa imi lipseasca chiar atat de mult, dar relatia noastra a inceput dupa cativa ani de prietenie. Poate ca aceasta prietenie imi lipseste de fapt. Sa ai pe cineva caruia sa-i poti spune orice, sa-i poti marturisi orice gand, trasnit sau nu, care iti trece prin cap, fara sa-ti fie teama ca vei fi judecat.

Tatal lui Mike este un regizor foarte cunoscut si, datorita acestui fapt, Mike a crescut intr-o lume in care i s-a asternut totul la picioare. O lume in care aparentele conteaza mai mult decat sufletul omului. O lume in care fiecare gest facut sau vorba spusă sunt atent gandite, jucand un rol permanent pentru cei din jur. Cred ca am fost singura persoana in fata careia Mike a lasat sa se vada si ceva din adevaratul el, asa cum si eu am indraznit sa-i arat o bucatica din Kim cea adevarata, si asta ne-a apropiat.

Dar Mike nu a fost singurul motiv pentru care nu am putut sa dorm.

Trebuie sa recunosc ca interactiunea cu fratii Morgan m-a secat de puteri. Sunt atat de surprinzatori in tot ceea ce spun si fac, incat am fost permanent in alerta. Cumva, attentionarea lui Sam ca li s-a pus pata pe mine ma ingrozeste. Regret deja jocul pe care l-am inceput ieri si am puternica senzatie ca m-am bagat in ceva ce ma depaseste. Nu sunt pregatita pentru o batalie a vointelor cu nici unul dintre ei si, in mod cert, nu sunt pregatita pentru toti trei!

La dracu'! Trebuia sa stau cuminte pe coada mea si sa nu ii atat! Nu trebuia sa imi pun mintea cu nici unul dintre ei caci, in mod ciudat, fiecare dintre ei are un efect ciudat asupra mea, in felul lui. Acum va trebui sa suport consecintele! Va trebui sa ma folosesc de existenta lui Mike cat pot de mult si sa sper ca ma vor lasa in pace in scurt timp!

Dupa nici doua ore de somn chinuit, alarma telefonului ma face sa tresar sperziata si sunt la un pas sa imi ascult instinctul si sa il arunc pe fereastra! Doamne, as da orice pentru inca vreo zece ore de somn! Asa imi trebuie daca m-am lasat tarata de Heaton la o petrecere la care oricum nu voiam sa merg!

Dupa un dus rapid, facut cu ochii pe jumătate inchisi, si minute bune în care am tras de Sam sa se trezeasca si nu am obtinut altceva decat niste maraieli si o perna în cap, am reusit sa ma mobilizez si sa plec la facultate. Macar în prima zi sa nu lipsesc!

Sala în care am primul curs este pe jumătate goala încă, probabil sunt si altii care, exact ca mine si Sam, nu au dormit prea mult noaptea trecuta si acum intarzie. Fara sa realizez ce fac, imi pun bratele pe banca si imi sprijin capul de ele, fericita ca pot sa mai inchid ochii macar încă o clipa.

-Nu-mi spune ca încă iti mai este somn!

Tresar la auzul vocii pe care deja o recunosc, dar ochii nu vor sa se deschida.

-Holden, te implor, lasa-ma sa dorm pana vine profesorul! reusesc sa mormai si nu obtin din partea lui decat un chicotit.

-Ai plecat destul de devreme azi-noapte! De ce nu ai dormit? imi sopteste la ureche.

La ureche? De ce e asa de aproape?

-Ce i-ai facut lui Hayden?

-Poftim? capul mi se ridica involuntar si ochii gasesc forta sa se deschida pentru o clipa, doar pentru a-i intalni pe ai lui Holden aproape de mine, mult prea aproape.

-Ati disparut impreuna pe la ora doua si a venit acasa abia dimineata, destul de nervos. Ce i-ai facut? ma intreaba foarte serios de data asta.

Dimineata? Nervos? Nu s-a dus acasa cand a plecat de la mine?

-Nu a fost cu mine! reusesc sa mormai. Doamne, as face *orice* pentru o cafea! Mare, neagra si amara! gem aproape imaginandu-mi deja aroma ei.

-Defineste "orice" si poate o primesti! rade Holden si ochii mi se deschid larg de data aceasta.

In fata mea apare un pahar mare cu cafea si aproape salivez cand il vad. Dar Holden il retrage cand intind mana dupa el.

-Esti sadic! marai catre el.

-Nu! Ce primesc in schimb? Ce anume din acel "orice" esti dispusa sa imi oferi?

Tonul plin de subintelesuri si privirea obraznica reusesc sa ma trezeasca putin si imi intorc capul spre el. Holden sade pe scaunul de langa mine, cu mana stanga sprijinita pe spatarul scaunului meu, in timp ce el e aplecat cu totul deasupra mea, pentru a nu auzi toata lumea ce discutam. Cu toate acestea, reusesc sa observ si cateva priviri curioase in jurul nostru, dar nu am forta necesara sa le analizez.

-Sa zicem ca ma multumesc cu... asta! sopteste la urechea mea si, inainte sa pot realiza ce este "asta" ma trezesc ca isi lipeste buzele scurt de gura mea. Acum, bea-ti cafeaua si stai dreapta! A intrat profu'!

O, Doamne! Instinctiv ascult de el si spatele mi se indreapta. Sunt socata si mintea mea adormita nu stie la ce sa se concentreze mai intai: la faptul ca Holden tocmai m-a sarutat, la aroma seducatoare a cafelei ce a ajuns, in sfarsit, in mana mea sau la profesorul ce are fixata privirea pe mine si cred ca a asistat la gestul lui Holden. La naiba!

Pana la urma ajung sa ma concentrez doar sa nu adorm, caci as ramane de pomina in analele facultatii ca fiind prima persoana care, la primul curs, adoarme si cade de pe scaun! Probabil ca nu reusesc prea bine, deoarece nu aud nici un singur cuvant din ce vorbeste profesorul, iar coatele si genunchii pe care mi le da, din cand in cand, Holden, ma surprind de fiecare data si pot doar sa sper ca nu am adormit in fund si sforai!

Cand cursul se termina, in sfarsit, reusesc sa ies printre primii din sala si din cladire si ma asez fericita pe iarba, cu capul asezat pe genunchii ridicati. Cateva minute sa pot tine ochii inchisi, atata imi doresc! Ii simt atat de grei si parca am nisip in ei!

Gem de disperare cand doua picioare lungi se strecoara de o parte si de alta a mea, iar mijlocul imi este prins de doua brate si sunt lipita cu spatele de un piept dur.

-Holden..., reusesc sa marai exasperata de gestul lui.

-Sst! Ai timp o jumatate de ora pana incepe urmatorul curs. Taci si dormi! imi spune strangandu-ma mai bine langa el si punandu-si obrazul pe crestetul meu.

Nu am putere sa ma contrazic cu el si nici nu vreau! Soarele de dimineata imi bate in fata, iar razele lui ma molesesc si mai tare, asa ca ma ghemuiesc cat mai comod in bratele lui si cred ca adorm imediat.

In jurul meu se aud insa voci si ma chinui sa inteleg vorbele ce imi deranjeaza somnul, fara sa imi pot deschide ochii ce par lipiti cu SuperGlue.

-Ce i-ai facut?

Heaton?!

-Eu? Nimic! Doar doarme! Aproape ca a dormit in fund si la curs! Intreaba-l pe Hayden, cu el a plecat! raspunde Holden si ii simt vibratiile pieptului lipit de mine cand vorbeste.

-Unde ati disparut azi noapte? intreaba din nou Heaton.

-Nu-i treaba voastra! Si nu din cauza mea nu a dormit!

De data asta vocea maraita este a lui Hayton. Si el este aici? Doamne, iar sunt toti trei langa mine si iar ma chinuie!

-Argh! marai printre dinti si dau sa ma ridic, insa Holden ma opreste, strangandu-ma mai tare in brate. Lasa-ma sa ma ridic sau te plesnesc! il amenint cat pot de serioasa si de-abea acum imi da drumul, parand mirat de iesirea mea.

Ma ridic in picioare si ma trezesc din nou in fata celor trei. Ma privesc zambind si nu pot sa nu ma intreb, intr-o doara, cum arat. Mai mult ca sigur ca un zombie arata mai bine decat mine! Imi trec mana usor prin par si imi ridic privirea doar ca sa intalnesc ochii cercetatori ai lui Hayden si nu-mi pot opri un oftat cand observ ca el arata foarte bine, ca si cum ar fi dormit toata noaptea. De fapt, arata la fel de bine si de odihniti toti trei!

-Cat ai apucat sa dormi? ma intreaba Hayden incrunandu-se.

-O ora sau doua, recunosc. Sau cinci minute, dupa cum ma simt! raspund in doi peri si ma intorc din fata privirii inchizitoriale.

El stie ca m-a lasat vorbind la telefon si banuieste ca Mike e cel care m-a tinut treaza atat de mult, fara sa aiba insa habar ca nu am putut sa adorm din cauza gandurilor si, mai ales, din cauza lor, a fratilor Morgan.

-Unde pleci? ma intreaba repede Heaton si ma prinde de mana cand dau sa ma indepartez de ei.

Trebuie sa stau cat mai departe de ei! Pentru sanatatea mea mintala.

-Sa dorm! Aici nu am nici o sansa! Voi trei faceti mai multa galagie decat un grup de majorete! Si apoi, nu sunt o persoana fara adapost ca sa dorm prin parcuri sau pe banci! Am o camera si un pat doar al meu si imaginea lui e ceva divin acum!

Melodia telefonului ma anunta ca ma suna Mike si ma opresc, oftand adanc si plecandu-mi capul invinsa, simtind ca toata lumea e impotriva mea si completeaza impotriva mintii mele obosite.

-Da, Mike! si incerc sa nu-mi arat disperarea cand cei trei Morgan ma privesc curiosi.

-Neata' iubire! Te-ai trezit?

-Stai putin! Cine e Mike? intreaba Heaton contrariat.

Ignor comentariul si privirile fratilor si ma indepartez, vorbind cu Mike pana ajung in dormitor. Macar discutia cu el nu ma lasa sa adorm pe drum!

Sam inca doarme neintoarsa si, in timp ce arunc hainele de pe mine si ma trantesc pe pat peste patura si cearceafuri, doar in sutien si in bikini, nu pot sa nu ma intreb de ce am fost atat de proasta de m-am trezit de dimineata! Puteam fi deja odihnita pana acum!

Si... aveti inca un capitol si pe Mike la media. Sper sa va placa si sa comentati. :)))

CAPITOLUL 6

Mangaieri usoare fac cerculete pe spatetele mele si e atat de bine ca, fara sa vreau, scot un sunet ce poate fi descris cu un singur cuvint: tors! Torc ca o pisica sub mana ce face parca magie pe pielea mea dezgolita. Abia apoi intepenesc.

Mana cui???

Deschid ochii brusc si singurul lucru pe care il observ e semi-intunericul din camera, doar veioza de la capul meu fiind aprinsa. Imi amintesc de clipa sublima in care m-am trantit pe pat si fericirea pe care am simtit-o cand ochii mi s-au inchis. Sunt exact in aceeasi pozitie in care am adormit, adica pe burta, si... tot atat de dezbracata!

-Esti ok?

Un geamat imi iese de pe buze si imi ascund fata in perna cand recunosc vocea joasa.

-Ce cauti aici, Hayden? marai fara sa am curajul sa intorc capul si sa il privesc.

-Nu te-ai miscat de douasprezece ore si am crezut ca ai murit! imi spune si pot sa ii simt zambetul in voce.

Douasprezece ore? Atata am dormit? Asta inseamna ca e in jur de ora zece seara!

-Si ce? N-ai bani de o coroana? marai din nou la el.

Hohotul de ras ce rasuna ca raspuns la intrebarea mea imi da fiori pe sira spinarii si imi creeaza un gol in stomac. Un gol urias!

-De unde stii ca nu m-am miscat? intreb cand realizez exact ce a spus.

-De aproape trei ore te urmaresc si nu ai facut nici cel mai mic gest! Pentru restul timpului o cred pe Sam.

De data asta, capul mi se ridica de pe perna si se intoarce brusc spre el doar pentru a-i intalni ochii ce ma privesc amuzati.

-Vorbesti serios? Ai stat *trei ore* si te-ai uitat la mine cum dorm? Nu ai avut ceva mai bun de facut?

Ochii ii stralucesc si obisnuitul ranjet i se intinde pe fata.

-Nu! Au fost trei ore petrecute cu folos! Acum stiu cum arati aproape goala si iti stiu pe de rost fiecare curba! sopteste languros si eu inghit in sec la tonul vocii sale.

Soapta lui ma mangaie si ma incinge pe interior si, in acelasi timp, imi face pielea de gaina. Mai mult ca sigur ca palma ce o are inca pe talia mea imi simte reactia, caci sprancenele i se ridica usor. Fir-ar sa fie! Asta imi trebuie acum, sa-si dea seama ce efect are asupra mea!

-Iti ajungeau si cinci minute! Si tinand cont ca nu o sa vezi *niciodata* mai mult de atat, nu crezi ca ar trebui sa pleci? Precum observi, sunt vie si sanatoasa!

Se apleaca asupra mea pana cand buzele lui imi ating urechea, in timp ce eu ma afund cat pot de mult in pat.

-Nu cred! sopteste usor, iar mana ii aluneca pe spatele meu intr-o mangaiere usoara, ajungand langa incuietoarea sutienului.

-Ce nu crezi? intreb si imi recunosc cu greu vocea ragusita.

-Nu cred ca trebuie sa plec, in primul rand. Cat despre a vedea mai mult..., pot sa astept! Am suficienta rabdare atunci cand imi doresc ceva!

O,Doamne! Tocmai a recunoscut ca ma doreste?! Obrajii imi iau foc si, desi stiu ca ar trebui sa ii spun ca se inseala si poate astepta la infinit, nu pot sa scot nici un cuvânt. Roseata mea pare sa il incante si ochii ii stralucesc mai tare cand vede ca sunt incurcata. Dar gestul lui urmator ma ia prin surprindere totala.

-Imbraca-te sa mergem sa mancam! imi spune si imi plesneste una peste fund, apoi se ridica de pe marginea patului. Tu nu ai mancat nimic toata ziua si mie imi este o foame de lup!

Gandul la mancare ma face sa salivez si imi dau seama ca golul simtit in stomac provine si de la faptul ca nu am mancat nimic de o gramada de ore, mai exact de ieri. Insa ceva din tonul lui ma face sa ma incrunat, caci nu sunt sigura foamea lui la ce se refera. Zambetul lui larg si privirea ce ii fuge pe tot corpul meu, ma lasa sa inteleg exact ce ar dori sa manance! *Eu* as fi felul principal!

-Deci? Mergem sa vedem de foamea ta sau ramanem aici si...

-Ma imbrac imediat! il intrerup inainte sa spuna la ce se gandeste. Doar iese!

-De de? Deja am vazut aproape tot!

-"Aproape" este suficient! Iesi sau nu ma ridic din pat!

-Mie-mi convine! spune scurt si ridicand din umeri, apoi isi prinde tivul tricoului, incepand sa il ridice.

Inainte sa apuce sa si-l dea jos, sar ca arsa din pat. Desi incerc sa nu ma uit la el, tot ii observ patratelele de pe abdomen si v-ul ce se pierde in betelia blugilor si inghit in sec. "Gandeste-te ca esti in costum de baie!" imi spun fugitiv in timp ce fata imi ia foc cand imi dau seama ca lenjeria ce o port nu este doar sumara, ci si putin transparenta. Apoi realizez ceva: jocul asta se poate juca in doi! Si iarasi ma hotarasc sa ma joc cu unul din fratii Morgan!

Ma concentrez sa par cat mai detasata si ma indrept inspre dulap cu pasi mici, ca si cum nu mi-ar pasa cat de sumar sunt imbracata. Imi aleg hainele incet, desi le-am ochit din prima clipa, doar ca sa il chinui cat mai mult. Ma mai invart putin prin camera, parand sa caut ceva si trec de doua ori periculos de aproape de el, stapanindu-mi cu greu zambetul invingator atunci cand il aud inghitind in sec. Ochii ii sunt fixati pe corpul meu, urmarindu-mi fiecare miscare, iar privirea lui imi lasa urme fierbinti pe piele.

Intru in baie si imi prind parul lung intr-un coc neglijent, apoi imi dau cu incetineala sutienul jos, avand grija sa stau cu spatele la el, abia apoi imping usa cu o miscare scurta din mana, in timp ce il privesc peste umar. Desi si da seama ca, pur si simplu, i-o platesc cu aceeasi moneda, Hayden isi tine pumnii stransi, ochii ii stralucesc si arata ca si cum mai are un pic si se arunca pe mine. Exact ce imi doream! Razbunarea e atat de dulce!

Cu greu imi ascund un chicotit cand il aud bombanind, apoi iesind din camera si aproape trantind usa. Dar zambetul imi dispare subit cand imi intalnesc reflexia din oglinda!

Femeia ce ma priveste inapoi este o straina! Ochii imi stralucesc cum nu i-am mai vazut vreodata si o roseata imi cuprinde nu doar fata, ci tot corpul. La naiba! Ma joc cu focul si risc sa ma ard! La figurat, caci la propriu sunt deja in flacari!

Dusul pe care il fac este aproape rece si are doua roluri: acela de a ma trezi si, cel mai important, de a stinge din fierbanteala produsa de jocul cu Hayden. Il prelungesc cat pot de mult, in speranta ca reusesc sa ma adun si strang puteri ca sa rezist urmatoarelor ore in prezenta brunetului ce ma da peste cap. Cu totul!

Ca sa nu am parte de aceeasi surpriza ca si cu Heaton si sa ma trezesc din nou uda si doar in prosop si in fata lui Hayden, ma imbrac in baie cu hainele pe care mi le-am adus. Machiajul pe care mi-l fac este doar unul simplu, contur de ochi si o idee de ruj, iar parul mi-l las liber si imi arunc o ultima privire in oglinda. Blugii stramti si decolorati, camasa alba, simpla si fara maneci si pantofii sport nu pot fi

considerate sexi si nici o tentativa de ametire a sexului opus. Exact ce trebuie, fiindca am avut parte de destule momente fierbinti in ultima ora!

Hayden ma asteapta pe hol si pare ceva mai calm, dar imi arunca doar o privire scurta si incrunzata, de parca s-ar teme de reactia lui daca m-ar privi mai mult. Si eu incerc sa nu ma uit la el, caci amintirea abdomenului perfect imi este lipita pe retina, desi ma straduiesc din greu s-o uit.

Isi impleteste din nou degetele cu ale mele si ma trage dupa el spre iesire, in timp ce eu aproape fug dupa el din cauza pasilor uriasi pe care ii face. Ce naiba au baietii astia de ma tot trag dupa ei? Ma simt din nou ca un copil tarat impotriva vointei lui de un parinte suparat pe incapatanarea mea!

-Hayden! Stai mai incet sau o sa lesin pana ajungem in parcare! reusesc sa murmur printre doua gafaituri produse de graba cu care sunt trasa.

Vorbele mele par sa il scoata din gandurile in care e scufundat si realizez ca habar nu avea ca pana acum m-a fugarit la propriu. Se opreste si arunca intai o privire in jur, abia apoi se uita la mine. Holurile caminului sunt destul de aglomerate si o gramada de priviri sunt fixate pe noi. Banuiesc ca, in fuga noastra, aratam ca omul cavelor si prada lui, de aici si zambetele ce ne inconjoara.

-Vrei sa mananci ceva anume sau te lasi pe mana mea? ma intreaba dupa cateva clipe in care doar ma priveste si ofteaza.

-Ma las pe mana ta! raspund usor. Dar numai in ce priveste mancarea! adaug rapid cand imi amintesc modul in care mana lui m-a mangaiat si zambetul pe care mi-l arunca imi arata ca stie la ce m-am gandit.

La dracu'! Mai bine taceam!

-Ma multumesc cu mancarea! Pentru moment! adauga in timp ce imi trage cu ochiul, apoi reia drumul spre parcare, de data asta cu pasi mai mici.

Pentru moment?! Nu, nu, nu! Pentru totdeauna!

Dar nu apucam sa iesim din cladire ca ne trezim fata in fata cu satena de la chef. Tipa imi arunca doar o uitatura veninoasa, apoi il soarbe pe Hayden din priviri.

-Pot sa vorbesc ceva cu tine? il intreaba cu glas mios.

-Spune! raspunde Hayden scurt si se vede ca intalnirea cu ea il deranjeaza.

Tipa priveste la mainile noastre impreunate si se stramba usor.

-Intre patru ochi! adauga ea pe acelasi ton.

Incerc sa imi desprind mana si sa ma indepartez ca sa le dau ocazia sa vorbeasca singuri, dar Hayden ma prinde doar mai strans si ma trage si mai aproape de el.

-Beatrice, ne cam grabim. Nu poate ramane pe altadata?

-Dureaza doar un minut! spune ea repede, sperand sa ma vada disparand.

Hayden ofteaza exasperat si isi da ochii peste cap.

-Te deranjeaza? ma intreaba privindu-ma atent sa imi vada reactia.

-Nu, deloc! Nu o sa mor de foame pentru cateva minute in plus!

De data asta ma lasa sa imi retrag mana, chiar daca pare sa regrete ca o face, si ma indrept spre iesire, lasandu-i pe amandoi pe hol. Ajunsa afara, ma asez pe o banca si nu pot sa nu ma incrunat. E evident ca fata e topita dupa el si chiar daca acum il agaseaza prezenta ei, la chef nu parea deranjat de modul in care atarna de gatul lui. Ba chiar parea sa ii faca oarecum placere. Si daca adaug faptul ca in aceeasi dimineata inghesuia o alta pe coridor, ramane o singura concluzie!

Imi dau seama ca toata treaba asta nu este pentru el decat exact atat: o joaca! Ii place sa se distreze, sa faca pe vanatorul, urmarind si chinuindu-si "prada" pana cand aceasta cedeaza, apoi ii da cu flit! Iar eu nu vreau sa fiu in vizorul lui si sa devin o noua cucerire pe care, cu prima ocazie, sa o inlature ca pe o jucarie stricata. Merit mai mult decat atat!

-Te-ai suparat! constata Hayden.

Tresar cand il aud langa mine, caci fiind pierduta in ganduri nu l-am vazut venind. Il privesc pentru o clipa si nu pot sa nu ii observ buzele stranse si incrunata sprancenelor. Ii pasa de parerea mea? Ma indoiesc!

-Nu, Hayden, nu m-am suparat! Ca sa ma supar, ar trebui sa-mi pese si crede-ma ca-mi este indiferent cu cine vorbesti sau te intalnesti! Iubita ta...

-Ti-am spus ca nu e iubita mea! ma intrerupe si tonul ii e nervos. Suntem doar prieteni si atat!

-Dar i-ai spus si ei? intreb pe un ton cat pot de calm. Fiindca e evident ca ea crede ca sunteti mai mult decat atat! Si erati impreuna ieri noapte!

Imi dau seama ca vorbele mele ma fac sa par geloasa, iar asta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

-Uite, putin imi pasa daca este prietena sau iubita ta! Mi s-a parut urat modul in care ai tratat-o, atata tot!

Hayden ofteaza exasperat si isi trece mainile prin par, incercand in mod evident sa se calmeze. O, se pare ca l-am enervat!

-Vrei sa stam aici si sa ne certam din cauza lui Beatrice, sau mergem sa mancam? ma intreaba intr-un tarziu, iar tonul ii este ceva mai calm.

Poftim? A spus-o de parca i-as fi reprosat cumva legatura cu tipa respectiva! De data asta, eu sunt cea care ma enervez!

-Hayden, eu nu ma cert cu tine! Nici pentru Beatrice, nici pentru alta fata! Tocmai ti-am spus ca nu imi pasa! Si cred ca mai bine ma intorc in camera, caci pofta de mancare mi-a pierit subit! si ma indrept cu pasi mari spre camin.

De-abea reusesc sa fac un pas in camera, dar nu apuc insa sa inchid usa dupa mine, cand doua brate ma cuprind si ma lipesc de peretele din hol. Gura lui Hayden e la doar cativa centimetri de a mea si ii simt respiratia precipitata si fierbinte pe intreaga fata, in timp ce ochii lui ii sfredelesc de-a dreptul pe ai mei. Corpul lui masiv il zdrobeste pe al meu si ii simt perfect excitatia lipita de mine.

-De ce esti incapatanata si nu recunosti ca esti geloasa? spune sigur pe el.

In ciuda gestului brutal, vocea ii este blanda si joasa si ragusita, iar mie imi ia cateva secunde sa inteleg exact sensul cuvintelor soptite. Respiratia mi se opreste brusc si nu realizez ce am facut decat cand, in holul mic, rasuna ecoul produs de palma ce se lipeste de obrazul lui Hayden, iar el ma priveste uluit de gestul meu. La fel de uluit ca si mine, tinand cont ca este prima data cand lovesc pe cineva...

Sper ca v-a placut si acest capitol. Astept, ca de obicei, cu mult interes parerile si comentariile voastre. Ele reprezinta deliciul meu! :))))

CAPITOLUL 7

In viata mea nu mi-am *dorit* sa dau in cineva, daramite sa o fac, asa ca gestul meu imi provoaca de-a dreptul greata. Si totul e din cauza lui! A lor! A lui Hayden si Heaton si Holden! A felului in care ma innebunesc cu glumele si insistentele lor. Cu modul in care ma forteaza sa fac exact ce nu imi doresc si... La naiba, a felului in care ma fac sa ma simt! Au reusit sa ma transforme, in doar doua zile, intr-o nebuna plina de hormoni, care habar nu are ce mai vrea si au scos tot ce este mai rau din mine!

Si, ceea ce ma enerveaza cel mai mult, e faptul ca Hayden a avut dreptate sa se poarte asa cu mine. Nu numai ca nu l-am oprit din avansurile pe care mi le-a facut, dar am intrat in joc si l-am incitat si eu, deci nu ar trebui sa ma mir ca sunt tratata ca atare! Ma simt... ieftina! Asa m-am comportat si asta am primit! Dezgustul pe care il simt fata de propria mea persoana e binemeritat si imi lasa un gust amar in gura in acelasi timp in care imi aduce lacrimi in ochi.

-Kim..., sopteste Hayden cand imi observa lacrimile si vocea ii este plina de regret.

-Nu! il opresc inversunata. Imi ajunge! M-am saturat de jocurile voastre! Vreau ca atat tu, cat si fratii tai, sa ma lasati naibii in pace! Am gresit ca am intrat in jocul vostru si o regret, dar s-a terminat! Nu sunt si nici nu vreau sa fiu un premiu pentru care va luptati intre voi! Asta... nu sunt eu! Si nu imi place absolut deloc ce am devenit!

Hayden este atat de uluit de iesirea mea incat nici nu realizeaza ca inca ma tintuieste cu propriul lui trup de perete. Dar eu da, il simt cu fiecare particica a fiintei mele, asa ca il imping cu amandoua palmele in piept si, spre surprinderea mea, face un pas inapoi.

-Dar..., incearca din nou sa spuna ceva, insa il intrerup din nou.

-Si daca mai intrati in camera mea neinvitati, fac plangere la paza campusului! M-am saturat sa tot dati buzna peste mine si sa ma puneti in situatii jenante de cate ori ma gasiti dezbracata!

Ochii lui Hayden arunca acum fulgere si se apleaca atat de brusc asupra mea incat ma astept sa ma plesneasca el, dar doar isi apropie fata periculos de mult de chipul meu, taindu-mi respiratia.

-Cine a mai intrat peste tine, Kim? ma intreaba cu voce joasa, dar atat de nervos incat glasul ii tremura.

-De parca nu ai sti! Mai mult ca sigur ca va distrati povestind intre voi modul in care...

Vorbele mi se opresc insa in gat cand Hayden imi prinde obrazii in palme si imi ridica fata spre el, iar furia din ochii lui ma face sa ma infior si sa realizez cat de mica sunt fata de el. Sunt mirata de reactia lui si, mai ales, de faptul ca pare... gelos?!

-Ci-ne? Care dintre ei, Kim? La dracu', raspunde-mi! si strigatul lui ma face sa tresar.

-Heaton! strig inapoi. S-a comportat exact ca tine azi! Se vede ca sunteti frati!

-Cand?

-Cum cand? De-abea ieri am venit! Ieri! Cand l-a trimis Sam dupa mine! M-a amenintat ca ma ia pe sus, doar cu prosopul pe mine, daca nu vin la petrecere! Asa cum tu...

-Erai dezbracata? maraie din nou. Il omor!

Pentru o clipa, raman cu gura cascata. Adica il omoara pe Heaton ca a facut cam ce a facut si el?

-Stii ceva, doar iesi! Du-te si omoara-l, sau omorati-va intre voi, putin imi pasa, dar stati departe de mine! spun printre dinti si il imping pe usa afara, trantind-o puternic dupa el.

Linistea din camera nu imi calmeaza nervii si nici supararea indreptata spre mine insami. Ma plimb vreo zece minute prin camera apoi apuc cheile de la masina si ies furtunos. Singurul lucru la care ma pot gandi acum este ca vreau sa conduc. Cat mai repede si mai departe de locul acesta care m-a dat peste cap si in care am devenit, intr-un timp extrem de scurt, ceva ce detest.

Cand intorc masina, imi aud numele strigat si il observ pe Hayden in oglinda retrovizoare venind grabit spre mine. Ce dracu'?! Credeam ca m-am exprimat suficient de clar! Asa ca nu astept sa ajunga langa mine si calc pedala de acceleratie pana la fund, facand o plecare de pe loc demna de formula unu! Viteza cu care conduc imi pune sangele in miscare si genereaza o tona de adrenalina, obligandu-ma sa imi concentrez intreaga atentie la condus si luandu-mi gandul de la orice altceva.

Dupa vreo trei ore de condus aiurea, ma intorc in Houston, dar ma cazez la un hotel, fiindu-mi peste putinta sa ma intorc in camera de la camin. Nu acum, nu inca! Mai ales ca, mai mult ca sigur, a ajuns

si Sam de pe unde o fi umblat si m-ar lua din nou la intrebari. Fata asta si-a gresit cariera! Ar trebui sa se faca politist la cat de bine stie sa conduca un interogatoriu!

Adorm, din nou, abia spre dimineata, inasa de data asta nu o sa mai fac gresala de ieri. Ma voi duce la cursuri atunci cand ma trezesc, indiferent de ora, si doar dupa ce beau o cana uriasa de cafea. Am venit aici sa invat si sa fiu alta decat am fost, dar una mai buna, nu mai rea, si a naibii sa fiu daca ii voi lasa pe fratii Morgan sa imi stea in cale!

Astfel, intru in sala de curs abia la ora doua si ma asez punand-o pe Sam intre mine si Holden. Ignor intrebarile cu care ma bombardeaza amandoi si stau bosumflata ca un copil mic. Spre norocul meu, profesorul intra in sala la scurt timp si, chiar daca ma privesc amandoi curiosi si cu insistenta, prezenta lui ii obliga sa taca.

Reusesc sa ies printre primii din sala si ma indepartez cat pot de repede, ignorandu-i pe cei doi care striga in urma mea si aproape ca fug dupa mine. Deja sunt afara cand Holden ma ajunge din urma si ma intoarce brusc printr-un gest care mi-a devenit deja cunoscut. In doar doua zile, toti trei fratii au reusit ori sa ma tarasca dupa ei, ori sa ma raseasca de am ametit.

-Ce s-a intamplat? ma intreaba incrunat si pare chiar ingrijorat.

Imi eliberez bratul din mana lui cu un gest scurt si ii raspund cat pot de rece.

-Vreau doar sa ma lasi in pace! Atat! si dau sa plec.

Intre timp, Sam ajunge si ea langa noi si ma priveste uluita de reactia mea.

-Kim, ce ai patit? Te-am vazut aseara demarand nebuneste si ai lipsit toata noaptea si toata dimineata, fara sa lasi un cuvant! Iti dai seama ce ingrijorati am fost?

Are dreptate, macar ei trebuia sa ii spun ca sunt ok, dar nu pot sa ii explic acum ce s-a intamplat, asa ca ii arunc doar o privire prin care incerc sa ii spun ca discutam mai tarziu si dau din nou sa plec, dar sunt oprita din nou de Holden.

-Este din cauza ca te-am sarutat? ma intreaba nedumerit si o aud pe Sam icnind, in timp ce doua voci deja binecunoscute si pe care speram sa nu le mai aud curand exclama in acelasi timp, la fel de uimite:

-Ce-ai facut?!?

De data asta ma rasucesc singura cand aud vocile celorlati doi frati, surprinsa ca au aparut si ei langa noi, dar ma izbesc atat de tare de pieptul lui Hayden incat ma dezechilibrez. Bratele lui ma cuprind imediat, dar le inlatur repede, in timp ce incerc sa ignor cu desavarsire electricitatea pe care o simt la atingerea lui. Insa ochii mei, avand parca o vointa a lor proprie, se ridica sa ii intalneasca pe ai lui si sunt surprinsa cand descopar in ei, pe langa furia generata de intrebarea lui Holden legata de sarut, si... intelegere. Intelegere si mult regret.

Fac doi pasi cu spatele si palmele ridicate la umeri, clatinand usor din cap, apoi ma intorc si plec cat pot de repede, sperand ca nimeni dintre ei sa nu imi fi observat lacrimile din ochi. Nici unul nu mai scoate nici un cuvânt, inasa le simt privirile urmarindu-ma si ultimul lucru pe care il aud in timp ce ma indepartez este Samantha ce striga la ei:

-Ce mama masii i-ati facut, tampitilor?!?

Este vineri dupa-masa si, impreuna cu Sam, ne indreptam amandoua spre parcare.

Bineinteles ca nu am scapat de intrebarile Samanthei si, cand am incercat sa le evit, mi-a spus raspicat:

-Am auzit variantele lor, dar pe mine ma intereseaza varianta ta!

Asa ca mi-am descarcat sufletul, povestindu-i toate sicanele pe care mi le-au facut ei si toate gesturile protesti facute de mine. Surprinzator, m-a ascultat fara sa ma intrerupa, cu exceptia unor exclamatii mici din cand in cand sau a unor incruntari caraghioase.

-Iar din momentul asta subiectul "fratii Morgan" este inchis! am spus hotarata catre ea atunci cand a vrut sa vorbeasca. Daca vrei sa nu ne certam, nu vom mai vorbi despre ei niciodata!

Desi parea ca e chinuita de nevoia de a zice totusi ceva, a inchis gura brusc si mi-a acceptat decizia.

Dar sa-i ocolesc pe cei trei nu a fost chiar atat de usor! Cumva, atat Hayden cat si Heaton mi-au iesit cel putin o data pe zi in cale, amandoi privindu-ma intens de fiecare data si asteptand sa spun ceva, dar avand macar bunul simt sa ma lase in pace atunci cand i-am evitat.

Cu evitarea lui Holden a fost si inca este mai greu. Suntem colegi si aproape toata ziua suntem in aceleasi sali de curs, dar mi-a respectat si el decizia, lasandu-ma in pace, chiar daca uneori i-am surprins privirea incruntata pe mine.

-Ce bine s-a potrivit totul! exclama Sam extrem de vesela cand ajungem la masini.

Nu mai parchez acum langa cele trei Ferrari negre, preferand locuri cat mai departe de ele.

-La ce te referi? o intreb nedumerita.

-Ca sunt plecata exact in weekend-ul in care vine Mike. Asa o sa puteti fi singuri! ranjeste spre mine si isi misca sprancele in mod caraghios.

-Unde pleci?

Tresarim amandoua cand vocea lui Hayden rasuna langa noi si, in ciuda hotararii mele de a nu-l mai baga in seama, simt cum obrazii mi se inrolesc, iar respiratia mi se accelereaza. Ochii ii sunt fixati pe mine si este incruntat, ca de obicei. Este mirat ca ma vede in rochie si pantofi cu toc, deoarece am purtat doar blugi si pantofi sport pana acum. Cu o exceptie: noaptea petrecerii.

Nu stiu cui i-a fost adresata intrebarea, dar cand este evident ca nu voi spune nimic, raspunde Sam pentru amandoua.

-Eu, acasa pentru doua zile, iar Kim la aeroport.

Ignor curiozitatea din privirea lui si o sarut pe obraz pe Sam.

-Ne vedem duminica seara! Hayden! il salut scurt si ma urc in masina si plec.

Dar nu ma indepartez mai mult de o suta de metri ca trebuie sa opresc. Mainile imi tremura atat de tare incat de-abea stapanesc volanul. Oftez adanc si apoi gem cand realizez ca toata agitatiea imi este produsa de faptul ca ne-am intalnit din nou. Nu pot sa cred ca simpla lui prezenta sau doar un cuvânt spus de el ma poate da atat de usor peste cap!

Ochii imi fug in oglinda retrovizoare si il vad in acelasi loc, privind spre mine, cu mainile in buzunare si tot corpul incordat. E contrariat de faptul ca am oprit si face un pas catre mine. Iar asta este suficient ca sa-mi revin si sa pornesc din nou, dorindu-mi sa pun o cat mai mare distanta intre noi.

Aparitia lui Mike imi aduce un sentiment de... linistire. Cu el, intotdeauna stiu la ce sa ma astept! Arata la fel de bine cum stiam. Inalt si cu un corp traznet, bine lucrat, inainteaza sigur pe el si constient de privirile ce ii sunt aruncate. Nu doar faptul ca arata atat de bine, si nici ochii superbi, caprui inchis, chiar negrii uneori, este ceea ce atrage privirea. Are ceva al lui, un sarm aparte si o

siguranta in miscari care te face sa nu poti trece cu privirea peste el, ba chiar te face sa te intorci sa il mai privesti odata. Asa cum fac aproape toate femeile pe langa care trece acum.

Iar el priveste doar spre mine, trecandu-si mana prin parul lung si cu un zambet larg pe fata, ignorand pe oricine altcineva din jur. Si, inainte sa realizez ce fac, o iau la fuga si ma arunc in bratele lui, strangandu-l cat pot de tare si facandu-l sa izbucneasca in ras. Bratele lui ma inconjoara strans si ma ridica de la pamant, invartindu-se de doua ori cu mine, apoi ma saruta scurt.

-Si mie mi-a fost dor de tine! imi sopteste cand ma strange din nou la piept.

Dar se incrunta usor cand imi vede privirea. Se apleaca spre fata mea, dandu-mi o suvita de par dupa ureche, si ma studiaza atent.

-Acum, iubire, chiar daca sunt incantat de primirea pe care mi-ai facut-o si mai mult decat bucuros ca ti-a fost dor de mine, asta... e ceva mai mult! Ce s-a intamplat?

Am uitat cu desavarsire cat de bine ma cunoaste si ca intotdeauna i-am ascuns cu greu ce simt. Agitatie mea evidenta si ochii aproape in lacrimi ii spun mai mult decat o pot face in cuvinte.

Isi strange ochii pentru o clipa, apoi ma trage la pieptul sau, sarutandu-ma usor pe par. Cumva, banuieste ce s-a intamplat, iar gestul lui ma face sa ma simt si mai vinovata.

-Sa mergem! Ai timp sa-mi povestesti pana plec!

Am mai pus un capitol si sper sa va placa! Deja stiti, astept pareri si comentarii! :)))

CAPITOLUL 8

-Este vreun hotel rezonabil pe langa campus? ma intreaba Mike odata plecati de la aeroport.

Un zambet involuntar imi apare pe buze. Rezonabil insemnand cinci stele!

-Nu stiu! recunosc. Dar colega mea de camera lipseste zilele acestea, deci poti sa stai cu mine, daca vrei. Camera este destul de mica si nu avem cine stie ce lux, dar mie imi place!

Ma priveste cateva clipe atent si pare surprins de invitatia mea.

-Atunci, la camin sa fie! spune usor ironic. Va fi o noua experienta pentru mine!

-Cum?! Tu nu stai la camin? il intreb prefacandu-ma uluita si imi mut privirea de pe drum spre el.

Mike a fost admis cu brio la Facultatea din Los Angeles, specializarea... regie, bineinteles. E mai mult decat hotarat sa-i urmeze tatalui sau pe urme si, daca ar fi sa ma iau dupa cei din anturajul lor si care stiu ce vorbesc, se pare ca este cu adevarat talentat in acest domeniu. Sansele de a ajunge cel putin la fel de cunoscut ca tatal lui sunt foarte mari, mai ales ca traieste in lumea filmului de cand s-a nascut si are deja o gramada de cunostinte si contacte dispuse sa il ajute si sa il sprijine.

-Eu, camin? Doamne fereste! Iubire, nu as renunta la confortul de acasa pentru nimic in lume! Bine, e evident ca ma voi muta odata si-odata de acolo, dar casa in care ma voi muta va fi cel putin la fel de superba ca si cea in care stau acum! De fapt, tinand cont ca vei fi arhitect, ai putea sa o proiectezi chiar tu! exclama incantat de idee. Tu stii, mai bine decat oricine altcineva, exact ce imi doresc si ce imi place!

-Mike, asta inseamna sa mai astepti inca cinci ani pana atunci! Vrei sa locuiesti cu parintii pana la treizeci de ani? rad eu de el si de increderea pe care o are in mine.

Se stramba caraghios la mine, apoi rade si el.

-De fapt, stii bine ca ai mei sunt acasa doar cateva luni pe an si ca sunt mai mult singur decat cu ei. Si apoi, mai este si Carmen. Cum crezi ca as rezista fara mancarea gatita de ea si, mai ales, fara prajiturile delicioase pe care le face?!

Carmen este bucatareasa familiei Johnson de cand ii stiu si trebuie sa recunosc ca este fenomenala!

-Totusi, revin eu la ideea mea, viata de student o traiesti in campus, nu acasa!

-Esti ingrijorata de viata mea sociala? ma intreaba mimand surprinderea. Stai linistita! Cursurile le fac exact ca toata lumea, dar petrecerile bestiale se petrec la mine! Viata de student este in curtea mea in fiecare week-end!

Da, stiu foarte bine petrecerile monstruoase pe care Mike le organizeaza si resedinta familiei lui este locul perfect pentru asa ceva: teren privat imens, cateva terase, doua piscine uriase, gradini superbe.

-Ca tot veni vorba de petreceri, cum a fost prima ta petrecere de aici?

Desi am vorbit despre ea la telefon, lipsa detaliilor l-a intrigat si atunci, si inca este curios, ii simt asta din tonul vocii.

-A fost... ok, spun cu jumatate de gura, incercand sa nu imi amintesc din nou modul in care m-a constrans Holden sa merg la ea, sau felul in care am dansat cu Hayden.

-Ok?! Ai fost la un ceai dansant?!? Petrecerile studentesti sunt renumite pentru dezmat, bautura si femei! In cazul vostru, barbati! Iar tu ai fost intotdeauna punctul de atractie al tuturor petrecerilor la care am fost. Tu, nu Trix. S-a schimbat ceva?

La naiba! Mike e un psiholog innascut, iar faptul ca a pomenit de barbati imi da de gandit. A simtit din noaptea aia ca ceva s-a intamplat, ca nu am fost in apele mele.

-Am fost rupta de obosita de pe drum si nu am stat prea mult! incerc sa fiu convingatoare.

Nu pare nici acum convins, dar am norocul ca am ajuns in campus. Mike isi arunca curios ochii in jur si ranjeste.

-Pare... interesant!

Isi pune geanta pe umar si o mana dupa gatul meu, tragandu-ma la pieptul lui si dandu-mi un sarut tandru la care raspund cu greu. Un sentiment de vinovatie fata de el ma chinuie si, desi nu se poate spune ca l-as fi inselat, eu asa simt.

Este nedrept sa compar ceea ce simt pentru Mike cu ceea ce cred ca simt pentru Hayden, dar nu ma pot opri sa nu o fac.

Sentimentele pentru Mike au crescut incet, de-a lungul timpului, trecand de la cele de prietenie la ceva mai profund. Si chiar daca Mike are o fire vulcanica si isi iese usor din pepeni, intotdeauna m-am simtit in siguranta langa el. Nu mi-a vorbit niciodata urat, nu a strigat la mine si nici nu m-a bruscata. M-a respectat enorm de mult si mi-a respectat intotdeauna hotararile si alegerile, chiar daca nu i-au placut sau convenit. Ca si plecarea mea din LA. Stiu ca il deranjeaza faptul ca am plecat, si nu doar atat, cred ca s-a simtit chiar tradat de plecarea mea intempestiva. Da, a fost nervos atunci si mi-a vorbit

mai aspru la telefon vreo doua zile, dar s-a adaptat noii situatii, chiar daca nici acum nu intelege de ce am facut-o si nici nu e multumit de hotararea mea.

Comparativ cu toate astea, ceea ce simt pentru Hayden este la polul opus! A inceput cu nelinistea brusca de m-a cuprins cand ni s-au intalnit privirile pe hol si a continuat cu electricitatea resimtita la fiecare atingere a lui, electricitate ce a crescut in intensitate cu fiecare clipa petrecuta in plus in compania lui. Primele cuvinte ale lui Hayden catre mine au fost o semi-injuratura si primul gest, o intoarcere brusca ce m-a ametit atat la propriu cat si la figurat, lucruri care ar fi trebuit sa ma faca sa fug. Sa fug *de* el, nu *inspre* el!

Dragostea pentru Mike e ca o zi de primavara, senina si linistita, de la care stiu exact la ce sa ma asept, in timp ce Hayden declanseaza in mine o furtuna. Dar, daca ar fi sa fiu pe deplin sincera cu mine insumi, m-am simtit mai vie in doua zile langa Hayden decat un an intreg langa Mike, cu toate petrecerile lui nebune! Iar asta nu poate insemna decat un singur lucru: incep sa simt ceva pentru Hayden!

Fir-ar sa fie! La naiba si la dracu'! Asta nu se poate intampla! Si nu o sa las sa se intample! Nu un tip care e cunoscut ca un afemeiat!

Insa in ciuda gandurilor mele zbuciumate, nu pot sa nu observ ceva. Curtea campusului e plina de studenti, fiind inca prea devreme pentru viata de noapte din weekend, si imi abtin cu greu un zambet cand vad privirile pe care le atrage Mike din partea populatiei feminine. Acelasi efect, ca de obicei! Unele dintre ele fac abstractie cu totul de mine si de faptul ca Mike ma tine lipit de el si ii zambesc cu nerusinare, ba chiar cateva ii fac ochi dulci.

-Ai acelasi efect pretutindeni! imi scapa un chicotit si Mike zambeste multumit de sine, obisnuit sa i se dea atentie.

Desi nu o arata, stiu ca este extrem de atent la tot ce e in jur, si ls privirile ce ni se arunca, caci ii simt incordarea.

-Da, si tu la fel! raspunde si ma saruta scurt. Sau crezi ca nu observ cum se uita masculii dupa tine? De asta ne potrivim noi doi atat de bine: facem o pereche de zile mari si nu suntem gelosi! Ma rog, nu din cale-afara!

Si totusi, tonul vocii nu ii este atat de linistit pe cat ar vrea sa para.

În mod normal, ar trebui să fiu macar deranjată de privirile pe care le atrage, dacă nu chiar geloasă, iar el la fel. În schimb, noi privim toate astea cu amuzament. Da, avem încredere unul în altul, dar nu înseamnă oare mai mult de atât? Nu înseamnă că nu ne iubim suficient încât să fim geloși?

Însă aproape scap o injuratură când drumul ni se intersectează cu al lui Beatrice. Se uita socată la mine, apoi la Mike, și din nou la mine. Este mai mult decât evident că nu se aștepta să mă revadă alături de alta decât Hayden! Aproape că se oprește și pare că vrea să îmi spună ceva, dar se răzgândește în ultima secundă și trece mai departe, fără ca macar să ne salute. De fapt, nici nu pot spune că ne cunoaștem!

-Ei bine, asta a fost... interesant! se oprește Mike și aruncă o privire scurtă în urma satenei, apoi își coboară fața către mine, privindu-mă fix în ochi. Banuiesc că motivul cutitelor aruncate de tipă aia către tine și a geloziei mai mult decât evidente, are un nume.

-Nu înțeleg ce vrei să spui! încerc să par mirată. Probabil se uita așa din cauza ta! încerc să-o scald eu cumva.

-Kim, fața aia nu s-a uitat nici o secundă la mine, deci nu sunt eu motivul pentru care te urăște! Și era socată că *eu* sunt cel de lângă tine! Deci... cum îl cheamă?

Mike mă privește cu un calm aparent, dar știu că se abține și, pentru prima dată de când suntem împreună, pare... gelos cu adevărat! În mod normal, ar bombăni și s-ar învârti agitat, dar faptul că suntem în mijlocul atator persoane îl face să se abțină. Ca de obicei, pentru el aparentele înseamnă foarte mult!

As putea încerca să inventez ceva, dar nu vreau asta. Dacă l-aș minti acum, chiar as avea de ce să mă simt vinovată. În plus, s-ar prinde imediat că mint și s-ar simți jignit.

-Am dansat un dans cu tipul cu care era ea la petrecere, recunosc cu un oftăt, iar Mike ridică din sprâncene, intuind că e mai mult de atât, mai mult decât un lucru atât de banal și așteptând să spun tot. Și m-a condus acasă. Nu a fost nimic între noi și nici nu va fi!

De data asta, tonul îmi este sigur și îl privesc pe Mike în ochi. Și spun adevărul. Orice sentimente as nutri pentru Hayden, sentimente pe care încă nu le pot defini, nu îmi doresc să mă am de-a face cu el. Nu atata timp cât știu că totul este pentru el o joacă și la fel și pentru frații lui.

Mă privește câteva secunde, simțind că este mai mult decât ceea ce spun apoi, îmi cuprinde talia și mă lipeste de el, zdrobindu-mi buzele într-un sărut. Un sărut adevărat de data asta, nu ca cele pe care mi

le-a dat de cand a aterizat, parca incercand sa simta daca cea ce am spus e adevarat. Iar eu ii raspund asa cum ar trebui, impletindu-mi mainile in parul lui si lipindu-ma si mai mult de el.

-Doamne, ce dor mi-a fost de tine! murmura cu fruntea lipita de a mea, cand aproape ramanem fara aer. Acum, mai este mult pana la camera aia a ta sau cautam un hotel? intreaba cu o falsa disperare atat de exagerata ca ma pufneste rasul.

Dar cand ne despartim din imbratisare si ne intoarcem sa ne continuam drumul, ne oprim brusc. La cativa pasi de noi, Heaton si Holden ne privesc incrunutati. Si mai mult decat surprinsi! Ba chiar par de-a dreptul furiosi! Amandoi au mainile stranse in pumni si, pentru o clipa, ma tem ca vor sari la bataie! E evident ca ultimul lucru la care se asteptau este sa dea peste mine sarutandu-ma fierbinte cu un tip! Fir-ar sa fie! Parca s-au inteles toti sa ne iasa in cale!

Isi revin insa destul de repede si ma saluta amandoi, asteptand in mod evident sa il prezint pe Mike.

-Mike, el este colegul meu, Holden, si fratele lui, Heaton. Iar el este Mike, iubitul meu!

De data asta, ma rog sa nu se vada stanjeneala pe care o simt! Reusesc chiar sa zambesc, nelasand sa se vada absolut nimic din agitatia mea interioara! Fratii se uita socati la mine cand aud cuvantul iubit, de parca nu l-ar mai fi auzit niciodata.

Barbatii dau doar scurt mana, masurandu-se reciproc cu mult interes si o animozitate evidenta.

-In vizita? intreaba Heaton printre dinti, incercand sa faca ceva conversatie, cand tacerea devine stanjenitoare, dar amandoi au privirile fixate pe mine.

-Da, rade Mike degajat, trebuia sa vad si eu pentru ce a lasat Kim Los Angelesul! Acum, ne scuzati, dar ne grabim! spune ridicand din sprancene si ranjind si ma trage dupa el spre intrarea in camin.

Cei doi ma privesc uluiti si se incrunta si mai mult cand aud aluzia lui Mike. Fata imi arde de-a dreptul, dar reusesc sa le zambesc si eu stramb inainte de a ne desparti, incercand sa imblanzesc putin momentul. Expresia de pe fetele lor arata ca si cum mai au putin si se iau dupa noi! Si este imposibil ca Mike sa nu fi observat reactia lor sau jena mea, dar nu spune nimic, in mod surprinzator!

Odata intrati, Mike se opreste in holul micut si isi roteste ochii in jur.

-Asta e *camera*? intreaba socat. Kim, dulapul din camera ta de acasa e mai mare decat... incaperea asta!

Un zambet larg mi se aterne pe fata cand privesc din nou in jurul meu.

-Mie mi se pare perfecta! spun si el se uita la mine consternat.

-Macar aveti baie, nu-i asa? Nu mergeti la dusuri comune?!

-Nu, ne spalam la rau! Fetele pe malul drept, baietii pe stangul! ii raspund si reusesc sa raman atat de serioasa incat sa-l inspaimant cu adevarat. Ce naiba, Mike! Avem baie, normal! Nu suntem in padure! Nu mai fii atat de socat! Ce vezi in jurul tau este ceva normal! Anormalii sunt cei care traiesc ca tine sau ca mine! Ma rog, cum traiesc acasa!

-Deci asta e motivul pentru care ai plecat! spune uimit, privindu-ma cu o sprancezna ridicata. Zau ca nu inteleg, Kim! Ai renuntat la ceea ce isi doreste oricare dintre cei de aici ca sa te multumesti cu... asta?!

-Aici pot fi eu! Asta nu intelegi!

-Stai putin! ma intrerupe scuturandu-si capul. Pana acum nu ai fost tu?

-NU! Nu vreau prieteni prefacuti care sa stea pe langa mine doar datorita contului din banca! aproape strig.

-Kim, esti multimilionara, la ce te asteptai? Mike ma priveste cateva clipe nedumerit. Da, ai patit-o si tu si am patit-o si eu, ne-am increzut in persoane care nu meritau, dar nu trebuie sa te lasi afectata de asta!

-Vreau sa razbesc in viata prin propriile mele puteri, nu datorita mostenirii de la tata! ii spun si las sa-mi scape un oftat. Imi doresc, macar pentru un timp, sa fiu o studenta normala, cu prieteni adevarati si sinceri!

-Vino aici! imi face semn sa ma apropii, apoi ma strange langa pieptul lui. Vrei tu sa faci asta? Fa-o! Stai aici, departe de casa si toceste-ti coatele pentru o diploma pe care o s-o tii intr-un sertar! Sa zicem ca te inteleg. Chiar o sa te si sustin! Avem bani, si tu si eu, suficienti incat sa ne permita sa ne traim viata linistiti, fara sa trebuiasca sa muncim o clipa macar. Vrei sa muncesti si nu-ti place traiul pe picior mare? Inteleg si asta si iti promit ca o sa incerc sa ma adaptez. Dar sa nu imi ceri dupa ce ne casatorim sa locuim intr-o rulota, doar ca sa poti fi tu, caci nu o s-o fac!

Poftim?!?

Stiu ca v-ati asteptat la ceva mai... furtunos, dar inca nu e momentul! Sper sa va placa totusi!

CAPITOLUL 9

Cuvintele lui Mike ma iau prin surprindere si, pur si simplu, intepenesc. Raman fara cuvinte si gandul imi este blocat pe un singur cuvant: casatorie!

Ca si cum nu ar fi lansat o bomba si nu ar observa ca m-a socat, Mike ma saruta scurt si se indreapta spre baie.

-Jackson mi-a recomandat un club. Zice ca este super si trebuie neaparat sa-l "vizitam"! Ma duc sa fac un dus pana te pregatesti tu!

Iar eu raman blocata in mijlocul incaperii, cu ochii fixati pe usa baii in care Mike a disparut.

Asta a fost o cerere in casatorie?!? Nu, nu, nu! Nici vorba sa ma marit cu Mike! Nici cu el si nici cu... nimeni! Eu nu ma marit! Am doar douazeci de ani, ce naiba! Panica pune stapanire pe mine si aerul parca nu mai vrea sa intre in plamani, desi inspir adanc, in timp ce bataile inimii sunt rapide si imi rasuna in urechi ca niste tobe.

Poate a glumit, nu? Intrebarea imi trece prin cap, dar stiu imediat si raspunsul. Mike este mai tot timpul glumet si pus pe sotii, dar niciodata nu glumeste cu lucrurile serioase! Stiu ca nu ar glumi cu asa ceva, iar asta ma sperie si mai tare.

In plus, mi-a trantit-o ca si cum s-ar fi gandit la asta de ceva timp. S-a gandit?! Sau faptul ca ii este teama ca distanta uriasa la care suntem unul de altul ne va raci relatia si va duce la despartire, l-a facut sa isi declare *intentia* ?!

Dumnezeule, o iau razna! Mike a innebunit si vrea sa ma innebuneasca si pe mine! Asta e, mai mult ca sigur!

Dar daca el poate trata toata povestea asta cu calm, pot si eu sa o fac! Sau macar sa *incerc* sa o tratez cu calm! O sa ma comport ca si cum nu ar fi pomenit cuvantul... ala! Pe naiba! Numai la asta o sa ma gandesc!

Problema este ca imi dau seama ca nu doresc asa ceva! Realizez ca si Mike este parte din motivul pentru care am plecat din LA. Cumva, in ultimele luni, am re ajuns la stadiul de prieteni, cel putin eu asa simt, dar am continuat in virtutea obisnuitei. Ar fi trebuit sa lamuresc asta inainte de a pleca de acasa, dar m-am temut ca ma va face sa ma razgandesc, asa ca am preferat sa fug din fata problemei, ca o lasa.

Insa nu mai vreau sa fiu asa! O sa imi caut curajul de care am nevoie si o sa ii spun lui Mike ca s-a terminat!

Ce este mai ciudat in sa, e faptul ca a trebuit sa-l intalnesc pe Hayden ca sa inteleg ca nu mai simt nimic pentru Mike, decat prietenie, iar asta pe sperie al naibii de tare!

Cu un oftat adanc, imi dau jos rochia de pe mine si ma grabesc spre dulap sa imi aleg altceva. Stiu ca Mike se asteapta de la mine sa fiu imbracata cat mai elegant, dar va avea o surpriza: nu am nimic din ce i-ar placea lui in dulap! Dupa cateva minute de cautari disperate, gasesc o bluza in ton cu ochii mei albastrii si care pare sa fie suficient de eleganta, avand tot spatele gol. Daca o asortez cu o fusta neagra si, bineinteles, scurta, sper sa arat suficient de bine incat Mike sa fie multumit.

Doar ce imi dau jos si sutienul, ramanand doar in bikini, ca o bataie usoara rasuna in usa camerei, facandu-ma sa ma incrunat. Poate o cauta cineva pe Sam, imi trece prin minte, caci pe mine nu are cine sa ma caute! Dupa "surprizele" generate de cunostinta cu fratii Morgan, tot timpul mi-a fost ocupat de incercarea de a-i ocoli, nemaiastrand timp sa imi fac alti prieteni inca.

-Doar un moment! strig in timp ca ma uit roata cu ce sa ma imbrac si trag rapid un tricou pe mine.

Abia cand ajung la usa observ ca e cam scurt, acoperindu-mi la limita fundul, dar bataia ce se repeta, de data aceasta mai insistent, ma face sa renunt la gandul de a ma schimba. Asa ca ridic usor din umeri si deschid usa.

O, Doamne! Inima mea nu mai suporta multe socuri in seara asta!

In fata mea, cu parul mai ravasit ca niciodata, probabil din cauza trecerilor dese a mainilor prin el, sta nimeni altul decat... Hayden.

Ramane surprins de aparitia mea atat de sumar imbracata si ochii ii stralucesc in timp ce ma masoara atent, pornind de la talpile desculte si urcand incet pe picioarele goale si expuse in intregime. Constienta de scurtimea tricoului meu, trag de tivul lui in van, incercand sa il lungesc si sa ma acopar cat mai mult. Miscare gresita insa, caci nu fac altceva decat sa il intind peste sanii goi de dedesubt, atragandu-i atentia catre ei si facandu-l sa inghita in sec. Apoi, prin ceea ce pare un adevarat efort de vointa, privirea ii urca in ochii mei si ramane fixata acolo.

-Buna! spune in cele din urma si aproape ca pot sa jur ca e emotionat.

-Buna si tie! raspund si eu si vocea imi e atat de ragusita incat sunt nevoita sa imi dreg glasul.

Si-l drege si el si doar stam si ne privim cateva secunde. Doamne, ce efect au ochii astia asupra mea! Aproape ca ma simt ca hipnotizata! Privirea ii coboara spre gura mea pentru o clipa si trebuie sa ma concentrez sa ma abtin sa nu imi ling buzele ce brusc le simt extrem de uscate. Inima mea, ce tocmai se mai linistise putin, o ia din nou la galop atat de tare incat ma tem ca o poate auzi si el!

-De data asta am batut! spune cu o urma de zambet pe buze.

Da, a batut, dar m-a gasit tot aproape dezbracata! E ca si cum baietii astia au un al saselea simt in privinta asta si stiu exact cand sa vina! O sa ajung sa imi fie frica sa ma mai dezbrac!

-Am observat! ii raspund, aproape zambind si eu si pare usurat, mai mult ca sigur pentru ca nu-i inchid usa in nas, dupa cum se astepta.

-Am vrut doar sa..., incepe mai hotarat de data asta, dar se opreste brusc cand se aude usa de la baie, apoi se incrunta atat de tare incat sprancenele i se unesc.

-Kim, esti gata, iubire?

Hayden ma priveste uluit, nevenindu-i sa creada ce aude, apoi privirea ii fuge peste umarul meu si ochii i se intuneca instantaneu. Stiu exact la ce priveste sau, mai corect, la *cine* priveste, dar nu ma pot opri sa nu ma intorc si eu. In spatele meu, cu doar un prosop pe talie si altul in jurul gatului, Mike ne priveste curios.

Cateva clipe, care mie mi se par lungi cat o vesnicie, cei doi se masoara din priviri si sunt in mod evident deranjati fiecare dintre ei de prezenta celuiilalt, in timp ce eu sunt prinsa la mijloc si ma simt mai ceva ca aflata pe linia de front intre doua tari cu armele pregatite de atac. Si nu ma refer la pusti cu baionete, ci la bombe nucleare!

Amandoi au aproape aceeasi inaltime, Hayden depasindu-l pe Mike cu doi-trei centimentri, dar este si mai lat in umeri. Se masoara reciproc, cu ostilitate si incrunutati, si este evident faptul ca nu se plac unul pe altul dintr-un motiv clar: *eu!* Amandoi par surprinsi de existenta celuilalt, Mike neasteptandu-se sa ma caute vreun tip, iar Hayden, nu numai socat sa ma gaseasca cu un barbat, dar mai ales in asemenea postura.

Mike se apropie de mine si, in ciuda tinutei lui deloc decente, isi petrece cu nonsalanta o mana dupa talia mea, lipindu-ma usor de el si zambind, dar cu cel mai fals zambet pe care i l-am vazut vreodata. Gestul lui aproape ca striga "e a mea, stai departe de ea" si este pentru prima data cand se comporta atat de posesiv, probabil fiindca e si prima data cand se simte amenintat.

Capul mi se intoarce instinctiv spre usa, doar ca sa observ privirea incrunтата a lui Hayden fixata pe mana lui Mike, in timp ce un muschi ii joaca pe obrazul incordat. Pentru o clipa, arata de parca e gata sa ma traga de langa Mike si sa o ia la fuga cu mine! Tensiunea ce se simte in holul micut este atat de densa incat ma astept sa iasa scantei din moment in moment, iar faptul ca toti trei pastram o liniste deplina o face si mai evidenta.

-Aaa... Hayden a venit sa..., incerc sa spun ceva, in timp ce privirea imi fuge spre ochii verzi, rugandu-l sa spuna ceva.

Nu stiu nici eu de ce a venit, caci vorbele i-au fost intrerupte de aparitia lui Mike, lasandu-ma in ceata totala, asa ca habar nu am ce sa spun si, in ciuda faptului ca incerc cu disperare sa inventez ceva, mintea imi joaca feste, ramanand complet goala.

Privirea lui Hayden se intoarce in ochii mei privindu-ma atat de intens incat ma arde si simt ca ma topesc, si pot citi in ea o multitudine de sentimente, dar cele mai evidente sunt surprindere si dezamagire. Pe langa o furie latentă care ma sperie si mai tare cand face un pas spre mine si ma astept sa ma smulga cu forta de langa Mike, in timp ce acesta isi strange mai bine bratul in jurul taliei mele.

Pumnii lui Hayden sunt atat de stransi incat are incheieturile degetelor albe si pare sa fie gata sa sara la bataie in orice moment, asa ca il privesc implorandu-l din ochi sa nu o faca.

-O cautam pe Samantha! spune el in cele din urma, dupa cateva clipe in care m-a fixat intens. Eu o sa..., adauga, apoi imi mai arunca o privire scurta si se intoarce si pleaca, lasandu-ne pe mine si Mike nemiscati, incercand sa intelegem, fiecare in felul lui, ce tocmai s-a intamplat.

Trupul imi ramane inghetat, la fel ca si mintea, in timp ce singurul gand coerent pe care il am este intrebarea de ce a venit Hayden. Stia foarte bine ca Sam este plecata, deci a venit sa vorbeasca cu mine in ciuda faptului ca i-am spus sa ma lase in pace, iar asta ma deruteaza si mai mult.

-Kim, cheama politia! exclama Mike dintr-o suflare, facandu-ma sa revin cu picioarele pe pamant si sa ma intorc din nou in camera din doi pasi mari.

Nici macar nu am realizat ca a plecat de langa mine si ca am ramas nemiscata in holul micut!

-Ce?! De ce sa chem politia? intreb impacientata.

-Ai fost jefuita! spune disperat, in timp ce sta in fata dulapului ce are usile larg deschise.

Privesc si eu rafturile si umerasele, dar totul e la locul lui si nu pare sa lipseasca nimic. Apoi, imi dau seama de adevar si pufnesc in ras, cu toate ca ultimul lucru de care imi arde acum e rasul.

-Mike, nu lipseste nimic!

-Vrei sa spui ca astea sunt toate hainele pe care le-ai adus cu tine?!? ma intreaba siderat. Dar nu ai nimic care....

Se opreste si se intoarce spre mine, privindu-ma lung, si aproape ca aud un clopotel imaginar sunand atunci cand intelege.

-Ai innebunit de tot! murmura intr-un sfarsit.

-Ti-e rusine sa iesi cu mine daca nu sunt imbracata intr-o rochie de cateva mii de dolari? il intreb serioasa de data aceasta.

-Cum poti sa spui asa ceva? ma intreaba suparat. Sunt mandru sa ies cu tine si imbracata doar in tricoul ala, arata spre mine, desi... n-ar fi indicat! spune ridicand din sprancene si masurandu-ma din priviri. Doar ca... Ce naiba, Kim, ai haine cat un magazin acasa, iar tu ti-ai adus... doar blugi si tricouri! Parca esti pregatita pentru cinci ani de... excursii la munte!

-Am si cateva rochii! exclam indignata.

Vrea sa mai spuna ceva, dar se opreste, clatinand din cap. Priveste din nou dulapul, cu mainile in solduri, si ofteaza adanc.

-Nu vreau sa ma crezi snob, dar... Ai haine, de ce sa nu le porti?

Si... ne intoarcem de unde am plecat!

-Uite, ii arat fusta si bluza pe care le-am ales, astea iti plac? Sunt suficient de elegante pentru tine?

-Iubito, nu vreau sa te imbraci cu ceva doar fiindca asa crezi ca imi place! imi spune si de data asta pare suparat de-a binelea.

Oftez doar adanc si imi iau hainele si ma indrept spre baie sa ma imbrac. E evident ca Mike stie ca Hayden a venit la mine, dar ca prefera sa pretinda ca nu s-a intamplat nimic decat sa se certe cu mine. Iar eu nu stiu cum sa incep!

Se lumineaza aproape de ziua cand ne intoarcem din nou in campus. Mike m-a plimbat prin vreo cinci cluburi si nu mai stiu cate baruri, de parca ar fi vrut sa le viziteze pe toate intr-o singura noapte! Dar asta e Mike! Cred ca are organismul setat in asa fel incat e obisnuit ca de vineri pana duminica seara sa nu doarma! Nu este prima data cand ma mir de rezistenta lui si nici prima data cand pierdem noptile impreuna, dar tot nu ma pot obisnui! El arata fresh de parca acum s-ar fi trezit, pe cand eu mai am putin si adorm pe picioare!

Si nici nu am gasit momentul potrivit in care sa discut cu el!

Raman insa inmarmurita cand, dupa un dus rapid, Mike se imbraca si isi face bagajul.

-Pleci??

Ma trage brusc in bratele lui si ma saruta pe frunte, parca incercand sa-si ceara iertare.

-Am programate pentru dupa-masa niste filmari pentru un reportaj si nu am cum sa anulez totul. Dar ti-am promis ca vin, asa ca am venit chiar si daca nu pot sa stau mai mult! imi spune cu un oftat, in timp ce imi da o suvita de par dupa ureche.

Ma priveste atat de atent si de intens incat pare ca vrea sa ia cat mai mult din mine cu el la plecare si aproape imi dau lacrimile cand ma gandesc ce vreau sa-i spun.

-Acum, cheama-mi un taxi si hai sa ma conduci! adauga dupa ce ma saruta scurt.

-Dar te pot duce eu la aeroport! spun mirata.

-Iubire, pici de somn! Niciodata nu ai rezistat prea mult la nopti nedormite si nu vreau sa faci vreun accident! Pot foarte bine sa ma duc cu taxiul, iar tu baga-te in pat dupa ce plec!

Razele soarelui incep sa-si faca aparitia pe cer, invalundu-ne intr-o lumina blanda, in timp ce stam stingheri in curtea campusului si asteptam taxiul. Nu ne-am mai spus nici un cuvant si nici nu stiu ce as putea spune, sau cum sa incep!

-Te rog, nu plange! imi sopteste usor si imi sterge cu degetele mari doua lacrimi de existenta carora nici nu stiam. Stii ca te iubesc, nu-i asa? Poate nu ti-am aratat-o prea des, sau nu destul de clar, si am luat mereu relatia noastra ca pe ceva sigur, dar vreau sa tii cont de asta cand te vei hotara!

Ma incrunta si ma uita nedumerita la el. Despre ce naiba vorbeste?!

-Stiu ca ma iubesti, Mike, dar nu inteleg despre ce hotarare vorbesti!

Ma priveste din nou atat de intens incat ma sperie! Aproape ca pare ca isi ia ramas bun!

-Cand te vei hotara ce vrei! spune cu un oftat. Sau, sa fiu mai exact, pe *cine* vrei!

Ochii mi se maresc si il privesc uluita, fara sa pot sa spun nici un cuvant.

-Iubito, te cunosc mai bine decat crezi! Stiu ca s-a schimbat ceva, am *simtit* asta de catva timp, si detest faptul ca s-a intamplat. Detest si faptul ca sunt atat de departe de tine si nu prea am cum sa intorc totul in favoarea mea, dar nu sunt prost! imi spune si zambeste trist. Am vazut cum te-a privit tipul care spunea ca o cauta pe Samantha si am simtit cum ai reactionat si tu. In plus, mai avea putin si imi sarea la gat! Doar rugamintea din privirea ta l-a oprit!

-Mike..., incerc sa spun, dar ma intrerupe.

-Mi-a sosit taxiul! Promite-mi doar ca nu o sa uiti cat de mult te iubesc atunci cand vei alege! imi spune si ma saruta din nou scurt, ca si cum s-ar grabi, apoi se urca in taxi, iar eu raman nemiscata, privind pierduta dupa el.

Inainte sa inchida portiera, imi zambeste din nou si imi trage cu ochiul smechereste, apoi imi spune ceva ce ma socheaza si mai mult.

-Si sa stii ca am vorbit serios in ce priveste casatoria!

Apoi portiera se inchide inainte sa pot sa reactionez sau sa raspund, iar eu raman fara aer, privind la taxiul ce se indeparteaza, stralucind usor in primele raze solare.

Sper ca v-a placut si acest capitol si astept parerile voastre! N-a curs sange, nu s-au spart dinti, dar sper ca nu sunteti dezamagiti din cauza asta. Am dorit sa fie ceva mai aproape de o reactie normala, in care un om educat isi infringe instinctele "criminale", chiar daca le are. Multumesc ca cititi!

CAPITOLUL 10

Taxiul lui Mike a disparut de mult din raza mea vizuala si eu inca stau, la fel de incremenita, in acelasi loc. Tot ceea ce s-a intamplat si mi-a spus de cand ne-am intors azi dimineata e inca in ceata si ma simt ca lovita de un tanc.

Ma sfasie pe interior durerea cu care mi-a vorbit Mike si stiu ca l-am ranit, chiar daca nu mi-am dorit nici o clipa sa o fac. Sunt insa si extrem de surprinsa de faptul ca sentimentele mele zapacite si ametite sunt atat de evidente! Oare Mike are dreptate? Chiar asta fac, incerc sa ma hotarasc asupra cuiva anume? Sau m-am hotarat deja?

Cu pasi mici si cu privirea in pamant, ma intorc in caminul linistit la ora asta matinala si ma indrept spre camera mea, pierduta in ganduri contradictorii.

-Hei! Se pare ca asta a devenit un obicei! imi spune o voce cunoscuta cand ma izbesc de cineva si doua brate ma sustin sa nu cad din picioarele moi ca de gelatina.

Privirea mi se ridica din examinatul podelei, doar ca sa intalneasca ochii verzi ai lui Holden.

-Ai plans! constata mirat. Ce s-a intamplat? Ti-a facut ala ceva? si vocea ii devine atat de ingrijorata ca lacrimile imi apar din nou in ochi.

Aparitia lor pare sa il contrarieze si mai mult si imi ia obrazii in palme, aplecandu-se spre fata mea.

-Spune-mi, Kim, ti-a facut Mike ceva?

În ciuda gestului liniștitor, vocea îi este acum aproape poruncitoare, ca și cum ar dori să mă oblighe să îi răspund, iar eu mă mulțumesc doar să clatin din cap.

-Atunci... plangi pentru că *nu* ți-a făcut?! pare derutat.

De data asta, în ciuda stării deplorabile în care mă simt, îmi scapă un chicotit la auzul căruia Holden oftează ușurat.

-Mai bine așa, decât să trebuiască să merg după el ca să-l omor!

Ce au băieții astia tot timpul cu omoratul?!

Mă retrag din brațele lui și îmi sterg ochii cu podul palmelor, ca un copil mic, dar am un zâmbet pe buze, datorită cuvintelor lui. A spus totul atât de hotărât de parcă chiar ar fi plecat după Mike să-l omoare dacă mi-ar fi făcut ceva!

-Tu ce cauți aici la ora asta? întreb când îmi dau seama că e surprinzător faptul că dau de el aici atât de devreme.

-Am umblat toată noaptea prin oraș și am condus câteva colege la cămin, explică ridicând din umeri.

Mă privește câteva clipe încruntat și observă că nu sunt în apele mele.

-Vrei să îmi povestesc? mă întreaba ușor, fixându-mă în ochi. La o cafea? adaugă când îmi vede ezitarea. Haide, știu cât tanjești după o cafea după o noapte de nesomn, am mai trecut prin asta!

Ochii mi se măresc când îmi aduc aminte de faptul că m-a sărutat ca plată pentru cafeaua de data trecută. Mă rog, doar un pupic, și a fost furat, dar a fost considerat drept costul cafelei. Dar are dreptate, tanjesc după o cană cu cafea!

-Accept cu o condiție! îi spun cât pot de serioasă.

-Fac *orice*! îmi repetă el, rânjind, cuvântul spus de mine atunci.

-Să mă lași să o plătesc cu bani, nu în natură!

-Și eu care speram să mă săruți tu de data aceasta! oftează el teatral. Dar fie! Accept și așa!

Si iata-ne, dupa mai bine de o ora, intr-o mica cafenea din apropierea campusului, stand in fata cu a doua cana de cafea fiecare si razand. Vorbim doar despre facultate, stabilind in mod tacit sa evitam subiectul Mike, si Holden are darul de a imita atat de bine profesorii si ticurile lor incat acum am din nou lacrimi in ochi, dar din cauza rasului!

Dar rasul imi ramane in gat si ma inec de-a dreptul cand la masa noastra se aseaza, fara sa fie invitati, Heaton si Hayden.

-Ce-i cu veselia asta? intreaba Heaton in timp ce privirile celor doi oscileaza intre mine si Holden.

-Voiam s-o fac sa-i treaca supararea si sa nu mai planga! explica Holden in timp ce-mi zambeste.

La naiba! Nu putea sa-si tina gura? Acum o sa urmeze o gramada de intrebari!

-De ce ai plans? intreaba Hayden care ma priveste incruntat, in timp ce eu ii ocolesc privirea.

-Unde e Mike? il aud si pe Heaton.

Exact ce credeam! Un geamat sonor imi scapa printre buze si imi dau ochii peste cap, refuzand sa raspund.

-Mike a plecat si a lasat-o plangand pentru ca *nu i-a facut nimic!* explica dezinvolt cel mai mic dintre frati, bagandu-i pe ceilalti in ceata, iar pe mine facandu-ma sa gem din nou si sa imi cuprind obrazii inrositi in palme.

Imi vine sa intru in pamant de rusine! Explicatia lui Holden suna de parca sunt o ahtiata dupa sex si Mike a plecat fara sa ma satisfaca. Astia sunt nebuni!

-Si pentru asta plangi?! intreaba uluit Heaton. Ma ofer eu sa rezolvam problema! spune ranjind, facandu-ma sa ma uit cu gura cascata la el, in timp ce Holden ii trage un pumn in umar, iar Hayden ii da una dupa cap.

-De ce a plecat? intreaba de data aceasta Hayden. Si de ce plangeai?

Spre deosebire de fratii lui, e foarte serios si privirea lui ma cerceteaza extrem de atenta. E evident ca nu se astepta sa ma gaseasca aici, cu ochii rosii de plans, si nici sa afle ca Mike a plecat. Acum toti trei tac si trei perechi identice de ochi verzi ma sfredelesc in asteptarea raspunsului.

Nu o sa scap fara sa dau cateva raspunsuri si nu vreau sa le spun ca ne-am despartit. Am senzatia ca voi avea nevoie de existenta unei relatii imaginare cu Mike pentru a ma proteja de astia trei. In timp ce ma gandesc ce si cat sa le spun, o idee imi trece prin cap, o idee prin care sper sa le atrag atentia spre cu totul alt subiect.

-A plecat pentru ca dupa-masa are filmari! raspund ridicand din umeri.

-E actor?! intreaba intr-un tarziu, uluit, Holden.

-O, nu! E regizor! raspund zambind. La fel ca tatal lui, Eric Johnson.

Acum, ca am aruncat numele pe un ton nevinovat, astept reactia.

-*Acel* Eric Johnson?

-Da, el! raspund zambind din nou cand toti trei ma privesc neincrezatori.

Stiu ce impact are numele lui si sunt obisnuita cu aceasta reactie. Ma astept la obisnuitele intrebari: cum arata, ce fel de om este..., iar eu sa scap de interogatoriul in legatura cu Mike. Dar sunt surprinsa cand Heaton imi arunca urmatoarea intrebare.

-De la Mike ai primit masina?

O clipa, il privesc fara sa inteleg ce legatura are, abia apoi realizez de fapt ce se ascunde sub intrebare. Crede ca sunt cu Mike doar pentru bani si beneficiile pe care relatia mea cu el mi le poate aduce. Nu-mi place faptul ca se gandeste la asa ceva, dar eu sunt de vina pentru asta. I-am spus doar ca am primit cadou masina, fara sa specific de la cine, avand motivul meu pentru asta! Iar ideea mea de a devia subiectul se pare ca a fost mai mult decat proasta!

-Nu, de la altcineva! raspund indiferenta.

Spre surprinderea mea, atmosfera se schimba. Substantial, as putea spune. Cei trei ma privesc mult mai rece, iar atitudinea le devine distanta. Si, brusc, inteleg. Samantha mi-a spus ca sunt dintr-o familie foarte bogata si sunt sigura ca nu doar felul in care arata i-a facut sa aiba succes la femei. Cu siguranta ca in jurul lor se invart si o gramada de tipe ce ii vaneaza pentru bani si pozitia lor sociala, facandu-i sa fie reticenti atunci cand cineva pare interesat de asta.

Acelasi motiv pentru care am plecat si eu din LA! Iar eu prin raspunsul vag pe care l-am dat, i-am facut sa banuiasca ca am primit masina drept rasplata pentru cine stie ce favoruri sexuale!

Dintr-o data, ma simt obosita. Si satula sa raspund la intrebari si sa ma justific. Sau sa ma joc. Astia trei ma zapacesc de cap si ma storc de puteri!

-Am primit-o cadou cand am implinit optsprezece ani. De la mama, nu de la vreun barbat, asa cum se pare ca ati banuit! Dar reactia voastra spune ce parere "buna" aveti despre mine! le spun serioasa si ma ridic si plec, lasandu-i tacuti si cu privirile plecate, fapt ce imi dovedeste ca am ghicit perfect ce au gandit.

Nu ii condamn, ba chiar ii inteleg, dar in momentul asta, chiar nu imi pasa ce cred despre mine! Cum naiba m-am pricopsit cu astia trei pe cap?!

Dar nu reusesc sa fac decat trei pasi ca sunt smucita inapoi, cu binecunoscutul gest, si ma izbesc din nou de pieptul lui Hayden, in timp ce bratele lui ma cuprind strans.

-Kim! Imi pare rau!

Imi ridic privirea spre ochii lui si tot ce pot zari in ei este regret. Chiar pare sa regrete sincer modul in care m-a judecat! E prima data cand il privesc direct dupa discutia de aseara si nu stiu cum sa reactionez.

-Nu s-ar zice la cum ma smucesti mereu! ii spun incrunzata.

Isi ridica usor o spranceana si, cu o urma de zambet pe buze, se apleaca si imi sopteste la ureche cu o voce joasa.

-Atunci cum te-as mai putea strange in brate? Cand am incercat altfel, mi-ai tras o palma! Acum vad ca stai linistita!

Doamne! Baiatul asta este dus cu pluta!

-Sa inteleg ca de cate ori vei vrea sa ma imbratisezi ma vei smuci in halul asta? intreb indignata.

Isi trage capul in spate doar atat cat sa ma poata privi in ochi, iar ai lui stralucesc deosebit de tare si par... jucausi.

-Sa inteleg ca te astepti sa o mai fac?

Surprinsa, deschid gura ca sa zic ceva, apoi o inchid brusc. Mai bine tac inainte sa spun o alta prostie!

-Deci? asteapta Hayden curios raspunsul meu, cu zambetul pe buze.

Abia acum imi dau seama ca are dreptate! Stau linistita in bratele lui de cateva minute si... ma simt minunat! Constientizez ca suntem lipiti unul de altul, in mijlocul cafenelei, si singurul lucru de care stiu este curentul care trece prin mine si care ma infioara si ma incalzeste in acelasi timp.

Dar nu apuc sa raspund nimic, ca sunt smulsa din bratele lui Hayden doar pentru a ma trezi imbratisata de alta pereche de maini.

-Hei! maraie Heaton. Imi strangi prea mult iubita in brate! Si ce tot susotiti aici?

Capul mi se intoarce si privesc uluita la Hayden, ai carui ochi sunt acum intunecati si pare al naibii de furios si la un pas sa sara la bataie. Doamne fereste, atata imi mai trebuie!

Il vad apropiindu-se si pe Holden si deja ma ingrozesc.

-Daca mai tragi si tu de mine, o sa tip! marai la el si ma smulg din bratele lui Heaton.

Privesc in jur si toata lumea din cafenea este cu privirile pe noi, majoritatea razand, de parca ar fi spectatori la un teatru de comedie, iar noi patru suntem actorii principali. Ma aplec usor catre cei trei frati, facandu-le semn cu degetul aratator sa se apropie, iar ei isi apleaca capetele spre mine. Banuiesc ca aratam ca o echipa de rugbi, discutand planul de atac, dar acum nu imi mai pasa.

-Sa va intre clar in cap la toti trei! soptesc nervoasa, sperand sa nu mai auda nimeni ce zic. Am *un singur* iubit!

-Cine? se aud trei voci in acelasi timp si ma privesc toti trei curiosi, parca asteptand sa-l aleg pe unul dintre ei.

-Mike! spun tare si raspicat de data aceasta si ma intorc si ies din cafenea cu cel mai demn mers de care sunt in stare si cu obrazii mai rosii ca niciodata, in aplauzele celorlalti consumatori, lasandu-i pe cei trei frati privind incruntati in urma mea.

Stiu ca e ceva mai scurt acest capitol, dar nu am avut mai mult timp. Sper sa va placa totusi!

CAPITOLUL 11

In timp ce ma indepartez de cafeneaua in care, in mod sigur, nu voi mai pune piciorul in viata mea, imi simt obrazii arzand atat de tare incat aproape ca ma astept sa iasa flacari din ei. Niciodata nu m-am simtit mai jenata decat acum si sper sa nici nu ma mai simt vreodata asa!

Tot ce pot sa sper e ca i-am pus la punct, oarecum, si ma vor lasa in pace!

Tresar insa cand, in urma mea, aud mai multi pasi repezi si ma intorc cu groaza, doar pentru a-i vedea pe fratii Morgan grabindu-se dupa mine. Primul instinct si primul gand al meu este sa o iau la goana, apoi ma resemnez si aproape pufnesc in ras gandindu-ma cum am arata, eu fugind cu pletele in vant si trei nebuni gonind in urma mea! Asta si faptul ca nu as avea nici o sansa sa scap in fata picioarelor lor lungi!

-Nu, nu, nu! Nu va mai apropiati de mine! marai catre ei, dar as fi surprinsa daca m-ar asculta.

-Ce faci diseara? ma intreaba Hayden foarte serios.

Asta e o intrebare la care nu ma asteptam, asa cum nu ma asteptam nici la seriozitatea de pe chipurile lor.

-Aaa... Nu stiu! Probabil o sa ma uit la un film sau o sa citesc o carte, raspund aproape cu teama.

-Kim, e sambata seara, doar nu o sa stai singura, inchisa in camera! continua el. Stiu ca Sam e plecata si...

-Stiai si aseara, si totusi ai..., il intrerup, dar ma opresc, privirea fugindu-mi spre ceilalti doi.

Nu cred ca mai trebuie sa stie cineva de vizita lui Hayden si de modul in care m-a gasit cu Mike! In plus, Hayden se incrunta si pare din nou furios amintindu-si scena de aseara.

Privirile ni se intalnesc din nou si ma inrolesc iarasi cand imi amintesc de minutele petrecute in hol inainte ca Mike sa iasa din baie. Ochii ii coboara pe corpul meu, intr-o plimbare lenesa, de sus in jos si inapoi, apoi inghite in sec in timp ce ochii ii stralucesc ca doua smaralde. E ca si cum as fi din nou in fata lui doar in tricoul ala scurt! Exact ca si aseara, ochii i se opresc cateva clipe pe sanii mei si simt

cum sfarcurile mi se intaresc instantaneu, raspunzand privirii fierbinti si am nevoie de toata vointa mea sa nu ridic mainile si sa mi-i acopar.

Pare ca amandoi suntem intorsi in timp, in holul micut al camerei de camin, uitand unde suntem de fapt si cine mai e in jur. Aceeasi fierbanteala pune stapanire pe corpul meu si buzele mi se usuca instantaneu, facandu-ma sa le ud cu un gest scurt, gest care atrage privirea lui Hayden spre gura mea, privind-o atat de intens incat aproape incep sa tremur.

-Ceea ce incerca fratele meu sa spuna, intervine Heaton, neobservand tensiunea dintre noi si facandu-ne pe amandoi sa tresarim si sa iesim din bula in care ne aflam, este ca dam din nou o petrecere, ca in fiecare sambata, si ar trebui sa vii si tu.

Se pare ca si pentru ei, la fel ca pentru Mike, fiecare week-end e o petrecere continua.

-La ce ora sa vin sa te iau? ma intreaba Hayden scurt.

-Nu cred ca..., incerc sa spun.

-La sapte sunt la tine! sunt intrerupta de tonul lui categoric ce imi arata ca nu am de ales: ori merg de bunavoie ori sunt luata pe sus.

Merge cu spatele cativa pasi, privindu-ma in ochi si parca spunandu-mi ca abia asteapta sa ne vedem mai tarziu, apoi pleaca lasandu-ma privind in urma lor si intrebandu-ma cum sa fac sa nu ma duc. O noapte cu toti trei pe langa mine si fara Sam care sa ma salveze, nu poate fi decat o noapte de cosmar!

E ora sase si, dupa ce am reusit sa dorm doar cateva ore, ma plimb agitata prin camera si nu stiu ce sa fac.

Nu vreau sa merg nicaieri si motivul este unul clar: mi-e teama de ceea ce simt fata de Hayden! Daca pana acum mai aveam dubii, fluturii din stomac si valurile de caldura simtite azi dimineata mi-au aratat foarte clar ca nu sunt cu nimic mai presus de fetele cu care l-am vazut si am sucombat si eu farmecului sau! Da, inca nu m-am agatat ca o liana de gatul lui, dar nici mult nu mai aveam! Fir-ar sa fie!

Daca nu as fi fost prevenita de catre Samantha ca nu se implica niciodata in mod serios si ca nu obisnuieste sa aiba relatii, doar aventuri de scurta durata, si nici nu as fi vazut cu ochii mei cum se comporta cu fetele dupa ce i-au cedat, intr-un fel sau altul, poate, doar *poate*, as fi tentata sa...

Mama lor de hormoni! Parca as fi o pisica in calduri si aproape ca gem numai la amintirea privirilor pe care mi le-a aruncat!

O privire rapida spre ceas imi arata ca e deja sase si jumatate si eu tot nu m-am hotarat. La dracu'! Mai bine sa fiu lasa decat sa regret! Si inainte sa ma razgandesc, imi iau doar geanta si cheile de la masina si ies hotarata sa plec si sa ma intorc doar maine seara! O sa ma duc la un hotel, acolo macar nu ma poate gasi! Daca raman aici, e in stare sa rupa usa si tot sa ma care dupa el!

Apuc sa fac doar cativa pasi dupa ce incui usa si ma simt prinsa de mana, smucita inapoi si lipita bine de un piept puternic, in timp ce doua brate tari imi inlantuiesc talia. Din nou!

-Unde crezi ca pleci?

Privirea imi intalneste ochii verzi ai lui Hayden si sunt socata ca il vad aici, acum! Dar mai ales, sunt surprinsa ca nu e suparat. Este extrem de serios si are incrunтата obisnuita, dar nu este suparat, nu asa cum ar fi trebuit sa fie cand tocmai m-a prins incercand sa scap de el.

-Eu..., incerc sa mormai un raspuns, dar nu imi vine nimic in gand, asa ca mai bine tac.

Cateva secunde, asteapta explicatia mea, privindu-ma cu o spranceana ridicata.

-Exact! Nicaieri! imi spune cand vede ca eu doar tac. Eram sigur ca o sa incerci s-o stergi englezeste, asa incat am venit mai devreme!

-Mi-ai pazit usa?!? intreb incredula. De cat timp esti aici?

-Doar de vreo zece minute! ranjeste inspre mine.

-Si... daca nu plecăm? Ce faceai?

-Adica sa fugi, vrei sa spui! ma dojeneste usor. Ei bine, asteptam pana la sapte si ciocaneam frumos la usa! Insa acum... ma bucur ca ai incercat sa fugi! adauga in timp ce isi coboara capul aproape imperceptibil spre mine.

-De ce? intreb cu voce mica si presimt ca nu o sa imi placa raspunsul.

-Am avut o scuza sa te pot lua din nou in brate si tu stai linistita! imi raspunde cu vocea usor ragusita, in timp ce ochii ii coboara spre gura mea.

Vocea lui ma mangaie pe interior si, brusc, sunt constienta din nou de atractia chimica dintre noi. E atat de densa si de puternica, incat mai mult ca sigur ca e vizibila cu ochiul liber. Abia acum realizez ca palmele mele se odihnesc pe pieptul lui, aproape intr-o mangaiere, si ca imi doresc al naibii de mult sa mi le implant in parul lui ciufulit.

Dar vorbele lui strabat prin ceata dorintei si aproape ca ma infurii. Linistita?!? Cum adica? Si nu e prima data cand afirma asta!

-Sugerezi cumva ca, de obicei, ma port ca o iapa naravasa? il intreb indignata.

-Nu am spus asta, asa ca nu-ti scoate coltii la mine! raspunde chinuindu-se sa isi ascunda un zambet.

-Coltii?!? Acum ma faci catea? aproape strig de data asta, dar Hayden doar ma soarbe din priviri.

-Doamne, cat esti de frumoasa cand te infurii! La fel de frumoasa ca atunci cand te inrosesti... sau razi... Chiar si cand plangi... Si ai doar un singur defect!

Ma crede frumoasa? Vocea lui joasa ma face sa tremur si ochii verzi, sa iau foc.

-Ce defect? reusesc cu greu sa ma concentrez si sa murmur intrebarea.

-Vorbesti prea mult! sopteste doar cu o clipa inainte de a-si izbi buzele de gura mea.

Gestul lui ma ia prin surprindere si raman nemiscata, neraspunzand nicicum presiunii pe care o exercita asupra gurii mele. Neraspunzand la sarut.

Bratele i se strang mai mult in jurul meu, aducandu-ne si mai aproape unul de altul si zdrobindu-mi sanii de pieptul lui. Imi musca usor buza de jos, apoi o mangaie cu varful limbii, tratand-o apoi la fel si pe cea de sus si asteptand sa raspund, sa-i dau cale libera sa adanceasca sarutul.

Un marait jos ii scapa cand vede ca nu reactionez, marait pe care il simt vibrand in pieptul de sub palmele mele. O mana ii urca pe ceafa mea, imobilizandu-mi capul, iar cealalta coboara pe fund, ridicandu-ma usor si lipindu-mi feminitatea de excitatia lui. Gestul socant ma face sa icnesc si icnetul

sa imi deschida buzele imperceptibil, dar este suficient pentru ca Hayden sa-si strecoare limba in gura mea si sa o tachineze, cu miscari usoare pe a mea.

Placerea ce izbucneste in mine e ca un foc de artificii si, in timp ce imi impletesc mainile in parul lui, tragandu-l mai aproape, ii dau accesul pe care il doreste atat de mult. Hayden imi mangaie intreaga gura, cercetand si tachineand intr-un mod care imi face picioarele sa se inmoaie si scap un oftat usor in acelasi timp in care el geme de placere.

Sunt ametita de mirosul lui, miros de parfum amestecat cu cel de barbat, si simt ca ma topesc in bratele lui. Daca nu m-ar tine atat de strans, probabil m-as scurge ca untul topit!

Hayden imi devoreaza gura ca pe un desert delicios din care, cu cat mananci mai mult, cu atat doresti mai mult. Il simt intarindu-se mai tare si potrivindu-se perfect intre picioarele mele, si valuri de fierbanteala pornesc din acel loc, raspandindu-se in tot corpul. Un tremurat usor ma cuprinde si nu stiu daca este din cauza ca doresc mai mult sau este din lipsa de aer fiindca, in mod cert, sarutul lui Hayden m-a lasat fara suflare!

Imi permite sa respir doar cand se intoarce la muscatul buzelor pe care le simt deja umflate in urma sarutului carnal.

-Ai gust de ciocolata! murmura cu gura lipita inca de a mea si nu-mi pot opri un zambet.

-Nu-ti place ciocolata? reusesc sa murmur intre doua saruturi mici.

-Inca nu m-am hotarat! Trebuie sa mai gust putin! si imi zdrobeste gura cu un nou sarut.

Doamne, ma gusta si ma linge de parca as fi un baton de ciocolata, iar eu ma topesc in bratele lui ca unul expus la soare!

-Spune-mi ca nu l-ai lasat sa te atinga! maraie exasperat pe gura mea.

-Nu! Eu..., incerc sa spun cand inteleg ca se refera la Mike, dar gura imi este din nou zdrobita, in timp ce pare incantat de raspuns.

Mana ii coboara de pe ceafa mea si se strecoara sub maieul stramt, mangaindu-mi pielea incinsa cu aceleasi atingeri usoare pe care corpul meu le recunoaste acum deja. In clipa asta, singurul lucru pe care mi-l doresc este sa scap de hainele ce ne incurca, sa ii simt pielea sub palma si imi strecor si eu o mana sub tricoul sau, facandu-l sa tremure usor la mangaierea mea si sa geama din nou.

Pentru Dumnezeu, suntem pe holul caminului si la un pas sa smulgem hainele de pe noi!

-Hayden..., ii soptesc numele usor, incercand sa trag aer cat mai mult in piept.

-Da, stiu..., isi sprijina fruntea de a mea si ofteaza adanc.

Cateva minute ramanem doar asa, la fel de strans imbratisati si incercand sa ne recapatam rasuflarile. Ne uitam unul in ochii celuilalt apoi, amandoi deodata, spre usa camerei mele si inghitim simultan in sec.

Hayden ma saruta scurt, maraind puternic, apoi isi impleteste degetele cu ale mele si ma trage dupa el.

-Mai bine plecam acum!

Vocea ii suna disperata, la fel ii este si privirea si banuiesc ca si eu arat la fel. Cu toata atractia puternica care a existat intre noi din prima clipa in care ne-am intalnit, nici unul dintre noi nu cred ca se astepta la ceea ce tocmai am simtit!

Daca Hayden nu m-ar trage dupa el, din nou, de data asta cu pasi ceva mai mici, cred ca as ramane intepenita pe loc, incercand sa inteleg ce tocmai s-a intamplat. Ma simt ca lovita de tren in urma saruturilor lui, desi nu ar trebui sa ma mir. Orice cuvnt, privire sau gest venite din partea lui m-au intors pe dos, deci ar fi trebuit sa ma asept ca un sarut sa fie cu adevarat rascolitor.

Abia cand ajungem la masina si imi deschide portiera indraznim sa ne privim din nou in ochi si, inainte sa pot clipi macar, ma trezesc lipita de masina si sarutata din nou, la fel de flamand si la fel de carnal. Un geamat adanc ii scapa printre buze apoi, la fel de brusc, intrerupe sarutul si imi face semn sa urc in masina.

-Ma innebunesti! maraie catre mine atat de disperat incat nu-mi pot opri un chicotit.

-Asa-ti trebuie! Sa vezi si tu cum e!

Ranjetul pe care mi-l arunca drept raspuns imi da de inteles ca stie perfect modul in care m-a innebunit si el pe mine si contine parca o promisiune pentru viitor. La naiba! Sa vezi de-acum ce ma asteapta!

Unora dintre voi li s-a indeplinit dorinta si sper ca a fost cum v-ati asteptat. :))) Astept cu nerabdare comentariile voastre!

CAPITOLUL 12

Odata ajunsi, Hayden ma prinde posesiv de mana si ma trage spre intrare, ignorand cu desavarsire privirile curioase ce ni se arunca de catre cei ce stau imprastiati pe gazonul din fata casei.

Nu pot sa nu observ ca unele fete sunt provocator imbracate, iar altele elegant si privirea imi coboara spre mine. Blugi si maieu, asortate cu pantofi sport. Perfect! Parca am venit sa fac curatenie! De data asta, mi-as dori sa fiu mai bine imbracata!

Hayden ma intoarce spre el si imi ridica barbia cu un deget pana il privesc in ochi.

-Nu hainele conteaza! Esti la fel de frumoasa si sexi si acum ca si in rochia de saptamana trecuta! imi spune foarte serios.

Cum naiba a stiut la ce ma gandesc?!

-Ma imbracasem ca sa...

-Sa fugi de mine! ma intrerupe zambind. Stiu! Important e sa fii tu insati, nu cum arati sau cum esti imbracata! adauga din nou serios, incercand sa ma faca sa nu ma simt prost pentru modul simplu in care sunt imbracata.

Sunt surprinsa ca gandeste asa! Un mod de gandire cu totul diferit de al lui Mike, dar care este parca o oglindire a ceea ce gandesc si simt eu. Aseara, Mike era consternat ca nu mi-am adus haine elegante, e drept, stiind ca le am, pe cand lui Hayden pare sa ii fie totuna ce pun pe mine.

-Si tricoul de aseara mi-a placut extrem de mult! adauga in timp ce ochii ii stralucesc si apoi isi musca buza, probabil amintindu-si cum aratam.

Doamne! Simt ca fata imi ia foc cand imi amintesc cat de scurt era si ca trageam de tivul lui ca o proasta, de parca il puteam lungi!

Modul in care m-a privit aseara imi revine in minte si nu pot opri valul de caldura ce il simt din nou in mine. Hayden ma priveste atent si am impresia ca ma citeste ca pe o carte deschisa, stiind exact la ce ma gandesc, caci scoate un geamat de dorinta si cuprinzandu-mi talia, ma lipeste brusc de el, zdrobindu-mi gura.

O clipa doar apuc sa ma gandesc ca iarasi ma smuceste, apoi uit absolut tot in afara de felul in care ma saruta. Imi ridic mainile si ii incercuiesc gatul, apropiindu-ma mai mult de el, si sunt incantata cand il aud maraind de placere. Ma bucur sa stiu ca am acest efect asupra lui, asa cum si el il are asupra mea.

-La dracu'!

Vocea joasa si extrem de nervoasa ne face sa ne intrerupem sarutul si ne intoarcem brusc capetele, doar ca sa il gasim pe Heaton la un pas de noi, privindu-ne furibund.

Cu un gest brusc, isi arunca pe jos paharul din mana si, trecand razant pe langa noi, se indreapta spre masina, ferindu-se, parca scarbit, de mana lui Hayden intinsa catre el.

Ochii imi coboara spre paharul aruncat si spuma ce se scurge din el imi da de inteles ca e bere.

-Nu-l lasa sa conduca! ii spun ingrijorata lui Hayden aratand spre pahar. A baut!

Privirea ii fuge de la mine spre fratele ce se indeparteaza furios, apoi se intoarce.

-Du-te! aproape ca il imping, dar se apleaca si imi da un sarut scurt.

-Ma intorc repede! imi sopteste. Ai grija de ea! adauga si abia acum il observ pe Holden langa noi, privindu-ne incrunat. Si tine-ti mainile acasa! spune amenintator, apoi o ia la fuga in urma lui Heaton.

Acesta se urca in masina deja si demareaza atat de repede, incat motorul aproape urla, iar rotile scot fum. Hayden porneste la fel de grabit dupa cateva secunde si primul meu gand este ca as fi vrut sa aiba alte masini. Mi-e groaza cand ma gandesc la puterea motoarelor celor doua Ferrari si la cum vor goni acum amandoi prin oras! Nu este suficient de tarziu ca strazile sa fie goale, ba din contra, si nu pot sa nu ma rog sa nu se intample vreo nenorocire.

Probabil ca teama imi este intiparita pe chip, sau modul in care imi frang mainile, disperata, ii atrage atentia lui Holden la mine.

-Stai linistita! imi spune. Amandoi sunt soferi buni si nu vor pati nimic! Iar Heaton deabea gustase din berea aia.

Dar glasul nu ii este la fel de increzator precum vorbele si pot sa-i simt ingrijorarea pe care incearca sa o ascunda.

Fara sa vreau, observ privirile curioase ce imi sunt aruncate de cei care au asistat la scena. Unele curioase, altele acuzatoare, iar asta ma face sa ma simt si mai vinovata.

-Hai sa intram! imi spune Holden, tragandu-ma inapoi cand observa si el cum suntem priviti. O sa dureze ceva pana se intorc!

Nu stiu cat si ce a vazut Holden, dar banuieste ce s-a intamplat si, pe langa ingrijorare, este evident ca si el e suparat.

Imi privesc ceasul pentru a mia oara si oftez cand vad ca au trecut deja doua ore, iar Hayden si Heaton nu s-au intors. Holden s-a tot invartit pe langa mine, nescapandu-ma din ochi aproape nici o clipa, fapt ce m-a agitat si mai mult. Asa ca am profitat de un moment in care cativa prieteni l-au atras intr-o discutie si am iesit in curte, incercand sa ma indepartez cat mai mult de cei care erau si ei pe-afara.

Undeva, intr-o zona mai retrasa, observ un pavilion de lemn si ma indrept spre el, incercand sa gasesc o oaza de liniste. Stalpii ii sunt imbracati in trandafiri rosii, iar mirosul lor inmiresmeaza discret aerul din jur. Aici, muzica se aude doar in surdina, iar bancile din interior par sa fie perfecte pentru momente in care vrei sa te rupi de lumea inconjuratoare, asa cum imi doresc eu.

Ma asez cu un oftat adanc si ma uit din nou la ceas. Au mai trecut cinci minute si tot nu s-au intors.

Nu pot sa nu fiu ingrijorata si, totodata, ma simt si vinovata. Stiu ca Heaton a reactionat asa din cauza ca ne-a surprins sarutandu-me, pe mine si pe Hayden, dar nu i-am dat niciodata de inteles ca el m-ar interesa. Da, am glumit cu el, la fel si cu Holden, dar totul a ramas la nivel... prietenesc. Poate daca as fi fost mai ferma de cate ori l-am respins sau...

Gandurile imi sunt intrerupte cand recunosc vocea lui Hayden si aproape ca sar in picioare. Ies repede din pavilion, dar raman pe loc cand cei trei frati se indreapta spre mine si rasflu usurata. Sunt bine amandoi, merg pe picioarele lor, deci nu s-a intamplat nimic.

-De ce stai aici, retrasa? ma intreaba Hayden nedumerit.

-Pai..., raspund cat de ironica pot, nu mai puteam de chef de muzica si dans dupa ce voi doi ati taiat-o ca...

Dar vorbele mi se opresc subit cand il observ mai bine. Mana imi urca pe obrazul lui si ochii mi se maresc cand se opresc pe gura lui.

-Ai buza sparta! constat uluita, apoi privirea imi fuge spre Heaton. Si tu, arcada sparta!

-Aaa... Da, de asta a durat atat, a trebuit sa trecem pe la spital sa-i puna niste copci si era destul de aglomerat! imi explica Hayden senin, ca si cum mi-ar spune ca s-au oprit sa bea o cafea si era coada.

-V-ati batut? intreb socata, uitandu-ma de la unul la altul si sperand ca au sa nege si am inteles gresit.

Cei doi se uita incrunutati unul la altul, apoi ridica doar din umeri, in timp ce Holden mustaceste cu mainile in buzunare.

Furia ce urca in mine e atat de mare incat sunt la un pas sa-i iau *eu* acum la bataie, pe amandoi.

-Sunteti nebuni? Cum sa va bateti?! Sunteti frati! Ce dracu' e cu voi?

-Kim..., incerca Hayden sa spuna, dar il opresc imediat.

-Nici o Kim! marai spre el. Acum eu vorbesc! strig catre ei si ignor cu desavarsire privirile uluite pe care mi le arunca.

Ignor si faptul ca sunt aliniati in fata mea toti trei, aproape in pozitie de drepti, in timp ce eu urlu la ei ca un sergent la niste bieti soldati ce au calcat stramb la instructie.

-Cum naiba sa va bateti?! Sunteti oameni in toata firea, nu copii!

-Se mai intampla, indrazneste sa mormaie Hayden, dar tace imediat cand imi vede privirea furioasa.

-Vorbesti serios? Cat de des? intreb uluita.

-Ultima data a fost acum... doi ani! raspunde el prompt si ranjesc unul spre altul, toti trei probabil amintindu-si momentul respectiv.

-Si pentru ce, Doamne iarta-ma, v-ati batut? intreb curioasa, desi incerc sa par cat mai serioasa si imi pun mainile in solduri, incercand sa par dura si sa mai dispara din diferenta de inaltime dintre mine si ei.

-Pentru o bere, raspunde Hayden zambind. Era ultima! adauga repede, ca o scuza.

Pentru o clipa, nu inteleg raspunsul, apoi refuz sa cred ceea ce tocmai am auzit.

-Cine a castigat? intreb inainte sa gandesc.

-Nimeni! imi raspunde Heaton. Dupa cativa pumni si o tavaleala buna, am impartit-o intre noi!

Respiratia mi se opreste brusc si cred ca trece mai mult de un minut pana cand reusesc sa trag aer din nou in piept si am curajul sa intreb:

-Si acum?

Hayden se incrunta brusc cand intelege unde bat vorbele mele, dar nu apuca sa raspunda.

De undeva din spatele meu, hohotul de ras al unui barbat rasuna atat de tare si de brusc, incat aproape ca sar in sus de sperietura. Ma intorc si, din doi pasi mari, sunt in bratele lui Hayden, cu spatele bine lipit de pieptul lui, parca asteptandu-i protectia. Mainile lui imi incercuiesc talia si ma trage mai aproape, apoi se apleaca si ma saruta scurt pe obraz, iar geamatul infundat pe care il scoate nu stiu daca e din cauza buzei sparte sau a modului in care imi ingramadesc fundul in el. Sau amandoua.

Dar nu am timp sa ma gandesc la asta. Barbatul se afla acum la doar trei-patru pasi de noi si, in ciuda faptului ca inca rade, ma priveste extrem de curios, din cap pana in picioare.

Este foarte inalt si, desi are in jur de cincizeci de ani, corpul ii este suplu. Parul negru si ciufulit intr-un mod ce imi pare parca cunoscut, este usor grizonat pe la temple. Dar trag adanc aer in piept cand ii intalnesc ochii. Aceeasi ochi minunati si deosebiti pe care ii au si cei trei barbati de langa mine si care par sa fie o mostenire de familie. Si imi dau seama, uluita, ca in fata mea sta... tatal lor!

-Am ajuns sa traiesc s-o vad si pe asta! spune el intr-un tarziu, cand hohotele de ras i se mai domolesc. Sa-mi vad baietii pusi la punct de o fata care, sa nu uitam, e jumatate din oricare dintre voi!

Deci am avut dreptate!

-Domnisoara, mi-as scoate palaria in fata ta, daca as avea vreuna! continua el la fel de binedispus.
Aproape ca ma asteptam sa ii iei la palme! incepe sa rada din nou.

-Pe mine chiar m-ai plesnit! imi sopteste Hayden la ureche si nu ma pot abtine sa nu-i dau un cot in stomac.

Geamatul innabusit pe care-l scoate ma face sa banuiesc ca Heaton i-a "mangaiat" si cateva coaste.

-Henry Morgan! se prezinta barbatul intanzandu-mi mana. Tatal acestor trei nebuni, adauga cu acelasi zambet binecunoscut pe chip.

Henry? Un nume ce incepe tot cu H!

-Kim Larsen! ma prezint si eu si intind mana, facand doar un pas in fata caci bratele lui Hayden nu imi permit mai mult. *Victima* celor trei! adaug cu jumatate de gura, iar cei patru izbucnesc in ras.

Hayden ma trage inapoi imediat ce mana tatalui sau o elibereaza pe a mea, lipindu-ma din nou de el si strangand din nou incheierea bratelor pe talia mea.

-Victima?! N-as spune asta! continua domnul Morgan privind pe rand la cei trei. Mai repede ei sunt victimele tale!

Cum adica *ei* sunt?! *Eu* sunt cea chinuita de aici!

-Esti prima fata pentru care se bat intre ei, adauga cand imi vede nedumerirea, iar asta spune multe!
Oricum, va fi interesant de urmarit! Distractie placuta! ne ureaza si se indeparteaza razand din nou, in timp ce noi privim in urma lui.

Dupa cativa pasi insa, se opreste si se intoarce inspre noi.

-Si, Kim, referitor la ultima ta intrebare, as spune ca in seara asta a castigat cel in bratele caruia ai sarit imediat atunci cand te-ai speriat de mine! Dar este doar parerea mea!

Insa modul in care Hayden ma strange si mai tare imi spune ca nu e singurul care gandeste asa. Asta, si faptul ca atat Heaton, cat si Holden, se uita incrunutati la noi.

O, Doamne! Am reusit sa fac cearta intre trei frati! Fir-ar sa fie!

CAPITOLUL 13

Nu apuc sa aprofundez gandul si nici sa ma necajesc mai tare din cauza ca eu sunt motivul discordiei dintre ei, ca Hayden ma intoarce cu fata la el si ma saruta de parca nu ar mai fi facut-o de luni intregi, lasandu-ma din nou fara suflare.

Mainile lui imi cuprind fata si mi-o ridica inspre el, tinandu-mi buzele prada gurii lui flamande. Ma saruta intai tandru, dar doar pentru o secunda apoi, in timp ce scapa un geamat de dorinta, adanceste sarutul. Limba lui iscoditoare pare ca vrea sa cunoasca fiecare colt al gurii mele si continua sa o faca pana scancesc dupa aer.

Genunchii mi se inmoaie si ma agat de el cu disperare. Disperare ca o sa cad din picioare si disperare sa nu se opreasca. Probabil simtindu-mi slabiciunea, bratele lui ma inconjoara, sustinandu-ma si, totodata, lipindu-ma mai mult de el. Imi da ocazia sa trag cateva guri de aer in timp ce imi musca buza de jos, apoi o linge dezmiardand-o, si ia totul de la capat.

Dar gustul de sange pe care il simt pe buze ma face sa ma retrag din bratele lui si sa-i privesc din nou gura.

-Sangerezi! ii spun incrunzata. Pe tine te-a vazut vreun doctor?

Zambeste ironic si se intinde dupa mine, dar ma feresc din nou de bratele lui, gestul meu facandu-l sa se incrunte.

-Ce naiba, Kim? E doar o buza sparta!

-A, da? Si asta ce-i? il intreb in timp ce ma apropii si il apas pe coaste, facandu-l sa icneasca brusc. Daca ai vreo coasta rupta?

Profitand de faptul ca m-am apropiat din nou de el, ma strange din nou in brate.

-Nu am, imi sopteste la ureche. Am mai avut coaste rupte si se simtea cu mult mai rau decat acum!

Incerc sa ignor gandul ca nu e prima data si ca a fost si mai rau, chiar daca imi da fiori.

-Si asta te face specialist in coaste rupte? il intreb si obtin doar un ranjet increzut.

-Poate ca trebuia sa las asistenta aia blonda si draguta sa ma pipaie! spune parand ganditor. Tragea cam mult de mine si de tricoul meu si nu parea ca ar deranja-o gustul de sange!

Junghiul ciudat pe care il simt in suflet cand aud vorbele lui ma face sa imi mijesc ochii. Si ma face rea. Din nou. De parca Hayden reuseste sa scoata la iveala parti din mine de existenta carora nici nu stiam.

-Trebuia s-o lasi! spun moale, incercand sa par indiferenta. Asa nu ramaneai nepipait in noaptea asta! Acum, ma scuza, ma duc sa vad ce face Heaton! si ma intorc, indreptandu-ma spre casa cu pas grabit, ignorandu-i figura socata.

Mai am doar cativa pasi pana sa intru in casa si o gramada de priviri sunt fixate pe mine, probabil toti cei prezenti stiind deja despre bataie, cand Hayden ma opreste brusc prin binecunoscuta lui miscare si imi sopteste la ureche:

-Nu am lasat-o pentru ca ma grabeam sa ma intorc. Prefer sa aiba grija de mine o anume bruneta!

Inima imi face o intoarcere brusca, apoi se opreste putin, inainte sa inceapa sa bata ca nebuna. Nu-mi vine sa cred ca a refuzat sa-l vada cineva la spital doar ca sa se intoarca cat mai repede la mine! Dar tot nu-l iert pentru gluma cu blonda!

-Pai, ce astepti? Du-te la ea inainte sa sangerezi prea tare! ii spun indiferenta si dau sa ma indepartez.

-Te prefer pe tine! ranjeste spre mine si isi impleteste degetele cu ale mele, tragandu-ma in sus pe scari, spre etajul casei, in timp ce o multime de ochi ne urmaresc.

La naiba! O sa fiu cea mai barfita fata din tot campusul! Nu, nu o sa fiu! Deja sunt!

Nu mai spun nimic de faptul ca Hayden ma trage dupa el, caci stiu ca nu are niciun rost. Se grabeste atat de tare incat nici nu apuc sa vad pe unde merg! Abia cand ajungem intr-un hol lung incetineste, pentru ca mai apoi sa ne oprim brusc amandoi.

In fata noastra, tocmai iese dintr-o camera... Heaton, imbracat doar intr-o pereche de boxeri si ranjind spre noi.

Ignor maraitul sonor al lui Hayden, la fel cum trec cu vederea si peste trupul perfect lucrat, cu patratele aliniate si "v"-ul ce se pierde in betelia joasa a boxerilor si ochii mi se opresc pe petele vinetii de pe coaste.

-O, Doamne! imi scapa printre buze inainte sa gandesc ce reactii starnesc cu aceasta exclamatie.

Heaton ranjeste incantat spre mine, probabil crezand ca imi place ce vad, in timp ce Hayden mormaie in surdina si singurul cuvant pe care il inteleg este "omor".

-Lasa-ma sa ghicesc! spun zambind dulce. Nici tu nu ai coaste rupte!

-Nu, doar vanatai! raspunde Heaton incantat de situatie si fara sa-i pese ca e aproape dezbracat.

Tresar insa brusc cand in fata ochilor imi apare un deget.

-Si eu am o taietura!

Holden, aparut de nicaieri, nu vrea sa se lase mai prejos decat fratii lui si imi arata ceva ce mie imi pare doar o simpla julitura.

-Asta-i concurs de vanatai? intreb uluita. Sunteti nebuni! Toti trei! adaug cand ii vad ranjind.

-Neh! imi raspunde Heaton. Vrem doar sa profitam de asistenta personala pe care se pare ca o avem! continua el, in timp ce Holden da aprobator din cap si isi flutura din nou degetul aratator cu nevinovata julitura.

-Sa fi ramas cu blonda de la spital! maraie din nou Hayden la el.

Oh! Deci blonda e reala! Nu a fost o gluma si sunt sigura ca nici tentativele de pipait asupra lui Hayden nu au fost!

-La fel trebuia sa faci si tu! ii spun sec si dau sa plec, dar Hayden ma prinde imediat si ma strange din nou in brate.

-Nu te dau pe zece blonde! imi sopteste si ma trage dupa el spre camera lui.

Odata intrati, nu apuc sa vad nimic in jur, caci Hayden ma lipeste de usa si ma saruta din nou.

-Hei! Si eu cu degetul ce fac? il auzim pe Holden strigand de pe hol.

-Pune-ti un plasure! strigam amandoi, in timp ce ne privim in ochi.

Desi, in mod normal, ar trebui sa radem ca am spus acelasi lucru simultan, nu o facem. Suntem preocupati prea mult unul de altul. Hayden ma priveste atat de intens incat ii simt efectiv privirea pe piele si ma face sa ma infior.

Atractia dintre noi este atat de mare incat o poti taia cu cutitul si faptul ca suntem singuri, in camera lui, nu ma prea linisteste.

-Unde ai trusa de prim-ajutor? reusesc sa intreb dupa ce inghit in sec.

-Da-o incolo de trusa! Imi trece daca ma saruti! imi spune cu glas ragusit.

Da, lui s-ar putea sa-i treaca daca vom continua asa, dar eu am sa ma ard!

-Hayden...

-Ti-am spus ca vorbești prea mult! imi sopteste cu gura lipita de a mea apoi ma saruta.

Si o face atat de temeinic si carnal incat nu mai stiu de nimic altceva si imi revin doar cand simt saltea patului sub mine, iar corpul lui acoperindu-ma intr-un mod minunat si potrivindu-se perfect cu al meu.

Gemetele noastre se impletesc din nou si, dupa un timp, nu mai stiu daca le scot din placere sau din lipsa de aer. Mainile imi coboara din parul lui si trec in mangaieri usoare peste spate, facandu-l sa intrerupa brusc sarutul si sa ma priveasca in ochi. Se ridica in genunchi deasupra mea si, dintr-un simplu gest prelung, isi da jos tricoul, ridicandu-ma apoi pe mine si scapand de maieul meu.

O clipa doar isi trece privirea peste corpul meu, cu ochii aprinsi, apoi se intinde din nou peste mine, cotropindu-mi gura. Imi amintesc ca nu e prima data cand ma vede in sutien, dar atingerea pielii pe piele ne infioara pe amandoi si geamatul lui gutural ma face sa tremur pe interior.

Indraznesc sa-mi pun din nou mainile pe spatele lui si ii simt muschii incordati sub palme, in timp ce pielea ii arde atat de tare incat ma opresc din mangaiere.

-Nu te opri! Te rog! imi sopteste ragusit, in timp ce mana lui imi cuprinde un san si il mangaie usor.

Atat vorbele cat si gestul lui ma fac sa-mi dau capul pe spate si ma cambrez mai mult spre mana lui, in timp ce ii strang muschii spatelui in pumni. Gura ii coboara acum pe gatul expus, sarutand si muscand usor.

-Ai *toata* gust de ciocolata! sopteste incantat. Si mirosi a vanilie si a frisca! Imi vine sa te mananc!

O, Doamne! Si mie imi vine sa ma las mancata! Aproape ca ma lichefiez sub el, iar modul in care ii simt sexul intarit frecandu-se de mine ma innebuneste si mai tare!

O ultima farama de ratiune se mai agita in mintea mea ametita si imi dau seama ca mergem prea departe. Inca un minut si nu ne mai putem opri!

-Opreste-te! reusesc sa murmur, in timp ce imi pun mainile pe umerii lui si il imping usor.

Isi ridica capul si ma priveste intens, incercand, prin aburii dorintei, sa inteleaga ce am spus.

-De de? intreaba intr-un tarziu.

Ma inrosesc puternic sub privirea lui si sunt la un pas sa dau naibii intreaga ratiune si sa il trag din nou spre mine. Dar stiu ca nu este o idee buna, asa ca ma multumesc sa glumesc.

-Nu vreau sa faci diabet!

Ma priveste atent, cu ochii usor mijiti, cantarindu-mi alegerea.

-Si daca am facut deja? Sau am devenit dependent? intreaba usor.

Dependent de mine? Deja? Nu cred!

-Atunci te trec pe insulina! Sau la regim! reusesc sa spun inghitind in sec in fata privirii lui fierbinti.

Gestul involuntar ii atrage privirea din nou spre gatul meu, apoi coboara spre sani, ai caror sfarcuri se intaresc imediat. Ofteaza adanc, strangand din ochi, apoi ma saruta scurt si se ridica de pe pat, ajutandu-ma si pe mine sa o fac.

-Oh, Doamne! soptesc din nou cand ii vad bustul descoperit.

De data asta sar peste vanatai si ochii se opresc doar sa admire. I-am mai intezarit o data abdomenul, in camera mea de camin, dar acum este expus cu totul si am nevoie de toata vointa ca sa-mi opresc mana din a se intinde si a mangaia!

Hayden ma priveste curios, cu o spranceana ridicata, incercand sa ghiceasca motivul exclamatiei mele. Prefer sa creada ca vanataile sunt de vina, asa ca ma indrept spre baie si caut trusa de prim-ajutor.

Cand ma intorc, sade cuminte pe marginea patului, dar privirea ce o arunca spre mine poate fi descrisa oricum, numai cuminte nu si realizez ca ma fatai din nou in fata lui doar in sutien.

Mainile imi tremura in timp ce cotrobai dupa un dezinfectant, din care reusesc sa nu vars prea mult atunci cand picur pe o bucata de tifon, apoi ma apropii zambind de el. Stiu ca o sa-l usture ca naiba, dar merita din plin din cauza ca s-a batut.

Hayden nu pare insa multumit cand ma postez in fata lui si, cu un marait, imi prinde coapsele in palme si ma trage spre el, facandu-ma sa-l calaresc.

-Asa o sa ma doara mai putin! ranjeste a scuza si nu il cred nici o secunda, dar nici nu ma ridic.

Li tamponez usor buza umflata si crapata, dar nu reactioneaza nicicum, fiind prea ocupat sa imi studieze mie gura.

-Ai buzele mai umflate decat a mea! spune pierdut, trecand un deget peste ele. Te dor?

Ce m-a intrebat? Cand se uita asa la mine nu mai stiu de nimic!

-Putin! recunosc intr-un tarziu, iar raspunsul meu il face sa zambeasca mandru.

Imi indeparteaza mana de la gura lui si ma saruta din nou. De data asta tandru, doar mangaind si lingand usor, de parca si-ar cere scuze pentru toate saruturile brutale si muscaturile anterioare.

Apoi, cu un marait si un gest brusc, ma ridica in picioare si imi trage maieul peste cap, imbracandu-ma ca pe un copil mic. Imbraca si el un tricou, apoi ma ia de mana si ma trage afara din camera, in timp ce eu il urmez cuminte, asa cum m-am invatat.

-Te-am obligat sa vii la chef si nu am dansat cu tine nici un dans! imi explica cand imi vede nedumerirea. O sa te invart pana te ametesc! imi promite zambind larg si arata atat de superb incat raspund fara sa ma gandesc.

-Nu este nevoie, sunt gata ametita!

Imi prind buza de jos intre dinti si strang puternic din ochi cand imi dau seama ce am spus, iar obrazii imi dogoresc.

-Perfect, asta am si vrut! sopteste la urechea mea. Dar nu ma asteptam sa recunosti!

Ei, nu esti sigurul care te miri, increzutule! imi spun cu ciuda in sinea mea, in timp ce ma trage, razand, pe scari in jos...

Stiti deja: astept comentariile voastre cu nerabdare si voturile, daca v-a placut! :)))

CAPITOLUL 14

Hayden imi prezinta o gramada de lume, fiind constient ca nu cunosc aproape pe nimeni, cu exceptia catorva colegi de grupa. Oricum, dupa zece minute, nu mai tin minte nici un nume, iar chipurile incep sa se suprapuna. Ma asteptam la ceva comentarii legate de bataie sau macar cateva aluzii rautacioase, dar se pare ca lumea se abtine, cel putin nu zice nimeni nimic in fata.

Baietii care imi sunt prezentati imi arunca doar priviri scurte si cate un zambet sters si stiu ca asta are legatura cu modul in care Hayden ma tine lipita de el. Nici daca pune un afis pe mine cu "Nu priviti! Nu atingeti! E a mea!" nu cred ca ar fi fost mai evident decat modul in care nu s-a indepartat la mai mult de un centimetru de mine!

In schimb, cu fetele... situatia sta cu totul altfel. Am primit o gramada de zambete false si o multitudine de pupaturi in aer, in acelasi timp in care, intr-un mod pur imaginar, parul mi-a fost smuls din cap de cateva zeci de ori, ochii scosi de cel putin tot atatea ori, iar spatele aproape ca ma doare de la pumnalele infipte in spate.

Doar cateva, foarte putine, mi-au zambit sincer si ma intreb daca ele sunt cele care nu facut vreo pasiune pentru Hayden sau altul dintre frati. Caci ma indoiesc sincer ca toate geloasele astea sunt "foste" de-ale lui Hayden! Sau sunt?!

Numai eu, cu norocul meu chior ce ma insoteste de cand am ajuns in Houston, puteam sa culeg invidia atator fete! Cred ca o sa bat recordul la "inamici" de genul feminin si o sa imi fie frica sa mai ies neinsotita seara! Doamne, multumescu-ti ca exista Sam!

In toata nebunia si vanzoleala asta, tot o observ insa pe Beatrice. Sta retrasa si ma urmareste cu atata ura incat ma infior! Alaturi de ea sta o roscata si un blond inalt, unul dintre putinii baieti care, in ciuda privirilor firoase ale lui Hayden, a indraznit sa ma masoare meticulos si insolent. Banuiesc ca roscata este aceeaasi pe care am vazut-o sarutata de Hayden, in prima zi cand am venit. Perfect! Doua sunt identificate, mai raman... cateva zeci!

De-abea dupa vreo doua ore, Hayden a indraznit sa se indeparteze cativa pasi, dar privirea ii e fixata tot pe mine. Ce as putea pati in mijlocul atator oameni?! Doar nu m-a parasit in mijloc de desert, nu?! Doamne, cat poate fi de posesiv! Aproape ca mi-e teama de felul in care se va comporta de-acum incolo!

-Dansezi?

Tresar usor cand sunt prinsa de mana si ma incrunt cand vad nu e nimeni altul decat blondul ce povestea cu Beatrice. Ceva nu imi place la baiatul asta si asta e deajuns ca sa refuz. In plus, privirea ii e fixata pe sanii mei, iar ochii ii stralucesc ciudat.

-Vrei sa dansezi cu mine sau cu decolteul meu? intreb cat pot de rece.

Privirea ii urca rapid in ochii mei si imi stapanesc cu greu un zambet satisfacut cand ii vad fastaceala.

-Cu tine! aproape ca se balbaie.

-Pe bune? Fiindca mie mi se parea ca vorbesti cu..., si fac semn catre sanii mei.

Ochii i se maresc surprinsi de atitudinea mea, incepe sa ranjeasca si sunt pregatita sa primesc o remarca sarcastica, dar aceasta nu mai vine. Privirea ii urca peste umarul meu si stiu ca Hayden e langa mine inainte chiar sa ma atinga.

-Nu danseaza! spune el scurt, prinzandu-ma de talie.

Sunt surprinsa de tonul rece al lui Hayden, dar nu vreau s-o arat si nici nu ma uit la el. De data asta, am incredere ca nu e vorba de gelozie sau posesivitate.

-Ei, e doar un dans, Hayden! Doar nu vrei sa ma iei si pe mine la bataie pentru Kim cum ai facut cu fratele tau!

Ce naiba?! Asta cauta cearta, iar eu sunt doar scuza!

-Cine a zis ca ne-am batut pentru ea? intreaba Heaton care apare langa noi si este la fel de incordat ca si Hayden.

Nu sunt surprinsa ca, intr-o secunda, e si Holden langa noi, asa cum nici linistea ce se lasa in jurul nostru si privirile curioase fixate pe noi nu ma surprind.

-Nu trebuie s-o spuna nimeni! ranjeste blondul. Am vazut toti faza de la intrare si modul in care ati disparut amandoi!

Mai mult *simt* maraitul lui Hayden decat il aud, asa cum simt si faptul ca e incordat ca un arc. Il prind usor de mana, rugandu-l din privire sa nu sara din nou la bataie si rasuflu usurata cand vad ca se mai destinde putin.

-Nu stiu ce *credeti* ca ati vazut! raspunde Heaton indiferent, ridicand din umeri. Kim este iubita lui Hayden, simplu ca buna ziua!

-*Iubita?* se aude o voce ascutita si ironica si nu ma mir cand langa noi apare Beatrice. Acum doua zile am vazut-o cu alt tip!

Ahhh! Vipera! Pot baga mana in foc ca de la ea pleaca totul! Probabil crede ca Hayden nu stie nimic despre Mike si astepta momentul sa arunce bomba, crezand ca va provoca vreo cearta.

-Da, si ce-i cu asta? ridica acesta nonsalant din umeri, facand-o pe Beatrice sa-l priveasca uluita.

-Si saptamana trecuta a venit aici de mina cu Heaton, iar a doua zi dormea in bratele lui Holden! isi revine scorpia surprinzator de repede si muscand din nou.

Spuse asa, arata de parca as fi... o tarfa. Mi se face greea doar cand ma gandesc! Dar nimeni nu stie ca Heaton m-a fortat sa vin la chef, iar cu Holden... Ce Dumnezeu! Doar motaiam sprijinita de el, in mijlocul campusului, nu faceam nimic indecent! Iar Mike... Fir-ar sa fie, aici parca are dreptate! Dar nu m-am sarutat cu Hayden pana nu m-am despartit de el!

-E venita de o saptamana si v-ati certat deja din cauza ei!

La dracu! Iar are dreptate!

Dar imi ajunge o privire ca sa inteleg ca se inseala. Hayden ma tine cu spatele lipit de pieptul lui, in timp ce Heaton si Holden stau de o parte si cealalta a noastra, facand front comun toti trei sa-mi apere mie reputatia. Parca as fi Elena din Troia!

-Ti se pare ca am fi certati? o intreaba Holden ranjind spre ea.

-Nu conteaza ca stati grupati in jurul ei, spune Beatrice cu voce mieroasa si ma astept sa muste din nou. Este tot o...

-Ajunge!

Vocea furioasa a lui Hayden o face sa-si inghita cuvantul. Era si timpul sa spuna ceva, doar e "fosta" lui, iar eu am ramas fara cuvinte in fata rautatii ei.

-Tu esti ultima persoana care ar avea dreptul sa spuna ceva despre Kim, si stii bine de ce! Nu ma face sa o spun cu voce tare! spune foarte serios si amenintator.

Oh! Asta a durut! Se vede si dupa culoarea verde de pe fata satenei, cat si chicotelile celor din jur.

-In plus, nu tin minte sa fi fost invitati aici nici unul dintre voi trei! adauga ironic Hayden, cuprinzandu-i cu privirea si pe blond si pe roscata. I-ati invitat voi? isi intreaba fratii.

-Nu! raspund amandoi.

-Stiti unde e usa! si vocea lui Hayden e atat de rece incat ma apuca frigul pe mine.

Iar cei trei isi fac coada colac si dispar atat de repede incat parca nici nu au fost! Doar parca, fiindca gustul amar pe care il am in gura nu cred ca va trece prea curand!

Muzica porneste din nou si deabea acum imi dau seama ca a fost oprita, iar lumea se imprastie care incotro, petrecerea continuand ca si cum nu s-ar fi intamplat nimic.

Hayden ma intoarce cu fata spre el si, cu un deget, imi ridica barbia pana il privesc in ochi.

-Imi pare rau! sopteste. Esti bine? si pare sincer ingrijorat.

-Nu, recunosc cu un oftat. Are dreptate!

-Despre ce naiba vorbești? mă întreaba încruntat.

-Despre faptul că v-ați certat din cauza mea. Chiar și tatăl vostru a observat asta, în nici cinci minute!

Pentru o secundă, pare să vrea să nege.

-Și ce-i cu asta? Suntem frați, ne certăm și ne împacăm tot timpul! Am lămurit problema și am trecut peste ea!

-Da, luându-va la bataie! aproape că îl cert din nou. Uita-te cum arătați amândoi! Era mai simplu dacă trageați bilețele și, în mod cert, mai puțin dureros!

Privirea furioasă pe care mi-o arunca mă face să înghit în sec, dar nu-mi schimbă hotărârea.

-Kim, tu nu ești motiv de glumă, deci nu vorbi că și cum ai fi!

-Nu, dar nu vreau să fiu nici de ceartă! Așa că, te rog, îmi chemi un taxi? Vreau să plec!

-Nu-ți chem nici un taxi și nu pleci nicaieri! maraie spre mine și îmi vine să-l plesnesc.

-Ba da, plec! Și mi-aș chema singură un taxi, dar habar n-am unde mi-e blestemata aia de poșetă și telefonul mi-e în ea!

Privirea lui mă examinează atentă și mai că aș putea jura că se abține să nu rada! Lui îi arde de ras și eu mă simt ca un vulcan înainte de erupție!

Hayden mă strânge brusc în brațe și privirea îi se oprește pe gura mea.

-Te mai dor buzele?

Poftim? Eu clocotesc aicea și el...

Mă sărută tandru, parcă încercând să-și ceară scuze, și nu pot să nu mă întreb oare cum aratăm: el cu buza spartă și ale mele umflate de săruturile lui!

Dar gandurile imi sunt imprastiate cand ii simt excitatia lipita de mine si trag aer adanc in piept, facandu-l sa chicotesca.

-Ai trei variante, imi sopteste la ureche. Mergem sus, mergem la tine sau ramanem si ne distram, si te conduc dimineata acasa, pana la usa?

Oh! Oare ce sa aleg?!

Bratele mi se intind spre gatul lui, il trag in jos spre mine in acelasi timp in care ma ridic pe varfuri, lipindu-ma toata de el, si ii soptesc la ureche:

-Inca nu m-ai ametit destul, deci ramanem sa dansam!

Frecarea generata de miscarea mea il face sa geama, apoi ofteaza adanc.

-Banuiam ca asta vei alege! maraie pe gura mea apoi, dupa un sarut scurt, ma ridica in brate si incepe sa se invarta cu mine. Poate asa reusesc s-o fac!

Stiu ca este un capitol mai scurt si nu am postat nici ieri, dar am fost plecata si nu am avut timp sa scriu. Sper sa nu va suparati pe mine prea tare! xoxo

CAPITOLUL 15

In primul rand, vreau sa va multumesc din suflet tuturor celor care cititi! La ora la care m-am apucat de scris acest capitol, Triplu H este pe locul 1 la Povesti de dragoste! Doamne, nu imi vine sa cred! Nu am crezut nici o clipa ca as putea sa ajung aici! Oricum, nu as fi reusit daca nu ati fost voi, cei care cititi si ma sustineti. Va multumesc, va iubesc si sper sa nu va dezamagesc!

HAYDEN

-Hyden, mi-e somn! mormaie Kim pentru a nu stiu cata oara.

Sta ghemuita in poala mea, cu capul sprijinit pe umar, si mormaie deja de vreo ora. Desi mi-e mila de ea, tot nu ma indur s-o duc la camin pentru ca ma simt prea bine asa, cu ea in bratele mele, si nu vreau sa renunt la sentimentul pe care il am.

Am dat si muzica mai incet, iar colegii cu care povestesc despre un proiect pe care trebuie sa-l predam luni si pe care eu habar nu am cand o sa il fac, vorbesc deja in soapta, zambind pe sub mustati de cate ori o sarut usor.

-Sa stii ca sufar de un fel de boala! imi sopteste Kim la ureche, facandu-ma sa ma ingrijorez si sa ma simt vinovat.

-Ti-e rau?

-Nu, mormaie ea, dar am prostul obicei sa adorm brusc. Voiam doar sa stii si sa nu te sperii cand se va intampla!

Imi amintesc ca saptamana trecuta a adormit la curs, dupa spusele lui Holden, apoi a dormit mai bine de douasprezece ore din care, in ultimele trei, am stat si am privit ingrijorat la ea, temandu-ma cu adevarat ca ii este rau sau a patit ceva. Bine, si faptul ca trupul ii era aproape gol... La naiba! Mai bine nu imi amintesc!

Cuvintele ei insa explica totul si acum ma simt ca un ticalos ca o chinui.

-Poti sa dormi si aici, intr-o camera de oaspeti! ii soptesc si sper sa accepte doar ca sa o stiu aproape.

Isi ridica cu greu capul de pe umarul meu si intredeschide un singur ochi, uitandu-se urat la mine.

-Am inteles! spun imediat, incercand sa imi abtin rasul. Te duc la camin!

Il rog pe Heaton sa-i aduca poseta din camera mea, caci am stiut tot timpul ca e acolo dar nu am vrut sa recunosc, si ma indrept cu Kim in brate spre masina. Zambesc incantat cand se ghemuieste mai bine la pieptul meu si aproape toarce. Nu face nici un alt gest nici cand o asez in scaunul masinii si ii leg centura.

-Ce-a patit? ma intreaba Heaton in soapta cand vine cu poseta.

-Nimic, doar doarme! spun tot in soapta si ne uitam amandoi la ea uluiti, cum doarme linistita. Iti spun altadata! adaug in timp ce ma urc la volan.

Odata ajunsi in campus, o sarut usor si ii soptesc:

-Iubito, am ajuns!

Singura reactie e un mormait usor apoi din nou tacere. Razand, ii scot cheia din poseta, apoi o iau in brate si ma indrept spre camin, inca mirat de somnul ei adanc. N-am mai vazut pe nimeni sa adoarma asa brusc niciodata! Daca nu m-ar fi prevenit, chiar ca m-as fi ingrijorat si o duceam la spital, nu acasa!

Odata intrat in camera, o depun cu regret pe pat si oftez din nou. Sa o dezbrac sau nu? Nu va dormi prea comod in blugi, dar mai bine asa decat sa ma plesneasca cand se trezeste! Asa ca ma rezum sa o descalt.

Nu apuc bine sa o descalt, ca se ridica brusc in fund, cu ochii inchisi si, printr-un gest fluid, isi da maieul peste cap, aruncandu-l pe jos, in timp ce eu intepesc si ma holbez la ea ca prostul. Cand mainile ii urca la sutien, i le prind si o opresc.

-Kim! Te dezbraci!

-Ihm..., mormaie cu ochii inchisi, incercand din nou sa-si dea sutienul jos.

-Ma omori cu zile, stii?

-Ihm...

Ma uit la ea si nu stiu ce sa fac: sa o sarut pana o trezesc si apoi sa o las sa continue cu dezbracatul, sau sa plec?

Doar cateva secunde ezit, apoi ma indrept spre iesire, oftand adanc, si incercand sa nu ma gandesc ce las in urma. Insa ajuns la usa ma intalnesc cu alta dilema: cum incui?

Nu pot s-o incui in camera si sa plec luand cheia cu mine, dar nici s-o las cu usa descuiata nu imi vine! Poate intra peste ea orice tampit!

-Kim, poti sa vii sa incui usa? intreb cu speranta ca sunt auzit si inteles.

-Ihm! îi aud mormaitul și rasuflu usurat.

Dar nu aud nici o mișcare. La dracu'!

Ma întorc în camera, încercând din greu să nu-mi ridic privirea către pat și caut articolele de îmbracaminte de pe jos ca să știu la ce să mă aștept. Maieu, blugi și... sutien. Macar să-a pastrat chilotii! Imi amintesc că data trecută a dormit numai pe burta și aproape că mă rog să fie așa și de data asta!

Rasuflu usurat când o zăresc pe burta, trântită peste toată lenjeria de pat. Doamne, ce încântat aș fi să o vad goală și să pot să o sărut peste tot, dar vreau să fie trează când fac asta, să simtă și să înțeleagă fiecare gest!

Iau un cearceaf de pe patul lui Sam și mă gândesc să o acopar, apoi să mă trântesc și eu în patul celălalt. Nu cred că aș putea să dorm, probabil îmi voi petrece iar câteva ore bune privind-o doar pe ea, înșă e singura soluție ce îmi vine în minte legată de problema cu cheia.

Dar după ce o învelesc, ochii îmi coboară pe buzele roșii și umflate ce îi fac gura să pară ușor bosumflată și nu mă pot opri să n-o sărut ușor.

-Hayden? mă întreaba fără să deschidă ochii.

-Chiar el, iubito! recunosc zâmbind.

-Ramai! murmura încet și se trage spre marginea patului, făcându-mi și mie loc.

Baga-mi-as!

-Nu e o idee bună! recunosc cu ochii strânsi, sperând să adoarmă la loc.

-Te rog!

Imi trec mainile prin păr și oftez adânc în timp ce privirea îmi fuge pe conturul corpului ce se zărește sub cearceaf. Doamne, ce-mi face fata asta! De când am văzut-o prima dată, nu mi-a mai ieșit din cap!

Un chicotit îmi scapă când îmi amintesc de faza cu parcare din prima zi! Mă întorsesem la mașina cu gândul la ochii ei albaștri și superbi ce doar i-am întrezărit pe hol, doar că să îi aud pe Heaton și

Holden vorbind chiar despre ea! Ideea sa ii blochez masina a fost copilareasca, stiu, dar as fi fost in stare de orice doar ca sa ii atrag atentia si sa pot vorbi cu ea.

Faptul ca m-a tratat cu indiferenta m-a deranjat mai mult decat as fi crezut si, pentru prima data in viata mea, m-am dat mare cu cine sunt, nedovedind nimic mai mult decat ca sunt un dobitoc! Vacari tampiti, asa ne-a numit!

Nu stiu nici acum cum m-am putut abtine sa nu o sarut de atunci! Cand am atins-o ca sa o intorc spre mine, am fost ca si curentat, iar fulgerele din ochii ei m-au dat pe spate! M-a ametit de am uitat unde sunt si am ramas fara cuvinte!

Iar acum ma roaga sa raman! Nu stiu daca e constienta ce imi cere si nici nu am taria s-o refuz, astfel incat, cu riscul ca maine sa ma trezesc cu buza din nou sparta, imi dau hainele jos de pe mine si, doar in boxeri, ma strecur in pat langa ea.

Un geamat sonor imi scapa printre buze cand Kim se intoarce inspre mine si isi pune capul pe umarul meu. Cu asta m-as descurca, dar sanii goi lipiti de pieptul meu si piciorul bagat intre ale mele ma fac aproape sa innebunesc!

Ofteaza usor cand isi gaseste locul, ghemuita perfect in bratele mele, apoi ramane nemiscata. O strang in brate si ii mai sarut o data gura dulce, apoi ma pregatesc sufleteste pentru cateva ore de chin, caci nu am nici o sansa sa adorm.

Si totusi, reusesc s-o fac, in cel mai dulce somn avut vreodata...

KIM

Primul gand constient pe care il am este ca trebuie sa imi schimb perna. Nu imi amintesc sa fi fost atat de tare, iar gatul imi este intepenit si ma doare.

Mai mult ca sigur ca iarasi am dormit o gramada de ore in aceeaasi pozitie, asa ca dau sa ma intorc. Doar incerc, caci doua brate se strang mai tare in jurul meu si nu ma lasa sa ma misc nici macar un centimentru.

Brate?! Ochii mi se deschid brusc si inghit in sec cand descopar ca perna pe care am crezut ca dorm nu este altceva decat un piept de barbat. Aproape cu frica, imi ridic capul si intalnesc o binecunoscuta pereche de ochi verzi privindu-ma intens.

-Ce cauți aici? reușesc să întreb cu voce mică și mi-e teamă de răspuns.

Cu o mișcare fluidă, mă întoarce pe spate și se întinde tacticos deasupra mea, apoi mă sărută. Tândru de data aceasta, mâgăind ușor și tachinând buzele ce mi le simt umflate încă.

Prin mintea mea încetosată, mai multe gânduri trec simultan și nu știu la care dintre ele să mă opresc: că Hayden a dormit cu mine și acum mă sărută dulce dându-mi cea mai frumoasă deșteptare din viața mea, sau faptul că am sânii goi zdrobiți de pieptul lui la fel de gol, iar sexul lui întărit se freacă de feminitatea mea...

-Ești trează? mă întreaba ușor, chinându-se să își urce privirea de la gura mea spre ochi.

Vocea mi s-a topit cu totul în fața privirii lui fierbinti și reușesc doar să aprob din cap.

-După ce mi-ai adormit în brațe... că o pisicuță... și te-am adus pe sus până aici... mi-ai făcut un streptase... de nota zece... și m-ai rugat să rămân...

Explicațiile i-au fost întrerupte de săruturi usoare, parcă dorind să indulcească prostiile pe care le-am făcut.

Am făcut streaptease?! Și l-am *rugat* să rămână? O, Doamne!

Știu că obisnuiesc să arunc hainele de pe mine după ce adorm, dacă mă incomodează, nu ar fi prima dată când am făcut-o, dar gândul că am făcut asta în fața lui mă face să mă înroșesc.

Cât despre faptul că l-am rugat să rămână... Mai mult ca sigur că subconstientul meu a preluat conducerea și a făcut ceea ce, trează fiind, nu aș fi îndrăznit să fac oricât de mult mi-aș fi dorit-o.

Hayden mă privește atent, încercând să ghicească probabil la ce mă gândesc și pândindu-mi reacția. Golul din stomac se adâncește în fața privirii lui și am din nou aceeași senzație simultană de căldură și de frig. Deși ard pe interior și inima îmi bate nebuneste, pielea mi se face de găină și mă înfior. Corpul lui îmi simte tremurul ușor și Hayden zăbeste încântat de modul în care răspund în fața simplei lui priviri.

Ochii mi se opresc pe buza lui crapată și, fără să realizez, mâna mi se ridică și i-o mângăi ușor în timp ce în mine se naște dorința de a i-o mușca și eu.

Cateva secunde, ii privesc chipul ce mi-a devenit atat de cunoscut, apoi realitatea ma loveste brusc, ca o rafala puternica de vant dintr-o furtuna: m-am indragostit de Hayden!

Nu conteaza ca ne stim de extrem de putin timp si nu ne cunoastem aproape deloc, in momentul asta conteaza doar cum ma face sa ma simt! Cand sunt cu el parca as fi intr-un carusel: ma simt vie si ametita totodata! Fiecare senzatie, fiecare sentiment, le simt de zeci de ori mai puternice decat le-am simtit vreodata! Fie ca sunt nervoasa pe el, fie ca ma topesc in bratele lui, aceeasi electricitate pe care am simtit-o din prima clipa in care l-am vazut este mereu prezenta. Ca si cum simt ca traiesc doar de cand l-am cunoscut pe el!

Un oftat de capitulare in fata a tot ceea ce simt imi scapa de pe buze si mainile mi se impletesc in parul lui, tragandu-l in jos pentru un sarut.

Sarut pe care il primesc inzecit, in timp ce maraitul lui Hayden si foamea cu care ma saruta imi arata ca si el simte tot la fel. Ma saruta de parca ar fi pentru ultima oara, adanc si carnal, lasandu-ma din nou fara suflare. Mainile imi coboara pe spatele neted, mangaind muschii ce se incoarda sub atingerile mele si sunt incantata de modul in care il simt reactionand.

Gem nemultumita cand Hayden imi prinde mainile si le aseaza pe perna, de o parte si de alta a capului meu, impletindu-si degetele cu ale mele, in timp ce tot corpul ii tremura de dorinta.

-Nu stiu cat ma mai pot abtine cand ma atingi asa! imi spune cu un oftat, dar ochii ma privesc inflacarati.

Sa se abtina? Nu doresc asta! Imi simt sanii grei si plini de dorinta, iar sexul lui intarit si lipit de mine imi face feminitatea sa se topeasca! Asa incat, imi eliberez mainile si le asez din nou pe spatele lui, incercand sa ii dau de inteles prin gesturi ceea ce nu pot recunoaste cu voce tare.

Ii ia mai putin de o secunda sa imi inteleaga gestul, apoi ma saruta. Iarasi si iarasi, pana cand tremur dupa aer, in timp ce o mana ii coboara pe coaste, pe soldul meu apoi, cu atingeri la fel de usoare, imi mangaie coapsa pana la genunchi, ridicandu-mi piciorul in jurul lui.

Gura ii coboara pe gatul meu, depunand saruturi umede din loc in loc, apoi continua explorarea coborand spre sani.

-Esti atat de dulce! murmura usor cu doar o clipa inainte sa imi ia un sfarc in gura, pe care il tachineaza putin inainte sa il suga.

Gemem amandoi de placere si inima mea o ia la galop atat de tare incat ii aud bataile in urechi.

Dar totul se opreste si ma simt ca pusa sub un dus rece cand ultima voce de pe pamant pe care ma asteptam sa o aud rasuna in camera de camin.

-Kim?!

Capetele ni se intorc brusc si simt ca totul se prabuseste sub mine cand privirea imi intalneste ochii mariti de uimire ai femeii ce sta in prag.

-Mama?

Urmatorul lucru pe care il fac este sa imi ascund fata rosie ca focul la pieptul lui Hayden care, instinctiv, ma strange mai aproape de el, acoperindu-ma cat mai bine cu propriul trup.

-Astept afara! se aude vocea scazuta a mamei mele si, spre uluirea mea, pare ca abia se abtine sa nu rada.

-O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! incep sa murmur panicata dupa ce aud usa inchizandu-se si ma ghemuiesc mai mult in Hayden, cu ochii tare stransi, de parca asta ar putea face ca totul sa dispara.

-Ei, haide ca putea fi si mai rau! chicoteste el sarutandu-mi varful nasului si nu pare deloc stanjenit de situatia in care am fost prinsi.

-Mai rau? bomban disperata. Ce poate fi mai rau de atat? Nu cred ca o s-o mai pot privi vreodata in fata!

-Priveste partea buna a lucrurilor! imi spune razand. Suntem partial imbracati si partial acoperiti si nu faceam altceva decat sa ne sarutam si sa ne pipaim. Daca venea mai tarziu, lucrurile ar fi stat cu totul altfel!

Rasul i-a disparut, in voce auzindu-se acum doar dorinta. Imagini cu noi, complet goi si facand dragoste, imi trec prin fata ochilor si inghit in sec. Hayden are probabil aceeasi viziune, caci geme adanc si imi zdrobeste gura cu un nou sarut.

-Mai bine ne imbracam sau o sa vorbesti cu mama ta mai tarziu. *Mult* mai tarziu!

Gandul sa continuam ce am inceput, in timp ce mama pazeste usa, ma ingrozește și ma distreaza in acelasi timp. Pufnim amandoi in ras si ne aruncam pe hainele imprastiate pe jos, incercand sa privim cat mai putin unul la altul, stiind ca nu e indicat sa intarziem prea mult.

Abia cand suntem gata, Hayden ma strange iar la piept si ma saruta dulce.

-Iarasi ai buzele umflate! murmura usor, in timp ce le priveste mandru.

-Si a ta sangereaza din nou! spun cand vad o picatura de sange formandu-se pe crapatura.

-Daca ma intreaba ceva, o sa-i spun ca m-ai muscat tu! ranjeste spre mine. Acum invit-o inaintea pana nu se infurie si mai tare si sa speram ca nu o sa ma stranga de gat!

Am incercat sa-l fac mai lung si sper sa va placa! Astept parerile voastre cu nerabdare... Xoxo

CAPITOLUL 16

In viata mea nu m-am simtit mai rusinata decat acum!

Mama sta in mijlocul camerei de camin, privind curioasa in jur, in timp ce eu ma ascund *cu totul* dupa Hayden. Nici nu stiu ce ar trebui sa spun sau sa fac, mintea fiindu-mi blocata pe un singur lucru: m-a prins *aproape* facand sex! O, Doamne!

Cred ca o sa raman traumatizata pe viata si nu o sa mai fac sex cat voi trai!

Hayden priveste in jos la mine, peste umar, si pot observa ca abia isi abtine rasul din cauza atitudinii mele de strut. El se distreaza de situatie, in timp ce eu imi doresc un singur lucru: sa pot disparea printr-o magie! Mi-as dori sa am acum puteri de ninja, sa dau cu o chestie de aia de-a lor de pamant si sa dispar intr-un nor de fum! Sa ajung undeva intr-un desert, sau pe un varf de munte, oriunde altundeva decat aici!

Cand este evident ca nu am de gand sa spun nimic si nici sa ies din ascunzatoare, Hayden isi face curaj si preia initiativa.

-Numele meu e Hayden Morgan si sunt iubitul lui Kim! spune el facand un pas mic in fata, iar eu il urmez imediat, agatata de tricoul lui si ramanand ascunsa de spatele lui lat.

-Joanne Larsen, spune mama scurt, iar eu incerc sa ii ghicesc dispozitia din felul in care vorbeste, dar fara nici un rezultat.

-Ma bucur sa va cunosc, doamna! spune Hayden din nou si nu este nevoie sa ii vad fata ca sa stiu ca zambeste larg, asa ca il impung in coaste.

Geamatul care ii scapa ma face sa imi amintesc de bataia de aseara si vanataile pe care le-a castigat in urma ei, si aproape imi regret gestul, in acelasi timp in care sunt tentata si sa il repet. Drept razbunare pentru buna lui dispozitie ce este in contractie totala cu disperarea mea!

-Cati ani ai, Hayden? o aud pe mama intreband si ignorand geamatul auzit, si ma rog cerului sa nu inceapa un interogatoriu, desi nu sta in firea ei.

Dar asta este o situatie de exceptie, asa ca ma pot astepta la orice!

-Douazeci si patru, raspunde Hayden prompt si parca si el se asteapta la un val de intrebari.

-Oh! Si nu crezi ca esti prea batran ca sa mai ai o iubita imaginara?

Hohotele lor de ras ma fac sa ma simt si mai prost si realizez ca ma port ca un copil. Dar tot nu sunt inca pregatita sa m-arat!

Hayden se intoarce cu fata spre mine si ma saruta scurt incurajandu-ma din privire, apoi se rasuceste, cu tot cu mine, din nou spre mama, tinandu-si bratele pe talia mea si lipindu-ma de pieptul lui, aratandu-mi ca e alaturi de mine si ma sustine si, totodata, de parca s-ar teme sa nu o iau la fuga.

-Precum vedeti, nu e deloc imaginara! spune zambind. E doar... extrem de timida!

Cand nu am incotro si indraznesc, intr-un sfarsit, sa imi ridic privirea din pamant, o gasesc pe mama privindu-ma atenta si strangandu-si buzele intr-o incercare aproape esuata de a-si opri un zambet.

-Un singur lucru vreau sa spun legat de toata... povestea asta: sper ca va protejati!

Privirea imi fuge din nou in pamant in timp ce ma ingramadesc din nou in Hayden si nu pot sa scot niciun cuvânt, de parca mi-as fi inghitit limba, pe care oricum n-o mai gasesc, in timp ce transpiratii reci ma trec de sus pana jos.

-Da, doamna! raspunde el foarte serios de data aceasta si ma bucur ca macar unul dintre noi mai poate vorbi.

Pe bune?! Ce protectie?! La naiba, n-am facut nimic!

-Acum, continua mama degajat si uitandu-se scurt la ceas, trebuie sa prind un avion si nu mai am prea mult timp. Te superi daca te rog sa ma lasi singura cu fiica mea cateva minute?

Desi nu pare incantat sa ma lase singura in gura lupului, nu are incotro.

-Te astept la masina! imi sopteste Hayden la ureche, apoi ii saruta mamei mana. Doamna, a fost o incantare sa va cunosc! si se indreapta spre iesire dupa ce ii acorda ei cel mai minunat zambet al lui si mie o privire incurajatoare.

-Si... Hayden! Sper sa nu ma dezamagesiti! ii raspunde ea, deloc ametita de zambetul lui.

De data asta, e foarte serioasa si vocea ii suna aproape amenintatoare.

-E ultimul lucru pe care il doresc! raspunde la fel de serios Hayden apoi, dupa ce imi mai arunca o privire scurta, pleaca si ma lasa singura cu ea.

Ma simt ca in fata unui pluton de executie, asteptand sa apese pe tragaci. Mama se intoarce spre mine, cu mainile in solduri, si ma priveste atenta de sus pana jos, apoi ma imbratiseaza strans.

-Acum, scumpa mea, spune-mi repede ce s-a intamplat cu Mike si cum ai dat de bunaciunea asta!

CE???

Incerc sa ignor faptul ca mama imi considera iubitul o bunaciune si sa rasflu usurata, apoi imi permit si eu sa rad, in sfarsit!

-Prefer sa imi imaginez ca n-am vazut nimic si nu vom mai discuta despre asta niciodata! imi spune ea stramband usor din nas.

-Eu si cu Mike ne-am despartit, marturisesc redevenind serioasa. S-ar fi intamplat oricum, poate nu acum, dar...

-Ma asteptam la asta! ma surprinde mama. Plecarea ta..., da ea din mana, a spus mai multe decat crezi. Dar Hayden a fost... stimulentul, nu-i asa?

-Da, recunosc cu un oftat.

Chiar daca nu l-as fi cunoscut pe Hayden, relatia cu Mike tot pe butuci era. In plus, cu peste doua mii de kilometri intre noi, nu stiu daca se mai putea numi relatie. Dar, daca ar fi sa fiu sincera cu mine, intr-adevar Hayden a fost ceea ce m-a determinat s-o fac. El si ceea ce ma face sa simt, dovedindu-mi ca pe Mike nu l-am iubit. Nu cu adevarat sau cum ar fi trebuit.

-Tu cum de esti in Houston? intreb, in sfarsit, curioasa de motivul aparitiei surpriza.

-Steve Dawson are concert aici joi si m-am ocupat de ultimele aranjamente. A spus ca ii este dor de tine si i-ar placea sa te revada! spune zambind. Asa ca, daca tot sunt aici, m-am hotarat sa vad si eu cum te-ai cazat si ti-am adus niste invitatii la concert. Poate te duci cu prietenii!

Steve e unul din cei mai buni cantareti rock ai momentului si aproape ca un frate pentru mine. Tata l-a descoperit in urma cu sapte ani, cantand pe strazi. Si-a dat seama de talentul lui si, in doar doi ani, a reusit sa-i faca numele mai mult decat cunoscut.

Cand tata a murit, Steve a suferit in rand cu noi si a fost ceva mai mult decat normal ca mama sa preia contractul de impresar. Acum, la doar douazeci si trei de ani, este pe culmile succesului.

Desi am fost socata de aparitia ei, vizita mamei m-a bucurat. Acum, ca a plecat, imi dau seama cat de dor mi-a fost de ea si cat o sa imi mai fie! Am fost intotdeauna apropiate, dar reactia ei din seara asta tot m-a surprins. S-a comportat ca o adevarata doamna, facand fata momentului cu brio. La fel si Hayden. Doar eu am clacat!

Gandul ca Hayden ma asteapta, ma face sa ma grabesc. Dus! La cat am transpirat in ultima ora, am neaparata nevoie de un dus!

Dar nu pot sa nu bomban si sa nu ma fac cu ou si cu otet in timp ce apa curge pe mine: m-am comportat ca un copil mic si prost, iar Hayden va crede ca am probleme de gandire! Mi-e si rusine sa mai dau ochii cu el! Am douazeci de ani, la dracu', si ma comport ca unul de doi! Dar el este de vina

pentru tot! De cand l-am cunoscut, am fost pusa in tot felul de situatii penibile si sunt atat de zapacita ca nu sunt in stare sa ma concentrez pe nimic si reactionez in cele mai ciudate moduri!

Cu nervii inca intinsi la maxim din cauza a tot ceea ce s-a intamplat, imi infasor un prosop pe mine si ies bombanind. Insa nu-mi pot opri un tipat si aproape imi pierd prosopul cand, in timp ce eu ies din baie, Hayden intra in camera de camin.

Se opreste brusc si nu stiu daca motivul este tipatul meu sau faptul ca iar sunt aproape dezbracata in fata lui. Dupa modul in care ma priveste si se apropie de mine cu ochii stralucind, inclin sa cred ca ultimul motiv e cel mai plauzibil.

Se apleaca catre mine si, cand e doar la cativa centimetri de fata mea, ma intreaba suparat:

-De ce naiba nu-ti incui usa? Poate intra oricine peste tine!

Argh!

-Nu intra nimeni in afara de tine! Oamenii civilizati bat la usa, nu dau buzna! ii strig inapoi si inca tremur de la sperietura. Ai zis ca ma astepti la masina, de unde sa stiu ca te intorci ca sa-mi provoci mie un infarct?!

Aproape razand, intinde mana spre sanii mei partial descoperiti si apuca de marginea prosopului, lipindu-ma de el.

-*Eu* iti provoc infarct? Iubito, tu ma aduci in pragul nebuniei! si imi zdrobeste buzele cu un sarut, in timp ce eu ma chinui din greu sa imi pastrez prosopul pe mine si sa nu-mi pierd mintile din nou.

-Aaa... Ma scuzati! Sa revin mai tarziu?

O, Doamne, nu din nou! De data aceasta, pufnesc in ras. Samantha sta in usa si ne priveste mustacind, in timp ce Hayden bombane turbat cuvinte de neinteles, dar care seamana extrem de mult cu niste injuraturi.

-In camera asta e ca la gara! reuseste el sa spuna inciudat.

-Pot sa ma duc la un hotel, ranjeste ea inspre noi, parand incantata de situatia in care ne-a gasit.

-Hotel? mijeste Hayden ochii spre mine si eu raman cu gura cascata.

Ce Dumnezeu? Doar nu se gandeste sa ma care la vreun hotel!

-Nu, nu, nu! ii spun facand un pas in spate. Nici sa nu te gandesti! Nu merg nicaieri cu tine!

Ma masoara din cap pana in picioare, lingandu-se pe buze, iar eu transpir din nou, instantaneu.

-Bine, iubito, facem cum vrei tu! Te las sa vorbești cu Samantha, ca stiu cum sunteti voi, fetele. Ne vedem maine! Dar nu sta treaza pana tarziu, ca maine imi adormi din nou in brate!

Desi ma priveste inca de parca ar vrea sa ma manance, rasuflu usurata ca nu m-a aruncat pe umar, asa in prosop, si n-a plecat cu mine, dar cred ca m-am grabit. Hayden se intoarce in usa, mai mult decat incantat si spune zambind larg spre mine:

-Sa nu-ti faci program pentru sfarsitul de saptamana! Plecam in excursie!

Excursie? Ce excursie? Unde?

-Imi vin doua prietene in vizita! spun repede, amintindu-mi de Jessica si Cindy si crezand ca scap.

-Anunta-le sa anuleze! Daca nu, o sa faca drumul degeaba, fiindca noi doi oricum plecam! si iese pe usa ca si cum nu ar mai fi nimic de zis.

Nici nu incerc sa ghicesc la ce excursie s-a gandit, oricum stiu ca ma va surprinde. Hayden intotdeauna face sau spune ultimul lucru care ma gandesc!

Scuturandu-mi capul, incerc sa alung din minte faptul ca *noi doi* vom pleca undeva si sa ma concentrez pe blonda ce ma priveste atat de acuzatoare de parca i-as fi ascuns secretul fericirii!

Bineinteles ca n-am scapat de interogariul chinuitor si insistent al politistei Sam!

Nici n-a inchis Hayden bine usa, ca Samantha m-a asezat pe pat, iar ea si-a tras un scaun in fata mea, de parca ar fi putut scapa vreun cuvânt daca starea mai departe!

-Acuma scuipa tot! imi spune hotarata si concentrata asupra mea. Si nu sari peste amanunte, ca te mananc cu fulgi cu tot!

Se stramba cand ii povestesc de vizita lui Mike, da intelegatoare din cap cand povestesc despre bataie, de parca ar fi fost ceva normal si de la sine inteles, apoi injura copios cand pomenesc de Beatrice si rade cu lacrimi cand afla in ce postura ne-a gasit mama.

-Si v-am intrerup si eu! imi spune printre sughiturile provocate de ras. Nu ma mai mir ca Hayden era nervos!

Oh, nervos este prea putin spus!

Dar cand credeam ca am scapat de intrebarile ei si apuc sa atipesc, strigatul ei disperat ma sperie din nou.

-Ai invitatii la concertul lui Steve Dawson! imi flutura sub ochi hartiile gasite pe biroul meu. Jura-mi ca ma iei si pe mine!

-Iti place chiar atat de mult? o intreb uimita.

-Daca imi place? tipa la mine. Sunt innebunita dupa el! Aproape la fel de mult ca dupa H..., si se opreste brusc, parand incurcata.

Somnul imi sare brusc si o privesc uluita. H...?

Care H?!

Sper ca v-a placut si acest capitol si ca am reusit sa va aduc macar un zambet pe buze! Xoxo

CAPITOLUL 17

O privesc uluita pe fata din fata mea si aproape ca imi este teama sa respir! Privirea incurcata pe care mi-o arunca nu ma ajuta cu nimic sa ma calmez si nici nu-mi linisteste bataile inimii.

-Sam? intreb cu voce mica.

-Nu are importanta, Kim! raspunde intr-un tarziu, oftand adanc. Dar stai linistita, nu e Hayden! adauga repede, banuind la ce ma gandesc si rasuflu usurata.

Nu stiu cum as fi reactionat daca as fi aflat ca Sam e indragostita de Hayden! Pe langa faptul ca ar fi fost o situatie mai mult decat penibila, ma ingrozeste faptul ca, doar si pentru un minut, tot ceea ce am simtit a fost gelozie pura!

Insa tristetea de pe fata ei ma face sa indepartez orice grija as avea eu si sa imi doresc sa aflu cat mai multe. De data asta e randul meu sa fac pe politista, desi nu cred ca o sa scot adevarul atat de usor ca ea.

-Spune tot si nu sari peste amanunte! incerc sa o imit, insa de data asta nu mai rade si astept curioasa raspunsul.

-Heaton..., spune incet si ofteaza. Ti-am spus ca ne cunoastem de cand eram copii. Sunt indragostita de el de cand ma stiu, iar el ma trateaza ca pe o sora!

Oh! Heaton? Si eu tocmai i-am povestit cum s-a batut cu Hayden! Desi nu am nici o vina, ma simt extrem de prost!

-Dar ai incercat macar sa...

-Doamne fereste! ma intrerupe imediat. Nu stie si nici nu o sa afle! Nu vreau sa ajung doar un alt nume pe lista lui de cuceriri!

Da, imi amintesc de faptul ca m-a prevenit din prima zi ca toti trei baietii sunt niste crai si ma incrunta cand, fara sa vreau, ma gandesc la ce insemna pentru Hayden. Si eu pot deveni doar un alt nume pe lista lui de cuceriri! Una rapida, as putea spune, tinand cont de faptul ca ne cunoastem de o saptamana si eram la un pas sa ii cedez. La dracu', deja cedasem, noroc cu vizita inopinata a mamei!

Ma uit la fata frumoasa din fata mea si injur in gand. Cum poate fi Heaton atat de prost? Trebuie sa gasesc o cale prin care sa aflu ce simte pentru Sam! Un gand malefic imi trece prin minte si incep sa zambesc.

-Joi mergem la concert si ii luam si pe baieti cu noi! O sa vedem daca e asa cum spui! si ii impartasesc si ei planul prin care o sa-i fierbem pe baieti.

Pot doar sa sper sa nu se intoarca insa impotriva noastra si sa ne ardem noi!

-Imi vine sa urlu! marai nervoasa in timp ce ma trantesc pe un scaun, iar Sam rade de mine.

Suntem de abia la primul curs de luni si toti colegii ma privesc de parca as fi o ciudatenie. Sunt sigura ca barfa despre bataia de sambata si cearta cu Beatrice a facut deja inconjurul intregului campus, iar satena si acolitii ei sunt de vina pentru asta!

-De ce vrei sa urli?

Holden se tranteste pe scaunul de langa mine si ma priveste incruntat. Ii fac doar un semn cu capul si intelege imediat.

-Pur si simplu, nu ii baga in seama! imi spune soptind cand cei care sunt in apropierea noastra par sa-si intinda urechile spre noi.

-Numai voi sunteti de vina! marai incrunzata spre el si, spre disperarea mea, incepe sa rada.

-Da, stiu! Suntem irezistibili, nu-i asa?

Daca as sti ca nu sunt urmarita indeaproape de o gramada de ochi, i-as da una peste fata sa se asorteze si el cu fratii lui si sa-i mai stearga din irezistibilitatea de care pare atat de mandru!

-Nu conteaza ce crede lumea! imi spune foarte serios de data asta. Conteaza doar ce vrei tu! Nu are importanta ce am simtit eu sau Heaton, *tu* l-ai ales pe Hayden si asta pune punct la orice altceva din partea noastra. Cu exceptia tachinarilor, bineinteles, de care nu ai cum sa scapi! Cat despre bataie, nu trebuie sa iti faci griji. Ne batem intre noi de cand eram copii si, in mod sigur, o s-o mai facem. Suntem baieti, suntem din Texas, o avem in sange si este de asteptat! Face parte din farmecul nostru! adauga la sfarsit tragandu-mi cu ochiul.

Wow! Asta a fost profund! In doua fraze si trei cuvinte, mi-a lamurit toata nebunia de sambata noaptea si legatura puternica dintre ei! Faptul ca nimic nu poate interveni intre ei, mai ales eu, ma bucura extrem de mult si ma face sa nu ma mai simt atat de vinovata. Iar explicatiile au venit tocmai de la cel la care ma asteptam mai putin sa o faca!

-Cine esti si ce-ai facut cu Holden? intreb facand pe mirata.

Ranjeste spre mine, apoi imi face semn cu cotul.

-Sht! A intrat profesorul si iarasi e cu ochii pe tine! imi atrage atentia si ma intorc inspre catedra.

Fir-ar sa fie, are dreptate! Acelasi profesor de luna trecuta ce m-a vazut motaind la ora lui, se uita din nou incrunat la mine. Desi e tanar si ar putea fi mai intelegator, privirea cu care ma fixeaza e transanta si arata clar ca e furios pe mine si ca am incurcat-o. La naiba, nu mai am nici o sansa sa trec la materia asta!

HAYDEN

E joi dupa-masa si noi ne indreptam toti trei spre camera lui Kim si a Samanthei sa luam fetele si sa ne ducem la concert.

Bomban in sinea mea ca va mai trece inca o seara in care nu o sa putem fi singuri. Din contra, o sa stam in mijlocul a mii de oameni! Intreaga saptamana, Kim nu s-a dezlipit de Sam, parca dorind sa imi faca in ciuda. Indiferent ce am incercat sa fac, oriunde am invitat-o, i-a inclus si pe Sam si pe fratii mei in plan. Aproape ca m-ar fi pus pe ganduri comportamentul ei, daca nu ar fi stat cuminte in bratele mele oriunde am fi fost.

Gandul ca maine este vineri si voi reusi s-o smulg din campusul asta, departe de toti cei care parca au in plan sa nu ne lase singuri nici un minut, ma face sa cred ca voi reusi sa suport si acest concert.

Imi place si mie cum canta Steve Dawson si muzica lui, dar tot nu inteleg cum pot fetele sa-si dea ochii peste cap in halul asta cand il vad si, mai ales, de ce tipa ca apucatele. Si, trebuie sa recunosc, nu-mi place s-o vad mai ales pe Kim ca topaie in sus de bucurie, ca un iepuras, doar la gandul ca il va vedea pe tip. Pe un *alt* tip. Nu pare sa se bucure asa de mult cand ma vede pe mine!

Ajunsi in fata usii, Heaton da sa o deschida si nu ma pot abtine sa nu marai la el.

-Ce naiba, tu nu stii sa bati? si obtin un ranjet de la el pe care cu draga inima l-as sterge cu o palma, dar ma multumesc cu un ghiont in coastele ce inca il mai dor.

Stiu, sunt ipocrit sa ii pretind sa faca ceea ce nici eu nu am facut, dar gandul ca poate sa o prinda, *din nou*, pe Kim aproape dezbracata, ma face sa vad rosu in fata ochilor.

Ușa se deschide brusc și în fața noastră apare Kim. O singură privire asupra ei mă face să înghit în sec și să uit orice alt gând aș mai fi avut.

-Să nu crezi că ieși din camera îmbrăcată așa! reușesc să marai după ce îmi revin.

-Ce vrei să spui? întreaba mirată, uitându-se în jos la ea.

Pe lângă faptul că este machiată, lucru pe care nu-l face de obicei, și arată într-un mod ce-mi taie respirația, modul în care este îmbrăcată mă face să mă înșing. Blugi extrem de strâmți și tăiați pe alocuri, cu o talie atât de joasă încât devin periculoși, îi vin ca o a doua piele, scotând în evidență fiecare curbă, în timp ce botinele cu toc ametitor de înalt îi fac picioarele să pară interminabile.

Dar bluza ei mă face să cad pe spate! Sau lipsa ei! Are doar o bucată de mătase peste bustul generos, scos în evidență de un sutienuș ce ar trebui interzis prin lege, și o gramadă de piele catifelată mi se arată în fața ochilor.

-Ai uitat să-ți iei și bluza! reușesc să spun într-un târziu, după ce îmi înghit nodul din gât.

-Da' asta ce-i? întreaba cu o sprânceană ridicată și arătând spre bucată de material.

-Eu știu... Manusa?

Încerc să îi ignor încruntarea și faptul că deja pufăie de nervi și îndrăznesc să mă arunc o privire spre ceea ce ea consideră a fi o bluza. Mare greșeală, căci singurul lucru pe care îl observ sunt sanii plini și îmi amintesc cum arătau goi și gustul lor!

-La naiba! aproape gem. Iubito, am batiste mai mari decât... chestia asta!

-Da, și?

-Cum adică? Nu vreau să racești! încerc să îndulcesc situația și să reduc din fulgerele ce le aruncă înspre mine.

-Tocmai de asta vii și tu cu mine. Ca să mă încălzești! îmi răspunde prompt, zâmbind, lăsându-mă cu gura cască și iese din camera, sucind instantaneu toate capetele de pe holul caminului, iar eu marai din nou.

Este urmata indeaproape de Samantha si inca o fata, imbracate asemanator, in timp ce noi trei ramanem blocati privind in urma lor.

-Cine e tipa? intreb nedumerit.

-Aaa... Marlene, raspunde repede Holden. Este colega cu noi.

Ochii ne sunt lipiti la toti trei de cele trei cadane ce inainteaza pe coridor miscandu-si soldurile in mod provocator si oftam toti trei. O bruneta si doua blonde.

-Sper doar sa nu se lase cu bataie, ca pe mine inca ma dor coastele! mormaie Heaton si sunt perfect de acord cu el.

KIM

Odata ajunsi la stadion, rasflu adanc. Nu stiu cum va reactiona Hayden la ceea ce va vedea, dar o sa ma descurc cumva cu el. Scopul meu principal in seara asta este sa il urmaresc pe Heaton si cum va reactiona el legat de Sam. Am vorbit cu Steve la telefon si a fost de acord cu planul meu cu o singura conditie: sa merg dupa concert la el si sa il prezint pe Hayden.

-Sa nu te dezlipesti de mine! imi spune Hayden incrunatat cand vede multimea de oameni ce se buluceste la intrari.

Pare chiar ingrijorat sa nu cumva sa patesc ceva si incep sa regret ca nu i-am spus nimic din ceea ce va urma.

-Ai incredere in mine? il intreb prinzandu-l de tricou si tragandu-l in jos pentru un sarut.

-Bineinteles! raspunde imediat si ma priveste mirat. De ce intrebi?

-Sa nu uiti ce ai spus! adaug si il trag de mana dupa mine, ceilalti urmandu-ne mirati.

Max, bodyguardul personal al lui Steve, ne asteapta zambind langa intrarea artistilor si ne conduce imediat la locurile de VIP pe care Steve ni le-a rezervat.

-De la cine ai invitatiile? ma intreaba Hayden banuitor si din ce in ce mai contrariat de primirea de care avem parte.

Nu pot sa-i spun adevarul, caci ceilalti doi frati sunt prea aproape de noi, asa incat ma multumesc sa ii soptesc:

-O sa iti spun mai tarziu!

Spectacolul incepe si nu pot sa ma abtin sa nu zambesc larg cand il zaresc pe Steven! Cu o usoara miscare din cap, o arat pe Sam, iar el imi face semn la fel ca a inteles. Insa tresar subit cand Hayden maraie la urechea mea si abia ma abtin sa nu rad.

-Spune-mi ca nu-ti faci semne cu ala cand esti in bratele mele, ca ma urc pe scena si ii bag microfonul pe gat!

O, Doamne! L-a tinut tare mult increderea in mine! Insa simt fluturasi in stomac si inima imi creste in piept de bucurie ca este gelos!

-Fii atent!

Doar atat ii spun, apoi ma uit la Sam si la Heaton ce se afla langa noi. Se uita mirat la ei, apoi la mine, apoi la Steve care deja ii arunca Samanthei priviri si... in sfarsit, intelege!

Intreg concertul ne-am distrat amandoi privind la felul in care Heaton devenea tot mai nervos cu fiecare privire de-a lui Steve pana cand, exasperat, a luat-o pe Sam in brate si i-a zdrobit gura cu un sarut...

Stiu ca nu este ceea ce v-ati asteptat, dar trebuie sa lamuresc si problema fratilor si nu prea am avut nici timp. Totusi, sper sa va placa si acest capitol.

Nu stiu daca maine o sa reusesc sa postezez, am cateva probleme de rezolvat, asa ca sper sa nu va suparati pe mine...

CAPITOLUL 18

Daca eu si cu Hayden privim razand la cei doi cum se saruta, reactia celui mai mic frate e buna de filmat! Ochii ii sunt cat cepele si falca ii atarna de parca ar fi vazut un martian! Noroc cu Marlene care, cu un singur deget plasat sub barbie, ii inchide gura si spune nevinovat:

-Sa nu intre musca, nu de alta!

Cand Heaton o elibereaza, intr-un tarziu, pe Samantha, cei doi se privesc uluiti. Nu stiu care dintre ei este mai socat de ceea ce s-a intamplat, dar este clar ca nici unul nu se astepta la asta! Sam este atat de rosie in obraji ca arata ca o tomata, in timp ce Heaton pare sa aiba ceva blocat in gat.

Insa oftez adanc cand cei doi se intorc spre scena si se comporta ca si cum nu s-ar fi intamplat nimic, desi sunt mai mult decat sigura ca nici unul habar nu au la ce privesc! Nu-i nimic, planul continua!

Am parte insa de o surpriza. Si nu numai eu!

-Acum o sa va cant, in prima auditie, un remix dupa primul meu single! il aud pe Steve si imi vine sa ma fac mica, stiind deja ce urmeaza. Melodia *Blue eyes* am compus-o pentru o fata care, de cand o cunosc, a devenit muza mea. In seara aceasta, ea este aici si este o onoare pentru mine sa pot sa i-o dedic din nou!

Imi arunca doar o privire scurta si un zambet usor inainte sa inceapa sa cante melodia de care imi aduc atat de bine aminte.

Aveam doar patrusprezece ani si Steven nu era inca foarte cunoscut. Eram racita bocna si zaceam in pat de cateva zile, cu nasul infundat si temperatura mare. Venise sa discute ceva cu tata si, cand a aflat ca sunt bolnava, a urcat in camera mea. S-a prostiit ca un clovn minute bune, incercand sa ma faca sa rad, apoi a inceput sa imi cante. Atat melodia cat si cuvintele i-au venit instantaneu pe buze, iar mie mi-a placut imediat. Si nu doar mie! Cantecul a devenit unul de succes si a insemnat adevaratul inceput al carierei lui Steve. Intotdeauna a spus ca ochii mei l-au inspirat, dar niciodata nu a facut-o in public!

Desi privirea lui Steve a stat pe mine doar cateva secunde, il simt pe Hayden incordandu-se in spatele meu, in timp ce bratele i se strang mai tare in jurul taliei mele. Cu teama parca, indraznesc sa imi intorc privirea spre el, curioasa sa ii vad reactia.

-*Tu* esti muza, nu-i asa? ma intreaba cu ochii mijiti, iar eu aprob din cap. Pai, sa faca bine sa-si caute alta, ca ramane fara melodii noi si se alege si cu dintii sparti! imi spune foarte serios.

Palma stanga i se intinde pe abdomenul meu, mangaind usor cu degetul mare pielea dezgolita, in timp ce dreapta imi prinde barbia si imi ridica chipul spre el, privindu-ma atat de atent si intens, de parca ar incerca sa desluseasca tainele universului pe fata mea. Apoi ma saruta asa cum m-am invatat deja: cu foame, ca si cum mi-ar devora gura si lasandu-ma fara aer.

O, Doamne! Am avut dreptate cand am spus ca ma va incalzi! Sarutul si palma lui ce-si face magia prin mangaieri pe pielea mea goala ma incing atat de tare incat puteam sa renunt si la blugi si la sutien ca tot mi-ar fi fost cald si daca afara ar fi fost sub zero grade!

Inca sunt ametita de sarutul primit cand Steve multumeste publicului, incheind concertul, si imi face din nou un semn usor cu capul. Incerc sa ma concentrez la planul meu si, cu un ton extaziat, le spun fetelor:

-Sa mergem sa ii luam un autograf! si le trag dupa mine spre Max, ce pare ca ne asteapta, inainte ca baietii sa poata reactiona.

Da, doar doua secunde, caci fiecare dintre noi suntem trase inapoi de cate unul din fratii Morgan. Ajunsa brusc si dintr-o data din nou in bratele lui Hayden, clipesc marunt privind spre ceilalti doi. Deja ma asteptam la reactia lui Heaton, dar sunt surprinsa de cea a lui Holden!

Privirea mirata mi se intoarce spre Hayden, ce pare ca si el a observat acelasi lucru, si zambim amandoi, incantati. Care era sansa ca, printr-o singura actiune, sa ii nimeresc pe amandoi?

-Venim si noi cu voi! spune Hayden, si nu stiu daca doreste sa ma ajute in planul meu sau o face din gelozie.

Si astfel, il urmam pe Max care, cu un ranjet larg pe buze, ne conduce in culise, unde suntem asteptati.

Bucuria de a-l revedea pe Steve ma face sa uit de posesivitatea lui Hayden si sar in bratele lui, in timp ce acesta se invarte cu mine.

-Doamne, ce dor mi-a fost de tine! spune el razand si sarutandu-mi obrazii, in timp ce toti ceilalti se uita uluiti la noi.

Dar este surprins de maraitul ce se aude langa noi si sunt atat de brusc smucita inapoi in bratele lui Hayden, ca aproape imi pierd echilibrul. Oricum, nu conteaza, caci sunt atat de puternic prinsa, incat si daca as lesina nu as putea face cunostinta cu pamantul!

-Banuiesc ca tu esti Hayden! spune Steve serios, privindu-l cu ochii mijiti si masurandu-l din cap pana in picioare. Eu sunt "fratele" lui Kim! si arata din degete ghilimelele imaginare.

Arata ca doi cocosi ce se pregatesc sa se atace si aproape ca ma astept sa se invarta unul in jurul altuia si sa se apuce de gat.

-Pe bune?! intreb exasperata cand cei doi se mananca din priviri. Noi am venit sa facem poze!

Vorbele mele il fac pe Steve sa-si aminteasca ce am vorbit la telefon si isi concentreaza atentia asupra Samanthei. O strange in brate si ii saruta obrazii, apoi imi face semn sa ii pozez. Ignor cu desavarsire faptul ca Heaton se inroseste tot mai tare si seamana tot mai mult cu un cazan sub presiune cu fiecare secunda care trece si fiecare noua imbratisare si fac poze cu telefonul cu nemiluita. Ba chiar propun si anumite pozitii, iar Steve asculta cuminte, strangandu-le din ce in ce mai mult pe cele doua blonde langa el.

-Si eu vreau! exclam deodata si ii pasez lui Hayden telefonul, apoi ma alatur lui Steve.

Insa regret ca am lasat telefonul din mana! Chipurile celor trei frati ar trebui pozate, nu noi!

Ca la un semn, cei trei se indreapta inspre noi si inghit in sec cand le vad supararea, dar Steve doar chicoteste.

-Ok, fetelor, intoarceti-va la prietenii vostri! Oricat de mult mi-ar placea sa mai stau cu voi, vreau totusi sa ies viu din Houston!

HAYDEN

Singurul lucru care ma opreste in acest moment sa nu-i sar tipului din fata mea la gat e intrebarea lui Kim. "Ai incredere in mine?" Cumva, cred ca a planuit toata aceasta scena pentru Heaton si Sam, deci rabd si inghit nodul din gat.

Abia cand Kim se reintoarce in bratele mele, iar fetele langa baieti, ma simt ceva mai linistit, dar nu cu mult.

-De unde va cunoasteti voi? intreaba Heaton, parand acum ceva mai calm.

Inca sunt surprins de sarutul pe care i l-a dat Samantha! La fel de surprins ca si de faptul ca, desi e fratele meu si suntem foarte apropiati, eu nu am banuit nimic, iar lui Kim i-au fost de ajuns cateva zile ca sa ghiceasca ce simte pentru fata cu care am crescut.

Atentia mi se intoarce din nou la Steve atunci cand raspunde, caci trebuie sa recunosc ca sunt mai mult decat curios sa aflu si eu.

-Tatal lui Kim a fost cel care m-a descoperit si m-a lansat, iar acum Joanne este impresarul meu. Am locuit la ei cativa ani, pana m-am pus pe picioarele mele.

Au locuit impreuna?!? Si mama ei e impresar?!

Pentru prima data, imi dau seama ca stiu extrem de putine lucruri despre Kim. De fapt, mai nimic, doar ca este din Los Angeles, ca tatal ei a murit acum patru ani in urma unui infarct si ca Mike a fost iubitul ei. Prea putine, si am de gand sa aflu mai multe, cat de curand!

-Cine e Joanne? intreaba Marlene si incerc sa imi abtin un zambet cand o vad pe Kim rosind.

-Mama lui Kim! raspund eu. O femeie remarcabila, as putea spune! adaug in timp ce sunt incantat de roseata tot mai accentuata din obrajii brunetei din bratele mele.

-O cunosti?!?

Privirea imi fuge in ochii lui Kim si oftez adanc, in timp ce respiratia ei se accelereaza usor. Amandoi ne aducem aminte de momentul intrerupt de mama ei si inghit in sec amintindu-mi de modul in care am simtit-o sub mine.

-Da, am cunoscut-o duminica trecuta, reusesc sa raspund cu glasul ragusit, fara sa imi mut privirea.

Narile imi sunt invadate brusc de parfumul ei si aproape ca ii simt din nou gustul pe buze, iar faptul ca ii simt pielea catifelata sub mainile aflate in jurul ei nu ma ajuta decat sa imi doresc sa fim din nou la fel de apropiati ca si atunci.

Suntem scosi din transa in care am intrat cand un tip isi drege glasul langa noi in ceea ce pare a fi un fel de scuza.

-Steve, esti asteptat de fani! Vor autografe!

Asta este semnalul ca trebuie sa plecam si de-abia ma abtin sa nu rad cand vad privirile lui Heaton si a lui Holden cand Steve le imbratiseaza pe Marlene si Sam. Dar rasul imi dispare cu desavarsire cand este randul lui Kim sa isi ia ramas bun si paraseste bratele mele pentru a-l imbratisa pe el. Chiar ma incrunat cand imbratisarea cu Steve depaseste trei secunde si vorbesc unul cu celalalt cu glas scazut! Ce naiba au de spus atat de secret?!

Insa raman surprins cand Steve ma trage apoi pe mine cativa pasi mai departe si imi spune cu glas la fel de scazut, in asa fel incat sa il aud numai eu:

-Iti spun o singura data si ai face bine sa ma crezi: dac-o ranesti, esti un om mort!

Se uita amenintator in ochii mei si, pur si simplu, *stiu* ca nu sunt doar vorbe in vant! Ma priveste cu o raceala amenintatoare, apoi isi intoarce privirea spre Kim. Caldura pe care o zaresc acum in ochii lui este la fel de evidenta ca si adevarul care ma loveste brusc: e indragostit de ea!

La dracu'! Nu dragoste frateasca este ceea ce pot sa observ, ci dorinta pura!

Kim, aflata la doar cativa pasi de noi, ne priveste zambind curioasa. Privirea ii zaboveste cateva clipe pe Steve, apoi i se opreste in ochii mei si zambetul i se adanceste. Inima imi creste in piept si ma simt... mandru. Si norocos din cale-afara pentru ca, din nu stiu ce motiv, m-a ales pe mine!

Ajungi in parcare, ne oprim si privim la fratii mei. Heaton, tinand-o de mana pe Sam intr-un mod posesiv, o trage inspre masina lui si izbucnim amandoi in ras cand, dupa ce ii deschide portiera, o intoarce brusc spre el si o saruta din nou, apoi aproape ca o baga cu forta in masina pe fata ametita si demareaza cu viteza.

-Prevad o noapte alba pentru ei! recunosc ranjind. Au multe de lamurit!

-Se vede ca sunteti frati! spune Kim si o privesc intrebator. Smuceste de ea la fel cum smucesti si tu de mine!

-Adica... asa? intreb razand in timp ce o trag brusc in bratele mele.

-Exact asa! recunoaste tragand brusc aer in piept.

Ne uitam acum si la fratele meu mai mic.

-Holden si Marlene, hm?

-L-am vazut privind-o destul de insistent la cursuri, rade Kim, asa ca m-am gandit sa incerc! Marlene e o fata minunata si chiar mi se pare ca se potrivesc!

Ii privesc chipul ridicat spre mine si pare extrem de incantata de ce a reusit sa realizeze azi! Chipul ei frumos este perfect pentru rolul de ingeras sau de Cupidon!

-Nu ti-au ajuns Heaton si Sam, ti-ai bagat gherutele si in Holden si Marlene! ii spun ferindu-i o suvita de par de pe fata.

-Gherute?! Acum ma faci mata? se incrunta la mine.

-Nuu! Pisicuta! raspund stramband din nas.

-Eu nu ma pisicesc! exclama indignata.

-Nu, dar zgarii ca una de cate ori nu iti convine ceva! Si apoi, ador modul in care mi te ghemuiesti in brate, exact ca o pisicuta, si sunetul asemanator cu un tors pe care il scoti de cate ori te mangai... Ca acum...

Mainile imi mangaie pielea expusa de tentativa de bluza pe care o poarta si care m-a innebunit intreaga seara. Sunetul pe care il asteptam ii scapa imediat de pe buze si zambesc multumit o secunda inainte sa o sarut.

-Acum, tinand cont ca, in mod sigur, camera voastra de camin este ocupata de Sam si Heaton, ce-ai zice sa plecam in excursia aia mai devreme cu o zi?

-Adica sa plecam acum? ma intreaba cu mirata.

-Da, in doua ore suntem acolo! si ii astept raspunsul, plin de speranta ca va accepta.

-Dar nu am haine de schimb la mine! imi spune incurcata si incrunandu-se usor.

O strang mai aproape de mine si recunosc soptind in urechea ei:

-Iubito, daca ar fi dupa mine, si hainele de pe tine sunt prea mult! apoi ii studiez reactia.

Se inroseste brusc, isi tine respiratia, apoi inghite in sec, in timp ce mie imi bate inima atat de tare incat ma mir ca nu-mi sare din piept.

-Deci? intreb din nou cand raspunsul ei intarzie si doar ma priveste ganditoare, muscandu-si buza intr-un mod ce ma inebuneste si mai mult.

Singurul raspuns pe care il primesc este o respiratie intretaiata si un oftat adanc...

Am intarziat putin, dar sper sa nu va suparati si sa va placa!

CAPITOLUL 19

Privirea imi este blocata in ochii verzi ai lui Hayden, iar respiratia mi s-a oprit in gat, in timp ce el inca imi asteapta raspunsul. Vestitii fluturasi isi fac de cap in stomacul meu, iar plamanii parca imi explodeaza de preaplin cu toate ca ma lupt din greu pentru o gura de aer.

Desi inima mea aproape ca urla un da raspicat, mintea inca imi sta in cumpana.

-Ai incredere in mine? ma intreaba cu o licarire in ochi.

Intrebarea lui ma face sa ies din lupta cu mine insami in care am intrat.

-Da! raspunsul imi vine imediat pe buze si stiu ca este adevarat.

Chiar *am* incredere in Hayden, asa cum nu am avut in nimeni altcineva. Nu increderea in el imi lipseste, ci in mine. Nu am incredere ca o sa fac ceea ce trebuie, ceea ce este bine pentru mine. Putinele dati in care am fost singuri mi-au demonstrat, fara nici un fel de dubiu, ca nu mai pot gandi lucid cand sunt langa el. Acesta a fost si unul din motivele pentru care, in ultima saptamana, am facut tot ce mi-a stat in putinta sa nu ramanem singuri.

-Kim, nu o sa se intample nimic din ceea ce nu iti doresti! Vreau doar sa petrecem putin timp singuri, fara sa fim intrerupti mereu de cineva. Sa ne cunoastem mai bine! Nu am reusit sa fim doar noi doi

decat cateva minute de cand ne stim. Si da, au fost minute fierbinti de fiecare data, dar ne putem opri oricand doresti!

Cu fiecare cuvânt pe care Hayden îl rosteste, inima mea castiga vertiginos teren în defavoarea mintii.

-Înainte să îți răspund, vreau amănunte! îi spun serioasă și mă mir când mă privește uluit, cu o sprânceană ridicată.

-Amănunte?!

-Da, vreau detalii, ca să știu la ce să mă aștept! și mă încrunt când văd că se abține să nu rădă.

-Stai așa! Vrei să îți *povestesc* cum o să-o facem, cu detalii, ca să te poți hotărâ dacă vii sau nu?!

Dacă credeam până acum că am rămas fără cuvinte, m-am înșelat! Mîntea îmi este mai mult decât blocată! Îmi este complet stearșă, iar limba cred că mi-a dispărut! Singurul lucru de care mai sunt capabilă este să îmi ascund fața în mâini, în timp ce un geamăt sonor de disperare îmi scapă printre dinți.

-Am înțeles greșit? mă întreabă și pot să-i simt zâmbetul din voce.

-Bineînțeles! strig către el în timp ce îmi iau mâinile de pe față. Cum, Doamne, iartă-mă, ai putea să crezi că vreau să îmi povestesc și să îmi dai detalii despre...

Hohotul lui de ras răsună în parcare acum aproape goală și nu pot să îmi stăpânesc instinctul de a-l lovi, așa că îi dau un pumn în umăr. Dar tot eu sunt cea vătămată când mă simt de parcă aș fi lovit un zid!

Hayden îmi prinde mână pe care mi-o masează și mi-o sărută, regretând faptul că m-am rănit, apoi mă trage la pieptul lui.

-Chiar am crezut pentru o clipă că asta doresti! recunoaște chicotind, în timp ce fața mea este atât de roșie încât probabil că arunca flăcări. Dar banuiesc că te referi la... excursie!

-Bineînțeles că la ea mă refeream!

-Ei bine... Vreau să fie o surpriză! zâmbesc spre mine. Nu e o excursie așa cum te aștepti! Nu o să te car nicaieri cu un rucsac în spate și nici nu o să te fac să dormi sub cerul liber! Cât despre haine... deja

stii parerea mea! Dar ca sa fii mai linistita, mergem maine dimineata intr-un orasel din apropiere si iti cumperi tot ce ai nevoie. E bine asa?

Haine? Orasel? Despre ce naiba vorbeste? Eu inca incerc sa imi revin ca s-a putut gandi si pentru o clipa macar ca mi-am dorit sa-mi povestesc...

-Hai, iubito! O sa ne distrăm! Si apoi... ai spus ca ai incredere in mine! Dovedeste-o!

Modul in care ma priveste imi face genunchii sa se inmoaie si, inainte sa realizez ce fac, accept.

-Bine, vin!

De-abia imi termin cuvintele, ca Hayden ma lipeste de masina si ma zdrobeste cu corpul lui. In ciuda gestului brusc, sarutul pe care mi-l da de data aceasta, in timp ce imi tine obrazii in palme, e tandru, mai mult mangaind si tachinand. Dar efectul este acelasi ca intotdeauna: ma topesc in bratele lui!

Dupa vreo doua ore in care aproape ca nu ne-am spus nimic, Hayden opreste in fata... unor porti. Este singurul lucru pe care pot sa il observ in lumina farurilor, restul imprejurimilor fiind scufundate intr-un intuneric deplin. Coboara din masina si le deschide apoi, dupa ce intram, le inchide in urma noastra. In fata noastra, se intrezareste un drum pietruit, marginit de copaci inalti.

De abia dupa alte cateva minute de condus, masina se opreste in fata unei cladiri. Arata ca o... pensiune, dar cine ar construi asa ceva in mijloc de camp, departe de orice drum principal?

Hayden ma ia de mana si ma trage dupa el spre usa pe care o descurie si ma invita, cu un gest larg, sa intru. In timp ce trec pragul cu pasi mici si ezitanti, o lumina calda ne inconjoara si ma trezesc intr-o camera de zi uriasa.

-Bine ai venit la resedinta de vara a familiei Morgan! imi spune el zambind, privindu-mi atent reactia.

Resedinta de vara? Bine macar ca nu m-a carat la vreun hotel, asa cum dorea acum o saptamana!

-Nu locuieste nimeni aici?

-Nu! Un cuplu din oraselul din apropiere vine din cand in cand si au grija de casa, dar nu locuiesc aici.

Deci chiar suntem singuri, intr-o casa aflata habar n-am unde, in mijloc de noapte! Perfect!

Hayden ma ia din nou de mana si ma trage dupa el spre etaj. Cateva usi se gasesc de o parte si de alta a holului larg, dar el se opreste in fata celei din capatul coridorului.

Stiu ca suntem in camera lui din prima clipa in care pun piciorul inauntru. Desi incaperea in sine nu are nimic deosebit, personalitatea lui Hayden se face simtita in fiecare coltisor. Ca si cum prezenta lui este pretutindeni in jur, chiar si in cazul absentei lui fizice.

O poza imi atrage atentia si indraznesc sa ma apropiu si sa o iau in mana. Este facuta cu cativa ani buni in urma si din ea imi zambeste larg o intreaga familie. Familia Morgan. Ochii mi se opresc pe femeia frumoasa ce sta mandra intre sotul ei si cei trei baieti.

Nu frumusetea ei deosebita atrage privirea, ci privirea din ochii ei. Fericirea si multumirea ii sunt mai mult decat evidente, aratand clar ca se afla acolo unde doreste: in mijlocul persoanelor celor mai dragi ei!

-A fost foarte frumoasa! spun usor. Si pare atat de... blanda!

-Blanda? se mira Hayden care a venit langa mine. Da, era blanda si buna, dar sa nu fi fost pe langa ea cand se enerva! Ne alinia pe toti trei si ne pune la punct de cate ori faceam cate o prostie! zambeste el amintirilor. Si faceam o gramada! Eram trei draci impietati al caror scop era sa facem numai tampenii! Pe langa faptul ca nu exista zi in care sa nu ne batem, ne intreceam intre noi care face cea mai mare prostie! Cred ca am innebunit-o de cap si, nu o data, am dus-o la disperare!

Regretul ce razbate din vocea lui aproape ca imi aduce lacrimi in ochi.

-Hayden, indiferent ce ati fi facut, va iubea si era mandra de voi! Uita-te si tu! arat catre fotografie. Nu ar fi dorit sa fie nicaieri altundeva decat aici, cu voi!

Ochii i se opresc pe fotografie, dar pare pierdut in alte amintiri. Incet, un zambet i se intinde pe fata si imi lipeste spatele de pieptul lui, in timp ce mainile imi inconjoara mijlocul si se uita peste umarul meu la poza.

-Stii, in seara cand ne-ai certat ca ne-am batut, mi-am amintit de ea! Aveai... aceeaasi atitudine bataioasa si aceeaasi falsa suparare in ochi cand, de fapt, te abtineai sa nu razi! Cred ca din aceeaasi cauza i-ai si placut tatei atat de mult!

-Tatalui tau ii place de mine? intreb uluita.

-O, da! raspunde razand. L-ai cucerit cu totul si mi-a spus ca ar fi incantat daca ar mai avea ocazia sa va intalniti! I-ai placut din prima clipa, exact ca si mie!

Ca si lui?

-Te sarutai cu o roscata cand ne-am vazut prima data! ma incrunta cand imi aduc aminte.

-Iubito, puteam sa sarut si un sconcs, ca tot nu mai stiam nimic in afara de ochii tai si de felul in care te uitai la mine!

-Ma uitam... cum? intreb cu voce mica.

-De parca ai fi vrut sa fi in locul ei! imi sopteste la ureche si ma infior. *Si eu* as fi vrut sa fii in locul ei! Dar ai disparut atat de repede, incat am inceput sa cred ca mi s-a parut!

Obisnuita electricitate se simte din nou intre noi si amandoi parem afectati in acelasi mod de ea daca ar fi sa ma iau dupa respiratiile precipitate pe care le avem.

-Pot sa fac un dus? intreb cu voce ragusita, incercand sa intrerup tensiunea pe care o simtim.

-Singura? ma intreaba imediat, cu vocea la fel de ragusita.

-Ce crezi?

Un zambet larg i se aterne pe chip, apoi ma saruta scurt.

-Iti caut ceva de imbracat!

Cauta cateva clipe intr-un dulap, apoi imi intinde un tricou si o pereche de pantaloni scurti care, cu siguranta, sunt ale lui. Privirea ii coboara pe sanii mei, apoi peste talia descoperita de bluza sumara si ofteaza usor, de parca ar regreta ca tricoul ma va acoperi prea mult.

Dupa dusul rapid pe care il fac, ma privesc in oglinda. Ochii imi stralucesc ciudat si buzele imi tremura aproape imperceptibil.

Ce naiba fac? Ma agat cu mintea de tot felul de scuze, cand inima imi spune cu totul altceva! Nu vreau sa risc si sa fiu fericita macar un timp, de teama ca, *poate*, o sa fiu ranita ulterior.

Nimic din atitudinea lui Hayden nu mi-a dat de inteles ca nu ar fi serios in ce ma priveste! Din noaptea primului chef, nu l-am vazut macar o singura data se se uite dupa vreo alta fata. Tot timpul si l-a petrecut invartindu-se in jurul meu si facandu-ma sa ma simt speciala si ca intr-adevar contez.

Intensitatea sentimentelor pe care le simtim de cate ori suntem impreuna este atat de puternica incat, acum sau altadata, tot vom ajunge sa fim impreuna. Mi-a aratat nu o data cat de mult ma doreste si, fir-ar sa fie, il doresc la fel de mult si eu. Asa ca... de ce nu acum?

Arunc o privire spre hainele primite de la Hayden, apoi spre prosopul sumar de pe mine si, inainte sa ma razgandesc, ies din baie, lasand hainele pe dulapior.

Il gasesc imbracat intr-o pereche de pantaloni de trening si pe punctul de a-si trage un tricou pe el. Privirea i se opreste pe mine, in timp ce mainile ii raman blocate in aer. Intr-o secunda, ochii lui flamanzi ma privesc din cap pana in picioare, lasand urme fierbinti in locurile unde intalnesc pielea mea dezgolita.

In acelasi timp si cu aceeasi foame, si eu il privesc pe el. Buzele mi se usuca brusc si gatul mi se contracta cand ii observ pieptul perfect si plin de muschi. Dorinta de a simti sub palme carnea lui tare ma face aproape sa gem si imi musc buza in incercarea de a opri sunetul sa-mi scape.

Hayden se apropie de mine si, pentru prima data, ma trage bland spre el.

-Fara smucituri? glumesc in incercarea de a mai scapa din tensiunea ce imi strange fiecare muschi din corp.

Imi priveste intens chipul, apoi raspunde cat se poate de serios.

-Fara smucituri care sa te ameteasca. De data asta, vreau sa fii constienta de fiecare gest, atingere sau mangaiere pe care o sa le fac. Sa uiti de orice altceva in afara de cum o sa te fac sa te simti!

Sarutul pe care mi-l da insa este acelasi cu care m-am obisnuit. Flamand, carnal si adanc, parca incercand sa imi atinga sufletul. Acelasi sarut care imi face inima intai sa se opreasca, apoi sa bata nebuneste. Acelasi sarut care ma face sa plutesc si sa cad in acelasi timp, si care imi taie rasuflarea.

Un oftat usor imi scapa de pe buze cand mainile mele ii urca pe piept, atingand si mangaind muschii proeminenti si, intr-un final, ii incercuiesc gatul, ridicandu-ma mai mult spre el.

Imi revin pentru o clipa in momentul in care spatele meu atinge cearceaful racoros, iar Hayden se apleaca asupra mea. O singura clipa, caci privirea fierbinte cu care ma priveste in ochi ma face sa ma pierd din nou.

Dar nu suficient pentru a nu simti mana care, cu un simplu gest fluid, inlatura prosopul de mine...

Aveti un nou capitol si sper sa va placa. Astept cu nerabdare comentariile voastre, ca de obicei!

CAPITOLUL 20

Privirea lui Hayden ramane fixata in ochii mei doar inca cateva secunde apoi, coboara usor pe corpul meu descoperit. Pielea mi se incalzeste in fiecare loc in care ochii lui poposesc si, in scurt timp, ard toata. Ochii verzi, ca de jad, m-a cerceteaza flamanzi, fara sa scape nimic atentiei fascinate.

Cand ma priveste din nou in ochi, ai lui sunt aproape intunecati si stralucesc febrili. Corpurile noastre nu se ating, Hayden sprijinandu-se inca in maini si totusi ma simt in flacari. Il simt cu fiecare por al pielii si imi doresc sa il simt si mai mult, dar nu am curajul sa ma misc.

Cu un singur deget, imi traseaza conturul chipului, innebunitor de lent, in timp ce privirea il urmeaza si pare cu adevarat fascinat atunci cand se opreste la gura. Buzele mi se usuca brusc si nu-mi pot retine nevoia de a le umezi cu un gest scurt.

Un geamat ii scapa de pe buze si imi cuprinde din nou gura intr-un sarut. Imi busca buzele usor, apoi le mangaie, doar ca o secunda mai tarziu sa plonjeze in adanc si sa ma guste. Repeta totul, iar si iar, pana cand tremur din nou dupa o gura de aer.

-Acelasi gust de ciocolata! constata parca uimit.

Abia acum imi paraseste gura si buzele lui coboara usor pe gat, poposind putin pe locul in care simt pulsul meu zbatandu-se innebunit. Apoi, cu aceeasi incetineala ametitoare, continua intr-o linie umeda si fierbinte, pe clavicula, pe umar si tot mai jos, pana la sani.

Il aud inghitind in sec cu o secunda inainte sa inceapa sa-mi sarute sanul drept, trasand cu buzele cercuri concentrice din ce in ce mai mici, pana ajunge la sfarcul peste care sufla intai usor si il simt instantaneu intarit. Abia acum il prinde intre buze, tachinandu-l cu limba, pentru ca mai apoi sa il suga usor.

Spatele mi se ridica involuntar de pe pat, intinzandu-ma mai mult spre el, in timp ce valuri de caldura ma cuprind tot mai mult. Aceeasi atentie o primeste si celalalt san si, pur si simplu, ard.

Doresc... Nici nu mai stiu ce doresc, dar stiu ca vreau mai mult. Mainile mi se aseaza pe spatele lui si trasez cu varful degetelor conturul muschilor incordati, in timp ce numele lui imi scapa de pe buzele chinuite.

Atingerile mele timide se pare ca au acelasi efect asupra lui, caci un marait ii scapa printre buze si se intoarce la gura mea, in acelasi timp in care, in sfarsit, corpul lui ma atinge. O face doar intr-un singur punct, lipindu-si excitatia de feminitatea mea, dar este suficient pentru a ne face pe amandoi sa tremuram necontrolat.

Hayden se ridica si, cu un singur gest, isi inlatura hainele de pe el. Nu am curajul sa-l privesc, astfel incat ochii mei se ancoreaza in ai lui. Probabil ca usoara mea neliniste fata de necunoscut mi se zareste si pe chip, caci il vad incrunandu-se usor, apoi privindu-ma uimit cand a inteles motivul ei.

Dar nu am timp sa ma gandesc prea mult, caci se apleaca din nou peste mine si, de data aceasta, il simt peste tot. Atingerea corpurilor noastre si senzatia pielii lui pe pielea mea ma face sa tremur necontrolat in acelasi timp in care simt si tremurul lui.

Mainile lui imi mangaie din nou intregul corp, apoi ma cuprind strans, lipindu-ma cu totul de el. Ochii de jad se fixeaza in ochii mei si ma privesc atenti in momentul in care, cu un gest prelung, patrunde in mine.

Un geamat adanc imi scapa de pe buze, geamat absorbit imediat de gura lui, atunci cand devenim unul. In ciuda durerii si a senzatiei de preaplin, acum inteleg ca sunt a lui. A lui intr-un mod atat de deplin, cu trup si suflet totodata.

Cand, dupa ceva timp, corpul meu se obisnuieste cu intruziunea si durerea dispare risipindu-se in neant, ascult de indrumarile pline de dragoste soptite de Hayden si incep sa ma misc si eu spre el, iesind inaintea patrunderilor lui si ma concentrez doar pe placerea imensa pe care o simt. Valuri de caldura pornesc din locul in care suntem uniti, cuprinzandu-mi intreg trupul si ma agat cu disperare de

el, zgariandu-i umerii in momentul in care simt ca explodez. Gemetele intretaiate de placere ni se unesc intr-un sarut adanc atunci cand, intr-un final, ajungem impreuna la orgasm.

Cand respiratiile ni se linistesc intr-un tarziu si inca ecourile implinirii mai staruiesc in noi, Hayden se intoarce, tinandu-ma la fel de strans in bratele lui si ma saruta din nou. De data asta tandru si dulce, iar eu ma ghemuiesc la pieptul lui, uimita inca de felul in care m-am simtit.

Dar, inainte sa cad intr-un somn adanc, il aud soptind multumit:

-Exact cum spuneam... Pisicuta!

HAYDEN

Desi Kim doarme deja de minute bune, inca nu pot sa inchid un ochi. Privesc femeia din bratele mele si continui sa ma minunez.

Pe langa faptul ca inca sunt socat ca am fost primul, ma simt aproape speriat de intensitatea sentimentelor mele. Nu! Nu speriat! Mirat..., intors pe dos..., ravasit... Nici nu gasesc cuvinte sa descriu modul in care Kim m-a atins! Chiar daca am douazeci si patru de ani si am avut o gramada de femei pana acum, trebuie sa recunosc ca si pentru mine a fost prima data cand am facut dragoste cu adevarat!

Caci asta am simtit! Kim nu este doar alt trup cald de femeie ce trece prin patul meu si ceea ce s-a intamplat intre noi nu a fost... sex. A fost cu mult mai mult! Nu doar corpurile noastre s-au unit, ci si sufletele, inimile si mintile, formand o uniune la un cu totul alt nivel. Am devenit al ei intr-un mod la fel de profund ca si cel in care ea a devenit a mea!

Cu un bombanit usor, Kim se ghemuieste mai mult in mine si un zambet larg mi se intinde pe fata in timp ce o strang si mai aproape. Am avut dreptate spunand ca este ca o pisicuta! Nu doar ghemuitul ei in mine, de care am devenit dependent, nici sunetele pe care le scoate de cate ori o ating imi spun asta, ci si felul in care si-a infipt unghiile in mine, la propriu, atunci cand a ajuns la implinire.

Si totusi, desi am fost atat de intimi cat pot fi doua fiinte omenesti, stiu atat de putine despre ea! Kim vorbește arareori si foarte putin despre sine insasi, ramanand o enigma pentru mine. Uneori, chiar am impresia ca se straduiește sa afli cat mai putine despre ea! Ca si cum s-ar *ascunde...* sau ar ascunde *ceva!*

Este una dintre cele mai simple persoane pe care le-am cunoscut. Nu se comporta ca celelalte fete de varsta ei, petrecandu-si timpul la cumparaturi si in fata oglinzii, blugii si tricourile sau maieurile simple facand parca parte din ea insasi. Cu doua exceptii: rochia rosie purtata la primul chef si tinuta din seara asta. Insa, chiar si asa, hainele ei sunt produse de firme cunoscute.

Atunci... de ce?

De ce ar incerca sa ascunda cineva ca are bani? Fiindca este evident ca asta incearca Kim sa ascunda!

Ma incrunat incercand sa imi amintesc cum era imbracata mama ei. Desi nu prea imi ardea mie in momentul acela de studiu vestimentar, fiind prea ocupat sa imi linistesc hormonii zgandariti si sa o scot pe Kim din ascunzatoarea ei din spatele meu, imi amintesc ca Joanne era extrem de eleganta. In plus, stiu *exact* cat costa masina ei. Daca adaug si faptul ca mama ii este impresar unuia din cei mai in voga cantareti si, probabil, nu este singurul, plus legatura cu Mike, fiul unuia dintre cei mai buni regizori la ora actuala... pot trage o singura concluzie: Kim doreste sa isi ascunda situatia materiala!

Cu toata simplitatea ei, nu a parut deloc impresionata nici de casa noastra din Houston, nici de cea de aici! N-a scos exclamatii de uimire si nici nu si-a rotit ochii in jur. Parea, pur si simplu, in elementul ei!

Imi amintesc de discutia avuta in cafenea si de faptul ca a ghicit imediat cand am judecat-o gresit, cand am banuit-o ca este cu Mike doar pentru banii lui. A stiut ce gandim doar fiindca si ea a gandit candva asa!

Pot doar sa sper ca, in urmatoarele doua zile, sa reusesc sa ii castig increderea suficient de mult incat sa o fac sa-mi povesteasca cat mai multe despre ea.

Privirea mi se intoarce pe chipul ei minunat si zambesc cand ii privesc buzele umflate din nou. Are cele mai senzuale si mai sensibile buze pe care le-am vazut! I le sarut din nou usor si imi stapanesc cu greu un chicotit cand, chiar si in somn, imi raspunde la sarut si scoate din nou acel sunet ce seamana atat de mult cu un tors.

Stau sprijinit de unul din stalpii micutului magazin si privirea mea e fixata pe Kim. Am preferat sa plec imediat cand ne-am trezit, sub pretextul ca mergem sa luam micul dejun si sa evit, cu orice pret, sa o tintuiesc din nou de pat, uitand de disconfortul si durerea pe care, in mod sigur, inca le mai simte.

Ridic mirat din sprancene cand se hotareste rapid ce sa cumpere si se apropie de mine cu... un trening. Cel mai simplu si mai banal costum de trening pe care l-am vazut in viata mea!

-Sper ca glumesti! ii spun zambind. Ti-am spus ca nu plecam nicaieri unde sa ai nevoie de... asa ceva! si arat spre chestia diforma din mainile ei.

-E calduros si comod! imi argumenteaza imediat.

O trag din nou in bratele mele cu acelasi gest ce o face sa inspire brusc si ii soptesc la ureche:

-Pantalonul asta are o singura calitate: se da usor jos. Cat despre caldura... cred ca o sa te incalzesc eu destul!

Roseata puternica din obrazii ei imi da de inteles ca a priceput imediat la ce ma refer si nu-mi pot opri un zambet cand o vad privind in jur, ingrijorata sa nu ne auda cineva.

Dupa ce platesc uratenia aleasa de Kim doar ca sa imi faca mie in ciuda, vanzatoarea ne surprinde pe amandoi.

-Daca mai ramaneti pe la noi, va asteptam diseara la petrecerea country de la club! O sa fie muzica buna si o sa puteti manca cea mai buna friptura de vita din tot statul Texas!

Chipul lui Kim se ridica brusc spre mine si ochii ii stralucesc. Instinctiv, stiu ca amandoi ne gandim la acelasi lucru: momentul in care am strans-o pentru prima data in brate, sub pretextul ca o ajut sa invete sa danseze.

-O sa venim negresit! spun sigur pe mine si stiu ca o sa mergem si daca trebuie s-o duc pe sus. Dar pentru asta, trebuie sa mai cumparam cate ceva! adaug in timp ce o trag pe Kim din nou intre rafturi.

De data asta aleg eu hainele: o pereche de pantaloni scurti de blugi, o camasa alba cu maneci scurte si guler rascroit si o vesta de piele maro, cu franjuri. Ultimul lucru pe care il adaug este o pereche de cizme scurte, tot maro.

-Hayden..., incearca ea sa refuze, dar i-o tai scurt.

-Iubito, e interzis prin lege sa dansezi country in trening! Nu vreau sa fim arestati!

Dupa ce lasam bagajele in masina, o trag dupa mine pe Kim, care inca bombane, spre cafeneaua de peste drum. Gasim o masa mai retrasa si ma asez pe bancheta de vinilin, tinand-o cat mai aproape de mine si incercand sa ignor privirile pe care bluza ei sumara le atrage.

-Trebuia sa-ti cumperi si un tricou! bomban nervos, dar ea doar chicoteste, distrandu-se pe seama mea.

La doar doua mese distanta de noi, patru tipi au ochii atat de lipiti de decolteul ei, incat nici maraitul meu sonor nu-i poate face sa-si mute privirile.

-Sa nu te misti de aici! Vin imediat! ii spun hotarat si ma indrept spre masina, de unde ma intorc cu bluza de trening aleasa de Kim.

-Hayden, e cald! Doar nu vrei sa pun aia pe mine! imi spune cu ochii mijiti cand i-o intind ostentativ.

-Iubito, ai de ales: ori pui chestia asta pe tine, ori ma duc si ii plesnesc pe aia patru care te sorb din priviri!

Rapiditatea cu care se imbraca ma face sa ma intreb daca o face doar ca sa imi faca mie pe plac sau pentru ca se teme sa nu ma implic, din nou, intr-o bataie. Oricare ar fi motivul, mie imi convine la fel de mult si ma face sa zambesc scurt, inainte sa o sarut flamand, gandindu-ma ca nu-mi trebuie nici o mancare cat timp o am pe Kim langa mine...

Sper ca ati respectat sugestia de la inceputul capitolului (desi nu cred) :)))

Iar cei care ati citit, sper ca a fost asa cum v-ati asteptat si ca v-a placut!

Stiti deja, astept comentariile voastre cu nerabdare!

CAPITOLUL 21

-Acum inteleg de ce tot timpul ai gust de ciocolata! spun zambind uluit.

Tocmai ne-am terminat micul dejun si stau in fata cu o cana mare de cafea, in timp ce Kim savureaza o ceasca uriasa de... ciocolata calda! Asta dupa ce tocmai a mancat patru clatite cu ciocolata!

-Sunt dependenta de ciocolata! raspunde razand. Am glicemia foarte scazuta si, daca nu mananc dulce, mi se face rau! Dar si daca nu ar fi asa, tot as manca ciocolata!

-De ce altceva mai esti dependenta? intreb curios sa mai aflu cate ceva despre femeia din fata mea.

Pentru o clipa scurta, se incrunta, dar poate doar mi se pare.

-De cafea, dupa o noapte de nesomn si... de masina mea! Dar tu?

-Nu cred ca am vreo dependenta, recunosc ridicand din umeri, dar si mie imi plac cafeaua, masina mea si, mai nou, *ciocolata*.

Kim isi musca buza la auzul raspunsului meu, abtinandu-se sa nu rada.

-Ce te faceai daca mancam... vreo zece lamai pe zi? Si eram o acritura?

-Iubito, mi-ar fi placut gustul tau oricum! Si e imposibil ca tu sa fii o acritura, indiferent ce ai manca! ii raspund cu ochii pe buza ei si as prefera sa fiu eu cel care o musc.

Zambetul care ii ridica usor colturile gurii imi da de inteles ca stie exact ce imi face si ce efect are muscatul buzei asupra mea. Confirmarea o primesc cand imi ridic privirea in ochii ei si ii vad stralucind cum i-am mai vazut o singura data: noaptea trecuta!

Putin imi pasa daca injuratura mormaita ce imi iese printre dinti mai este auzita de cineva. O prind pe Kim de mana si o trag dupa mine spre masina, nerabdator sa ne intoarcem acasa si ignorand faptul ca o fac din nou sa fuga dupa mine.

Odata intrati in casa, ii trag disperat uratenia de bluza de trening jos de pe ea si oftez usurat doar cand o lipesc de mine si ii simt din nou gustul. Buza cu care m-a sicanat nu cu mult timp in urma are parte, in sfarsit, de tratamentul mult meritat atunci cand *eu* sunt cel care o prind intre dinti.

Cand Kim se inmoaie in bratele mele, ma opresc o clipa sa o privesc, pentru ca mai apoi sa o iau in brate si sa ma indrept spre camera mea, blestemand in gand distanta prea mare.

-Cred ca acum as fi preferat pantalonii aia de trening, bomban cand ma chinui sa o scot din blugii atat stramti si lipiti de ea, dar sunt incantat cand ii aud rasul cristalin.

Insa toata graba imi dispare cand, in sfarsit, ne regasim goi si lipiti unul de altul. Ochii ni se intalnesc si ma pierd in albastrul uluitor al ochilor ei. Simt acelasi gol in stomac si inima imi bate la fel de navalnic ca atunci cand i-am zarit intaia oara.

Ma scufund in ea cu aceeasi intineala ca si prima data, atent la orice disconfort pe care l-ar arata, dar singura reactie este o fluturare usoara a pleoapelor cu gene lungi si un oftat usor ce ii scapa de pe buze. Placerea pe care o simt din modul in care ma cuprinde ma face sa tremur usor si sa-mi doresc mai mult.

-Hayden... Nu te retine!

Soapta ei timida ma surprinde. La fel si faptul ca ma cunoaste suficient de mult incat sa stie ca ma abtin ca un nebun! Dar nu pot rezista cererii soptite, asa ca miscarile mi se intetesc si singurul meu scop este sa ii creez cat mai multa placere. Schimb ritmul, cand lent, cand rapid, incercand sa ajung cat mai adanc, in timp ce miezul ei fierbinte ma innebuneste de tot.

O strang cat mai aproape si o ridic spre mine, incercand sa o simt cat mai mult, in timp ce mainile imi cutreiera peste tot pe corpul ei, cu febrilitate, ca ale unui orb. Pentru prima data, doresc sa ofer mai mult decat primesc.

Mainile ei urca pe mine, in miscari timide la inceput, apoi cu tot mai multa indrazneala, marind placerea pe care o simt. Ii sorb de pe buze fiecare geamat pe care il scapa si care isi gaseste ecou adanc in mine. Tremurul usor care o cuprinde rezoneaza cu al meu si stiu ca se abtine asteptandu-ma pe mine.

-Acum, iubito! reusesc sa murmur.

Ma opresc atunci corpul ei asculta, strangadu-ma atat de strans incat, dupa doar o secunda, o urmez si eu intr-un orgasm prelung.

Cand respiratiile ni se linistesc intr-un final, Kim imi zambeste dulce si se ghemuieste la pieptul meu in stilul ei caracteristic. O strang cat pot de aproape si o privesc adormind in timp ce un sentiment profund de multumire ma cuprinde.

Modul in care o simt si in care *ma* simt si eu este... perfect! Este ceva ce nu am crezut ca as putea simti vreodata. Si, cu o secunda inainte sa adorm, ultimul gand coerent pe care il am este ca vreau mai mult si ca imi doresc sa dureze...

KIM

Hainele cumparate de Hayden imi vin ca turnate. Cum naiba imi stie masurile?! Le-a ales nonsalant, fara sa para ca isi da prea mult interes, dar sunt minunate si imi stau perfect.

Imi privesc chipul in oglinda si chicotesc. Ochii imi stralucesc si sunt rosii in obraji, iar inima imi bate ca o nebuna. Ma duc la prima intalnire adevarata cu Hayden!

Nimic din ce face barbatul asta nu este normal! M-a smucit si scuturat, m-a tarat dupa el, si-a impus vointa atunci cand l-am refuzat si... am facut dragoste o zi intreaga *inainte* de a ma scoate in oras!

Da, este perfect!

Cand ies din baie, ma opresc brusc. Ne uitam unul la altul si ne sorbim din priviri.

Hayden e imbracat intr-o pereche obisnuita de blugi si are cizme in picioare, insa camasa alba si cravata texana ii da un aer atat de sexi incat respiratia mi se opreste si ma ling pe buze fara sa vreau.

Ochii lui verzi ma masoara extrem de incet, de sus in jos si inapoi, lasand o fierbanteala delicioasa in urma lor pe tot corpul meu.

-Dezbraca-te! imi spune maraie. Te schimbi in trening!

-Poftim?! De ce? intreb tresarind si sunt mirata de incuntarea lui.

-Esti prea sexi pentru sanatatea mea mintala! imi spune zambind in timp ce ma trage in bratele sale cu un gest rapid. Si nu vreau sa ma bat cu baietii! adauga incuntandu-se usor.

-Ce baieti? Nu cunoastem pe nimeni!

-Nu, iubito, *tu* nu cunosti pe nimeni! Ne-am petrecut aici destule veri si vacante incat sa cunoastem aproape tot oraselul. Sau el pe noi, mai corect spus! Impreuna cu Heaton si Holden am facut destule prostii pe aici!

-Nu cred ca vreau sa aflu amanunte! recunosc incrunzata. Dar nu ma schimb! Tu mi-ai ales si cumparat hainele, asa ca o sa le port!

Cand ajungem in fata clubului, muzica deja rasuna pana afara. Oamenii intra sau ies sa ia o gura de aer si atmosfera pare incinsa cu adevarat.

-De data asta chiar o sa te invat sa dansezi! imi spune ranjind spre mine si recunoscand astfel ca data trecuta a fost doar un pretext de a-si pune mainile pe mine.

Odata intrati in sala mare, imi arunc privirea in jur. Mesele sunt pozitionate pe margini, lasand centrul liber pentru a fi loc de dans, iar lumea rade si danseaza pe muzica cantata de o formatie aflata pe o scena improvizata.

-Hayden! Aici!

De la o masa unde se afla un grup de vreo douasprezece persoane, fete si baieti cam de varsta noastra, un blond ne face semne cu mana.

Hayden ma cuprinde cu o mana dupa umeri si ma saruta scurt, apoi ne indreptam spre masa unde, spre surprinderea mea, parem asteptati.

-Ti-am vazut masina azi-dimineata si eram sigur ca o sa vii! ma lamureste blondul fara sa vrea. Unde-ti sunt fratii?

-Suntem doar noi doi! raspunde Hayden zambind spre mine.

Linistea ce se lasa printre cei de la masa si privirile curioase ce mi se arunca ma fac sa ma simt inconfortabil.

-Interesant! spune un alt tip, in timp ce ma priveste atent. Esti prima tipa pe care o aduce aici!

Aici, unde? La club? Sau la casa de vacanta?

Hayden se face ca nu aude si incepe sa-mi prezinte persoanele aflate la masa.

-Iar ea este Kim, iubita mea! adauga strangandu-ma mai aproape de el.

Aceleasi priviri curioase si aceeasi tacere ciudata se aterne din nou. Imi amintesc din nou ca Samantha mi-a spus ca el nu are iubite, doar aventuri. Si totusi, m-a prezentat drept iubita lui!

-Taylor! maraie Hayden atat de tare incat tresar. Mentine-ti privirea de la gat in sus!

Doamne! Ma inrosesc brusc in fata afirmatiei si nu ma pot abtine sa nu-l impung cu cotul in timp ce imi ridic privirea spre el, asteptandu-ma sa il vad razand. Dar nu, Hayden este foarte serios si il fixeaza incrunat cu privirea pe Taylor. Ce naiba? Asta nu o sa ma mai scoata din casa decat imbracata cu un sac!

Insa ma incrunat la randul meu cand, dupa ce ne asezam, observ privirile pe care fetele le arunca spre Hayden. Vreo doua, trei il privesc chiar cu jind si ma tenteaza sa ma dau la parul lor. Fir-ar sa fie! De cand sunt cu el am ajuns sa am si eu tendinte de bataus!

Ma linistesc insa brusc si nu le mai bag in seama cand Hayden ma saruta si este complet indiferent la oricine altcineva din jur, atentia lui concentrandu-se doar pe mine.

Dupa vreo trei ore, obrajii ma dor de la atata ras si ochii imi sunt in lacrimi din acelasi motiv. Nu stiu daca pot spune ca am invatat sa dansez, dar de distrat m-am distrat! Sub pretextul ca imi arata tot felul de pasi, Hayden si-a plimbat tot timpul mainile pe mine si a gasit tot felul de scuze pentru a ma strange in brate, mai mult incurcandu-ma decat ajutandu-ma. Ca sa nu mai spun ca, atunci cand in sfarsit, am reusit sa fac doi sau trei pasi corecti, am fost intrerupta imediat cu un sarut, pe motiv ca sunt feliitata.

Insa toata buna dispozitie imi dispare cand, intorsi la masa, dam peste nimeni alta decat... Beatrice.

-Kim, ea este sora mea, Beatrice! mi-o prezinta Taylor, fara sa observe privirea inveninata pe care satena mi-o arunca.

Dar nu acelasi lucru pot spune despre Hayden care o avertizeaza din privire si ma lipeste cu spatele de el si ma inconjoara cu bratele imediat.

-Se cunosc! spune el scurt, parand indiferent de aparitia fetei.

La naiba! Nu scap de scorpia asta nici aici! Privirea ei ma masoara atenta apoi, cu un zambet ironic, musca din nou.

-Vad ca tot nu ai invatat sa dansezi!

-Am timp destul sa invat! reusesc sa zambesc fals catre ea. Si am un profesor care isi da tot interesul! arat inspre Hayden. In plus, am o scuza: petrecerile la care obisnuiam sa merg necesitau tinuta de gala si cunoasterea dansurilor de societate!

Imediat ce am terminat de vorbit, ma simt... josnica. Cum naiba am ajuns sa ma cobor la nivelul ei?! Raspunsul insa il primesc de la Hayden care, abia abtinandu-si rasul incantat, imi sopteste la ureche:

-Imi place cand esti geloasa, pisicuto! Iti scoti si tu gherutele si altundeva in afara de pat!

Geamatul meu de disperare este rapid absorbit intr-un sarut adanc care ma face sa uit de orice altceva in afara de Hayden si ma lasa aproape fara suflare.

-Vrei sa mai stam sau plecam?

-Tu ce crezi? il intreb, chinuindu-ma sa respir.

-Plecam! maraie incantat si, dupa un salut general si mormait catre persoanele de la masa, ma trage dupa el grabit spre iesire.

Spre surprinderea mea, dupa putin timp, Hayden opreste masina din nou, in fata unei farmacii.

-Vin imediat!

-Ce s-a intamplat? intreb ingrijorata ca ii este rau sau ceva.

-Nimic, dar dupa ziua de azi, aproape am ramas fara prezervative si vreau sa fiu pregatit! Doar ne intoarcem in Houston numai maine seara! imi spune zambind si ridicand o spranceana, apoi isi musca buza de jos, privindu-ma flamand.

Inspir adanc si ma inrosesc brusc, facandu-ma mica in scaunul masinii. Mai bine nu intrebam, acum doar la asta o sa ma gandesc!

Nu stiu daca in urmatoarele zile o sa reusesc sa postez zilnic. Am control la serviciu si trebuie sa cam stau peste program, asta insemnand mult mai putin timp pentru scris. O sa incerc sa o fac totusi macar la doua zile.

Sper ca va place capitolul de azi. Daca da, nu uitati sa comentati si... sa votati!

CAPITOLUL 22

Pe masura ce ne apropiem de Houston, piciorul mi se ridica tot mai mult de pe pedala de acceleratie, incetinind din ce in ce mai mult. Timpul petrecut alaturi de Kim a trecut extrem de repede si regret ca ne intoarcem.

Privirea imi fuge spre femeia ce doarme pe scaunul din dreapta mea si oftez. Amandoi am parasit casa la fel de tristi si aproape ca nu ne-am mai vorbit pe drum, fiecare avand propriile ganduri. Daca ar fi fost dupa mine, nu as mai fi plecat de acolo, dar stiu ca ea nu ar fi acceptat sa mai ramanem nici macar inca o zi. Este atat de serioasa in ce priveste facultatea incat am fost tentat, nu o data, sa o necajesc numind-o tocilara.

Kim a adormit acum vreo jumatate de ora, la fel de brusc ca de obicei, iar modul in care sta ghemuita pe scaun ma face sa zambesc.

Stiu ca este deja aproape miezul noptii, dar nu asta este motivul pentru care este atat de obosita. Ne-am petrecut intreaga noapte si toata ziua in pat, facand dragoste de atatea ori incat ma mir ca ne mai putem misca! Insa zambetul imi dispare treptat de pe buze cand ma gandesc ca nu o sa mai putem fi singuri prea curand.

O sa fim ocupati cu facultatea si cu invatatul si gandul ca nu o sa o am langa mine decat doar cateva ore pe zi, poate, ma dispera. Am devenit dependent de prezenta ei atat de repede incat nici nu am apucat sa bag de seama! Daca acum m-ar intreba din nou de ce sunt dependent, raspunsul meu ar fi cu siguranta altul decat cel pe care i l-am dat in cafenea. Fiindca, daca pana acum nu am fost dependent de nimeni si de nimic, ea a reusit sa-mi intre pe sub piele si mai ales in suflet, atat de adanc incat nu cred ca o voi mai putea scoate vreodata!

Nu stiu inca sa definesc cu exactitate ceea ce simt si nici sa-i dau vreo denumire, dar un lucru stiu cu siguranta: o doresc langa mine! Si nu ma refer doar la pat! Sunt multumit si doar sa fim ca acum, in

aceeasi masina, sau sa bem impreuna o cafea. Sa stea ghemuita langa mine in timp ce privim un film...
Sa o simt langa mine, pur si simplu!

Oricat de mult am incercat sa aman momentul si am condus cu viteza unui melc, tot am ajuns in campus.

-Kim, am ajuns! ii soptesc la ureche, aplecandu-ma deasupra ei, apoi ii sarut cu grija buzele umflate din nou.

Singura ei reactie este sa se ghemuiasca in mine si sa ofteze usor atunci cand capul i se aseaza pe umarul meu. La naiba, cum sa o duc si sa o las in camera aia de de camin?!

Inainte sa ma razgandesc, intorc masina si ma indrept spre casa. Stiu ca dimineata o sa-si scoata gherutele la mine, dar macar o sa mai dorm o noapte cu ea in bratele mele.

KIM

Alarma unui telefon suna in mod agasant si ma determina sa-mi deschid ochii, chiar daca o fac cu greu. Somnul imi sare insa imediat cand realizez ca sunt in camera lui Hayden. Complet dezbracata, observ cand ridic un colt de cearceaf, iar Hayden este exact la fel si cu totul incolacit in jurul meu, iar orice incercare de a scapa din incheierea lui nu are ca rezultat decat o strangere si mai puternica.

-Hayden, ma sufoci! oftez cand aproape nici nu mai pot misca.

-Ihm! mormaie cu ochii inchisi.

-Ce caut aici? Nu ti-am spus sa ma duci la camin?

Supararea din vocea mea il determina sa deschida un ochi si sa ma priveasca atent, parand ca se asteapta la o izbucnire din partea mea.

-Iubito, nu te supara, dar nu m-a lasat inima sa te duc in camera ta!

-Puteai sa ma lasi sa dorm in masina daca ti-a fost greu sa ma cari! bombon din nou, incercand inca o data sa ies din stransoarea lui.

Ma rostogoleste pe spate, apoi se ridica deasupra mea si ma saruta usor.

-N-ai dormit bine?

Zambetul lui increzut ma face sa-mi doresc sa ma joc putin cu el.

-Nu prea! raspund incercand sa par suparata. Ma doare spatele, gatul mi-e amortit si mi-a fost prea cald! Cu siguranta dormeam mai bine in patul meu! Singura!

Privirea uluita pe care o primesc ma face sa ma simt razbunata si pufnesc in ras, fara sa pot sa ma mai abtin. Hayden rasufla usurat, dar nu rade cu mine. Privirea i se fixeaza pe gura mea si imi mangaie usor, cu degetul mare buzele, pierdut in ganduri.

-Pur si simplu, am dorit sa dormi cu mine! Atat, nimic altceva!

Cuvintele lui si seriozitatea cu care ma priveste imi fac inima sa bata mai rapid si simt un gol in stomac.

-Am dormit minunat! recunosc serioasa. Dar opreste odata telefonul ala ca ma innebuneste si apoi du-ma la camin! Trebuie sa ma schimb de treningul care iti place atat de mult si sa ajung la curs!

Cand iesim insa din camera, dam nas in nas cu Heaton. Ne priveste cu ochi mari, mutandu-si privirea de la unul la altul de cateva ori, apoi ranjeste.

-Nu-mi spuneti ca ati fost aici ultimele doua zile si trei nopti si eu n-am auzit nimic!

Desi obrazii imi sunt rosii si imi vine sa intru in pamant, prefer sa-l atac eu decat sa-l las sa ma necajeasca.

-Dar tu ce-ai facut zilele astea? Unde-i Sam? Sau e cu Steve?

Privirea incrunzata pe care mi-o arunca ne face sa pufnim in ras.

-Tu! arata cu degetul spre mine. Sa-l tii departe pe ala de Samantha daca mai vrei sa poata canta! imi spune foarte serios si intra in camera lui trantind usa, in timp ce eu chicotesc, bucuroasa ca am scapat de alte intrebari, iar Hayden doar clatina din cap.

Bineinteles ca am intarziat la primul curs si intru in sala cu inima mica.

-Domnisoara Larsen! imi spune profesorul zambind. Poftiti, va asteptam! Nu puteam incepe fara dumneavoastra!

Poftim? In ciuda zambetului larg, vocea profesorului este usor ironica.

-Va rog sa ma scuzati! reusesc sa ma scuz si ma grabesc spre locul gol ce ma asteapta intre Sam si Holden.

Nu ma asez bine ca in fata imi apare un pahar mare cu cafea si Holden imi zambeste strengareste.

-O pasarina mi-a spus ca nu ai apucat sa-ti bei cafeaua!

Banuiesc ca Hayden l-a anuntat si le sunt recunoscatoare la amandoi!

-Unde naiba ai disparut de vineri? ma intreaba Samantha susotind nervoasa, dupa ce profesorul incepe sa predea. Am fost ingrijorata!

-Da, si eu am fost *atat* de ingrijorat cand am vazut ca Hayden lipseste de acasa! se baga repede si Holden in vorba si atat fata lui cat si vorbele ma fac sa pufnesc in ras, asta pana cand privirea profesorului se opreste din nou pe mine si rasul mi se opreste in gat.

-Domnisoara Larsen, puteti ramane, va rog, la sfarsitul cursului, cateva momente?

Inghit in sec atat de zgometos la cuvintele sale incat mi se pare ca toata sala m-a auzit, dar nu pot sa scot nici macar un sunet si doar aprob din cap in timp ce injur in gand si ii arunc o uitatura furioasa lui Holden, cel care m-a facut sa rad. In mod ciudat, el se uita doar incrunat spre profesor apoi isi scoate telefonul si il vad butonand de zor si triminand un mesaj.

Tot restul cursului reusesc sa fiu cuminte si incerc sa ma concentrez pe ceea ce spune profesorul, straduindu-ma sa nu ma incrunat cand privirea lui revine de cateva ori asupra mea si ma indrept cu pasi mici spre el atunci cand studentii parasesc sala.

-Kim... Pot sa iti spun asa? ma intreaba cand ramanem aproape singuri si eu incuviintez din cap. Ti se pare neinteresant acest curs sau modul meu de predare e plictisitor?

In ciuda faptului ca vorbele ii sunt o dojana, are un zambet usor pe buze si pare chiar interesat de raspunsul meu. Mintea imi cauta febrila un raspuns care sa explice ca el nu are nici o legatura cu faptul ca sunt atat de zapacita si tresar cand o mana imi cuprinde mijlocul.

-Patrick, e vreo problema?

Mai mult ca sigur ca am gura deschisa de uimire si arat caraghios cand imi ridic privirea spre...
Hayden. Cand naiba a intrat? Si... Patrick?! Ii spune profesorului meu pe nume?!

-Hayden! Nu, nu e nici o problema! Eram doar curios sa aflu de ce domnisoara Larsen considera cursul meu neinteresant!

Privirea lui ma fixeaza acum cu o curiozitate, plimbandu-se apoi intre mine si Hayden si mana lui de pe talia mea, in timp ce mie imi vine sa sap o groapa si sa ma ascund in ea.

-Ce cauti aici? marai catre Hayden in timp ce incerc cu disperare si fara nici un rezultat sa-i inlatur mana de pe mine.

-Am vrut sa recunosc faptul ca eu sunt de vina ca ai intarziat si nu o sa se mai repete! spune zambind catre profesor. Promit ca o sa pun ceasul sa sune mai devreme si o s-o aduc la timp la curs!

Bujorii din obrazii mei ar face o rosie sa para palida si nu sunt sigura care este cauza lor: faptul ca Hayden tocmai i-a destainuit *profesorului* meu ca am dormit impreuna sau furia pe care o simt pentru ca se baga in problemele mele.

-Tu! ma intorc spre Hayden impungandu-l cu degetul in piept. Nu ai ce cauta aici! spun printre dinti. Si nici voi! adaug cand ii observ pe Heaton si Holden apropiindu-se.

-Iubito...

Privirea mea furibunda il face sa se opreasca imediat si inghite in sec, in timp ce profesorul incepe sa rada in hohote.

-Kim, inainte sa-i iei la bataie pe baieti, da-mi voie sa ma prezint inca o data, caci nu cred ca ai auzit ceva la primul curs, cand am facut-o. Numele meu este Patrick... Morgan. Ei sunt verii mei! Si, daca asa se poarta tot timpul cu tine, te inteleg perfect!

Ma uit roata la cei patru barbati care zambesc incantati de farsa pe care mi-au facut-o si spun, fara sa gandesc macar, singurul lucru care imi vine in minte:

-Duceti-va naibii toti patru!

Am reusit sa postez si astazi, chiar daca este un capitol ceva mai scurt. Sper sa va placa!

CAPITOLUL 23

Odata ce am lansat "pasarica", imi inchid gura atat de brusc incat mi se aud dintii lovindu-se unii de alti. Ce-am facut?! Tocmai mi-am injurat profesorul?!

Fara sa mai arunc o privire spre ei, ma intorc brusc si aproape ca o iau la fuga in graba de a scapa de nebuni. Bineinteles ca nu reusesc sa fac decat cativa pasi, ca sunt insfacata de doua brate binecunoscute si stransa tare la un piept al carui parfum l-as recunoaste si in somn.

-Hai, iubito, nu te supara! Credeam ca te-ai obisnuit deja cu noi!

Privesc in ochii lui Hayden si, desi zambeste, pot sa observ ca este si putin ingrijorat.

-Nu, *iubitule*, nu sunt suparata! ranjesc spre el. Sunt *turbata*! strig apoi. Eu eram ingrijorata ca mi-am suparat un profesor si apari tu, fara niciun drept, sa salvezi situatia!

-Stiu ca te-ai suparat, mi-a trimis Holden mesaj, de aceea...

-Bineinteles ca ti-a trimis! il intrerup sarcastica.

Ma priveste cateva clipe, apoi se intoarce spre ceilalti trei.

-Patrick! Te rog s-o pedepsesti, poate asa ii trece supararea! striga spre tipul ce ne priveste mustacind. Pune-o la colt sau da-i o nota mica, gasesti tu ceva, numai rezolva problema ca nu vreau sa dorm la noapte singur!

CE??

Eu aproape ca nu mai pot sa respir de nervi, iar Hayden se gandeste la prostii!

-Auzi, ii spun cat pot de dulce, mai bine ia-ti varul de manuta si dormiti impreuna, ca va meritati unul pe altul!

Profit de uluirea lui Hayden si hohotele de ras ale celorlati si incerc din nou sa fug, dar sunt din nou smucita inapoi.

-Iubito, nu stiam ca ai asemenea gusturi! Menage-a-trois, hm? Imi pare rau, dar Patrick e ca si luat si nu cred ca logodnica lui, Sienna, o sa fie de acord sa ni-l imprumute! Si cum naiba iti trece prin cap ca as putea lasa pe altul sa te atinga?! striga la final si aproape scoate flacari pe ochi.

Ma uit din nou cu gura cascata la el.

-Ce menage... Esti nebun? Nu ma refeream la.... Doamne, imi e profesor! Si el... tu... Argh!

Pur si simplu nu imi mai gasesc cuvintele si imi vine sa plang de disperare, asa ca imi pun capul pe pieptul lui si oftez:

-Te rog, nu ma mai chinui!

Bratele lui ma strang mai aproape si ii simt sarutul pe par.

-Ma opresc daca imi promiti ca la noapte dormi cu mine!

-Asta-i santaj! marai ridicandu-mi privirea spre el.

-Nu, e o rugaminte! imi zambeste dulce, apoi ma saruta.

Doamne, dupa ce ca abia mai gandeam, sarutul lui imi risipeste si ultima farama de minte pe care o mai aveam!

-Deci? ma intreaba cand imi elibereaza gura in sfarsit.

-Ma mai gandesc, daca ma lasi sa merg la urmatorul curs! reusesc sa murmur. La care o sa intarzii, adaug uitandu-ma la ceas, si la care sper ca nu preda tot un var de-al tau, ca ma las de scoala!

Urmatoarele cursuri le fac intr-o ceata totala. Mintea imi este doar la scena de dimineata si ma intreb cum o sa pot sa mai dau ochii cu Patrick. Domnul Morgan! ma cert singura.

Pe Holden il tratez cu indiferenta si nu il mai bag in seama dupa ce ii marai un "spion tradator" printre dinti, fapt ce il distreaza la inceput, apoi il ingrijoreaza. Asa-i trebuie!

Intr-una din pauze, reusesc sa le povestesc si Marlenei si Samanthei chinul prin care am trecut si aproape plang din nou cand amandoua rad cu lacrimi de mine.

-Lasa ca o sa vedeti si voi cum e! le amenint printre dinti.

Sam pufneste din nou in ras si imi dau seama ca e deja obisnuita cu baietii, dar Marlene ma priveste sperziata.

-Crezi? sopteste spre mine.

-Bineinteles! Si, apropo, voi unde ati fost vineri seara? Holden parea grabit sa plece cu tine!

Blonda se inroseste in obraji si se fastaceste.

-Spune tot si nu sari peste amanunte! se baga politista Sam si se pare ca isi foloseste tactica si pe altii, nu doar pe mine.

-Nu spun nimic! se apara Marlene. Mai bine ne explici tu ce-a fost cu sarutul ala cu Heaton de la concert si de ce aratati amandoi de parca ati vazut o fantoma!

Cateva secunde se privesc cu ochii mijiti una pe alta, apoi se intorc deodata spre mine. O, nu!

-Dar *voi* unde ati disparut atata timp?

-Nu conteaza, dar vreau sa ma razbun! Ma ajutati? ocolesc si eu raspunsul si sunt incantata de faptul ca accepta imediat.

Cu un minut inaintea inceperii ultimului curs, iesim toate trei, pe rand, din sala, lasandu-l pe Holden debusolat de miscarea noastra. As putea baga mana in foc ca, in maxim cinci minute, atat Hayden cat si Heaton vor primi mesaje ce le anunta disparitia noastra si ca nici unul din cei trei nu vor avea pe cine sa astepte la terminarea cursurilor!

Fericite din cauza planului nostru, ne urcam in masina mea si demarez cat pot de repede. Rasul ne pufneste pe toate trei cand nu au trecut cele cinci minute preconizate si telefoanele incep sa ne sune. Ne uitam una la alta ranjind si, cu o deosebita satisfactie, respingem apelurile simultan, hohotele de ras rasunand din ce in ce mai tare.

Cumparaturi! Habar nu aveam ce mult imi lipseste asta! Si, cu doua nebune langa mine, nu poate fi decat distractiv!

Probam zeci de haine si ne distram razand una de cealalta atat de tare incat nu m-as mira daca am fi date afara din magazine!

-Cred ca stiti ca vom fi asteptate la intoarcere de trei barbati turbati! ranjeste Sam, in timp ce noi chicotim incercand sa ne imaginam fetele lor. Asa ca propun sa-i... chinuim si la intoarcere! Sa ne cumparam ceva atat de sexi incat sa fie la limita decentei si sa ne intoarcem imbracate cu ele! Marlene, tu esti prima!

Dupa aproape o ora, stam toate trei imbracate in fata unei oglinzi uriase si ne privim cu ochii mari.

-Nu-i prea... mult? intreaba Marlene cu voce mica.

Sam se intoarce si se uita in jur.

-Ia uitati-va prin magazin! Vedeti vreun barbat pe-aici care se uita in alta parte decat la noi?

Ma uit si eu roata si nu pot decat sa-i dau dreptate Samanthei. Toate persoanele masculine aflate in jur au ochii pe noi si ranjete pe buze, chiar si cei insotiti. Observam chiar si vreo doua coate si cateva lovituri discrete de la companioane, dar nimic suficient de violent ca sa ne ingrijoreze.

-Le luam! spun intr-o suflare, intorcandu-ma spre oglinda.

Samantha si-a ales o rochita albastra, in ton cu ochii ei, cu o lungime destul de rezonabila, pana la jumatatea coapselor. Dar decolteul generos si modul in care se lipeste rochia pe ea o face sa arate oricum, numai cuminte nu! Pantofii negri, cu tocuri de cinciprezece centimetri, ii fac picioarele frumoase sa para interminabile. Arata ca cea mai sexi papusa Barbie!

Marlene a ales o fusta de blugi de aceeasi lungime, si are un maieu alb cu cativa nasturasi in fata, nasturi care stau, bine, mersi, descheiati si arata o buna parte din sutienul negru de dantela aflat dedesubt si, bineinteles, din pieptul apetisant.

Eu am ales o fusta de piele neagra si un maieu identic cu cel al Marlenei, doar ca este negru, iar sutienul de pe mine este de un rosu tipator. Botinele negre din picioare au un toc atat de inalt incat, fara sa vreau, mintea imi fuge la imagini cu manechine care isi rup picioarele pe podium si care le-am vazut pe undeva pe net.

Tinutele noastre sunt provocatoare si striga "sexi" in gura mare, dar sunt exact la ce ne-am gandit. Asa ca le cumparam si pe acestea si ne indreptam spre un salon de infrumusetare. Tuns si aranjat, pensat, epilare, manichiura si pedichiura, ne rasfatam chiar si cu un masaj.

Este trecut de ora zece seara cand coboram din masina mea in parcare campusului, cu bratele pline de sacose.

-Sunt aici! ranjeste malefic Samantha, aratand spre cele trei masini negre langa care am parcat. Sunteti pregatite?

Acum, parca as da inapoi, desi planul imi apartine. Fara sa vreau, imagini cu Hayden rupandu-mi toate hainele si intinzandu-mi un teanc de treninguri si vreo cativa saci imi apar in minte si inghit in sec. Apoi, imi aduc aminte de modul in care s-au distrat ei pe seama mea azi dimineata si strang din buze.

-Haideti, fetelor! Sa ne razbunam!

Cu pasi mici si mersuri leganate, intram in camin si facem abstractie de fluieraturile si comentariile spumoase pe care le provocam. Dar ne oprim brusc cand ajungem pe coridorul etajului nostru.

Trei perechi de ochi verzi, identice si la fel de furioase se fixeaza pe noi si suntem analizate din cap pana in picioare, expresia lor schimbandu-se de la furie la uluire, apoi la... turbare!

-Am gresit! reusesc sa murmur.

-Cu ce? intreaba Sam si pare si ea sperziata.

-Trebuia sa ne luam pantofi sport!

-De de?

-Ca sa putem sa fugim!

Si am reusit sa postez ceva si astazi! Sper sa va placa! Xoxo

CAPITOLUL 24

Ramanem nemiscate in mijlocul coridorului si gandul la fuga devine din ce in ce mai pregnant, pe masura in care cei trei frati se apropie de noi.

Holden ajunge primul langa noi si, dupa ce se incrunta spre mine si Sam, isi fixeaza privirea pe o Marlene care de-abia mai respira.

-Te-ai lasat si tu corupta! ii reproseaza privind-o cu ochii mijiti si dand dezamagit din cap. Ai sters-o pe furis, fara sa-ti pese ca trebuia sa lucram astazi la niste planuri!

-Planuri?! Ce planuri? Nu trebuia sa lucram la nimic! se burzuluieste ea cu vocea ridicata si aproape ca-mi vine sa aplaud atitudinea ei bataioasa. Sau avem ceva pentru maine? ne intreaba ingrijorata pe noi.

-O, stai linistita, am renuntat la toate dupa atatea ore de asteptare si m-am concentrat pe unul singur: planul orizontal! maraie el si o prinde de mana tragand-o in camera ei, aflata la doar doua usi distanta de a noastra.

Atat eu, cat si Sam, chicotim cu gandul la planul orizontal al lui Holden, dar amutim imediat cand, dupa doar doua secunde, colega de camera a Marlenei, o roscata micuta si slabuta, da buzna afara pe usa, imbracata doar in pijama, cu ochii mari si facandu-si cruce. Ne arunca o privire sperziata si noua, apoi dispare rapid intr-o alta camera, cautand, mai mult ca sigur, refugiu pentru la noapte. Sunetul cheii in broasca se aude clar si distinct si este suficient ca sa ne faca pe amandoua sa izbucnim in ras.

-Se pare ca va distrati minunat! zambeste Holden spre noi si rasul ni se opreste in gat.

Privirea imi fuge spre Hayden, care doar sta tacut si incruntat un pas mai in spate, in timp ce ochii lui ma ard.

-O, da! raspunde Sam ironica. Si am facut-o toata dupa-masa! Cumparaturi, salon... Totul a fost perfect! Chiar si tipii pe care i-am cunoscut la...

-Ce tipi? maraie Heaton, uitandu-se incrunat cand la mine, cand la ea.

Samantha zambeste visatoare, iar eu incerc sa-mi iau fata de poker, joc pe care nu l-am jucat niciodata dar la care am auzit ca trebuie sa fii foarte serios.

-Niste blonzi superbi! Cred ca erau straini, suedezi parca, nu-i asa, Kim?

Privirea imi fuge in pamant si imi musc buza aproape pana la sange in incercarea de a nu pufni in ras cand o aud ce inventeaza, in timp ce doar aprob din cap. Un singur sunet daca as scoate, as ajunge sa ma tavalesc pe jos de ras!

-Pe mine ma scuzati, dar am o intalnire de aranjat pentru maine! Cu un blond! adauga Sam, ignorand total uluirea lui Heaton si trece pe langa el, intrand in camera noastra.

Heaton pufneste nervos si ma ameninta cu degetul apoi, din doi pasi mari, intra dupa ea in camera, trantind usa cu forta. Saraca Sam, in mod sigur *ea* va fi cea interogata acum si nu cred ca stie unde se afla Suedia nici pe harta!

Dar tot amuzamentul imi dispare brusc cand ma trezesc cu Hayden doar la un pas de mine. Este calm, *prea* calm, dupa mine si cred ca intruchipeaza perfect linistea dinaintea furtunii.

Privirea i se opreste in decolteul meu si ochii ii stralucesc o clipa, apoi coboara pe picioarele pe care stiu ca uraste sa mi le arat si care acum se vad foarte bine aparand de sub fusta de piele.

In cele din urma, imi prinde intre degete o suvita de par si o mangaie usor, in timp ce eu inghit in sec.

-Imi place ce ti-ai facut la par!

Poftim?! Eu ma astept la furie, iar el imi face complimente?!

-Doar mi l-am aranjat! reusesc sa bagui uluita.

-Si ai preferat sa pierzi cateva ore intr-un salon decat sa stai cu mine cand, oricum, in cinci minute o sa ti-l ciufulesc?

-Am facut si cumparaturi! zambesc stramb si ii arat plasele pe care le am in maini.

-Ihm! Daca tot ce ai cumparat arata ca cele de pe tine, o sa le donam unui orfelinat. La cat sunt de mici, le vor veni perfect unor fetite de doisprezece ani! imi spune din ce in ce mai nervos, in timp ce imi ia toate plasele din maini si aproape ca le tranteste la picioarele lui.

Insa urmatorul gest pe care il face ma lasa cu gura cascata: cu o singura miscare fluida, isi da jos tricoul de pe el!

Ochii mi se fixeaza pe pieptul perfect si abdomenul lucrat si inghit in sec.

-Hayden..., reusesc sa soptesc dupa ce-mi umezesc buzele de cateva ori si imi arunc sperziata privirile in jur. Nu cred ca este locul potrivit pentru un streaptease! Si nici nu am cash la mine ca sa iti pun la chiloti! Stai cumva prost cu banii? Trebuia doar sa imi ceri!

Imi ignora cuvintele, asa cum ignora si chicotelile, fluieraturile si cele cateva aplauze ce rasuna pe coridor si imi leaga tricoul in talie, asigurandu-se ca imi acopera cat mai bine fundul. Aparent fara nici un efort, ma arunca pe un umar, inconjurandu-mi bine coapsele cu o mana, iar cu cealalta imi ridica bagajele si porneste calm spre iesirea din camin.

Au mai fost cateva dati in care ma asteptam sa ma ia pe sus, dar nu a facut-o si credeam ca voi scapa si acum.

-Hayden!!! Pune-ma jos! La naiba, nu sunt un sac de cartofi! strig incercand sa fiu atat de demna cat pot fi atunci cand atarn cu capul in jos si fundul ridicat in aer.

-Te-as pune jos daca nu m-as teme ca o sa-ti rupi picioarele cu cataligele pe care le numesti pantofi! maraie el si ma aseaza mai bine pe umar.

Un icnet imi scapa cand umarul lui imi intra in burta si bomban suparata:

-Sunt botine, nu pantofi!

-Tot aia pentru mine! imi raspunde indiferent.

Prin valul de par care imi atarna pe fata ca o perdea deasa, reusesc sa observ, in afara de modelul podelei, si cateva zambete ironice si priviri curioase, insa ma infurii de-a dreptul cand vad o tipa lingandu-se pe buze privind la spatele lui Hayden.

-Pentru Dumnezeu, ia-ti tricoul pe tine pana nu lesina vreo fata! aproape strig disperata si il aud chicotind.

-Prefer sa lesine toate fetele uitandu-se la pectoralii mei, decat sa aiba baietii erectii privind la fundul tau!

Aerul imi iese brusc din plamani la auzul explicatiei si simt ca ma ia cu ameteli.

-Hayden, o sa lesin daca nu ma pui jos!

-Mai rabda pana ajungem la masina si te leg de scaun! raspunde netulburat de disperarea din glasul meu.

Cimentul pe care il zaresc acum imi arata ca suntem deja afara si incerc sa calculez cam cat mai este pana in parcare si daca rezist sa nu lesin pana atunci, insa o voce cunoscuta ma intrerupe tocmai cand eram pe punctul sa termin socotelile.

-Hayden? Ce naiba... ? Sa nu-mi spui ca sacul de pe umarul tau e Kim!

Cu ultimele forte pe care le gasesc in mine, ma sprijin cu o mana de spatele lui Hayden in timp ce cu cealalta imi feresc parul si imi ridic, cat de cat, capul.

-Oh! zambesc timid. Buna seara, domnule profesor! apoi revin in pozitia atarnand, in timp ce un geamat de disperare imi scapa de pe buze.

-Patrick! exclama Hayden incantat. Ce cauti aici la ora asta?

-Mi-am uitat niste lucrari si....

-Pe bune?! aproape ca tip. Eu atarn aici la un pas de coma si voi doi faceti conversatie?!

Hohotele de ras ale lui Patrick nu ma ajuta cu nimic, la fel cum nu ma ajuta nici replica lui Hayden.

-Ma scuzi dar, pentru ce am de gand cu ea in noaptea asta, trebuie sa fie treaza, nu lesinata! spune serios si porneste din nou inspre parcare.

Dumnezeule! Ce poate sa creada omul ala despre mine?! Trebuie sa renunt la cursul lui! Sau sa imi schimb profilul! Sau, si mai bine, sa schimb facultatea, campusul si statul! Sa merg undeva unde sa nu

ma recunoasca nimeni! Desi... cred ca am vazut vreo doua-trei persoane facandu-ne si poze si daca ajung pe net, trebuie sa ma mut intr-o tara unde nu exista internet!

Cand, in sfarsit, sunt coborata de pe umar, sangele mi se scurge atat de brusc din cap, incat ma clatin pe picioare. Bine, nici botinele nu cred ca ma ajuta, dar asta nu mai conteaza.

-Iubito, esti bine? ma intreaba Hayden sustinandu-ma si ingrijorata din vocea lui ma unge la suflet.

-O sa fiu cand nu te mai vad dublu! bomban in timp ce ma trantesc pe scaunul masinii iar el inchide usa dupa mine chicotind.

Dar nu apuca sa urce si el in masina caci, habar nu am de unde, apare Beatrice si ii sopteste, Dumnezeu stie ce, in timp ce il mangaie cu o mana pe pieptul gol. Pana aici!

Ameteala imi trece instantaneu si aproape cad din masina in graba de a iesi.

-Cum naiba tot apari, scorpie?! Ia mana de pe el! marai nervoasa in timp ce o lovesc peste mana. E luat, ce nu intelegi? Si nu te mai agata de el ca o liana, ca iti pun otrava la radacina!

Nu stiu care dintre noi trei este mai uluit de iesirea mea, cel mai probabil eu, dar Hayden e primul care isi revine.

-Iubito, ce ai baut?

-Nimic! exclam indignata si inca socata de propria mea iesire.

Hohotul lui de ras rasuna in parcare doar cateva secunde pentru ca ma trage brusc in brate si ma saruta atat de fierbinte ca ametesc din nou. Cand, in sfarsit, imi da drumul, scorpia e disparuta si oftez usurata ca nu s-a lasat cu paruiala.

-Ador momentele cand esti geloasa! murmura cu gura lipita de a mea, apoi ma saruta din nou.

-Unde mergem? intreb curioasa cand Hayden porneste masina.

-Acasa! imi spune simplu. Acolo o sa te pot pedepsi cum trebuie pentru ce ai facut in dupa-masa asta!

-Pedeapsa?! exclam uluita. Si cum se numeste ce-ai facut pana acum?

Ochii lui ma fixeaza cateva clipe si un zambet larg i se intinde pe fata, facandu-ma sa inghit in sec.

-Preludiu, iubito!

Sper ca v-a placut reactia baietilor si v-a distrat si acest capitol. Astept cu nerabdare parerile si comentariile voastre. Si voturile, daca v-a placut! :)))

CAPITOLUL 25

Odata ajunsi acasa la Hayden, ma ajuta sa cobor din masina si se opreste uitandu-se incrunat la botinele mele.

-Chiar poti sa mergi cu... chestiile alea?

-Bineinteles! exclam indignata. Doar m-ai vazut cand am ajuns la camin!

-Iubito, cu ce esti incaltata a fost ultimul lucru pe care l-am observat! Privirea mi s-a oprit intai... aici, si imi mangaie usor obrazul, apoi pe... astia, imi spune trecandu-si dosul unui deget peste partea de sani ce mi se vede din maieu, si... pe astea! adauga prinzandu-ma cu cealalta mana de o coapsa. Apoi pe toti aia care se uitau la tine si imi venea sa ii pocnesc!

-Ador momentele in care esti gelos! ii intorc cuvintele cu zambetul pe buze si ma priveste cu ochii mijiti.

-Aveau dreptate fratii mei: tu esti capul rautatilor! Si le corupi si pe Samantha si Marlene!

Privirea mea neincredutoare il face sa rada scurt.

-Bine, doar pe Marlene. Sam... se descurca si singura si aproape ca il plang pe Heaton daca va fi ceva intre ei!

-Daca? pufnesc in ras. Heaton e topit dupa Sam! A avut nevoie doar de un stimulent, cum a fost Steve, ca sa isi dea seama ca tine la ea mai mult decat ca la o sora! Cat despre Marlene..., nu stiti ce ii poate

pielea! Sub invelisul angelic de papusa se afla o persoana la fel de nebuna ca mine si ca Sam! O sa ii dea o gramada de batai de cap lui Holden!

-Cum zici tu, dar sa revenim la noi! imi spune lipindu-ma mai bine de el. Inainte sa ma hotaresc asupra pedepsei, ce-ai spune sa-mi povestesti despre suedezii aia?

Faptul ca sunt lipita de pieptul lui gol ma ameteste din nou si nu-mi pot retine mainile din a se plimba pe pectoralii pe care si-i i-a expus atat de lejer.

-Ce suedezi?

-Blonzii aia cu care v-ati intalnit!

-Nu-mi plac blonzii! stramb din nas. Mie imi plac brunetii cu ochii verzi.

-In general, sau vreunul anume? ma intreaba curios.

-In general. Si, in mod special, unul al carui nume incepe cu H!

-Detaliaza!

-Hol... Hea... Hayden! Am spus Hayden! strig razand cand maraie la mine si da sa ma muste de gat.

Incantat de raspuns si cu un zambet multumit pe fata, imi priveste atent chipul de parca ar incerca sa vada daca spun adevarul, apoi ma saruta. O atingere usoara la inceput, apoi mangaind, ca in cele din urma, cu un marait gutural, sa se transforme in sarutul flamand cu care sunt obisnuita.

-Pentru ca ai recunoscut asta... esti iertata! imi spune cand ma lasa sa respir, apoi isi strecoara o mana pe sub genunchii mei si ma ia in brate, iar eu ma ghemuiesc la pieptul lui, fericita ca am scapat de orice altceva imi pregatea si care, cu siguranta, imi depasea mie imaginatia.

Piciorul lui Hayden se afla pe prima treapta din scara ce duce la etaj si, in mod sigur, amandoi suntem deja cu mintea in dormitorul lui, cand o voce il face sa se opreasca brusc.

-Buna seara!

Calm, se intoarce cu mine in brate si raspunde zambind larg:

-Buna seara, tata!

Barbatul ne priveste sezand comod intr-un fotoliu, cu niste hartii in poala si se vede ca abia isi abtine rasul.

-Buna seara, domnule Morgan! reusesc sa murmur.

Nu stiu daca a auzit ce-am spus, dar macar a vazut ca dau din gura!

-Ma bucur sa te revad, Kim! spune zambind, iar eu realizez cu groaza ca stau ghemuita la pieptul gol al lui Hayden si conversez cu tatal lui.

-Pune-ma jos! soptesc disperata, in timp ce dau ca apucata din maini si din picioare, lucru care ii face pe amandoi sa hohoteasca.

-Stai linistita sau te scap! ma atentioneaza Hayden. Si nu te las jos nici mort!

Cand este evident ca nu o sa ating curand pamantul si ca arat ca apucata de convulsii, ma linistesc brusc si ma concentrez pe vorbit.

-Si eu ma bucur, domnule!

-Ma indoiesc! raspunde sincer si izbucnind din nou in ras. Noapte buna! ne ureaza apoi si, continuand sa rada, se intoarce la hartiile lui.

-Noapte buna! spunem si noi in cor, ca la scoala, apoi Hayden o ia pe scari in sus, la fel de calm.

Dupa ce ma depune pe pat cu deosebita grija, de parca m-as putea sparge, imi permit si eu sa respir. Se intinde deasupra mea si imi depune saruturi pe toata fata, coborand apoi pe gat.

-Asta a fost cea mai groaznica zi din viata mea! recunosc cu un oftat. Si inca nu e miezul noptii! Ce s-ar mai putea intampla?

-Hm..., mormaie Hayden cu buzele pe gatul meu. Poate sa rupem patul sau... sa se rupa prezervativul! imi spune ridicandu-si brusc privirea spre mine.

-Se poate? intreb cu voce mica si ma ia cu ameteli.

-La ce te referi, la pat sau la prezervativ? ranjeste spre mine.

-Nu ma intereseaza patul! ma ratoiesc la el.

-Nu am patit-o niciodata, dar cu tine ma astept la orice! recunoaste zambind.

-Atunci iti pui doua! Nu, trei! Mai bine pe toate! Cate ai? intreb in timp ce ma intind spre sertarul noptierei.

-Destule ca sa ne ajunga pana dimineata! imi prinde mana si mi-o saruta usor. Si o sa folosesc doar cate unul. Si asa nu te simt destul!

-Dar...

Un deget i se aseaza pe buzele mele si ma priveste cu ochii arzand de dorinta.

-Iubito, daca mai vorbesti mult, nu o sa mai folosesc deloc! O sa scapam de grija ca se poate rupe si o sa te simt asa cum imi doresc!

Gura mi se inchide brusc si inghit in sec, in timp ce Hayden zambeste incantat.

La ora sapte dimineata suntem in fata camerei mele din camin.

-Oare s-au trezit? intreb in soapta. Sau.... deranjam?!

-Nu conteaza! chicoteste Hayden. Ii intorc "favoarea" Samanthei pentru momentul in care ne-a intrerupt. Si nici sa nu-ti treaca prin cap ca te las sa mergi la cursuri imbracata asa!

Ma uit in jos spre mine si ma pufneste rasul. Port aceleasi haine ca aseara, doar ca pe deasupra Hayden mi-a tras o bluza de trening de-a lui si care imi ajunge pana la genunchi.

Inainte sa apuc sa bat la usa, aceasta se deschide brusc si in ea apare Heaton care ne priveste cu ochii mijiti.

-Voi ascultati la usa???

-Ce?! pufnim amandoi, uluiti.

-Nu "ce"! Poftim! Si daca aveti nevoie de sfaturi, puteati sa cereti, in loc sa ne panditi! ranjeste spre noi si primeste un pumn in umar de la Hayden.

Doamne! Si eu care speram ca ziua de azi sa fie mai buna!

-Fa rost de niste cafea pana ma schimb! il rog pe Hayden inainte sa ma strecur in camera si sa le inchid usa in nas, apoi o incui, pentru mai multa siguranta.

Sunt gata imbracata, in obisnuitii blugi si tricou, cand Sam iese de la dus si ranjeste spre mine.

-Fara intrebari! ma ameninta ea. E prea devreme si inca nu m-am trezit!

-Ok! accept ridicand din umeri. Ramane pe mai tarziu! Dar nu scapi! o amenint ridicand din sprancene si sunt surprinsa cand o vad rosind.

Zece minute mai tarziu, suntem in fata camerei Marlenei.

-Lasa-ma pe mine! exclama nerabdatoare Sam.

Insa ceea ce face e ultimul lucru la care ma asteptam: izbeste cativa pumni in usa si urla de aude tot caminul:

-Marlene, mai traiesti?

Cateva usi se deschid si capete curioase se intrezaresc, in timp ce Heaton si Hayden apar si ei in fuga, cu cafele in maini, probabil sperati de tipetele blondei pe care le-au auzit de la parter. Deja am lacrimi in ochi de la atata ras cand usa se deschide inainte sa mai primeasca si alti pumni sau picioare si un Holden vesel si ranjind apare in prag.

-Traieste! Era sa se innece la dus, dar i-am facut respiratie artificiala si acum e bine din nou!

-La dus?! Cum sa se innece la dus?! intreb uluita.

-Pai... stai sa-ti explic! In timp ce faceam dus, impreuna bineinteles, adauga soptit, m-am gandit sa incercam si planul vertical si...

-HOLDEN! se aude tipatul disperat al Marlenei. Sper ca nu le si desenezi, ca te omor!

HAYDEN

Stam toti trei pe coridor, asteptand, si ma dor falcile de la atata ras.

Cele trei zane apar zambind si, ca la un semn, le intindem cate un pahar de cafea pe care il iau imediat si o pornesc pe coridor, cu noi trei in urma lor. In ciuda prezentei noastre, tot se intorc cateva capete dupa ele si ne fac sa maraim.

-O sa avem de furca cu astea trei! spun serios si imi abtin un oftat.

Gandul imi fuge la weekend-ul trecut si oftez din nou. Saptamana asta vin prietenele lui Kim si nu pot sa ii spun sa amane din nou totul, oricat de mult as vrea. Stiu ca ii este dor de ele, la fel cum ii este dor si de casa, chiar daca nu arata asta. Asa ca o sa rabd doua zile, doar sa o vad fericita.

Intr-un fel, sunt chiar curios sa le cunosc pe cele doua. Poate cu ajutorul lor voi reusi sa aflu mai multe despre Kim, lucruri pe care refuza sa mi le spuna ori de cate ori o intreb. Nu un refuz fatis, nu a facut-o niciodata, dar imi da doar raspunsuri vagi si evazive sau schimba subiectul prin tactici demne de un diplomat. Iar asta ma face si mai curios.

E sambata dimineata si, impreuna cu Kim, suntem la aeroport asteptandu-le pe Cindy si Jessica. Kim e atat de nerabdatoare incat nu are stare nici sa stea in bratele mele, asa cum m-am invatat, si se plimba nervoasa.

Cand lumea incepe sa iasa pe poarta sosirilor, privirea mi se opreste imediat pe o blonda si o roscata ce ies in evidenta. Nu faptul ca sunt frumoase imi atrage atentia, ci ca par coborate de pe un podium de moda. In ciuda faptului ca au zburat ore bune, parul le este aranjat pana la ultimul fir, iar hainele scumpe nu au nici macar o cuta. Desi este o diferenta ca de la cer la pamant intre ele si Kim, pe care eu ador s-o vad ciufulita si imbracata in hainele mele si atarnand pe ea, *ceva* imi spune ca ele sunt persoanele pe care le asteptam.

Tipetele pe care le scot cand imi vad bruneta si care rasuna in tot aeroportul atunci cand se arunca pe ea, imi dovedesc ca am dreptate, dar prefer sa stau retras si astep sa fiu prezentat.

Ma incrunat insa imediat cand, dupa ce chiuiturile se linistesc, incepe un val de intrebari ciudate.

-Dumnezeule, Kim! Ce ai patit? Uite cum arata parul tau! De cand nu ai mai fost la coafor?

-Lasa parul! se baga cealalta sperziata. Nu esti machiata! Si hainele tale... Parca esti imbracata de la Armata Salvarii!

Privirea imi fuge pe Kim, care sta cu spatele la mine. Parul ei lung si negru arata minunat, putin ciufulit, da, dar de mainile mele la ultimul sarut, iar blugii ii vin ca turnati. Ce dracu' au nebunele astea?

-Vreau sa va prezint pe cineva! o aud ca spune, insa nu este bagata in seama.

-Suntem suparate pe tine ca nu ne-ai spus nimic! ii reproseaza roscata, bosumflata.

-Ce sa va spun?

-Ne-a spus Mike totul!

Numele aluia ma face sa ma incordez si, fara sa vreau, ma mai apropiu cu doi pasi.

-Ce? tresare Kim. Ce v-a spus Mike?

-Ca te-a cerut! tipa cele doua in cor, mai mult decat incantate.

Cuvintele cad ca un bolovan si primul gand pe care il am este ca am inteles gresit. Insa privirea pe care mi-o arunca Kim atunci cand se intoarce brusc spre mine, imi dovedeste ca am auzit perfect.

-E adevarat? o intreb cu un calm aparent.

-Da, dar a fost inainte sa..., imi spune cu voce mica si e intrerupta de roscata care ma priveste cu curiozitate.

-Tu cine esti?

Privirea imi ramane fixata pe ochii albastri ai lui Kim si furia ma face sa ignor lacrimile ce se zaresc in ei.

-Se pare ca doar distractia dinaintea nuntii! raspund sec si ma intorc si plec.

Nu cred ca este la ce v-ati asteptat, dar... asta este. Nu poate fi totul roz, mereu. Sper sa va placa, totusi.

CAPITOLUL 26

HAYDEN

La dracu'!

Pumnul meu loveste atat de tare volanul incat pierde directia si aproape ca lovesc masina din dreapta mea. Ignor claxoanele ce ma atentioneaza ca, conduc nebuneste si continui cu aceeasi viteza, chiar daca nimic nu e clar in fata mea.

Singurul lucru pe care il vad si nu-mi da pace sunt ochii plini de lacrimi ai lui Kim si faptul ca am lasat-o plangand in blestematul ala de aeroport!

De ce ar plange?! Ca am aflat inainte ca ea sa se hotarasca sa-mi spuna, cu un zambet pe buze, ca se marita?!

Tresar cand soneria telefonului rasuna in linistea din masina.

-Da! raspund sec, fara sa imi pese cine ma apeleaza.

-*Unde sunteti?* aud vocea lui Heaton. *Va asteptam la....*

-Nu venim nicaieri! i-o tai scurt si incerc sa nu ma gandesc la planurile pe care le aveam si s-au dus pe apa Sambetei.

-*Cum adica? Ce s-a intamplat?*

-Se marita! si faptul ca o spun cu voce tare face sa doara si mai mult.

-*Cine se marita?*

-Kim! raspund sec si chipul ei imi apare din nou in fata ochilor, chinuindu-ma din nou.

-*Ai cerut-o?* ma intreaba de parca ar fi fost ceva normal.

Faptul ca nu pare surprins ma face sa ma incrunť. E atat de clar pentru toata lumea ce simť?

-Nu am cerut-o de nevasta si nu cu mine se marita! ma ratoiesc la el, de parca ar fi ceva evident.

-*Despre ce dracu' vorbesti?* il aud dupa o scurta pauza.

Da, fratioare, stiu ca esti socat, dar nu la fel de tare ca mine!

-Se marita cu Mike! reusesc sa marai raspunsul si doar pomenirea numelui aluia ma face sa vad din nou rosu in fata ochilor.

-*Ne vedem acasa!* imi spune scurt si inchide.

Acasa... Acum cateva ore, Kim dormea in bratele mele, in patul meu, in camera mea... Acasa e ultimul loc in care imi doresc sa fiu acum!

Si totusi, dupa o jumatate de ora, intru in livingul in care... sunt asteptat, se pare. Samantha, Marlene si fratii mei par suparati aproape la fel de tare ca si mine.

-Esti mai tampit decat te credeam! striga Sam la mine de cum intru si raman blocat. Cum poti sa crezi ca Kim s-ar marita cu Mike?

-Sam...

-Nu ma lua pe mine cu Sam! se ratoie la mine. Fata aia nici nu te-a lasat sa o saruti pana nu s-a despartit de Mike, ba chiar te-a plesnit cand ai incercat, iar tu crezi ca ar umbla cu tine fiind logodita cu ala?! Cum ti-am spus, esti un tampit!

Iesirea furtunoasa a blondei din fata mea ma face sa ma incrunť. Pe langa faptul ca nu ma asteptam sa le vad pe fete aici si chiar imi doresc sa fie cat mai putina lume in jurul meu acum, de preferinta... nimeni, numai de critici nu am nevoie.

Si totusi... oricat de suparat sunt, incerc sa ma concentrez pe ceea ce a mi-a spus Samantha si nu pot decat sa ii dau dreptate! Kim nu m-a lasat sa ma apropii de ea decat *dupa* seara in care am vazut-o cu

Mike. Si chiar daca circumstantele de atunci au aratat cu totul altfel, neparand sa fie certati in vreun fel, ar trebui sa stii mai bine. Indiferent de ce fel de relatie au avut sau cat a durat, nu s-a culcat cu el. Mi-a spus ca s-au despartit si, atunci, am crezut-o.

Vorbele ei reusesc sa-si faca loc prin ceata furiei mele si simt ca renasc cand vad o mica raza de speranta ca m-am inselat.

-Si-a petrecut cu tine fiecare minut liber pe care l-a avut in ultimele saptamani. Ai vazut tu s-o sune Mike in timpul asta? Sau pe ea sa vorbeasca cu el?

-De unde stii tu toate astea? reusesc sa intreb si primesc un pufait drept raspuns.

-Mi-a spus ea! In noaptea cand l-ai cunoscut pe Mike...

-Stai putin! sare Holden cu gura. Tu l-ai cunoscut pe ariciul ala?

-Nu ma intrerupe ca te plesnesc! se da Samantha catre el si Holden amuteste imediat.

-In noaptea aia a cerut-o, ma rog, i-a spus ca vrea sa se casatoreasca cu ea, ceea ce nu poate fi considerata o cerere in casatorie dupa mine, dar nu asta conteaza. Ariciul, cum l-a numit Holden, te-a cunoscut pe tine si s-a prins imediat cum sta treaba. Numai un orb nu ar vedea cat sunteti de atrasi unul de altul, si chiar si ala ar simti atractia dintre voi! Asa ca s-au despartit frumos si Mike si-a facut coada colac si s-a intors in LA.

-De aia plangea in dimineata aia! Cand spunea ca nu i-a facut nimic! exclama Heaton, cu riscul de a primi o lovitura de la Sam.

Imi amintesc ca avea ochii rosii, fiind evident ca a plans, si cat de mirat am fost sa aflu ca Mike plecase. Toata noaptea m-am perpelit cu imaginea lui aparand de la dus si incercand sa-mi scot din cap modul innebunitor in care arata Kim doar cu tricoul ala amarat pe ea.

-Dar si atunci a spus ca are un singur iubit, pe Mike! isi aminteste Holden si mai invarte putin cutitul in rana.

-Normal ca a spus asta, raspunde Sam ironica, erati trei nebuni gramada pe ea! Va cunosc de cand eram copii si nici o persoana normala nu rezista prea mult langa voi! Kim a reusit s-o faca, ba chiar e singura care a reusit sa va puna si la punct!

-Si tu ne pui, iubito, chiar acum! ii spune Heaton, ranjind spre ea si primeste doar o privire incrunzata.

-Chiar? O fac pentru ea! Daca nu era Kim, si acum salivai la mine de la departare!

Gandul ca m-am purtat ca un prost si nu am avut macar bunul simt sa o las sa imi explice ma infurie din nou dar, de data aceasta, sunt furios pe mine, pe orgoliul meu urias si gelozia mea prostiasca. Insa, de cand am cunoscut-o pe Kim, pur si simplu nu am mai gandit logic! Parca as fi din nou doar un pusti de optsprezece ani, fara minte si plin de hormoni!

-Du-te la ea si roag-o sa te ierte! imi spune Marlene, apoi il trage pe Holden dupa ea spre iesire, urmati indeaproape de Sam si Heaton.

Sa ma duc dupa ea? Unde? In mod sigur este cu prietenele ei si habar nu am la ce hotel s-au cazat. Fie-ar sa fie!

Este deja duminica seara si inca nu am aflat nimic despre Kim. Nu a mai dat pe la camin, nu a raspuns sutelor de telefoane pe care i le-am dat si nici mesajelor fara numar pe care i le-am trimis, iar lipsa ei ma face sa ma tem ca, pur si simplu, s-a intors in LA.

Inima mi-o ia insa la galop si aproape ca nu mai respir cand primesc un apel si vad numele ei pe ecran.

-Kim...

-Sunt Jessica! mi se taie rapid elanul si ma incrunta.

-Unde-i Kim? intreb repede.

-Aici, cu noi. La hotel. A adormit, in sfarsit, dupa ce doua zile si-a plans ochii din cauza ta... si a noastra!

Gandul ca am facut-o sa sufere ma arde ca un cutit inrosit infipt in inima, dar sunt surprins de intrebarea ce mi se pune pe un ton transant.

-In primul rand, vreau sa stiu un lucru: o iubesti?

-Da!

Raspunsul imi vine imediat pe buze si, chiar daca nu am recunoscut-o pana acum nici fata de mine insumi, stiu ca este adevarat.

-Cindy si cu mine avem prostul obicei de a vorbi mult si de a asculta putin. Sau deloc, cateodata. Nu am inteles nimic din ceea ce ne-a spus Mike, nimic altceva decat ceea ce am vrut noi sa credem si am aparut aici facand afirmatii nefondate. Ne-am comportat ca doua vaci proaste, ranind-o pe Kim la fel de mult ca si tine, care ai reactionat ca un bou tampit!

Sunt atat de uluit de epitetele cu care se caracterizeaza si pe care mi le adreseaza si mie, incat imi duc pentru o clipa telefonul in fata ochilor si il privesc incredul.

-Oricum, noi ne-am cerut scuzele de rigoare si sper ca ne-a iertat. Mai ramane sa vii si tu si sa iti faci magia aia a ta de care am auzit si sa o faci sa te ierte. Te descurci tu cumva!

Fara sa vreau, imi scapa un mic zambet. Magia de care a auzit?! Inseamna ca Kim le-a povestit despre mine!

-Noi plecam acum la aeroport. Camera e retinuta pana maine, sper sa ai suficient timp sa... faci ce trebuie facut! O sa las instructiuni la receptie sa ti se dea cheia cand ajungi. Si... Hayden, adauga dupa ce imi spune hotelul si numarul camerei, daca o mai faci vreodata sa planga, ne intoarcem si te castram! Si nu oricum, ci intr-un mod atat de lent si chinuitor incat iti vei dori sa nu te fi nascut!

-Promit ca o sa fac tot ce imi sta in putinta sa nu o mai ranesc si nu o sa mai fiu un bou tampit! spun cat se poate de serios.

-Ihm! Zi mersi ca am incercat sa fiu blanda si nu am zis tot ce mi-a trecut prin cap!

KIM

Sentimentul de liniste si impacare cu care ma trezesc ma fac sa zambesc. Dar zambetul imi dispare brusc cand imi amintesc cum am adormit. Plangand.

Linistea din jur este ceva suspect atunci cand Jessica si Cindy sunt in preajma. Oricat ar incerca, cele doua gaite nu pot sta tacute mai mult de trei secunde, asa ca incerc sa imi deschid ochii umflati dupa doua zile de plans si dau sa ma ridic si sa privesc in jur.

Miscarea imi este oprita cand doua brate cunoscute se strang mai tare in jurul meu si sunt lipita si mai bine cu spatetele de un piept tare. Hayden! Ii gem soptit numele si imediat lacrimile imi apar din nou.

Nu stiu prin ce minune e aici, dar pentru un moment nu imi pasa. Prefer sa ma bucur de apropierea lui si de modul in care ma strange in brate, in timp ce are fata scufundata in parul meu, asa cum obisnuieste sa doarma de obicei.

Fara sa vreau, privirea pe care mi-a aruncat-o la aeroport revine in memorie, la fel si cuvintele seci spuse inainte sa-mi intoarca spatele si sa plece, si un oftat intretaiat imi scapa printre buze, in timp ce lacrimile imi curg din nou.

-Te rog, iubito, nu mai plange! Nu merit sa versi nici macar o lacrima pentru mine!

Soapta lui Hayden ma face sa tresar si sa ma intorc brusc spre el.

Ochii lui ma privesc tristi si stralucesc atat de puternic, incat aproape cred ca sunt lacrimi in ei.

-Iarta-ma! Te implor, iarta-ma! Am fost un prost si m-am lasat orbit de gelozie! imi sopteste in timp ce buzele lui culeg fiecare lacrima de pe obrazii mei.

Un nou oftat imi scapa de pe buze, de data aceasta de usurare. Il privesc in ochii atat de dragi si care ma ametesc ca de obicei, si ceea ce vad in ei este doar regret, sinceritate si... teama. TEMA de raspunsul meu.

Raspuns pe care intarzii sa i-l dau, atata timp cat nici *eu* nu stiu care este...

Deci... ce credeti ca va face? Il iarta, sau nu? :))))

CAPITOLUL 27

Privirea lui Hayden este fixata in ochii mei si pare ca isi asteapta sentinta, in timp ce inima si mintea mea se lupta din nou.

Daca ar fi dupa ce simt, in clipa asta i-as spune ca il iert. L-am iertat din momentul in care m-am trezit in bratele lui! Dar mintea ma face sa ma tem ca voi putea fi ranita iarasi, ca voi ajunge sa sufara din nou si nu mai vreau sa trec vreodata prin ce am trecut in ultimele doua zile.

-Ai spus ca ai incredere in mine! ii reprosez cu voce mica.

-Am! raspunde imediat. S-a ratacit pentru cateva minute, acum doua zile, dar am!

-Si ce iti spune increderea acum, te iert sau nu?

Un zambet mic ii apare pe fata, iar mie mi se opreste respiratia in gat.

-Banuiesc ca o sa ma ierti, in cele din urma. Asta dupa ce o sa ma perpelesti la foc mic! Si o sa te razbuni pe mine prin cine stie ce trazaie, asa cum m-am obisnuit, si o sa-mi scoti ochii cu asta inca mult timp de acum inainte!

-Sau pana o sa ma ranesti din nou! completez eu.

Zambetul ii dispare imediat si se incrunta.

-Nu as face-o niciodata intentionat, si stii asta!

-Daca as crede, fie si pentru o singura secunda, ca ai dori sa ma ranesti intentionat, n-am mai avea discutia asta! ii spun cat pot de rece si il aud oftand usurat.

-E bine de stiut ca si tu ai incredere in mine!

-Nu mai am, Hayden! si il aud inghitind in sec.

Mint cu nerusinare, dar el nu trebuie sa stie asta.

-Acum zi-mi cum ai ajuns aici!

-Jessica... M-a sunat si, dupa ce m-a certat bine, mi-a spus ca pleaca si ca imi lasa cheia la receptie.

O, Doamne!

-A vorbit urat? intreb cu voce mica.

-A folosit cateva cuvinte....., chicoteste Hayden, fara sa dea amanunte, iar eu pot doar sa imi imaginez.

-Stii, cand e emotionata, Jessica incepe sa vorbeasca mai... colorat! Nu e fata rea, nici una dintre ele nu este, doar ca... au un fel propriu de a fi.

Hayden ma saruta scurt pe varful nasului, cu frica parca sa nu il resping, apoi se intoarce pe spate, tragandu-ma in bratele lui.

-Vino aici! imi sopteste cand nu ma ghemuiesc in el ca de obicei.

Ezit cateva momente, apoi imi iau locul obisnuit, cu capul pe pieptul lui dezgolit si ingramadita bine langa el.

-Imi pare rau ca ti-am stricat weekend-ul cu prietenele tale, mai ales ca stiam cat iti era de dor de ele! imi spune in timp ce se joaca in parul meu.

-Nu m-i l-ai stricat! marai la el. L-ai ruinat! Din cauza ta, au stat tot timpul aici, in hotel, cu mine! Si, daca vor mai veni vreodata in Houston, va trebui sa le distrezi atat de tare, incat sa te revansezi si pentru acum!

-O sa gasesc eu ceva! rade Hayden. Oricum, le raman dator. Si lor, si Samanthei.

-Sam? intreb nedumerita, ridicandu-mi capul si privindu-l in ochi.

-Da, Sam! Pe langa ce mi-a spus ea, Jessica a fost blanda, zambeste ironic.

Mi-o si imaginez pe Sam urland la Hayden si deja ma simt mai bine! Ah, ce as fi vrut s-o vad punandu-l la punct!

-Ea mi-a spus ca... Mike a pomenit ceva de casatorie *inainte* sa va despartiti. Insa as fi vrut sa-mi fi spus *tu*, acum cateva saptamani.

-Nu era ceva important, recunosc cand ii aud reprosul din voce, cel putin, nu pentru mine! si il vad zambind incantat.

Hayden ma intoarce brusc pe spate, intinzandu-se deasupra mea si privirea i se opreste cateva secunde pe buzele mele, apoi urca in ochii mei.

-M-ai iertat? sopteste cu voce ragusita.

-Ma mai gandesc! raspund stramband din nas.

-Pot sa te sarut pana te mai gandesti?

Insa nu imi asteapta raspunsul, cel putin nu cel verbal, caci ochii mei i l-au dat imediat. Ma saruta usor, mangaidu-mi gura, apoi muscand usor si lingand fiecare buza. Apoi, scapandu-i un geamat gutural, ma saruta asa cum m-am obisnuit. Flamand si carnal, explorandu-mi fiecare coltisor al gurii si limba lui tachinand-o jucaus pe a mea, luandu-mi rasuflarea si ultima farama de minte pe care o mai am.

Cand nevoia de aer ne face sa ne oprim, ne privim cateva secunde, apoi ne aruncam unul asupra celuilalt. Tricoul de pe mine dispare atat de repede de parca nici nu l-as fi avut, lasandu-mi sanii liberi si prada gurii lui flamande. Ii tachineaza si ii linge si suge pe amandoi pana ma face sa tremur.

Habar nu am cand au disparut boxerii de pe el si, cu atat mai putin, bikinii de pe mine. Stiu doar ca suntem din nou complet goi si lipiti unul de altul. Ne privim cateva clipe, apoi Hayden ma saruta din nou, in acelasi timp in care patrunde in mine.

Gemetele noastre rasuna la unison, impletindu-se odata cu corpurile nelinistite ce-si cauta alinarea.

-Doamne, ce bine e in tine! imi murmura pe buze, in timp ce ma ridica si mai mult spre el.

Niciodata nu l-am simtit atat de bine, atat de adanc si de fierbinte. Miscarile i se intetesc, odata cu ale mele, si ii simt fiecare pulsatie, fiecare zvacnire si ne optim unul altuia numele atunci cand ajungem la implinire.

-Inca nu te-am iertat! reusesc sa murmur dupa minute bune in care m-am luptat dupa aer si il aud chicotind.

-O sa incerc pana cand o s-o faci! imi raspunde zambind. Daca va fi la fel ca acum, pot sa incerc la nesfarsit! si ma saruta din nou.

Gandul ca acum a fost altfel nu-mi iese din minte. Am auzit ca impacarile sunt dulci, dar asta... a fost mult mai mult. A fost... diferit. Minunat, inebunitor de bine, dar... diferit.

Ochii mi se maresc cand mintea isi revine si, in acelasi timp, il simt si pe Hayden ramanand nemiscat, privindu-ma la fel de uimit.

-Prezervativ! soptim deodata si amandoi sarim din pat.

Nu stiu cat timp doar stam si ne privim, fiecare incercand sa intelegem implicatiile a ceea ce tocmai s-a intamplat. Cred ca in viata mea n-am facut calcule mai rapid ca acum si sunt la un pas de a face cruci si temenele de bucurie cand rezultatul lor imi spune ca sunt in perioada sigura.

Aproape ca imi exteriorizez bucuria cand privirea mi se opreste pe chipul lui Hayden. E ceva mai palid decat de obicei, dar nu pare speriat, cel putin nu pe cat am fost eu doar cu putin inainte.

Brusc, imi prinde obrazii in palme si imi ridica ochii spre el.

-O sa fie bine, iubito! spune atat de sigur pe el, ca ma uimeste.

-Aha! Stii tu? De unde? Sau asa presimti? il intreb ironica si ma bucur cand il vad inghitind in sec.

-Nu stiu, dar...Poate avem noroc...

O idee de razbunare imi vine in minte si aproape ca imi imaginez dracisorul aflat pe umarul meu si care ma impinge la rele! Stiu ca nu este deloc corect ceea ce fac, dar nu ma pot abtine!

-Sunt exact in perioada fertila! ma prefac sperziata. Mai crezi in noroc?

Ochii i se maresc o secunda, apoi ma surprinde cu totul cand ma ia in brate mai fericit decat l-am vazut vreodata si ma saruta scurt.

-Perfect! Ne casatorim!

Ce naiba?!

-Esti nebun! Nu ma casatoresc cu tine! spun dintr-o suflare, incrunandu-ma la el.

-Cum adica? De ce?

-Nu ma marit si nu fac niciun copil! Vreau sa termin facultatea, sa imi pornesc propria afacere si abia atunci o sa ma gandesc sa imi intemeiez o familie!

Desi stiu ca gluma mea a mers cam departe, imi dau seama ca este prima discutie pe care o purtam in care ii spun ceea ce doresc. Si sunt mai mult decat curioasa sa aflu ce m-ar putea astepta din partea lui!

-Ba o sa-l faci, chiar daca va trebui sa te leg de mine noua luni! spune mai mult decat furios. Si o sa-ti continui facultatea, daca asta doresti, cand copilul va fi suficient de mare ca sa il poti lasa cu o bona!

Doamne, am luat-o razna de tot, si eu si el!

-O sa ma las de scoala daca o faci si tu! incerc sa fiu cat pot de serioasa. Si o sa-ti iei un serviciu ca sa ne intretii!

-De acord! raspunde atat de repede incat ma ia prin surprindere. Orice te face fericita!

La naiba, ne certam de parca am fi casatoriti!

Rasul imi iese de pe buze si, oricat as incerca, nu il mai pot opri. Uluirea de pe fata lui Hayden care, in mod evident, nu-mi intelege veselia brusca, ma face sa rad si mai tare, cu lacrimi in ochi, si abia ma mai tin pe picioare.

-Iubito, ti-e rau? ma intreaba extrem de ingrijorat, probabil imaginandu-si ca am luat-o razna.

-Nu, de la sarcina mi se trage! reusesc sa spun printre sughituri si am un nou acces de ras cand, de data aceasta, Hayden pare de-a dreptul speriat.

Dureaza cateva clipe pana isi da seama ca vorbesc despre o sarcina care nu ar avea cum sa existe deja nici daca spermatozoizii lui ar fi dotati cu viteza luminii si isi mijeste ochii la mine, in timp ce o urma de zambet ii apare in coltul gurii.

-Sa inteleg ca nu m-ai iertat si ca ti-ai inceput razbunarea!

Singurul raspuns pe care il primeste din partea mea este un nou hohot de ras.

Sper ca v-a placut semi-impacarea. :)))

CAPITOLUL 28

-Tu vrei sa ma omori cu zile! maraie Hayden la mine in timp ce aproape ca smulge din balamale usa masinii mele imediat ce am oprit.

Bineinteles ca nu am auzit alarma telefonului dupa o noapte in care Hayden a tot incercat sa ma convinga sa il iert si am parasit hotelul in graba, fiecare la volanul masinii lui. E luni dimineata si primul curs il am cu... Patrick si bineinteles ca intarzii. Din nou!

-Acum ce am mai facut? intreb nedumerita cand sunt smucita afara din masina.

-Ce-ai facut?! Ai condus cu 120 la ora prin oras, in ora de varf! se ratoie la mine. Si ai luat niste viraje de m-ai facut sa inchid ochii!

-Tu cu cat conduceai? il intreb zambind.

-Tot cu atat, doar ma tineam dupa fundul tau! imi raspunde cu ochii mijiti.

-Aha! Deci eu conduceam ca o nebuna, cu ochii deschisi, iar tu, in mod responsabil, cu ei inchisi! ii spun muscandu-mi buza sa nu pufnesc in ras.

Ma priveste exasperat cateva clipe, apoi ma trage brusc in bratele lui, zdrobindu-mi gura intr-un sarut ce-mi face inima sa se opreasca si simt ca ma topesc. Sarutul devine din ce in ce mai tandru, apoi ofteaza adanc.

-O sa mor de inima din cauza ta, inainte sa termin facultatea! bombane in timp ce ma ia de mana si ma trage dupa el, iar eu ma intreb ce scuza sa mai invoc de data aceasta in fata lui Patrick pentru intarziere.

Ma asteptam sa ma conduca doar pana la usa salii de curs si ma albesc cand intra si el cu mine. Patrick se opreste in mijlocul propozitiei cand ne observa si toti colegii isi intorc privirile spre noi.

-Hayden, ce faci? marai printre dinti si primesc un zambet larg din partea lui.

-Imi iau revansa pentru aseara! imi sopteste si sclipirea din ochii lui ma face sa tremur. Va rog sa scuzați intarzierea, domnule profesor, dar am avut o urgenta in familie! spune cu voce tare si parand extrem de serios acum.

Serios pentru cei care nu il cunosc, caci atat eu, cat si Sam, Marlene, Holden si, mai ales, Patrick, stim ca e pus pe glume.

Patrick ne privește câteva secunde cu mâna la gura, probabil încercând să-și ascundă zâmbetul.

-Familia cui? întrebă într-un târziu, ridicând din sprâncene și pot să jur că astia doi gândesc la fel.

-Familia *noastră*! răspunde Hayden zâbind dragăstos spre mine și mă ia de după umeri, strângându-mă lângă el și sărutându-mă pe frunte.

Exclamațiile diverse și comentariile care răsună aici, colo, doar le aud, căci am ochii strânsi puternic și îmi vine să intru în pământ.

-Domnișoara Larsen, luați loc! se aude vocea clară a lui Patrick peste rumoarea din jur. Sau să vă spun... doamna Morgan?!

Mă opresc împiedicându-mă când îl aud, după ce abia apucasem să fac doi pași, și mă întorc cu un singur gând în minte: să fug și să mă ascund!

-Haide, iubito, nu fi timidă! îmi spune Hayden prinzându-mă când vreau să trec pe lângă el și întorcându-mă pe loc. Du-te în banca ta și stai cuminte, și îți promit că te aștept la ușă la terminarea cursului!

Mă simt de parcă aș fi un copil de clasă întâi care refuză să intre în clasă în prima zi de școală, în timp ce părintele înțelept îl împinge de la spate și îi promite că îl așteaptă afară.

Acum câteva săptămâni, probabil aș fi lesinat de rusine, dar acum... Îmi este jena față de colegi, față de mi-a luat foc, dar m-am calit. Situațiile jenante în care am tot fost pusă m-au întărit și... "înrait", lucru pe care se pare că Hayden îl adora. La fel cum și eu ador să-i o platesc, cu varf și indesaț!

Un zâmbet larg mi se aterne pe față, fapt ce îl face pe Hayden să se încrunte imediat, așteptându-se să răspund.

-Multumesc, domnule profesor, pentru înțelegere! spun în timp ce mă îndrept spre scaunul gol dintre Samantha și Marlene. Tocmai am rezolvat problema!

-Adică? întrebă Patrick privind de la mine la Hayden mai mult decât curios.

-Divortăm! Acum puteți să-l dați afară! spun exact în momentul în care ajung la locul meu și mă întorc spre ușă ca să savurez reacția lui.

Insa Hayden ma priveste cu o sprancesna ridicata si zambind, mai mult decat incantat de raspunsul meu si pare ca se distreaza! Se scarpina ostentativ in palma dreapta apoi, dupa ce imi trage rapid cu ochiul, iese zambind.

La naiba! Ce vrea sa insemne gestul lui?

Raspunsul il primesc de la Holden, care se apleaca cu deosebita placere peste Marlene, aproape storcind-o de scaun si pipaind-o putin in acest timp, si imi sopteste ranjind:

-Banuiesc ca stii ce te asteapta, cumnatica!

-Ce?

-Pai... daca il mananca palmele... ce altceva, decat o bataie!

Ochii mi se maresc subit si inghit in sec instantaneu. Doar nu ar indrazni, nu?

Samantha se uita zambind la mine, dar tonul ii este usor ingrijorat cand ma intreaba:

-E totul in regula cu voi? Ati rezolvat problema de sambata? si grija ei sincera ma unge la suflet.

-Inca nu l-am iertat, raspund muscandu-mi buza, si dupa scena de acum, nici nu o sa-l iert curand!

Raspunsul este mai mult pentru urechile lui Holden, dar fetele ma inteleg imediat si Marlene ne surprinde cu un comentariu plin de patos.

-Asa, chinuie-l putin, fierbe-l bine, la foc mic! Nu-l ierta pana nu se taraste si implora!

Ochii lui Holden se maresc cand o aude si o priveste uluit.

-Doamne fereste sa iti gresesc! spune speriat. Tu o sa ma treci prin toate chinurile iadului inainte sa ma ierti!

Incercam sa ne abtinem rasul in fata chipului speriat al lui Holden si ne chinuim sa ne concentram apoi la cursul lui Patrick care, la sfarsitul cursului, ne surprinde.

-Problema *viitoare* foste doamna Morgan, spune ranjind spre mine, mi-a dat o idee. Vreau sa imi schitati fiecare casa pe care o visati. Casa pe care ati construi-o pentru voi! Poate suferi modificari de-

a lungul anului, pe masura ce ve-ti aplica ceea ce invatati asupra planurilor, dar fara sa o modificati in totalitate. Acest proiect va reprezenta cincizeci la suta din nota examenului de final de an, deci tratati-l cu seriozitate!

Perfect, din cauza lui Hayden acum avem si un proiect de facut! Ma vor "iubi" si mai mult colegii din cauza asta!

HAYDEN

O astept pe Kim, cu un pahar urias de cafea in mana, sa iasa de la curs si nu stiu la ce sa ma astept din partea ei.

Felul in care o necajesc a fost la inceput doar un mod de a-i atrage atentia, dar a devenit ceva ce acum imi place al naibii de mult sa o fac! Ador felul in care se inroseste de fiecare data cand o pun in situatii jenante dar, mai ales, ador felul in care mi-o plateste cu aceasi moneda!

In ciuda faptului ca reuseste sa-mi dea palpitatii, imi place igeniozitatea de care da dovada de cate ori vrea sa se razbune!

Chiar daca gluma ei de aseara cu sarcina m-a speriat mai mult decat am lasat sa se vada, mi-a placut discutia in contradictoriu despre un viitor posibil in care noi doi am fi casatoriti. Pentru prima data, Kim mi-a spus ce isi doreste sa faca, fara eschivari sau raspunsuri vagi.

Am fost surprins sa vad o Kim pe care nu am cunoscut-o pana acum, o femeie perfect stapana pe ea, care stie exact ce doreste de la viata si care are totul planificat pe urmatoorii cinci ani.

Un singur lucru nu-mi place in planul ei: nu stiu care este locul meu!

Ignor zambetele care mi se arunca de cei care trec pe langa mine, asteptand cu nerabdare sa o revad pe Kim. Printre ultimii, ies si Holden cu Marlene de mana, Sam urmandu-i imediat.

-Unde-i Kim?

-Aaa... Vorbeste cu Patrick! raspunde el, usor contrariat.

Dau buzna in sala de curs, dar ma opresc imediat, ca trasnit.

Ce naiba?!?

Cei doi stau fata in fata, mult prea aproape dupa gustul meu, privindu-se seriosi in ochi, fara sa spuna nimic.

Insa am senzatia unui pumn urias in stomac cand, ramanand perfect indiferenti la aparitia mea si pe care nici nu o remarca, Kim isi pune o mana pe bratul lui si ii sopteste ceva, iar el accepta serios, cu o inclinare din cap.

-Ce naiba se intampla? aproape strig si ma apropii din cativa pasi de ei.

Kim tresare puternic si se ascunde imediat in spatele lui Patrick, in timp ce acesta se intoarce incruntat spre mine.

-Hayden... Kim a venit la mine, in calitate de profesor, sa-mi spuna ca o hartuiesti si ca ii este frica de tine! imi spune foarte serios.

-CE??

Mintea mea refuza sa creada ceea ce tocmai am auzit. E imposibil!

-Am vazut chiar eu, cu ochii mei, cum te comporti cu ea, continua el, si nu pot decat sa ii dau dreptate! In plus, tocmai ai amenintat c-o bati! Toti ti-am vazut gestul!

Privesc stupefiat la varul meu si singurul gand care imi vine in minte este sa-i dau una incat sa il las lat si sa ajung la bruneta ce sta bine ascunsa in spatele lui. Durerea pe care o simt in piept la gandul ca Kim ar putea simti asta legat de mine, aproape ca ma sfasie pe interior si simt cum pamantul imi fuge de sub picioare. Oare chiar am speriat-o prin atitudinea mea?! Ce naiba, doar am glumit!

-Patrick, ma cunosti de cand m-am nascut! reusesc sa bagui intr-un tarziu. Cum poti sa crezi asa ceva?!? spun aproape disperat.

Insa inainte sa poata raspunde ceva, din spatele lui se aude un chicotit. Un sunet dulce si atat de drag, si care ma face sa il privesc uluit pe Patrick. Acesta se chinuie in mod evident sa isi abtina rasul, dar cedeaza in cele din urma si incepe sa hohoteasca in timp ce, din spatele lui, Kim isi scoate capul si imi zambeste dulce.

-Ti-am facut-o!

Cu intarziere, dar am postat. :))) Sper sa va placa!

CAPITOLUL 29

Sunt atat de uluit incat nici nu indraznesc sa rasflu usurat! Privirea imi fuge de la Kim la complicele ei si inapoi si, culmea, primul lucru la care ma gandesc este sa o sarut!

Imi stapanesc cu greu impulsul si ma straduiesc sa raman serios in timp ce ma intorc pur si simplu si ma indepartez.

-Hayden!

Vocea tremuranda a lui Kim ma face sa ma opresc imediat si imi inchid ochii strans. Oricat de mult as vrea sa i-o platesc, facand pe suparatul, teama din vocea ei ma atinge la suflet. In plus, inca nu sunt iertat pentru modul prostesc in care m-am comportat la aeroport, asa ca ma intorc incet si doar o privesc.

Ochii ei albastrii ma privesc speriasi si este evident ca asteapta sa zic ceva.

-Te-ai suparat? intreaba cu voce mica.

O smucesc in bratele mele si o tin strans, incantat de sunetul pe care il scoate, ca de obicei, la miscarea mea.

-Mai bine ma mai minti inca de zece ori ca ai ramas gravida, decat sa-mi spui ca iti este frica de mine! recunosc pierdut in ochii ei.

-Ce-a facut??? striga Patrick uluit, cu ochii cat cepele. Kim, felicitari! In sfarsit, cineva care reuseste sa-l puna pe Hayden pe jar! Bravo! spune el hohotind, iar mie imi vine din nou sa ii dau una cand il vad atat de fericit ca se glumeste pe seama mea.

Kim zambeste incantata de compliment si se ghemuieste mai bine la pieptul meu, in stilul ei caracteristic de pisicuta, fericita ca nu m-am suparat.

-Sienna m-a rugat sa va invit in oras! zambeste Patrick catre noi cand reuseste sa-si potoleasca rasul. Vrea neaparat sa o cunoasca pe Kim si, dupa ce o sa-i povestesc ce s-a intamplat si azi, caci o s-o fac, bineinteles, o sa ma omoare daca nu i-o prezint! Cina, maine seara, e ok pentru voi?

Privirea imi coboara spre Kim, intreband-o din priviri si ea accepta incantata imediat.

-De-abia astept sa o cunosc pe logodnica ta!

-Crede-ma, si ea asteapta cu nerabdare si va fi incantata! raspunde Patrick in timp ce iese din sala.

Scap un oftat cand ma gandesc la cina de maine seara caci, la cum o stiu pe Sienna si o cunosc pe Kim, voi fi subiect de gluma cateva ore! Cele doua ma vor toca marunt si, in mod sigur, mancarea imi va sta in gat, in timp ce Patrick se va distra copios pe seama mea!

-Acum, spun cu ochii mijiti, sa ne intoarcem la... problemele noastre! Divortezi, hm? Si iti este teama de mine?! Pentru asta chiar ca ar trebui sa te bat!

-Hayden, am glumit!

-Iubito, ador modul in care ripostezi, dar sunt doua lucruri cu care nu vreau sa glumesti: ca vrei sa ne despartim sau ca iti este teama de mine! ii spun extrem de serios.

Kim ma priveste cu un mic zambet in coltul gurii si as da o avere sa pot ghici la ce se gandeste acum!

-Bine, accepta surprinzator de repede, dar cu o conditie: nici tu nu glumesti cu ele si nu ma mai faci de ras in fata colegilor! Nu mai vreau sa fiu privita si urmarita de colegi la cursuri mai mult decat profesorul care predă!

-Ok, ne rezumam la glumite nevinovate atunci? imi incerc norocul.

-Ce intelegi prin "nevinovate"? ma intreaba banuitoare.

-Eu stiu?! Orice in afara de ce am discutat acum! ranjesc spre ea si observ cu satisfactie cum isi tine respiratia.

Profit de ocazie si o sarut in sfarsit, strangand-o cat pot de aproape. Habar nu are cat de tare m-a speriat gluma ei!

Expunerea profesorului despre managementul riscurilor ma lasa rece, in timp ce bomban in sinea mea. Lunea incep cursurile cu o ora mai tarziu decat Kim, dar le termin cu doua ore *dupa* ea, lucru ce nu ma ajuta deloc sa ma concentrez.

Toata ziua nu m-am putut gandii decat la un singur lucru: cum m-am simtit cand am crezut ca vrea sa ne despartim! Gandul ca Kim ar putea sa nu mai faca parte din viata mea ma sperie al naibii de mult si stiu ca voi face orice ca asta sa nu se intample!

Vibratia telefonului ma anunta ca am un mesaj si nu pot sa nu ma incrunat cand vad ca e de la Kim. Stie ca sunt la ore, de mi-ar trimite mesaje?!

"Am o problema de rezolvat. Sper sa ma intorc pana termini tu! "

Ce naiba de problema are? Si de ce nu mi-a zis nimic pana acum?

"Vin cu tine!" ii trimit imediat si putin lipseste sa ma ridic si sa plec din ora fara nici o scuza.

"NU! Este ceva ce trebuie sa rezolv singura!"

Daca pana acum aveam probleme de concentrare, acum nu mai pot sa o fac nici atat si injur colorat cand nu ii vad masina in parcare atunci cand ies. Ma indrept spre camera ei, sperand ca ma poate lamuri Samantha cu ce s-a intamplat.

-Unde s-a dus? intreb in timp ce dau buzna in camera, dar ma opresc dupa doi pasi si ma intorc brusc cand ochii imi cad pe Sam si Heaton... in pat.

-Tu nu stii sa bati la usa? ma intreaba Sam suparata si rusinata in acelasi timp, daca ar fi sa ma iau dupa vocea ei, in timp ce Heaton injura copios.

-Incuati usa cand vreti sa va faceti de cap! le spun razand, desi imi amintesc ca nici noi nu am facut-o si am fost intrerupti, de doua ori chiar!

Imi dau ochii peste cap si ciocan de cateva ori in usa, pe interior.

-Esti multumita? Acum zi-mi unde s-a dus!

-Nu stiu! imi spune ezitand si stiu imediat ca ma minte.

-Samantha!

- Hayden, iesi dracu' de aici sau te plesnesc! striga Heaton la mine si il inteleg perfect.

Ies din nou pe coridor si, in ciuda starii agitate pe care o am, pufnesc in ras cand, in urma mea, se aude clar cum usa e incuiata. Chiar ma bucur, caci datorita lor se pare ca, din nou, Kim va dormi la mine!

Mai trece o jumatate de ora buna pana cand, in sfarsit, masina rosie a lui Kim parcheaza langa a mea si Kim coboara linistita.

-Ce s-a intamplat? o intreb prinzandu-i obrazii in palme si o privesc ingrijorat. Ce probleme ai?

Obrazii lui Kim se inrolesc usor si asta nu ma linisteste mai deloc, mai ales ca nu primesc niciun raspuns clar.

-Nici una, Hayden! Doar am avut niste treaba in oras! Acum vreau doar sa fac un dus si...

-O sa il faci, dar la mine! ii spun deschizand usa masinii mele si facandu-i semn sa urce. Camera ta e... ocupata! Tocmai ce i-am deranjat pe Samantha si pe fratele meu, in timp ce intrebam de tine! ii explic ranjind, cand o vad nedumerita.

Privirea ei imi spune ca si ea isi aminteste de modul in care ne-a gasit mama ei si Samantha, iar rasul colorat ce-i scapa de pe buze ma mai linisteste putin. Bun, deci nu avut o problema grava daca poate sa rada, dar nu-mi place ca ma lasa pe dinafara! Stiu ca sunt exagerat si nu trebuie sa-si petreaca fiecare minut cu mine, dar nu pot sa ma stapanesc! La naiba, femeia asta m-a ametit de tot!

-Vreau sa-ti prezint pe cineva! ii spun odata ajunsi acasa si o trag dupa mine, in stilul obisnuit, pana in bucatarie.

Ea este Claire, femeia care are grija de noi de cand ne-am nascut! Ne-a indurat toate prostiile in rand cu mama si, in ultimii ani, a incercat sa-i tina locul. Claire, ea este iubita mea, Kim!

Cele doua femei se masoara cateva clipe din priviri, surprinse amandoua de existenta celeilalte.

-Iubita ta?! Si eu de ce aflu abia acum? se ratoie Claire la mine, cu mainile in solduri, in timp ce ochii ii raman fixati pe Kim ce gafaie din plin dupa ce am tarat-o dupa mine. Deci tu esti motivul pentru care am avut liniste in ultimele weekend-uri pe-aici!

Privirea nedumerita a lui Kim ma face sa zambesc.

-Iubito, datorita tie toti trei am avut alte preocupari si chefurile obisnuite nu s-au mai tinut! ii explic lipind-o de mine.

-Iar asta inseamna mai putina curatenie de facut pentru mine! explica Claire razand. Deja eram satula sa tot strang dupa toti nebunii!

-Trebuia sa ii puneti si pe ei sa va ajute si atunci ar fi avut mai multa grija! raspunde Kim cu ton mustrator si privindu-ma cu ochi mijiti.

Claire o priveste uluita, apoi se intoarce spre mine.

-In sfarsit, o fata cu mintea acasa! Nu ca celelalte, care nu aveau in cap decat distractii si prostii! si eu inghit in sec cand o vad pe Kim albindu-se usor la fata. Una care, daca nu ma insel, te poate pune la punct!

O, habar nu are Claire cat de aproape e de adevar, dar nu vreau ca si Kim sa afle asta, asa ca o trag dupa mine pe scari in sus, strigand un "noapte buna" ce da clar de inteles ca nu vreau sa fim deranjati. In niciun fel, mai ales la cum am de gand sa ma razbun!

-Ce vreti la micul dejun? o aud strigand in urma noastra si raspunsul il dau fara sa stau pe ganduri, privind la buzele apetisante ale lui Kim si imaginandu-mi deja cat de umflate au sa fie dimineata.

-Clatite cu ciocolata!

Stiu ca e scurt, dar inca sunt la servicii si nu cred ca mai apuc sa scriu azi nimic, asa ca m-am gandit sa-l postez asa. :)))

CAPITOLUL 30

Odata intrati in camera, o sarut cu toata pofta adunata peste zi si nu ma opresc pana cand nu o simt tremurand.

-M-ai iertat?

-Nu! imi raspunde abia rasufland. Si dupa figura pe care mi-ai facut-o azi dimineata, nici nu o s-o fac curand! Toata ziua am fost strigata "doamna Morgan" de catre colegi!

-Tu te plangi?! o intreb uluit. La teatrul pe care l-ai jucat cu Patrick?! Ar trebui sa te faci actrita!

-Mi s-a mai propus, dar nu, multumesc! raspunde zambind.

Poftim???

-Vrei sa spui ca ti s-a propus sa joci in vreun film si ai refuzat?

-Da, raspunde stramband din nas, de cateva ori!

-De ce? intreb mai mult decat curios. Adica, de ce ai refuzat? Multe fete ar da orice sa aiba o asemenea sansa, iar tu o refuzi! De cateva ori, chiar!

-Viata de actor nu e asa de formidabila cum crede lumea, Hayden, iar eu imi doresc altceva!

Vocea ii este seaca si, pentru cateva secunde, am impresia ca am o alta persoana in fata mea.

-Dar nu te-ai jenat sa iti incerci talentul pe pielea mea! incerc sa o fac sa zambeasca din nou. Ei bine, ai de la mine un Oscar! Mai aveam putin si credeam ca e ceva intre tine si Patrick, apoi chiar am crezut ca iti este frica de mine!

-Ai crezut, nu-i asa? zambeste dulce spre mine. Imi pare rau ca nu prea am putut sa iti vad fata din spatele lui Patrick! M-as fi distrat mai mult!

O banuiala imi trece prin minte si o intreb rapid, incercand sa o surprind.

-De asta ai fost in oras? Imi pregatesti o alta surpriza?

-Nu! raspunde dupa ce sta o clipa pe ganduri.

-Unde ai fost, iubito? revin la intrebarea ce ma chinuie de-a dreptul si o privesc in ochi, incercand sa aflu daca ma minte.

-La cumparaturi! raspunde imediat, dar pot sa jur ca minte. Ce naiba, Hayden?! Nu trebuie sa iti cer voie sa ma duc undeva! Eu nu te intreb unde mergi cand nu esti cu mine! Si am lipsit doar doua ore!

Oricat de intrigat as fi de faptul ca nu vrea sa imi spuna, stiu ca am ajunge sa ne certam daca voi continua sa insist. In plus, are dreptate! Sunt deplasat cu insistenta mea, asa ca incerc sa schimb subiectul.

-Parca voiai sa faci un dus!

-Da, de ce intrebi? ma priveste banuitoare.

-Numai asa! Poate dupa un dus bun nu o sa mai fi asa tafnoasa!

-Nu sunt tafnoasa! se incrunta la mine. Sunt doar obosita! ofteaza adanc. Am plans doua zile din cauza ca te-ai purtat ca un necioplit, azi-noapte nu m-ai prea lasat sa dorm rugandu-ma sa te iert si ziua de azi... a fost una plina!

Intr-adevar, pare obosita daca ar fi sa ma iau dupa umerii usor cazuti si chipul usor palid, si aproape ca ma razgandesc cu privire la planul meu.

-Hai, du-te si fa dusul ala dupa care tanjesti si apoi ne uitam la un film si ne culcam devreme!

Odata intrata in baie, astept cu nerabdare sa aud apa curgand, apoi mai astept cateva minute si ma indrept spre camera de pe etaj unde se afla instrumentul razbunarii mele. Imaginandu-mi-o pe Kim, goala si uda, ma face sa inghit in sec, dar nu ma poate opri din ce am planuit. Inainte sa ma razgandesc, apas pe butonul centralei si ma intorc in fuga in camera, incuind usa in urma mea. Stiu ca este doar o chestiune de secunde pana cand o sa-i aud reactia!

Tipatul ascutit al lui Kim rasuna in toata casa si ma sperie si pe mine, desi ma asteptam la el! Doua secunde mai tarziu, o Kim invaluita doar intr-o spuma ce dispare rapid, isi face iesirea navalnica din baie.

-HAYDEN! striga din nou fulgerandu-ma cu privirea si, daca cineva din cartier nu a auzit-o prima data, acum sunt sigur ca au auzit-o toti.

Dar ceea ce nu am luat in calcul in planul meu, e faptul ca picioarele ei ude si parchetul din camera mea nu fac o priza prea buna si, impreuna cu viteza cu care a tasnit din baie, Kim a devenit un pericol ambulant ce strobeste cu apa si spuma totul in jur.

Rasul imi dispare imediat cand o vad clatinandu-se pe picioare si la un pas sa se intinda cat este de lunga si incerc sa o prind, insa mainile imi aluneca pe corpul ud si plin de spuma, in acelasi timp in care si picioarele mele incep sa se imprastie pe apa pe care Kim a stropit-o peste tot.

In ciuda faptului ca totul pare sa se deruleze cand cu viteza, cand cu incetinitorul, ca intr-un film prost, un zambet imi curbeaza buzele cand imi dau seama, in mod ironic, ca amadoi aratam ca Bambi pe gheata! Cu un ultim efort si un gest disperat, reusesc sa ii inconjor talia si sa o intorc in asa fel incat, in caderea ce nu mai poate fi evitata, eu sa fiu cel de dedesubt si ea intinsa peste mine si gemem amandoi adanc cand ne oprim pe podea, cu un zgomot rasunator.

-Te-ai lovit? intreb ingrijorat, dupa ce tragem amandoi aer adanc in piept, si strangandu-i mai bine in brate corpul ud intins pe mine.

Inainte sa imi poata raspunde, mai multi pasi grabiti si apasati se aud pe coridor si batai puternice cutremura usa pe care, in inspiratia mea de moment, ma bucur ca am incuiat-o.

-Kim, esti bine, scumpo?? aud vocea ingrijorata a lui Claire. Hayden, ce i-ai facut? urla apoi la mine.

-Kim e aici? aud vocea mirata a tatalui meu si bruneta din bratele mele se inroseste instantaneu, peste tot.

De parca asta nu ar fi de ajuns, vocea lui Holden rasuna si ea, punand capac intregii aventuri.

-Nu va ingrijorati, oameni buni! I-o fi aratat Hayden vreo smecherie de-a lui si s-a rupt patul cu ei!

Kim trage aer adanc in piept si nu il mai da afara, privindu-ma cu ochii mariti, in timp ce de pe hol se aud hohote de ras.

-Suntem ok! reusesc sa strig si pofta de ras imi dispare instantaneu cand o vad pe Kim incepand sa se albastreasca.

-Respira, iubito! ii soptesc si devin tot mai ingrijorat.

Aparitia celor de la usa nu era in planul meu si, daca peste faza cu apa rece de la dus Kim ar mai fi trecut cumva, acum ma tem ca gluma s-a ingrosat.

-Iubito, spune ceva! ma rog de ea cand trece de la a nu respira deloc, la o respiratie sacadata.

-La noapte, dupa ce adorm toti, ma scoti pe furis din casa! Pana atunci, voi sta ascunsa in baie! imi spune sec si da sa se ridice.

La naiba, am sfectlit-o rau de tot!

Linistea ce s-a asternut pe hol se pare ca o mai linisteste putin, dar nici prin cap nu-mi trece sa o las din brate!

-Imi pare rau! ii spun sarutand-o scurt. Ma asteptam sa tipi, dar... Iesirea ta furtunoasa din baie nu era in planul meu, la fel cum nu erau nici cazatura sau... spectatorii! Esti sigura ca nu te-ai lovit?

Cu un geamat adanc, isi ascunde fata langa gatul meu, si ramane tacuta si nemiscata cateva momente.

-Cred ca mi-am rupt un deget de la picior! sopteste intr-un tarziu.

Dumnezeule! Ultimul lucru pe care l-am dorit e sa se loveasca sau sa pateasca ceva!

Ma ridic incet, ridicand-o si pe ea odata cu mine si, dupa inca vreo doua alunecari, reusesc sa o pun cu grija pe pat.

-Care dintre ele? intreb ingrijorat, in timp ce iau fiecare deget la analizat.

-Nu stiu! raspunde cu un oftat. Ma dor toate! Si ma doare tot corpul! Si capul ma doare!

-Te-ai lovit la cap?? intreb disperat de data asta, dar doar ma tintuieste cu privirea cateva clipe fara sa spuna nimic.

-M-am lovit la cap in clipa in care te-am cunoscut, raspunde intr-un tarziu, altfel nu imi imaginez cum m-am putut incurca cu un nebun ca tine!

Un chicotit ii scapa de pe buze, facandu-ma sa rasflu usurat, apoi, ca la un semn, izbucnim amandoi in ras si radem minute bune, pana cand amandoi avem lacrimi in ochi.

-Vino aici! ii soptesc tragand-o langa mine si o imbratisez strans, in timp ce o sarut flmand si bucuros ca nu s-a suparat pe mine.

Gura imi coboara pe gatul lung si musc usor din loc in loc, in drum spre sanii ai caror sfarcuri stau ridicate si atatandu-ma mai mult.

-Ai gust de... sapun! recunosc cand prind unul in gura si il sicanez cu limba si obtin un alt chicotit din partea ei. Si ti-e frig! constat brusc cand, in sfarsit, ii vad pielea de gaina.

Trag repede cearceaful de pe pat peste ea si o invelesc cat pot de bine, apoi ma indrept spre usa.

-Sa nu te misti! Ma duc sa dau drumul la apa calda!

-De parca as putea sa fac ceva cand m-ai impachetat ca pe o mumie! bombane privind in urma mea, iar eu incerc sa imi ascund zambetul incantat cand constat ca are dreptate, doar capul iesindu-i din cearceaful strans infasurat in jurul ei.

Cand ma intorc, ma indrept spre baie si, dupa doar doua alunecari si aproape o cazatura, reusesc sa dau drumul la apa fierbinte in cada si sa ma intorc la mumia mea.

-Hm! Ma lupt cu doua tentatii! recunosc cu glasul ragusit. Te am la dispozitia mea, oarecum legata, si pot sa fac ce vreau cu gura ta... sau sa facem o baie impreuna... Grea decizie! spun cu o secunda inainte s-o sarut din nou.

Intrerup sarutul doar cand Kim tremura din nou, desi nu stiu daca e din cauza lipsei de aer, a modului in care sarut eu sau a frigului ce ii cuprinde corpul ud. As prefera a doua cauza, dar cel mai probabil este ultima, asa ca ma ridic si trag cearceaful de pe ea si il intind pe jos.

-Ai grija cum calci! o sfatuiesc in timp ce o tin strans de mana si o conduc la cada ce aproape s-a umplut. Vin imediat! o sarut din nou dupa ce o vad bine scufundata in apa fierbinte si ma intorc in camera.

Intregul pat e ravasit si ud, nemaivorbind de apa de pe jos, dar nu regret nimic si, daca ar trebui sa fiu sincer cu mine insumi, as repeta totul inca o data!

Adun gramada hainele de pe pat si sterg cu ele apa de pe jos ca sa nu ne rupem vreunul dintre noi pana la urma gatul, apoi pun altele curate, intr-un timp record, grabit sa ma intorc in baie.

Un geamat de multumire imi scapa de pe buze atunci cand, in ce din urma, sunt intins in cada plina de spuma, iar Kim sta culcata cu spatele pe mine, relaxata si... incalzita, in sfarsit.

-Esti sigura ca nu te-ai lovit? o intreb a nu stiu cata oara, dar nu mi-as ierta-o daca ar fi patit ceva.

-Hm! O sa ma uit maine dupa vanataile ce sigur o sa-mi apara! Dar tu?

-Ma dor vreo doua coaste, exagerez, si... fundul! Nimic important! ranjesc cand ii simt fundul impingandu-se in mine si reactionez imediat.

-Am dat un adevarat spectacol! chicoteste Kim si pe mine ma pufneste rasul. Oare ce va crede Claire? intreaba ingrijorata. Si... O, nu! Tatal tau! Ne-am intalnit doar de trei ori si, de fiecare data, am fost in situatii compromitatoare! Nu o sa-l mai pot privi in ochi! spune de-a dreptul panicata si agitandu-se, imprastiind spuma in jur. Iar pe Holden o sa-l omor! In chinuri!

-Kim, stai linistita! Tatal meu stie ce imi poate pielea, asa cum stie ca tu nu ai nici o vina! Bag mana in foc ca s-a distrat de minune de fiecare data! ii spun sarutandu-i gatul. Acum stai cuminte si te incalzeste si incearca sa nu adormi!

Stand linistiti acum, gandul imi fuge la seara trecuta si la modul in care am simtit-o pe Kim. Asta, si faptul ca *niciodata* nu mi-am pierdut capul atat de tare incat sa uit de prezervativ! Dar cu ea... totul e altfel!

Fara sa realizez, o mana imi coboara pe abdomenul ei si mangai usor, cu gandul la sperietura pe care mi-a tras-o aseara in legatura cu sarcina si la faptul ca, pentru o clipa, aproape m-am bucurat ca ar putea sa existe.

-Stai linistit! imi sopteste Kim, acoperindu-mi mana cu e ei. Am luat azi-dimineata pilula de a doua zi, Hayden! Nu sunt inconstienta si nu vreau sa risc nimic!

Da, ea nu vrea sa riste nimic, pe cand eu as risca totul pentru ea! Asa ca imi fac curaj si pun intrebarea ce ma chinuie deja de ceva timp.

-Iubito, vrei sa te muti cu mine?

Sper ca v-a placut razbunarea lui Hayden. :))) Astep cu nerabdare comentariile voastre, dar astastiti deja! Xoxo

CAPITOLUL 31

KIM

Intrebarea lui Hayden pluteste in aer in timp ce eu intepenesc brusc, uitand sa mai respir.

Vorbeste serios sau... Nu, mai mult ca sigur ca asta este o noua farsa, asa ca pufnesc in ras in timp ce imi intorc capul spre el, privindu-l peste umar.

-S-o crezi tu ca o musc si pe asta!

Hayden ma priveste uluit de reactia mea, apoi se incrunta.

-Kim, vorbesc serios! Nu as glumi cu asa ceva!

-Ihm! De parca nu te-as cunoaste!

Insa seriozitatea de pe chipul lui ma face sa inghit in sec. Pur si simplu, sta si ma priveste fix, asteptand sa-i raspund.

-Tu chiar vorbești serios? il intreb in soapta, de parca l-as intrebă un secret.

-Da! raspunde imediat.

-De ce? intreb uluita.

-De ce vorbesc serios sau de ce vreau sa ne mutam impreuna? pare nedumerit.

-Aaa... amandoua!

-Ti-am spus ca relatia noastra iese din discutie atunci cand facem glume! imi aminteste.

Oh!

-Bine! Vorbim serios! spun tragand adanc aer in piept. Dar as prefera sa port discutia asta purtand haine pe mine! spun ridicandu-ma si iesind din cada.

-De ce? intreaba nedumerit si iesind imediat dupa mine. Oricum ti le dau jos in cinci minute! Sau vrei sa incerci sa fugi? zambeste nesigur catre mine, in timp ce imi ia prosopul din maini si incepe sa ma stearga ca pe un copil mic.

-Inca imi calculez sansele, dar cred ca sunt mici! recunosc stramband din nas.

-Hm... As spune ca sunt inexistente, dar vei crede ca sunt ingamfat! ranjeste spre mine, stergandu-se si el rapid si apoi tragandu-ma in camera.

Se opreste in fata dulapului si pare nehotarat.

-Haine...

Isi trage o pereche de boxeri pe el, apoi pe mine ma imbraca cu un tricou de-al lui si imi desface parul prins in varful capului intr-un coc lejer, trecandu-si mainile prin el.

-Cred ca acum suntem suficient de imbracati! spune tragandu-ma brusc in bratele lui si sarutandu-ma.

Mainile ii coboara incet pe spatele meu, intr-o mangaiere continua, pana ajung pe coapsele mele partial acoperite de tricou si ma ridica in brate, facandu-ma sa-l inconjor cu picioarele, apoi indreptandu-se spre pat.

-Credeam ca discutam serios! reusesc sa murmur intre doua saruturi si o muscatura.

-Iubito, singurul loc in care intotdeauna am fost seriosi este... patul!

Ma depune cu grija pe pat, el intinzandu-se alaturi, impletindu-si picioarele cu ale mele si tragandu-ma cat mai aproape de el. Cateva clipe ramanem doar asa, fata in fata, privindu-ne unul pe altul. Imi trece o suvita de par dupa ureche, aranjand-o cu o grija exagerata, apoi cu dosul degetului aratator imi mangaie usor obrazul, urmarindu-l cu o privire extrem de atenta.

Atingerea usoara si privirea fierbinte ma fac sa ma infior. Golul pe care il simt in stomac se transforma in mii de fluturasi in timp ce inima incepe sa imi bata neregulat, iar buzele mi se usca instantaneu, facandu-ma sa le umezesc cu o trecere rapida a limbii peste ele.

Gestul meu scurt ii atrage privirea si inghit in sec cand vad intensitatea cu care ma priveste si ochii stralucitori.

-Ai cea mai senzuala gura din cate am vazut si cele mai sensibile buze! imi sopteste, trecandu-si acum degetul peste ele. Si ador modul in care arata umflate de saruturile mele, chiar daca stiu ca te dor! Asa cum arata acum...

Sarutul pe care mi-l da e tandru si dulce, mai mult mangaind si parca dorind sa aduca alinare, apoi privirea i se opreste in ochii mei cand incepe sa vorbeasca.

-Vreau sa te muti cu mine fiindca doresc sa imi petrec fiecare clipa libera cu tine! Sa putem sta tolaniti pe o canapea, cu tine ghemuita langa mine, si sa ne uitam impreuna la un film, sa povestim sau sa invatam. Sa adorm cu tine langa mine si sa ma trezesc cu tine tot in bratele mele. Sa ajung sa te cunosc mai bine decat o face oricine altcineva si sa ma cunosti si tu la fel de bine. Pur si simplu, sa putem fi doar noi doi, departe de restul lumii! Si m-ai face cel mai fericit barbat de pe pamant daca ai accepta!

O, Doamne!

Ochii lui superbi ii sfredelesc pe ai mei in asteptarea raspunsului, iar eu nu pot sa scot un sunet de emotie cateva secunde bune.

-Iubito, spune ceva! ma indeamna zambind cand tacerea se prelungeste.

-Nu pot sa ma mut aici, Hayden! Nu m-as simti in largul meu! recunosc aproape in soapta, cand vocea imi revine si incrunatarea lui usoara nu ma prea ajuta.

-Nici nu m-am gandit sa te muti aici! spune imediat. Am spus sa te muti *cu* mine, nu *la* mine!

-*Cu* tine unde? intreb nelamurita.

-Inchiriem un apartament, sau o casa, orice doresti si unde doresti, numai sa accepti! Ti-am spus ca vreau sa fim singuri! Sa poti geme si tipa cat vrei, sa putem rupe patul daca dorim, fara sa ne bata cineva la usa si sa te faca sa te simti prost!

-Vrei sa ma faci sa tip? intreb neincrezatoare si imi amintesc strigatul pe care l-am scos ceva mai devreme cand apa rece ca gheata mi s-a scurs pe piele.

-Promit ca o sa incerc, dar o sa fie de placere, nu din cauza apei reci! zambeste smecheste catre mine.

Obrajii imi iau foc la promisiunea lui, dar suna extrem de tentant.

-Atunci va trebui sa ne mutam in camp, sa nu deranjam vecinii! reusesc sa bomban si ochii lui stralucesc imediat.

-Asta inseamna... da? intreaba plin de speranta.

-Nu stiu, Hayden! Inca ma mai gandesc!

-Gandeste-te cat vrei! zambeste larg, facandu-ma sa ametesc. Oricum, nu parasesti patul asta pana nu accepti, indiferent cat va dura! si se ridica deasupra mea.

Sarutul pe care mi-l da acum e cel cu care m-am obisnuit: flamad, carnal si posesiv. Un sarut care ma lasa fara rasuflare si tremurand, ca de obicei.

-Spune da!

-Mai straduieste-te putin si poate te si iert!

Si se straduieste, din plin si fara echivoc!

-De acord, ma mut cu tine! reusesc sa murmur in sfarsit, desi sunt ametita de sarutul lui.

O clipa doar ma priveste incantat, cu zambetul larg luminandu-i fata si pare mai fericit decat l-am vazut vreodata, apoi ma saruta din nou.

-Am acceptat deja! spun cand incepe sa imi ridice usor tricoul, iar buzele lui imi saruta fiecare bucatica de piele nou dezgolita.

-Dar m-ai iertat?

-Da, te-am iertat! gem usor in urma atingerilor lui.

-Acum sarbatorim! sopteste cu buzele pe abdomenul meu si pot doar sa inghit in sec.

Claire s-a tinut de promisiune si, in momentul in care intram in bucatarie, mirosul de clatite ma face sa imi lase gura apa.

-Buna dimineata! reusesc sa salut, desi fata imi arde de rusine cand ma gandesc la intamplarea de aseara.

-Buna dimineata si voua! ne raspunde ea zambind larg. Ati venit la tanc! arata spre clatitele aburinde.

Nu pot fi decat mai mult decat recunoscatoare femeii din fata mea ca nu face nici o referire la cele intamplate si ii zambesc timid.

-Mmm! Ciocolata! il aud pe Hayden spunand dar, cand ma intorc spre el, priveste la buzele mele si aproape ca ma fastacesc in fata privirii lui flamande.

Ne asezam la masa unul langa altul, Hayden tragandu-mi scaunul cat mai aproape de el si sunt deja la a treia clatita cand Holden isi face intrarea in bucatarie cu un ranjet larg pe fata. Se asezaza in fata noastra, privind de la unul la celalalt si inghit in sec cu gandul la ce ma asteapta.

-Siii... cum ati dormit azi-noapte? Ati reusit sa rupeti patul?

Claire se intoarce cu spatele, dar tot o pot auzi chicotind, in timp ce Hayden isi musca buzele in incercarea de a nu rade, stiind ca o sa ma supar daca o face. Privirea imi coboara pe sticla cu sos de ciocolata pe care o am in mana si o idee de razbunare imi vine in gand.

Fara sa ma gandesc de doua ori, strang puternic de recipientul de plastic, stropindu-l in fata pe Holden. Socul asternut pe fata lui, impreuna cu sosul ce i se prelinge pe obraji, ma fac si pe mine sa izbucnesc in ras.

-Bravo, iubito! Trebuia de mult sa il pui la punct! imi spune Hayden razand si ma saruta scurt.

Dar bucuria imi este de scurta durata, caci il aud pe Holden bombanind.

-Hei, Kim!

Reusesc sa imi intorc doar capul din imbratisarea lui Hayden si amandoi ne trezim stropiti cu un sos rosu pe fete si tricouri, sos de capsuni, dupa gust.

Ca la un semn, amandoi punem mana pe doua sticle si tabaram pe Holden, in timp ce Claire se inneaca de la atata ras. In nici un minut, toti trei suntem murdari din cap pana in picioare, iar intreaga bucatarie este un dezastru! Din cauza sosului de capsuni, parem ca plini de sange, iesiti dintr-un razboi adevarat, dar sunt mai mult decat fericiti ca Holden este cel mai... vatamat! Aproape ca nu i se mai observa pielea fetei, iar hainele nu cred ca ii mai pot fi salvate nici cu o tona de detergent!

Inca ne urmarim unii pe altii in jurul mesei din mijlocul bucatariei, razand si chiuind, cand in spatele meu rasuna o voce groasa.

-Ce naiba se intampla?

Ma intorc brusc si icnesc sperziata cand, la doar un metru de mine, sta domnul Morgan, privind consternat la noi. Si, de parca asta nu ar fi fost de ajuns, mana mi se strange de emotie pe recipientul pe care il tin, stropindu-l din belsug cu sos de ciocolata pe haina costumului.

Armani, daca privirea nu ma inseala.

O, Doamne! Cred ca sunt moarta! Sau o sa fiu...

Inca un capitol si sper sa va placa la fel de mult. Stiu ca unele/unii dintre voi vor fi dezamagite/i din cauza raspunsului lui Kim, dar... asta este! Astept comentariile voastre cu mult interes! :)))

CAPITOLUL 32

Tatal lui Hayden ma priveste fix, cu fata impietrita, iar singurul sunet pe care pot eu sa il scot este un fel de chitait.

Pentru o clipa, privesc usa din spatele lui si ma intreb daca am vreo sansa sa fug dar, ca o lasa ce sunt, prefer sa ma retrag cu spatele, cu pasi mici, spre locul de unde aud hohotul de ras al lui Hayden. Bratele lui ma inconjoara imediat, lipindu-mi spatele de pieptul lui si, in ciuda situatiei disperate in care sunt, gandul imi fuge ca s-ar putea sa ramanem lipiti din cauza sosurilor de pe noi.

Cu coada ochiului, o vad pe Claire stergandu-si lacrimile cu un servetel, in timp ce pe Holden nu-l mai vad deloc. Banuiesc ca este undeva pe jos, sau pe sub masa, caci de acolo i se aude rasul.

-Hm! Sos de ciocolata... vorbeste, in sfarsit, tatal lui Hayden, luand cu un deget putin sos de pe rever si gustand. Preferatul meu, dar pe clatite, nu pe haine!

Tonul lui neutru si privirea serioasa cu care ma masoara din cap pana in picioare nu ma linistesc deloc si ma fac sa inghit in sec, in timp ce imi vine sa intru in pamant de rusine. Numai eu puteam sa patesc asa ceva!

-Va rog sa ma scuzati! reusesc sa spun intr-un tarziu. A fost... un accident!

De parca in sfarsit ma trezesc, apuc repede un prosop si ma grabesc spre el incercand sa sterg dezastrul produs.

-Kim, opreste-te! ma prinde usor de mana si imi zambeste cald. Da-l incolo, e doar un costum!

-Armani! mormai disperata, in ciuda zambetului lui.

-Doar un costum! repeta el si acum aproape hohoteste cand privirea i se plimba in jur. Sper ca rosul de pe voi nu este sange, ca am o sedinta peste o ora si nu am timp sa umblu cu voi pe la spitale!

-De data asta e doar sos de capsuni! primeste raspunsul de la Holden ce inca se tavaleste cred pe jos, in timp ce eu ma incrunat.

Oare de cate ori a fost nevoit domnul Morgan sa fuga la vreun spital cu unul din cei trei baieti, sau poate cu toti odata, din cauza cine stie carei trazaia?! Sau in urma batailor intre ei?!

Ajungi din nou in baia camerei lui Hayden, acesta ma priveste mustacind.

-Nu credeam ca o sa ajung sa te dezbrac din nou atat de curand! spune incepand sa traga de tricoul meu. Inca sunt nehotarat: sa te mananc sau sa te bag sub dus?

Inainte sa apuce sa se hotarasca, scap repede de hainele lipicioase si ma bag singura sub jetul de apa, cu gandul ca iar o sa intarzii la primul curs si fara ca el sa ma foloseasca pe post de mic dejun, si mi se alatura imediat.

-Hayden, cred ca tatal tau ma uraste! oftez disperata si il aud razand din nou.

-Iubito, nu l-am mai vazut de mult timp razand cu atata pofta! Stai linistita, s-a distrat si el! Ba chiar cred ca i-ar fi placut sa participe si la bataie, dar s-a jenat de tine!

-Crezi? intreb cu speranta, ridicandu-mi privirea spre el.

-Sunt sigur! raspunde hotarat si ma saruta scurt. Acum intoarce-te si lasa-ma sa incerc sa iti scot sosurile diverse din par sau o sa atragi azi toate mustele dupa tine!

Oricat au incercat Hayden si tatal lui sa ma faca sa cred ca nu are importanta prostia mea, tot imi este rusine. Si ciuda pe mine insumi! Omul asta va crede ca sunt vreo nebuna cu probleme de comportament si cred ca se va speria si mai tare cand va auzi ca Hayden si cu mine ne vom muta impreuna! Probabil ca se va teme pentru viata fiului sau stiind ca va locui cu un pericol ambulant!

Incerc sa-mi alung gandurile pesimiste si imi inchid ochii de placere cand Hayden, dupa ce imi samponeaza bine parul, imi face si un masaj. Doamne, ce maini are baiatul asta!

-Hayden....

-Da, iubito! imi sopteste senzual la ureche.

-Asa o sa fie? intreb cu teama parca.

Nu imi raspunde imediat si, dupa o clipa, ma intoarce cu fata spre el si ma saruta scurt.

-O sa ne batem cu mancare daca vrei si mi-ar placea sa facem dus tot timpul impreuna! Dar o sa fie cum vrem noi si o sa invatam pe parcurs!

-Si o sa intarziem in fiecare dimineata! ma stramb la el si izbucneste in ras.

-Nu! O sa pun ceasul sa sune in fiecare zi la ora... cinci, ca sa avem timp sa facem dragoste in fiecare dimineata si dus impreuna, in asa fel incat sa nu innebunesc peste zi ca nu sunt langa tine!

Raspunsul lui si modul in care ma priveste ma face sa ma inrosesc si sa ma incing subit, in timp ce Hayden zambeste incantat de reactia mea. Cu gandul ca vom intarzia si mai mult, ofteaza si ma intoarce din nou cu spatele la el, clatindu-mi parul.

Brusc, realizez ca hainele mele zac pe jos in baie, pline de sosuri diverse.

-Hayden! strig atat de disperata incat tresare.

-Ti-am smuls vreun fir de par? ma intreaba speriat.

-Da-l naibii de par! gem intorcandu-ma spre el. Nu am haine!

Privirea ii coboara incet pe corpul meu dezgolit si isi musca buza incercand sa nu ranjeasca.

-Vad si eu ca nu ai! Dar nu ar fi fost mai ciudat daca faceai dus cu hainele pe tine?

-Argh! marai la el vad ca nu pricepe. *Dupa* dus, Hayden! *Dupa*, cu ce ma imbrac? Nu ma pot duce la facultate invelita in cearceaf!

Ochii i se maresc subit cand intelege dilema mea, apoi se incrunta.

-Ma duc eu si iti cumpar ceva! Te descurci si singura cu... restul? ma intreaba cu regret si eu doar ma stramb la el.

Cum naiba sa nu ma pot spala singura?!

Dupa o ora, sunt inca imbracata intr-un tricou de-al lui Hayden si cu o pereche de boxeri tot de-ai lui si stau cocotata in varful patului. S-a dus si cel de-al doilea curs, imi spun cu ciuda si apuc nervoasa telefonul.

-Hayden, unde esti? il intreb cand imi raspunde imediat.

-La magazin!

-In ce stat? intreb disperata. Colegii mei o sa termine facultatea pana te intorci tu! si il aud razand.

Dar vocea amabila de femeie ce se aude in telefon ma face sa devin nervoasa.

-Ce marime?

-Nu stiu marimea, dar mai mare decat asta! il aud pe Hayden.

Mai mare??

-Hayden, ce cumperi? intreb alarmata.

-Sutien, iubito! raspunde imediat.

Gandul la el intr-un raion de lejerjerie, cumparandu-mi mie sutien, ma face sa ma inrolesc. Dar roseata se intensifica puternic si isi schimba motivul cand aud din nou vocea femeii.

-Asa... ca mine?

CE???

-Hayden, sper ca nu ii pipai vanzatoarei sanii! urlu in telefon si, dupa rasul lui, cred ca s-a auzit in tot magazinul tipatul meu.

-Nu, un numar mai mari! aud raspunsul lui sigur si ma fatai incantata pe pat, ranjind.

Dupa o alta jumatate de ora, Hayden apare in sfarsit si zambeste incantat cand ma vede imbracata in hainele lui, in timp ce eu ii smulg sacosele din mana.

-Esti nebun! soptesc pierduta, privind la hainele cumparate si pe care le-am intins pe pat.

Fusta creion gri, cu talie inalta, camasa de matase alba, dresuri culoarea piciorului, pantofi gri cu toc inalt si... un set de lenjerie alba!

-Nu puteai sa-mi iei o pereche de blugi si un tricou? intreb disperata. Ma duc la cursuri, nu la birou!

-Nu, de alea iti cumperi tu! imi spune strangandu-ma in brate si sarutandu-ma patimas. Si apoi, avem cursuri pana la sase si vom pleca direct la cina cu Patrick si Sienna, cina de care se pare ca ai uitat!

Chiar am uitat ca astazi ne intalnim cu ei, asa ca ii multumesc cu un sarut scurt si ma imbrac cat pot de repede. Din nou sunt surprinsa de faptul ca a stiut exact ce sa imi cumpere, caci hainele imi vin perfect, la fel si pantofii, iar el ma priveste multumit si incantat. Ar trebui sa merg si eu la cumparaturi si sa imi cumpar si altceva decat blugi! Chiar daca nu mi-a zis nimic, se pare ca ii place sa ma vada imbracata si altfel!

Pentru prima data, *noua eu*, doreste sa fiu eleganta. Nu de ochii lumii, ci pentru Hayden. Strict pentru el. Mi-a placut luminita ce i-a sclipit in ochi azi-dimineata cand m-a vazut imbracata in hainele cumparate de el si mi-as dori sa o vad mai des...

HAYDEN

Kim se indreapta cu pasi repezi spre cladirea in care are curs si nu pot sa nu ma incrunat. O gramada de capete se intorc dupa ea si acum regret ca nu i-am luat blugi! La dracu', macar daca ii luam o fusta pana in pamant, nu mai innebunea pe nimeni cu cracii aia dementiali si, in special, nu ma innebunea pe mine!

Oftez adanc cand ma gandesc ca o sa fie o zi lunga, apoi ii trimit un mesaj lui Holden.

"Ai grija de ea, ca te mananc!"

Ora sase ma gaseste tot incrunat, la usa salii de curs a lui Kim si reusesc sa zambesc doar cand o vad aparand. Dupa atatea ore, arata impecabil, fara o cuta macar, si asta ma duce cu gandul la prietenele ei,

Jessica si Cindy. Ceva imi spune ca asa s-ar imbraca in mod normal, ca ele sau cum este acum, si ca are un motiv sa umble doar in blugi, de parca ar incerca sa demonstreze ceva.

Ma incrunat din nou cand cativa baieti zambesc spre ea si o saluta si o smucesc din nou in bratele mele dandu-i un sarut adanc, bucuos sa-i regasesc gustul de care mi-a fost intreaga zi dor.

-Ti-e foame? o intreb cand o simt tremurand dupa aer.

-Da, dar nu de mancare! ma surprinde cu raspunsul ei soptit. Insa ar fi nepoliticos sa ii lasam pe Sienna si Patrick cu ochii in soare, asa ca o amanam pe mai tarziu!

Sienna si Patrick ne asteapta deja cand ajungem la restaurant si nu imi pot opri un zambet cand roscata logodnica a varului meu o priveste incantata pe Kim.

-Doamne, Hayden, e o papusa! Cum naiba ai prostit-o sa se lege la cap cu tine? este primul lucru pe care il spune si asta e doar inceputul.

Intreaga cina fetele au glumit pe seama mea si a farselor pe care n-i le-am facut unul la altul, in timp ce Patrick cred ca s-a ingrasat de la atata ras. Desi nu stiu ce am mancat si totul s-a dus in ghiolduri in stomac, zambesc fericit chipul brunetei de langa mine. Kim straluceste cu adevarat si zambetul ei ma face sa ma topesc si sa ma gandesc cum sa o duc mai repede acasa si sa o bag in pat!

Toti avem lacrimi in ochi de la ras cand le povestesc bataia de dimineata si modul in care Kim l-a stropit pe tatal meu cu sos pe costum, cu exceptia ei, care pare disperata.

-Scumpo, as fi vrut sa fii de fata! spune Sienna printre sughituri. Dar ma multumesc si cu portia asta de ras, desi mi-a facut rimelul sa imi curga!

Cand fetele se duc cateva momente la toaleta pentru a-si reface machiajul scurs de la atata ras, Patrick ma intreaba ranjind:

-Si ce a spus unchiul Henry despre costum? S-a suparat pe Kim?

-Glumesti?! ii raspund razand. O adora, pur si simplu! Dar nu vreau sa ii spun si ei, fiindca imi place cum se consuma din cauza lui. O s-o mai las putin sa fjarba!

-Si... cand aveti nunta? intreaba Kim dupa ce suntem serviti cu desertul, in sfarsit, si este extaziata cand are in fata o bucata uriasa de prajitura de ciocolata.

-Pe intai martie! raspunde Patrick zambind incantat si sorbind-o pe Sienna din priviri.

Insa intrebarea roscatei cade ca o bomba intre noi, lasand o linistete ciudata peste masa, pe mine facandu-ma sa inghit in sec, iar pe Kim sa-i scape furculita din mana tremuranda.

-Dar voi?

:)))) Sper ca v-a placut si va astept parerile si comentariile.

CAPITOLUL 33

KIM

Intrebarea Siennei se tot repeta in mintea mea si tot nu sunt sigura ca am inteles bine.

"Dar voi?"

Dar noi... ce? Despre de vorbeam? Despre nunta lor si...

Oh, nu! Nu, nu, nu! Nu pot sa cred ca s-a referit la noi cu intrebarea asta!

Mana incepe sa-mi tremure si scap furculita ce cade cu un zgomot puternic in farfurie. Ochii mi se ridica instictiv spre Hayden si il gasesc privindu-ma pierdut. Asta pana o spranceana incepe sa i se ridice incet si o urma de zambet ii apare in coltul gurii, ceea ce ma face sa ma incrunet.

-De-abia am convins-o sa ne mutam impreuna, deocamdata! spune el intr-un tarziu, aplecandu-se si sarutandu-ma scurt.

Deocamdata?!

Sienna si Patrick ne privesc mustacind, fac schimb de priviri si ne privesc din nou.

-De fapt, eu voiam sa va intreb cum stati cu relatia dintre voi! spune Sienna abtinandu-se sa rada. Insa e extrem de interesant faptul ca amandoi v-ati gandit imediat la altceva!

-Nu ne-am gandit! ma chinui sa par convingatoare, dar vocea mi se pierde brusc cand intalnesc privirea lui Hayden.

Spre norocul meu, apare ospatarul care, un zambet larg, ne intreaba ce mai dorim si subiectul se schimba.

-Nimic, multumim! raspunde Hayden maraind si toti trei il privim uimiti, in timp ce barbatul dispare rapid.

-Hayden, ce ai avut cu bietul om? intreb nedumerita.

-Cum ce am avut cu el? Se uita la tine cu aceeaasi pofta cu care te uiti tu la ciocolata! Zi mersi ca nu l-am pocnit!

In timp ce eu raman cu gura cascata, Sienna si Patrick se prapadesc de ras de figura lui incrunzata.

In drum spre casa, casa lui Hayden, bineinteles, caci n-am avut nici o sansa sa il conving sa ma duca la camin, imi scot pantofii din picioare si un geamat de usurare imi scapa de pe buze.

-Ti-am luat pantofii prea mici? intreaba ingrijorat.

-Nu, Hayden, sunt perfecti! ii zambesc. Doar ca m-am dezobisnuit sa port atata timp tocuri!

Cateva secunde se uita atent la drum, apoi se intoarce din nou spre mine.

-Te-ai dezobisnuit?!

Fir-ar sa fie!

-Da! recunosc cu un oftat. Obisnuiam sa port zilnic tocuri! Si sa ma imbrac ca Jessica si Cindy! Si sa fiu... superficiala!

Stiu ca Hayden banuieste cate ceva de catva timp, iar faptul ca nu i-am prea dat raspunsuri nu ne ajuta deloc. Poate ar fi timpul sa ii mai spun cate ceva despre mine, nu chiar tot, caci nu sunt pregatita pentru asta, dar suficient incat sa nu mai fie atat de curios.

-De asta ai plecat din Los Angeles! constata el ingandurat.

-Da! Am vrut... sa ma schimb! ii spun privind pe geam. Ma saturasem sa fiu ceea ce asteptau altii de la mine sa fiu sau sa ma comport ca... Mi-am planificat urmatorii cinci ani si am stabilit ce imi doresc de la viata si am de gand sa ma tin de plan!

-Iar eu nu fac parte din planul tau!

Tonul lui sec ma face sa-mi intorc privirea inspre el si ii studiez atenta profilul. Este din nou incruntat, la fel cum era in primele zile cand ne-am cunoscut.

-Nu, Hayden! Tu... esti neprevazutul pe care nu l-am luat in calcul! M-ai ametit cu smuciturile si saruturile tale si, inainte sa-mi dau seama, ai devenit o parte importanta din planul meu stupid! Daca nu ar fi fost asa, nu as fi acceptat sa ma mut cu tine!

Zambetul incantat pe care mi-l arunca acum imi face inima sa stea stea in loc!

-Trage pe dreapta! spun cu glas ragusit, pe care nici eu nu mi-l recunosc.

-Poftim? De ce? intreaba nedumerit.

-Trage pe dreapta si saruta-ma!

Frana pe care o pune m-ar fi lipit de parbriz daca nu aveam centura de siguranta pusa si nu si-ar fi pus mana in fata mea! Centura lui zboara atat de repede incat mi-e teama ca a rupt-o, dar nu am timp sa ma gandesc prea mult la ea ca Hayden imi indeplineste rugamintea. Aplecandu-se peste spatiul dintre scaune, imi da sarutul pe care i l-am cerut, devorandu-mi gura, si inca cateva in plus, asigurandu-se ca sunt multumita.

HAYDEN

-Ai noroc ca suntem aproape de casa, altfel te trezeai pe bancheta din spate! bomban frustrat, desi sunt sigur ca zambetul meu ii spune foarte clar cat sunt de incantat de cererea ei.

-Hayden, n-ai tras pe dreapta! ma mustra usor, aruncand o privire scurta pe geam.

-Am pus avariile, sa ne ocoleasca! ii soptesc aplecandu-ma din nou s-o sarut si ignorand claxoanele din jur.

Insa tresarim amandoi cand un ciocanit puternic rasuna in geamul soferului si, cand ma intorc, vad chipul unui... politist.

-O, Doamne! exclama Kim si se face mica in scaun.

-Zi si tu ca mine, ii soptesc, apoi deschid geamul si zambesc politistului ce ne priveste incrunat.

-Ati oprit in mijlocul drumului! Ce problema aveti? ne intreaba el incrunat.

-Sotiei mele i s-a facut rau! raspund incercand sa par speriat.

Se apleaca si o priveste pe Kim care e rosie ca racul si rasufla sacadat.

-E insarcinata si, fiind primul copil, ne-am speriat! continui sa mint si incerc sa nu bag in seama icnetul scapat de Kim.

Politistul priveste spre burta ei care este plata si perfecta si isi mijeste ochii.

-Nu pare insarcinata! mormaie el.

-Aaa... este doar in luna a doua! balmajesc in timp ce pot doar sa sper ca am raspuns corect si o sarcina de doua luni nu ar trebui sa se vada.

Se pare ca am nimerit bine, caci politistul da intelegator din cap.

-Doamna, doriti sa mergeti la spital? Va pot duce mai repede!

Kim se albeste acum la fata si ma prinde disperata de mana.

-N-nu, m-multumesc! se balbaie ea. Vreau doar sa ajung acasa!

-Stam aproape, domnule politist, si sunt sigur ca se va simti mai bine dupa de o urc in pat! incerc sa scap de el.

Privirea lui trece de cateva ori de la unul la altul, apoi imi zambeste incurajator.

-Dati-mi adresa si o sa merg inaintea voastra, ca sa ajungeti mai repede! imi spune amabil si nu am incotro decat sa i-o dau.

-Hayden, esti nebun! striga Kim la mine dandu-mi un pumn in umar.

-Iubito, se presupune ca iti este rau, deci bataia sotului nu prea intra in discutie! ii spun zambind. Stai cuminte ca ajungem imediat acasa si acolo te las sa imi faci ce vrei! incerc sa o imbunez si, chiar daca se linisteste, ochii ei arunca fulgere.

-Ce ne facem acum? sopteste Kim ingrozita cand oprim in fata casei, alaturi de masina de politie.

-Acum o sa vedem daca esti o actrita buna! ii zambesc apoi, dupa ce o sarut scurt, ma dau jos si ocolesc masina, ajutand-o sa coboare, in timp ce politistul apare langa noi.

Geamatul adanc ce-i scapa lui Kim de pe buze, il determina pe barbat sa o prinda de un brat, incercand sa o sustina, in timp ce eu o tin de celalalt. Dar eu stiu ca geamatul este de disperare, si incerc sa ma abtin din a izbucni in ras, mai ales cand se repeta, mai sonor de data aceasta, in timp ce Kim isi elibereaza bratul din mana politistului si, tinandu-se de burta, se apleaca brusc.

-Poate ar trebui sa o luati in brate! imi sugereaza el, iar Kim incepe sa dea frenetic din cap, aratandu-mi ca este de acord si asta fac imediat, indreptandu-ma grabit cu ea spre casa.

Dar, cand suntem la un pas de a rasufla usurati ca am scapat, usa se deschide brusc si tatal meu apare, mai mult decat ingrijorat. Privirea ii trece peste mine si peste Kim, care se ghemuieste si mai mult in bratele mele, apoi se opreste pe politistul ce ne urmeaza tacut.

-Ce s-a intamplat?

-Fiicei sau nurorii dumneavoastra i s-a facut rau! explica acesta dezinvolt, in timp ce tata se intoarce uluit spre noi.

-Nora?!

-Da, de la sarcina! Oprisera in mijlocul drumului si am vrut sa ii ajut sa ajunga cat mai repede acasa daca nu au dorit sa mearga la spital! Eu cred totusi ca ar trebui sa chemati un doctor, doamna pare sa se simta destul de rau! adauga politistul apoi, cu un salut scurt, se intoarce la masina si pleaca, in timp ce noi trei ramanem intepeniti pe scari.

Inca socat, tata ne face semn sa intram si, dupa de inchide usa, se intoarce spre noi, privindu-ne cu ochi mari.

-V-ati casatorit? intreaba uluit.

Kim, aflata inca in bratele mele, isi ascunde fata in scobitura gatului meu si geme din nou, ingrijorandu-l si mai tare.

-Du-o in pat! O sa chem un doctor! spune el ingrijorat cand ii aude geamatul.

Kim mormaine ceva si, inainte ca totul sa o ia razna, ma hotarasc sa o pun jos. Fata ii este rosie ca focul si respira sacadat, in timp ce privirea i se fixeaza in pamant.

-Nu ne-am casatorit! zambesc spre tata si il vad si mai incurcat, privind de la unul la altul.

-Dar iti este rau, Kim! Esti foarte rosie si...

-Domnule Morgan..., incearca ea sa spuna, dupa ce inghite in sec si vede ca nu am de gand sa o ajut.

-Te rog sa-mi spui Henry, daca tot o sa-ti fiu socru si ma faci bunic!

O strang pe Kim langa mine cand se face palida la fata si cred ca mai are putin pana lesina de-adevarat.

-Tata, nu ne-am casatorit si Kim nu e insarcinata! incerc sa il lamuresc. Totul a fost... un simplu teatru, ca sa scapam de politist.

-Sa scapati de politist..., spune el confuz, privind de la unul la altul. Dar de ce erati in opriti in mijlocul drumului?

Buna intrebare, tata! spun in gandul meu si, dupa ce ii dau lui Kim un sarut scurt, raspund cu un zambet larg pe buze si ridicand din umeri.

-Ne sarutam!

-Aha! Va sarutati! Asta explica totul! spune serios, de parca acum chiar a inteles.

-Domnule Morgan..., incearca Kim din nou sa zica ceva si deja imi este mila de ea, de cat de jenata se simte, asa ca ii fac tatei un semn scurt din cap.

-Henry! o intrerupe acesta, zambindu-i cu caldura. *Te rog* sa imi spui Henry! Scumpa mea, cred ca ar fi cazul sa te lamuresc ceva ce se pare ca fiul meu a omis sa-ti spuna, in mod intentionat banuiesc: va meritati unul pe altul, la cat sunteti de nebuni si, dupa parerea mea, va potriviti perfect, asa cum i-am spus-o si lui. Asa ca, te rog din suflet, nu te mai simti jenata de ipostazele in care te pune! Esti singura fata dintre prietenele lui Hayden de care imi place cu adevarat si ma bucur din suflet sa te am prin preajma!

Amandoi o privim pe Kim ce isi schimba culoarea fetei din rosu in alb si inapoi si asteptam sa spuna ceva.

-Acum inteleg! spune in cele din urma, oftand adanc, apoi schitand un zambet mic. De la dumneavoastra au mostenit baietii firea glumeata si pusa pe sotii. Eu imi faceam griji ca ma considerati nebuna si voi v-ati distrat pe seama mea!

-Exact! ii spun in timp ce o strang in brate si rasflu usurat cand o aud pufnind in ras, alaturi de tata.

Sper ca v-a placut capitolul si va astept parerile si comentariile!

CAPITOLUL 34

HAYDEN

Rasuflu usurat cand vad ca bruneta de langa mine rade cu pofta si indraznesc si eu sa rad. Desi am adorat momentele penibile din intalnirile ei cu tatal meu, a existat intotdeauna un sentiment de teama ca se va supara pe mine cand va afla adevarul.

-Kim, ai perfecta dreptate! ii spune tata cand reuseste sa se opreasca din ras. Recunosc ca am fost la fel de glumet pe vremuri ca si fiii mei. Mi-am innebunit sotia cu tot felul de farse, si ea mi-a facut mie la fel, dar cand au aparut baietii... Sa spunem ca m-am linistit, fiindca ii dadeau ei destule batai de cap! Nu vreau sa crezi ca m-am distrat pe seama ta! Departe de mine acest gand! Dar m-au distrat... situatiile in care reuseai sa te pui si mi-am amintit de tinerete! M-ai crede daca ti-as spune ca azi-dimineata am fost la un pas de a intra in bataia de sosuri? Nu cred! Doar fata ta sperziata m-a

determinat sa ma opresc! Si recunosc, cu mana pe inima, ca m-am distrat de cate ori te-am intalnit, asa cum nu am mai facut-o de ani buni! Si pentru asta, iti multumesc! Sper sa nu imi porti pica si nici sa te superi pe Hayden ca nu ti-a spus!

Kim i-a zambit tot timpul cat a vorbit apoi, zambetul i se adanceste cand se intoarce spre mine.

-Stati linistit, va inteleg si nu m-am suparat! Cat despre Hayden... , nu sunt suparata pe el, dar o sa gasesc eu o metoda sa ma razbun!

Vorbele ei ma fac sa inghit in sec si aproape ma ingrozesc incercand sa imi imaginez ce imi va coace, in timp ce tatal meu hohoteste din nou.

-Acum, *nora* mea draga, da-mi voie sa te servesc cu o felie de tort de ciocolata facut de Claire, spune luand-o pe Kim de brat si tragand-o spre bucatarie. Am inteles ca iti place ciocolata!

Dupa nici cinci minute, stam toti trei la masa, iar Kim are in fata ei o bucata uriasa de tort. Desi tata imi povesteste despre o afacere si o calatorie nu stiu unde, nu ma pot concentra la el. Privirea imi este fixata pe Kim, care e asezata in fata mea, si ai carei ochi stralucesc de pofta ca ai unui copil mic.

-Ce zici? Poti sa vii? intreaba tata si ma intorc spre el.

-Poftim? intreb nedumerit, caci nu am auzit nici un cuvânt, dar nu astept raspunsul si ma intorc brusc din nou inspre Kim cand scoate un sunet care ma omoara.

Mai ca as putea sa jur ca tocmai are un orgasm, asemenea geamat scoate cand gusta din tortul din fata ei, si ma face sa inghit in sec, in timp ce o sorb din priviri. Cum naiba poate scoate un asemenea sunet mancand o amarata de prajitura?!

Reusesc cu greu sa ma concentrez asupra discutiei cu tatal meu care vorbeste despre reinvestire de profit si o calatorie de vreo saptamana pe care trebuie sa o facem impreuna. Cum naiba sa plec o saptamana, cand eu o iau razna cand nu sunt langa Kim o jumatate de zi?!

-Iubito, ce parere ai? intreb cu jumatate de gura, curios sa aflu parerea ei.

-Pai... depinde de cum merge afacerea si ce vrei sa faci cu ea! raspunde ridicandu-si privirea din farfurie si privind spre noi.

Afacerea? Eu o intrebam despre plecare! Dar se pare ca ea a fost mult mai atenta la discutie decat mine!

-Adica? intreaba tatal meu si amandoi o privim curiosi.

-Am inteles ca e o firma de productie, nu-i asa? si tata confirma cu o inclinare din cap. In primul rand, as studia cererea si oferta. Daca in ultimele douasprezece luni vanzarile s-au tinut la acelasi nivel, nu as reinvesti mai mult de... douazeci si cinci la suta! Douazeci de procente le-as utiliza pentru imbunatatirea calitatii produselor pe care le produc acum, pentru o mai buna competitivitate pe piata, iar cinci la suta pentru reclama. Asta daca doresc sa raman la ceea ce am acum. Daca as vrea sa ma extind... , isi tuguie ea buzele si ma face sa oftez, probabil ca as reinvesti circa cincizeci la suta din profit. Patruzeci la suta pentru achizitionarea de utilaje noi, iar zece la suta pentru productia de noi produse. Tu la ce te-ai gandit?

Ridica usor dintr-un umar, ca un copil mic si, dupa ce ne arunca un zambet dulce, si isi intoarce atentia spre prajitura, scotand din nou acel sunet inebunitor, in timp ce noi o privim uluiti.

-Nu esti studenta la arhitectura? intreaba tata, mutandu-si privirea de la ea la mine.

-Ba da! raspunde Kim.

-Atunci... de unde stii sa faci o asemenea analiza financiara? Exact acelasi lucru mi-a fost recomandat si de consilierii mei financiari!

Asta e o intrebare pertinenta! Pe langa faptul ca a expus, pe scurt, o intreaga strategie de dezvoltare, atitudinea ei m-a contrariat cel mai mult! Mai ales imbracata in hainele pe care i le-am cumparat azi-dimineata, arata exact ca o femeie de afaceri aflata la birou si care stie exact ce vrea, lasandu-ma din nou confuz.

Din nou, pentru a nu stiu cata oara, Kim ma surprinde cu o noua fateta a ei la care nu ma asteptam deloc si ma determina sa realizez cat de putin o cunosc, readucandu-mi sentimentul ca este cu mult mai mult decat cea ce pare! Mai mult decat un chip frumos si o personalitate incantatoare.

-Aaa... Am fost atenta la parintii mei cand discutau afaceri! raspunde cu ezitare, abia acum parand sa isi dea seama de impresia pe care ne-a facut-o si fastacindu-se usor.

Imi dau seama ca minte dupa modul in care imi ocoleste privirea si, totodata, fiindca stiu cu certitudine ca nu poti invata asa ceva dupa ureche. Dar imi amintesc din nou ca mi-a cerut sa am

incredere în ea și asta o să fac. O să aștept până când o să fie pregătită să îmi spună! Sau până mai târziu, când o să fim singuri și o să încerc să o conving să îmi mai spună câte ceva despre ea.

-Eu te-am întrebat ce părere ai despre plecarea mea timp de o săptămână, ținând cont de ceea ce am hotărât noi doi aseară! o lamuresc privind-o atent și temându-mă ca s-a răzgândit.

-Oh! se fastacește ușor când înțelege că mă refer la mutatul împreună. Putem amana până te întorci, nu-i așa?

În definitiv, are dreptate! O să cautăm o locuință de închiriat imediat ce mă întorc.

-Nu vreau să vă stric planurile pe care le aveți, dar ar fi bine să vii și tu! îmi spune tata. Te mai gândești și îmi dai răspunsul mâine!

-Când trebuie să plecăm? îl întreb, chinându-mă să-mi mut privirea de la Kim.

-Peste două zile! răspunde scurt. Acum, eu mă retrag! Noapte bună vă doresc! Mă duc să mă gândesc cum o să fie când o să fiu bunic! adaugă și iese râzând în hohote când o vede pe Kim roșind și ramanad cu furculița în aer.

Privirea mi se întoarce spre bruneta ce pare din nou acaparată cu totul de prăjitura din fața ei și îmi muscă buza de poftă.

-Mai ai?

-Încă puțin, răspunde zâmbind. De ce?

-Fiindcă de-abia aștept să te duc sus și să te fac să scoti din nou sunetul ala cu care m-ai înnebunit! Dar o să fie din cu totul alt motiv! recunosc rânjind, în timp ce Kim își tuguie buzele spre mine, privindu-mă ușor ironică.

Știa perfect ce face și ce efect au avut gemetele ei asupra mea și mă gândesc că a fost modul în care a vrut să mi-o plătească pentru seara nebună pe care i-am oferit-o!

Din câțiva pași sunt lângă ea și îi smulg furculița din mână, trântind-o în farfurie, apoi o ridic pe Kim pe un umăr, și marș către ea în timp ce mă îndrept spre scări:

-Da-o naibii de prăjitura! Mai poți mânca și mâine!

Odata ajunsi in camera, atac cu nerabdare nasturii camasii de pe ea, iar Kim chicoteste cand degetele mi se incurca si par nepricepute.

-Lasa-ma pe mine, pana nu o rupi!

Mana ii urca pe primul nasture si il desface usor, trecand incet la urmatorul, cu gesturi senzuale, in timp ce eu ma asez pe pat si o privesc cu jind si muscandu-mi buza. Gandul imi fuge la niste muzica pe care mi-ar placea sa o aud in timp ce se dezbraca, dar nu am putere sa ma misc si, oricum, la vajaitul pe care il am in urechi, nu cred ca as mai auzi-o.

-Vino aici! ii soptesc cand si-a descheiat intreaga bluza si o fisie de piele se arata ispititor si o trag intre picioarele mele.

Imi lipesc buzele de abdomenul ei si, pentru o secunda, doar ii inspir parfumul corpului apoi, cu multa nerabdare, inlatur toate hainele de pe ea si o intind pe pat. Hainele mele le indepartez atat de rapid, incat o fac sa chicoteasca, dar chicotul i se transforma in geamatul pe care il doream atunci cand patrund ea, impletindu-se cu al meu.

-Acum imi servesc si eu desertul! ii murmur peste gura si o sarut adanc, savurandu-i gustul.

Felul in care se topeste sub mine, alaturi de gustul ei minunat, ma incalzeste pe dinauntru si, totodata, ma face sa ma infior.

De data asta o iubesc lent, cu miscari incete, incercand sa prelungesc momentul cat mai mult. Dar Kim este de alta parere. Cu acelasi glas ragusit de dorinta cu care mi-a cerut sa opresc masina si sa o sarut, imi geme numele in timp ce mainile ii devin nerabdatoare, plimbandu-se agitate pe corpul meu si cerand mai mult. Incapabil sa o refuz, schimb ritmul si ii dau tot ce isi doreste, realizand cu uimire ca, in timp ce imi gasesc implinirea in trupul ei, mai las si o parte din sufletul meu.

-Nu plec nicaieri! ii spun cand respiratiile n-i se linistesc, si o strang cat pot de aproape. Nu o sa rezist atata timp departe de tine!

Kim isi ridica chipul si ma priveste incrunzata.

-Hayden, trebuie sa te duci! Din cate am auzit, banuiesc ca afacerea despre care am vorbit este a ta, nu-i asa?

Cum naiba s-a prins?!? Nici eu, nici tata nu am pomenit nimic despre asta!

-Da, recunosc intr-un tarziu. Un fost coleg de liceu a venit cu ideea si terenul, dar nu avea capitalul de pornire. Am vrut sa incerc ceva pe pielea mea, asa ca l-am ajutat si am devenit parteneri. Nici unul nu ne asteptam sa mearga atat de bine! In doi ani, ne-am extins si acum, pe langa fabrica de aici, mai sunt doua, una in Dallas si una in San Francisco. In primavara, Dean s-a insurat si s-a mutat la New York si mi-a vandut si partea lui.

-Banuiesc ca Henry e mandru de tine! imi spune Kim cu un zambet larg. Si nu vreau ca din cauza mea sa iti neglijezi obligatiile!

-Iubito...

-Nu o sa murim nici unul dintre noi o saptamana! mi-o taie scurt. Si apoi, o sa fie dati in care si eu o sa trebuiasca sa plec si nu pot sa-ti promit ca nu o sa o fac!

Tonul ei serios imi da de gandit si banuiesc ca e ceva mai mult. Imaginea ei din bucatarie, discutand atat de lejer despre afaceri, imi apare din nou in fata ochilor.

-Cum adica sa pleci? Unde? Pentru cat timp?

Kim ma priveste lung si pot sa ii vad pe chip nehotararea de a-mi spune sau nu, si aleg sa nu insist. Vreau sa o faca de bunavoie, sa-mi spuna fiindca doreste ea. Fiindca are incredere in mine.

-Ti-am spus ca tata a fost impresar, imi zice privindu-ma foarte atenta, iar eu aprob din cap. Cand a murit..., am mostenit, pe langa majoritatea afacerilor si contractelor lui, si o gramada de bani. Arhitectura a fost si este intotdeauna ceea de mi-am dorit sa fac! In plus, mi-am dorit cu adevarat sa plec din LA, asa ca mama a acceptat sa ma lase sa plec si a preluat ea toate astea. Dar au sa fie dati in care va avea nevoie de ajutorul meu sau o sa fie nevoie de semnatura mea. De aceea, cateodata o sa fiu nevoita sa ma duc in LA.

Cateva clipe, incerc sa asimilez ceea ce mi-a spus. O parte banuiam, dar...

-Deci mama ta o sa aiba nevoie de ajutorul tau din cand in cand si va trebui sa mergi sa o ajuti! incerc sa vad daca am inteles bine. Si are... o gramada de bani! adaug zambind. E ok! O sa vin cu tine atunci cand trebuie sa pleci, sa nu crezi ca te las singura la mai putin de o suta de kilometri de Mike, iar banii mamei tale... nu ma intereseaza! Am si eu destui!

Ochii ei albastri stralucesc o clipa si pare multumita de raspuns, dar apoi se incrunta.

-Nu, Hayden, n-ai inteles! Majoritatea actiunilor *eu* le-am mostenit, iar jumatate din contractele de impresariat, printre care si al lui Steve, sunt ale mele, impreuna cu toate cele ce decurg de aici: responsabilitati si... bani!

Baga-mi-as! Asta e mai mult decat am banuit!

Nu stiu daca este la ce v-ati asteptat, dar... sper sa va placa! Am incercat si sa il fac ceva mai lung, in fuctie de timpul pe care l-am avut. :)))

CAPITOLUL 35

KIM

In timp ce privirea imi ramane fixata pe chipul lui Hayden, rasuflu usurata. Nu pare prea afectat de destainuirea mea, singurul lucru care pare sa il deranjeze fiind eventualele mele plecari. Cumva, cred ca banuia cate ceva, dar cel mai mult ma multumeste faptul ca nu pare interesat de... bani.

-Ar trebui sa vii si tu noi! imi spune rasturnandu-ma pe spate si ridicandu-se din nou asupra mea.

Ochii ii sunt fixati pe gura mea si ii stralucesc atat de tare incat imi musc buza fara sa vreau, facandu-l sa geama.

-Nu, eu o sa caut un apartament de inchiriat pana esti tu plecat si... o sa merg la cumparaturi! Imi place ce efect au fustele asupra ta! recunosc razand.

-Cu apartamentul sunt perfect de acord, zambeste spre mine, dar cumparaturi... Fuste?! M-ai chinuit cu fusta asta intreaga zi! Maine mergem impreuna si iti iau cate treninguri vrei tu! Si vreo zece bluze cu gluga! Cat sunt plecat, numai asa o sa te imbraci! imi spune incruntat.

-Nici rochii? imi incerc norocul si se incrunta mai rau.

-Nici vorba! Inca te mai visez in rochia aia rosie in care erai cand te-a adus Heaton! Sa-ti fie clar: cat sunt plecat, nu porti nimic care sa-ti arate mai mult decat fata si, eventual, degetele de la picioare! Asta ca sa nu zici ca sunt rau!

Incruntarea ii dispare si ma priveste cu atata concentrare de parca ar dori sa memoreze fiecare trasatura a chipului meu.

-O sa imi lipsesti al naibii de mult cat o sa fiu plecat! imi sopteste disperat.

-Si tu o sa-mi lipsesti! recunosc cu un oftat. O sa-mi lipseasca smuciturile tale si saruturile si muscaturile care imi umfla buzele!

-Numai atat?!

-Si glumele tale... Iti dai seama, o sa ajung la timp la cursuri si nu o sa mai umblu prin campus tot timpul rosie la fata din cauza situatiilor in care ma pui!

-Sincer, ti-as fi facut mai multe, zambeste smechereste, dar imi era teama ca o sa te superi si nu o sa mai vorbești cu mine!

Doamne! Mai multe?!

-Iti place sa ma chinui?

-Nu, iubito! Ador modul in care te inrosesti si vrei s-o iei la fuga, la fel cum imi place si modul in care... mi-o platesti! Iar astazi ai fost, din nou, la inaltime! Politistul ala mai ca nu-ti plangea de mila, iar tata...

Hayden pufneste in ras, in timp ce eu cred ca fata imi ia foc din nou.

-Era socat! ii spun impungandu-l in coaste! Iar gemetele mele erau adevarate! Erau de disperare, dar adevarate! Tu erai in stare sa il lasi sa cheme si doctorul! iar Hayden incepe sa rada si mai tare.

-Trebuia sa il lasam! Mi-l si imaginez sunand la 911 si incercand sa explice o problema legata de o sarcina imaginara sau, si mai rau, cautand in cartea de telefoane sau pe internet numarul de telefon al unui ginecolog! Macar acum incearca sa se obisnuiasca cu ideea de bunic!

Fara sa vreau, ma incrunť. Toata lumea vorbeste cu atata lejeritate de o posibila sarcina de parca s-ar astepta pe zi ce trece ca eu chiar sa anunt existenta ei!

-Din partea mea, mai are mult de asteptat! spun rostogolindu-mi ochii.

-Ei bine, mie imi place sa exersezi! imi sopteste Hayden, apoi ma saruta flamand.

Cand reusesc sa imi regasesc suflul, intind mana spre cutia de pe noptiera si ii var sub ochi un pachetel.

-Poti sa exersezi cat vrei, dar cu.... prezervativ!

Desi maraînd, Hayden mi-l ia din mana si desface ambajul ostentativ.

Vineri dupa-masa ne gaseste la cumparaturi. Hayden e plecat de doua zile si am reusit sa il conving sa renunte la pantalonii de trening si la bluzele cu gluga, asa ca acum sunt cu Samantha si Marlene, dand iama prin magazine. Desi Heaton si Holden ne insotesc, au stat retrasi cu destul de multa rabdare si ne-au lasat in pace sa ne dezlantuim.

Pana acum.

Ochii le-au stralucit la amandoi cand am intrat in magazinul de lenjerie si brusc, au devenit extrem de interesati de ceea ce cumparam.

-Fetelor, nu cumparati nimic pana nu probati si nu are acceptul nostru! striga Holden atat de tare incat s-a auzit in tot magazinul.

Spre norocul meu, atentia lor este focusata pe cele doua blonde si aproape ca imi este mila de ele cand sunt smucite si trase dupa ei printre rafturi.

Heaton pare de-a dreptul suparat cand Sam nu vrea sa cumpere ceva si il pot auzi maraînd de la doua randuri distanta.

-Ba o sa-l cumparam!

-Este prea..., incearca blonda sa argumenteze, dar este intrerupta brusc.

-Sexi?! Tocmai de aceea o sa-l cumparam!

-Cumpara-l, dar o sa-l porti tu! o aud pe Sam raspunzand ironica si tare mult as vrea sa vad despre ce vorbesc.

-Cum sa-l port eu?! raspunde Heaton indignat. Sutienul nu am cu ce sa-l umplu, pe cand tu ai, din plin, as putea spune, iar astia... Chiloti sau bikini sau ce or fi, mie nu imi incap nici pe un picior, dar tie au sa-ti stea perfect! Ia din fiecare culoare cate unul!

O, Doamne! Saraca Sam, sa zica mersi daca scapa fara sa cumpere tot magazinul!

-Kim, ajuta-ma, te rog! aud vocea disperata a Marlenei si ma grabesc spre ea.

O gasesc inghesuita intre doua rafturi, in timp ce Holden, cu bratele pline de lenjerii, se face ca verifica daca marimea este buna si pipaind de zor la ea.

-Uite, astia se asorteaza cu ochii tai! spune el foarte serios si concentrat. Si astia, cu ai mei! si ii flutura niste bikini pe sub nas. Si astia, cu... ochii lui Kim! Acum, sutiene!

Inainte ca Marlene sa poata sa clipeasca macar, Holden ii pune mainile pe sani si, dupa ce o pipaie bine, o ia hotarat printre rafturi cu palmele facute cupe, ignorand cu desavarsire rasetele din jur.

In drumul lui, da cu privirea de mine si se opreste pentru o clipa, privind cu ochii mijiti de la mainile lui la mine si invers.

-Ne ocupam imediat si de tine! imi promite el si eu imi tin rasuflarea.

-O, nu! Mie mi-a cumparat Hayden! spun repede, sperand sa scap. Si el n-a avut nevoie sa imi ia marimea! adaug aratand spre mainile lui.

-Da' cum a facut? intreaba el curios.

-O stie din... memorie! ranjesc spre el si ma indepartez rapid, inainte sa ii mai vina vreo idee.

Telefonul imi suna imediat si ranjetul mi se adanceste cand vad numele lui Hayden pe ecran.

-Ce faci, iubito?

-Sunt la cumparaturi si ma gandeam la tine!

Pauza care urmeaza ma face sa mi-l imaginez numarand in gand si incercand sa se calmeze.

-Sper ca ai cosul plin de treninguri si bluze pe gat, cu maneci lungi!

-O, nu! Fustele, rochiile si maieurile decoltate le-am cumparat deja! spun incercand sa raman serioasa. Acum sunt la lenjerii!

-Ce? Maieuri decoltate? De ce ti-ai cumparat cand stii ca oricum nu o sa te las sa le porti?! Stai! Lenjerii?? si ii aug geamatul gutural. Fara mine? Daca nu au sa iti vina bine? Trebuia sa ma astepti!

-Stai linistit! Fratii tai sunt cu noi si o sa le cer lor parerea inainte sa iau ceva! spun pe un ton aparent indiferent, cand eu de fapt ma chinui sa nu rad si ii astept reactia.

-Cum naiba sa ii lasi sa te vada dezbracata??? urla imediat atat de tare incat trebuie sa indepartez telefonul de la ureche.

De parca un spiridus binevoitor il impinge de la spate, Holden apare langa mine, impreuna cu o Marlene bombanind si, banuind cu cine vorbesc la telefon, ma intreaba suficient de tare incat sa fie auzit si de Hayden.

-Acum e randul tau, Kim! Treci la probat!

-HOLDEN! se aude un urlat in telefon. *Sa dea naiba sa pui mainile sau privirea pe Kim, ca te omor si te spun Marlenei, sa te mai omoare si ea de zece ori!*

-Oricum o sa moara, maraie Marlene, inca in chinuri, dar o las pentru deseara! Nu vreau sa am martori!

In timpul asta, Holden imi smulge telefonul din mana si, desi o priveste speriat pe Marlene cu gandul la ce il asteapta, il mai chinuie putin pe Hayden.

-Stai linistit, nu e nevoie sa o bagam in cabina de proba! Cu chestia care o are pe ea pe post de bluza si fusta extrem de scurta, vedem suficient si asa! E pregatita pentru petrecerea de maine seara!

Vorbeste atat de serios si de convingator incat privirea imi coboara pe mine si privesc uluita spre blugii si tricoul pe care le port, de parca nu as stii cu ce m-am imbracat!

-Iubito, daca nu vrei sa mor de inima, fa-ti o poza si trimite-mi-o, sa vad cum esti imbracata si sa stau si eu linistit! ma implora Hayden cand imi reprimesc telefonul.

-Poza?! intreb mirata si aproape refuz, cand Marlene da din cap si din maini agitata, cu gura pana la urechi. Ok, iti trimit imediat! accept desi nu stiu la ce se gandeste blonda.

Cu un chip de ingeras si zambet de dracuser, Marlene alege un compleu negru de dantela pe care il privesc cu ochii mari: se potriveste perfect pentru o dansatoare la bara!

-Iti fac eu poza, tu schimba-te odata! imi spune ea impingandu-ma spre o cabina si abia acum inteleg si eu la ce s-a gandit.

Cand, in sfarsit am compleul criminal pe mine, Sam si Marlene mi se alatura si ma tot invart pana ma aseaza intr-o pozitie care le convine, apoi ma pozeaza cu telefonul meu.

-Trebuia sa ma fac fotograf! chicoteste Marlene, in timp ce Sam aproape ca se tavaleste pe jos gandindu-se la reactia iubitelui meu si, inainte ca eu macar sa vad ce a iesit, i-o trimite lui Hayden.

-Sunteti nebune! reusesc sa murmur privind acum la poza in care apar in dublu exemplar datorita oglinzii uriase din cabina si care pare facuta pentru a fi postata intr-o revista speciala pentru barbati.

Dar groaza ma cuprinde doar cand raspund apelului lui Hayden si, cateva secunde ii aud doar rasuflarea precipitata, de parca ar fi fugit o suta de kilometri, facandu-ma sa ma intreb daca este furios sau excitat, sau amandoua, apoi un marait gutural.

-Sa nu dea naiba sa pleci fara sa cumperi chestia aia! Ma-ntorc cu primul avion! si imi inchide telefonul inainte sa mai apuc sa zic ceva.

Nici nu incerc sa imi imaginez ce ma asteapta, caci sigur Hayden va reusi sa ma surprinda cu razbunarea lui, si imi intorc privirea sperziata spre blondele ce se prapadesc de ras si soptesc terifiata:

-Mai am doar cateva ore de trait!

Sper sa va placa si acest capitol si va astept cu nerabdare comentariile! xoxo

CAPITOLUL 36

Reflexia din oglinda ma face sa oftez si ma intorc spre cele doua blonde ce zambesc inspre mine.

-E... prea mult! Daca Hayden nu ma omoara dupa faza de ieri, sigur o sa o faca deseara daca ma gaseste la o petrecere si imbracata... asa! arat spre mine.

Cei doi dracusori chicotesc in timp ce isi dau coate, dar ce le pasa lor, nu sunt ele in pielea mea!

-Arati perfect! spune Marlene aratand spre oglinda. Este *exact* cum spunea Holden ca esti imbracata! In plus, Hayden trebuie pedepsit! A zis ca vine cu primul avion si l-a prins doar... pe al treilea! O sa ajunga acasa exact la fix, cand atmosfera de la petrecere va fi mai fierbinte!

Dupa ce a primit poza si mi-a marait in telefon, Hayden m-a mai sunat doar de doua ori. Prima data de dimineata, spunandu-mi ca inca nu poate pleca, si inca o data acum vreo zece ore spunandu-mi doar scurt ca peste o ora se urca in avion. Daca ar fi sa ma iau dupa tonul lui si la cat a fost de lapidar in exprimare, inca e al naibii de furios. Nu! E turbat!

Iar ideea fetelor de a ma imbraca atat de... dezbracata, nu pare a fi deloc buna! Daca pana acum ma temeam pentru viata mea, acum ma tem nu numai ca o sa mor, dar o sa dispar cu totul de pe mapamond, la fel ca Jimmy Hoffa(1)!

Oftez din nou cand ma privesc in oglinda. Pe langa faptul ca m-au obligat sa port pe dedesubt compleul in care am pozat si care este aducator de moarte, maieul minuscul ce lasa sa se vada destul de mult din sutien si din ce este in el, bineinteles, este... alb. "Sa valorificam ce arati prin efectul de contrast!" a fost explicatia lui Sam. In plus, amaratul de maieu mai are si cativa nasturi, iar pe primii doi mi i-a desfacut Marlene.

Fusta neagra si mulata se opreste doar la trei palme sub fund si trebuie sa nu uit sa nu ma aplec cumva, existand doua pericole: ori crapa pe mine, ori se ridica exagerat de mult. Oricum ar fi, in ambele cazuri imi arat bikini tuturor. Si fundul! Sa nu uitam de fund!

Si, ca un capac peste toate, in picioare am platformele negre care l-au exasperat atat de mult pe Hayden, facandu-l sa se teama ca o sa-mi rup gandul. De grija asta am scapat, o sa mi-l rupa el oricum!

-Ar trebui sa-mi iau o bluza rosie! spun cu voce tare exact ce-mi trece acum prin cap.

-Rosie? De ce? ma intreaba Sam incrunzata.

-Pai, pe alb o sa se vada foarte tare sangele! le explic ceea ce mie mi se pare evident.

-Ce sange?! striga amandoua speriate.

-Cel care o sa curga cand Hayden imi va taia gatul! spun foarte serioasa, iar Marlene incepe sa rada.

-Neh! O sa se bucure atat de mult ca te revede incat..., si se opreste brusc cand vede ochii mariti ai lui Sam. Doar nu crezi ca...?, intreaba ea, acum ceva mai palida, stiind ca Samantha il cunoaste destul de bine pe Hayden si stie ce ii poate pielea.

-Habar nu am! recunoaste aceasta, ridicand din umeri. De cand este cu Kim, reactioneaza foarte ciudat si este... imprevizibil!

-Ca o bomba? intreb inghitind in sec si aproape ca imi vine sa ma plesnesc singura cand Sam aproba cu o inclinare din cap. La naiba! Eu am lipsit de la cursul de genisti si nu stiu cum sa dezamorsez una!

Inca suntem toate trei speriate cand in camera de camin intra Heaton si Holden, batand de forma in usa pe care au deschis-o deja. Tipic lor!

Fiecare dintre ei isi examineaza incantat iubita, apoi Heaton se incrunta.

-Ce-i cu atmosfera asta de inmormantare? intreaba facandu-l pe Holden sa chicoteasca.

-Kim, scumpo, arati... mortal! imi spune dupa ce o smotoceste putin pe Marlene.

-Adica? intreb cu ochii mijiti.

-Adica Hayden o sa *moara* cand o sa te vada! explica el izbucnind in ras. Iubito, sa-mi aduci aminte sa filmez momentul intalnirii! ii spune blondei ce rade in rand cu el si cu ceilalti doi. Nu o sa pun filmul pe internet, stai linistita, imi spune cand ma incrunta, dar o sa-l pastrez in filmoteca familiei si o sa il vizionam de cate ori vrem sa ne distrăm!

La fix! Hayden si cu mine am ajuns clovnii familiei!

-Banuiesc ca voi ati... aranjat-o asa de sexi, nu-i asa? intreaba Heaton si devine ingrijorat cand cele doua aproba mandre din cap. Daca Hayden nu moare de infarct, dupa ce o transaza pe Kim, voi sunteti urmatoarele pe lista! Apoi noi doi, ii spune lui Holden, pentru ca am permis asa ceva! Dar o sa te las pe tine primul pentru ca ai vrut sa-i iei lui Kim masurile in magazin!

-Gata! Pana aici! exclam exasperata. Nu vreau sa am atatea morti pe constiinta! Ma schimb in...
trening! si ma indrept inspre dulap.

-NU!!! striga toti patru la mine facandu-ma sa tresar sperata.

-Kim, te rugam, ramai asa! imi spune Heaton acum serios. Arati foarte bine! Iar la chef au sa fie fete
cu mult mai dezbracate decat tine!

-Nu au picioarele tale si nici ca iubiti pe Hayden, se baga si Holden ranjind, dar nu au nici doi
"cumnati" care sa vegheze asupra lor! Iar fratele meu trebuie sa devina mai putin gelos si sa aiba mai
multa incredere in tine!

-Si trimitandu-i poze deocheate si imbracandu-ma asa, crezi ca o sa-i castig increderea? intreb ironica.

-Poze deocheate?!? CE POZE?? striga acum uluit. Vreau sa le vad si eu! si primeste un cot in stomac
de la Marlene incat se apleaca gemand. Iubire, ii explica el, voiam sa le vad doar de dragul artei!

-Sa vezi ce arta iti arat eu cand o sa stropesc pe pereti cu sange! Sangele tau! Artă abstractă o sa te fac!
ii zambeste blonda amenintator si, ignorand total privirea lui ingrozita, ma ia de brat si ma trage afara
din camera.

Pe masura ce timpul trece si momentul sosirii lui Hayden de apropiere, devin tot mai agitata. Picioarele
ma dor de nu mai pot de la tocurile inalte, dar nu am curaj sa ma asez din cauza fustei blestemate de pe
mine!

De parca nu ar fi de ajuns, Marlene si Samantha ma trag din nou la dans si ne scuturam ca trei nebune,
sub atenta supraveghere a doi frati. Ne privesc atat de concentrati, incat in jurul nostru este un gol in
forma de cerc, nimeni neindraznind sa se apropie prea mult de noi.

Insa incremenesc subit cand doua brate ma cuprind si narile imi sunt invadate de un parfum
binecunoscut.

-Te distrezi, iubito? aud o soapta in ureche si inghit in sec inainte sa am curajul sa ma intorc, cu multa
precautie, cu fata spre Hayden.

-Incerca! recunosc cu glas timid si nu stiu la ce sa ma astept din partea lui.

Privirea îi aluneca pe mine, pornind de la incaltamintea care îl face să bombane din nou ceva inteligibil, apoi își strânge buzele subit când trebuie să urce prea mult peste picioare până la de fusta buclucasa, iar ochii îi se întuneca brusc când observa sutienul de pe mine și care se vede parțial.

-L-ai cumparat! constata incantat.

-Bineinteles!

-Si eu ti-am cumparat ceva! imi spune dulce si se indreapta inspre bagajele trantite la picioarele scarilor si se intoarce cu o sacosa.

Atat faptul ca nu spune nimic despre cum sunt imbracata cat si calmul lui, ma infricoseaza si mai tare si as fi preferat sa tipe sau sa maraie la mine, asa cum m-am obisnuit. Ba chiar sa ma arunce pe un umar! Ce naiba imi pregateste?!

-Ma asteptam sa te gasesc... asa! arata inspre mine. De aceea, m-am gandit sa iti aduc ceva... mai pe gustul meu! si scoate din sacosa... o chestie maronie.

-Ridica mainile! imi sopteste senzual, iar eu ascult imediat, vrajita parca de vocea lui.

Inainte sa realizez, imi trage hidosenia pe mine si ma trezesc imbracata cu un... sac! Un sac ce are taiate grosolan trei gauri, una in fundul lui si doua pe lateral, perfect potrivite pentru capul si bratele mele si care imi ajunge aproape pana in pamant!

Apoi, la fel de tacticos, mai scoate din sacosa si o bucata buna de funie pe care eu, in disperarea mea, o si vad deja legata in jurul gatului meu. Dar nu, la fel de calm, Hayden mi-o leaga in jurul taliei cu un nod temeinic, de marinar, apoi ma priveste incantat.

-Acum arati perfect! Si sper sa iti dea mancarimi!

Hohotele de ras ce rasuna in jurul meu ma fac sa ies din transa in care am cazut, dar nu pentru mult timp, caci Hayden ma smuceste in bratele lui si ma saruta flamand apoi, ranjind malefic, imi sopteste:

-Eu ma duc sa ma culc! Sunt obosit de pe drum si, din cauza unei poze bestiale, nu am inchis un ochi de... De cand am primit-o!

Ignorandu-mi privirea uluita si comentariile celor din jur, se indreapta spre scari si, luandu-si bagajul, incepe sa urce spre etaj. Pe la jumatatea scarii se opreste insa si se intoarce din nou spre mine.

-Si... Kim! Sa fiu in locul tau, m-as gandi de doua ori inainte sa topai pe cataligele pe care le ai in picioare! Daca iti rupi vreun picior, urmatoarele sase saptamani o sa le petreci in pat! *Cu mine!* Distractie placuta, iubito!

(1) Jimmy Hoffa - un cunoscut sindicalist american care a disparut in mod misterios in anul 1975. Se presupune ca ar fi fost ucis, dar ramasitele sale nu a fost gasite nici pana in ziua de azi.

Sper sa va placa si va multumesc tuturor ca cititi, comentati si votati! ♥

Imi cer scuze daca nu raspund la toate comentariile, o fac cand apuc, dar sa stiti ca le citesc pe toate si ma bucur de fiecare!

Stiu ca nu sunt prea lungi capitolele, dar daca stau mai mult pe tableta, sotul meu ori baga divort, ori imi confisca tableta, inca nu s-a hotarat... :)))

CAPITOLUL 37

Raman nemiscata privind in urma lui Hayden si tresar doar cand Heaton se apropie de mine cu un cutit.

-Acum vrei tu sa ma omori?

-Nu, raspunde incercand sa isi abtina rasul, dar niciodata nu am putut sa desfac nodurile facute de Hayden, asa ca..., si scutura cutitul urias prin fata ochilor mei.

-Si unul mai mic nu ai gasit? Ma simt de parca as fi in filmul Psycho, atacata de Norman Bates! mormai si, fara sa vreau, fac un pas in spate.

-Dar este o mare diferenta! imi raspunde ranjind. Tu nu esti goala intr-o cada, infasurata in perdeaua de dus, ci imbracata cu un sac in mijlocul unei petreceri!

Cand, in sfarsit, scap de funie si sacul este indepartat de pe mine, rasuflu usurata pentru o clipa, apoi incep sa ma scarpin. Fir-ar sa fie, stia Hayden ce stia! Materialul aspru mi-a iritat intreaga piele dezgolita!

-Nu ai de gand sa urci? ma intreaba Sam ridicand din sprancene.

Desi abia ma stapanesc sa nu o iau la fuga pe scari in sus de dorul lui, imi tugu buzele si dau din cap, incapatanata.

-Nu! Il las pe el sa vina dupa mine! Nu va dura prea mult pana apare si vreau sa ma ajutati sa i-o platesc!

Dupa nici cinci minute, in care am aranjat totul cu fetele, dansam din nou toate trei cu miscari cat mai provocatoare, eu stand cu spatele la scari.

-Vine! imi sopteste Sam printre dinti. Si e nervos! adauga incantata. Acum!

Asta era semnalul pe care il asteptam si, dupa inca vreo doua leganari lascive, imi intrerup miscarile de dans, aplecandu-ma incet pana cand simt fusta ca s-a ridicat suficient de sus incat sa ii dea palpitatii si ma prefac ca ma scarpin pe un picior, ca doar de la sacul lui am mancarimi.

La un semn discret al Samanthei, ma intorc cu fata spre el exact cand mai are un singur pas pana la mine.

-Hayden! incerc sa par surprinsa. Inca nu dormi? Te deranjeaza muzica?

Se opreste brusc si, cateva secunde, ma priveste cu ochii mijiti, nemultumit in mod evident de aplecarea mea si probabil intrebandu-se la ce se poate astepta de la mine, in timp ce eu il privesc cu un aer nevinovat.

-Iubito, imi spune aplecandu-se spre mine si in asa fel incat numai eu il pot auzi, m-am chinuit destul de dorul tau, asa ca nu te mai juca cu nervii mei! In plus, ma surprinde el, maine dimineata la ora opt, noi doi avem o intalnire cu cineva, deci hai la culcare! Vii de bunavoie sau vrei sa te iau pe sus? ranjeste spre mine.

-Nu ai curajul sa ma arunci din nou pe-un umar, cel putin nu atata timp cat port fusta asta si daca nu vrei sa vada toata lumea bikini pe care tu i-ai vazut doar in poza! incerc sa il atat si aproape ca chiui de bucurie cand face exact gestul scontat.

-Am mai trecut prin asta și m-am descurcat! zambeste ironic și duce mainile spre tivul tricoului.

Eu știu la ce să mă aștept, probabil vrea să mi-l lege din nou în talie, dar el va fi cel surprins de data asta!

Exact în acest moment, muzica se întrerupe brusc, oprita de Marlene, iar de pe telefonul Samanthaî rasuna melodia *You can leave your hat on* interpretata de Joe Cocker.

-Dacă tot te dezbraci, macar fă-o cu stil! îi șoptesc, apoi mă dau un pas înapoi, cu mainile în sân și muscându-mi buza. Fă-mi un streaptease și, dacă îmi place, vin la culcare! Dacă nu, dormi singur și în noaptea asta!

Uluirea de pe fața lui Hayden mă încanta și ridic o sprânceană în semn de întrebare. Doar melodia de pe telefonul Samanthaî se mai aude, toți cei din jur privind la noi.

-Mă provocă?! Ok, accept! Dar... o să îmi faci și tu unul, în privat! îmi șopteste la ureche. De-abia aștept să vad odată lenjeria aia!

Apoi începe să danseze pe acordurile melodiei cu mișcări ce mă surprind. Habar n-aveam că Hayden se poate mișca așa!

Soldurile îi se leagăna provocator, iar mainile ridică înnebunitor de încet de tricou, în timp ce mă privește fix în ochi și îmi zambeste seducător.

Strigate de încurajare, fluierături și aplauze rasuna în jur, dar eu nu am ochi decât pentru el și pentru dansul pe care îl face special pentru mine.

Gestul brusc cu care își scoate tricoul mă face să tresar, dar îl prind cu dexteritate atunci când, după ce îl învarte de vreo două ori deasupra capului, îl arunca spre mine și, cu un zâmbet multumit, îl strâng la piept în timp ce îi sorb din priviri bustul gol și al cărui mușchi îi joacă pe sub pielea frumos bronzată. După ce mă face niste mișcări lascive ce aproape că mă bag în boala, mainile îi coboară spre slitul blugilor pe care îl deschide lent.

Dumnezeule, doar nu vrea să se dezbrace de tot?!

Parcă înțelegându-mi teama, se apropie de mine și, după un sărut scurt, îmi șopteste la ureche:

-Mă opresc?

-Nu! ii raspund muscandu-mi buza de jos si, cu ochii in ochii lui de jad, scot din sutien bancnota pregatita special si i-o var la betelia boxerilor ce se intrezaresc. Continua!

Privirea ii coboara spre hartia varata de mine si hohoteste scurt, nevenindu-i sa creada.

-Un dolar?!? Doar atat merit?

Daca ar fi sa fiu sincera cu mine, i-as da un milion numai sa mai continue, dar trebuie sa ma razbun.

-Imi pare rau, dar n-am avut mai marunt! raspund clipind des din ochi si savurand uimirea lui. Si daca iti bagam cateva fise, cred ca ar... suna ciudat in timp ce dansezi! Acum continua, inca nu m-ai convins! si ii fac semn cu mana sa se dezbrace in continuare. Mai ai de suferit pentru ce mi-ai facut! Tu m-ai imbracat, eu... te dezbrac!

Hayden face doi pasi in spate si isi continua dansul, tragand de blugi tot mai mult in jos pe solduri si aratandu-mi o portiune mai mare din boxerii negri, facandu-ma sa inghit in sec.

-Vrei sa se dezbrace de tot? aud langa ureche vocea chinuita de ras a lui Heaton.

-Inca nu m-am hotarat! raspund fara sa-mi iau ochii de pe Hayden. Oricum, vreau sa-l mai fierb!

Zambetul lui nu mai este atat de relaxat, iar ochii lui frumosi imi dau de inteles ca si-ar dori sa il opresc. Cu o secunda inainte sa apuc sa-i spun ca ajunge, o tipa aproape ca sare pe el si ii vara hotarata o alta bancnota la chiloti. De parca asta ar fi fost un semn, mai multe fete se arunca pe el si, in scurt timp, Hayden e plin de bani!

Desi el nu isi ia privirea de pe mine nici o clipa, zambetul ii redevine increzut, dar ceea ce ma deranjeaza cel mai tare sunt pipaielile fetelor! Fiecare dintre ele il mangaie pe piept sau pe brate, unele chiar salivand intens si facandu-ma sa ma enervez.

Din doi pasi mari sunt langa el si, dand din maini si fluturand tricoul ca o nebuna ce sunt, alung fetele ce au tabarat pe el ca niste vulturi.

-Hei! Puteti privi, puteti plati, dar nu atingeti, ca va tai mainile cu satarul lui Heaton! Iar tu..., zambesc spre Hayden, te poti lasa de facultate si de afaceri! Ti-ai ratat cariera! Te bagi in trupa Chippendales si castigi bani mai multi si mai repede! Cunosc un impresar ce ti-ar gasi rapid niste contracte!

Ma trage brusc in bratele lui si sunt mai mult decat fericita ca mainile ce sunt acum pe pieptul lui sunt ale mele.

-Sa inteleg ca ti-a placut si in noaptea asta nu dorm singur?! imi sopteste senzual la ureche si promisiunea nerostita ma face sa ma infior.

-Nu cred ca o sa dormi deloc! ii raspund la fel si obtin un marait adanc.

Imi ia tricoul lui din maini si il infasoara din nou in jurul taliei mele, iar eu oftez adanc, asteptandu-ma sa ma arunce iar pe-un umar, dar ma surprinde din nou cand, de data aceasta, isi pune o mana sub genunchii mei si, ridicandu-ma la pieptul lui, o ia alene inspre scari in timp ce muzica reporneste si cheful continua fara noi.

Odata ajunsi in camera, nici nu inchide bine usa ca sunt lipita de perete si zdrobita de trupul lui in timp ce imi devoreaza gura.

-Am mancat zilele astea atata ciocolata de mi s-a aplecat! sopteste lingandu-mi buzele. De cate ori ma gandeam la tine, mai muscam dintr-o ciocolata si acum toti ma considera un nebun ahtiat dupa dulciuri! Singurul care a banuit motivul adevarat a fost tata!

Isi trage capul putin pe spate si imi priveste gura intens, apoi zambeste incantat.

-Desi tu ai tot timpul gust de ciocolata, nici una nu are gustul tau! imi spune si ma saruta din nou.

Dar il opresc cand, imbratisandu-l, mainile mele intalnesc bancnotele ce inca stau pe jumătate varate in boxerii lui. Cu gesturi scurte, incep sa le smulg pe toate si un icnet imi scapa cand gasesc una de o suta de dolari. Ce naiba?!

-O suta? exclam uimita. Si inca una?! Cine ti le-a pus? il intreb cu ochii mijiti.

-Nu stiu! raspunde Hayden razand si ridicand indiferent din umeri. Eu eram atent la tine! Acum..., ma trage de mana pana in mijlocul camerei, ce melodie vrei?

-Melodie?! repet cu ochii pe el si incercand sa ma concentrez.

-Da, iubito! Acum e randul tau sa te dezbraci! Ai vreo preferinta muzicala sau pot sa aleg eu? si isi flutura telefonul spre mine.

La naiba, de partea asta am uitat!

Dar daca el a reusit s-o faca in fata tuturor celor de jos, ma pot descurca si eu acum, dansand numai pentru el!

-Alege tu!

In cateva secunde, o melodie rasuna in camera si incep sa dansez, zambind provocator. Sunt atat de concentrata pe Hayden si pe miscarile care le fac, incat habar nu am cine canta!

Apuc sa fac doar doua, trei miscari si imi deschei un singur nasture de la maieu, ca Hayden tabara pe mine si, nerabdator din cale-afara, aproape ca smulge hainele de pe mine. Se opreste cateva clipe doar ca sa ma priveasca flamand cand raman in compleul de dantela neagra, apoi ma ridica si, incolacindu-mi picioarele in jurul lui, se indreapta spre pat.

-Da-l naibii de dans! imi sopteste pe buze, apoi coboara cu gura pe gat in jos, lasand urme umede in urma in timp ce trupul imi ia foc. Si da-o naibii si de lenjerie! adauga tragand usor cu dintii de dantela. In clipa asta te prefer goala, topindu-te in bratele mele si gemandu-mi numele in timp ce eu sunt adanc in tine...

Iar eu sunt mai mult decat doritoare si, tremurand, fac exact ce a spus....

Un nou capitol care sper sa va placa la fel de mult ca si precedentul! Nu uitati ca va astept parerile si comentariile, dar asta stiti deja! :)))

CAPITOLUL 38

-Hayden, iti suna telefonul!

Vocea imi suna lesinata, la fel cum ma simt si eu. Sunt inghesuita si storcita de pieptul lui Hayden intr-o imbratisare de urs si singurile lucruri pe care le pot misca sunt ochii si buzele. Si pe astea cu

incetinitorul, caci ochii imi sunt umflati de somn si ma ustura de parca am sare in ei, iar buzele, dupa ce ca imi sunt din nou umflate de la saruturile lui Hayden, le simt uscate si crapate de sete.

Spre disperarea mea, orice incercare de a-mi misca vreo alta parte a corpului este supusa esecului si nu obtin decat o intensificare a strangerii din jurul meu. Fata ii este ingropata in parul meu, ca de obicei si, pe langa faptul ca ma intreb cum poate respira, de data asta ma gandesc ca poate din cauza asta nu aude nici telefonul. Probabil i-a intrat parul meu in urechi!

-Stai potolita! ii aud vocea ragusita de somn, undeva pe langa urechea mea. Ai furnici in pantaloni?

-N-am pantaloni! mormai bosumflata. Iar furnicaturile pe care le simt sunt de la amorteala ce mi-a cuprins intregul corp!

Mana ii coboara incet de pe mijlocul meu, intr-o mangaiere usoara si se opreste... intre picioarele mele, prinzandu-mi feminitatea in palma.

-Da, nu ai! ofteaza usurat si apoi chicoteste cand imi aude geamatul.

-Hayden, nu pot sa ma misc!

Inainte sa realizez ca nu mi-am ales bine cuvintele, se rasuceste pe spate si ma ridica deasupra lui.

-Acum poti sa te misti cat vrei! imi spune zambind provocator si, tinandu-mi soldurile in palme, se impinge in mine.

Somnul imi sare imediat si, daca ar fi sa ma iau dupa stralucirea din ochii lui Hayden, miscarile mele l-au trezit si pe el, si nu pot decat sa ma rog ca gemetele noastre sa nu trezeasca toata casa!

Buzele imi sunt zdrobite din nou de un sarut flamand, in timp ce Hayden ma inconjoara cu bratele, lipindu-ma de el. Gura lui face magie pe pielea mea incinsa atunci cand ma saruta sau linge sau musca din loc in loc.

-Doamne, nu ma mai pot satura! imi sopteste cu patima. Cu cat am mai mult din tine, cu atat imi doresc si mai mult! Aproape ca te-as manca!

Cuvintele lui imi fac inima sa creasca de fericire si, totusi, il inteleg perfect. Acelasi sentiment il am si eu, dorindu-mi sa am din ce in ce mai mult din el! Si totusi, in timp ce sunt incantata de puterea pe care o am asupra lui, ma sperie puterea pe care o are el asupra mea.

Cand suntem amandoi satisfacuti si obositi de la atata... miscare, ma rostogoleste pe spate si se ridica deasupra mea. Privirea i se opreste pe buzele umflate si, cu un deget, le mangaie usor, cu regret si mandrie totodata, apoi urca in ochii mei si devine serios.

-N-am folosit prezervativ! sopteste si imi asteapta reactia.

Cateva clipe il privesc in tacere, incercand sa ii citesc din privire ce inseamna asta pentru el si, pentru o secunda, pare chiar multumit de situatie.

-Mai stii ziua aia in care am fost in oras vreo doua ore? il intreb ezitand.

-Cand m-ai mintit ca ai fost la cumparaturi? se incrunta usor, probabil nedumerit ca schimb subiectul.

-Da, atunci! recunosc mirata ca nu m-a crezut. Am fost... la doctor! si ochii i se maresc usor. M-am gandit ca daca am uitat o data de protectie, se mai poate intampla si... tinand cont ca ne mutam impreuna...

-Lei anticonceptionale? intreaba mirat.

-Nu! La cat sunt de zapacita in ultimul timp, as uita sa le mai iau dupa vreo doua zile! stramb eu din nas in timp ce Hayden chicoteste, probabil dandu-si seama ca el este motivul lipsei mele de concentrare. Am ales altceva. O injectie pe care trebuie sa o repet la trei luni. Cred ca si-a facut deja efectul, deci suntem protejati.

-Foarte responsabil din partea dumneavoastra, domnisoara Larsen! imi spune si, in mod ciudat, pare usor dezamagit. Deci sa ii spun tatei sa isi ia gandul de la nepoti in viitorul apropiat? adauga ranjind. Va fi distrus!

-Din partea mea, da! Dar poate are noroc cu fratii tai! si il fac sa pufneasca in ras.

-Heaton e prea serios si responsabil, iar Sam cred ca l-ar castra daca s-ar intampla! In schimb, Holden... Da, ar putea avea o surpriza din partea lui, desi cred ca l-ar omora Marlene!

Radem cateva clipe amandoi, imaginandu-ni-l pe Holden tatic, apoi rasul mi se opreste brusc.

-Hayden, te-ai intors mai repede! Nu s-a suparat Henry? intreb ingrijorata.

-Nu, iubito! Stai linistita, m-a inteles perfect, mai ales ca i-am spus motivul pentru care imi doresc sa ma intorc!

Cred ca am gura cascata si ochii cat cepele, iar respiratia mi s-a oprit.

-Doar nu i-ai aratat poza?! intreb ingrozita si simt ca iau foc.

-Ce?! Nu, Doamne fereste! Nu vreau sa moara de infarct! raspunde razand. I-am spus ca vrem sa ne mutam impreuna!

Desi m-am mai linistit putin, tot nu ma simt in largul meu.

-Si... ce a spus?

-E incantat, bineinteles! Ti-am spus ca se gandeste la nepoti!

-Hayden! Stii bine ca nici nu intra in discutie! ii spun incrunandu-ma la el.

-Stiu, iubito! si ma saruta scurt. Iti cunosc planul pe urmatoorii ani, dar n-am vrut sa il dezamagesc! Lasa-l sa spere, macar! In plus, trebuia sa gasesc un motiv pentru modul... turbat in care m-am purtat! Daca in primele doua zile i-am grabit pe toti cu speranta sa ma pot intoarce ceva mai repede, dupa ce am primit poza aia, i-am innebunit! Mi-am facut secretara sa planga si, in momentul asta, toti salariatii mei ma cred un capcaun!

-Ai facut o femeie sa planga?! exclam uluita. Ce i-ai zis?

-Aaa... sa se miste mai repede!? raspunde jenat. Avea niste pantofi cu tocuri inalte si se misca destul de incet, asa ca am rugat pe cineva sa-i cumpere o pereche de pantofi sport. Sa vezi ce viteza a prins cu aia!

Incruntatura mea ii face zambetul sa dispara si macar are bunul simt sa para rusinat.

-Mi-am cerut scuza la plecare, alaturi de un buchet de flori si o prima frumusica! Dupa privirea cu care m-a urmarit pe cand ieseam din cladire, cred ca m-a iertat!

Banuiesc ca l-ar fi iertat si numai daca ii zambea cum imi zambeste acum mie, dar nu o sa-i spun asta, ca si-o ia in cap! Sau daca se dezbraca la bustul gol si facea vreo cateva miscari ca aseara...

-Si totusi, nu ai venit cu primul avion! ii amintesc rautacioasa.

-Nu, e adevarat! zambeste enigmatic. Am avut... si altceva de rezolvat! Si asta imi aminteste ca noi doi avem o intalnire cu cineva peste... treisfert de ora! spune uitandu-se rapid la ceas.

Si eu imi amintesc, desi extrem de vag, ca a pomenit si aseara ceva despre asta, dar sacul pe care mi l-a tras apoi peste cap m-a facut sa uit imediat.

-Despre ce intalnire vorbești? E duminica dimineata si nu e nici ora opt!

-Exact! Este o surpriza si trebuie sa fim undeva la ora opt fix!

Ma saruta scurt, apoi imi plesneste una peste fund, in timp ce arata ca un copil ce pune la cale o pozna.

-Surpriza? De ce am sentimentul ca o surpriza din partea ta nu inseamna ceva bun pentru mine?

-De data aceasta, o sa-ti placa! Cel putin, asa sper! si pare brusc ingrijorat.

O jumatate de ora mai tarziu, privesc nedumerita pe geamul masinii si constat ca ne indreptam spre campus.

-Hayden, de ce mergem la facultate? Stiu! Ma duci de azi ca sa fi sigur ca nu intarzii maine dimineata la cursul lui Patrick! incerc eu sa ghicesc, dar nu obtin decat un zambet enigmatic.

Trecem insa de campus si dupa vreo zece minute, opreste in fata unui bloc inalt.

-Am ajuns! imi spune scurt si coboara, in timp ce eu raman nemiscata, uitandu-ma mirata in jur.

Dar ce ma socheaza cel mai tare este femeia superba ce se indreapta inspre el si, cu naturalete, se intinde si il saruta pe obraz, in timp ce Hayden accepta linistit sarutul.

Fara sa pot reactiona fizic, privirea mi se opreste pe femeie. Are spre treizeci de ani. Parul auriu si lung ii este prins intr-un coc perfect, iar taionul business ii scoate corpul superb in evidenta. Zambetul incantator si privirea topita pe care i-o arunca lui Hayden ma face sa marai, mai ales ca, din masina, nu pot auzi ce vorbesc.

Hayden se apropie de masina si imi deschide portiera privindu-ma nedumerit cum bomban singura.

-Iubito, ce s-a intamplat? Ti s-a blocat centura?

Privirea pe care i-o arunc, cu ochii mijiti, il face sa se incrunte si pare debusolat de furia mea, fara sa-i inteleaga motivul.

Gestul brutal cu care imi desfac centura si cobor din masina pare sa il incurce si mai mult, dar se hotaraste sa-l ignore si, luandu-ma de mana, ma trage spre blonda ce ma priveste urat.

-Patricia Carlton este agent imobiliar si am mai apelat de cateva ori pana acum la serviciile ei, mi-o prezinta iar eu inteleg tot mai putin, mai ales ca blonda ma priveste cu superioritate.

Cred si eu ca o face cand toate hainele de pe mine nu costa nici cat pantofii ei!

-Iar ea este Kim Larsen, iubita mea! ma prezinta Hayden, lipindu-ma de pieptul lui si sarutandu-ma scurt.

Privirea acida si zambetul crispat al femeii ma fac sa zambesc in sfarsit, desi nu inteleg rostul acestei intalniri matinale.

-Hayden, mai exact ce cautam noi aici? intreb banuitoare si pot doar sa sper ca nu a vrut doar sa imi prezinte vreo fosta iubita de-a lui incarnata in blonda din fata ochilor mei.

-Dupa ce m-am zbatut doua zile de dorul tau ca pestele pe uscat, apoi m-ai mai chinuit si cu poza aia, am luat hotararea ca trebuie sa fac ceva. Si am facut! Am luat legatura cu Patricia si... surpriza!

-Hayden, pentru Dumnezeu, explica-mi odata ce e cu surpriza asta, ca ma simt ca un copil tampit! marai spre el si deja sunt exasperata de atata mister.

-In mijlocul unei sedinte, mi-am dat seama ca exista internet si... Ei bine, nu am gasit nimic de inchiriat care sa-mi placa, asa ca am rugat-o pe Patricia sa caute ce mi-am dorit.

In sfarsit, incep sa am o banuiala despre ceea ce vorbeste si il intrep cu glas pierit.

-Ce-ai facut?

-Am cumparat un apartament! Si astazi ne mutam in el!

**De abia acum am terminat de scris capitolul si m-am gandit sa il postez, chiar daca e needitat.
Imi cer scuze pentru eventualele greseli si sper sa va placa!**

CAPITOLUL 39

Privirea imi fuge de la Hayden la blonda ce zambeste stramb si nu sunt sigura ca am inteles bine.

-Ai cumparat un apartament?!

-Da! raspunde simplu.

-Era vorba sa inchiriam!

-Iubito, am stat doua nopti pe net, daca tot n-am dormit din cauza ta, si nimic din ce era de inchiriat in apropiere de campus nu mi-a placut! Si nu doream sa mai astept, asa ca am sunat-o pe Patricia si i-am explicat exact ce vreau. Ramane de vazut daca iti place si tie!

-Si daca nu imi place? il privesc atenta, gandindu-ma cat e de nebun.

Cu coada ochiului, observ ca blonda da sa zica ceva si indrept doar un deget spre ea, fara sa-mi iau privirea de pe Hayden.

-Nu te-am intrebat pe tine!

Blonda ramane cu gura cascata, nevenindu-i sa creada ca o tratez asa, si isi intoarce privirea spre Hayden, asteptandu-se sa-mi spuna ceva, insa el doar isi strange buzele, incercand sa nu rada de gestul meu, in timp ce eu aproape ca ma umflu in pene cand nici nu o baga in seama.

-Kim, nu am semnat inca nimic! Contractul e pregatit, dar trebuie sa fii si tu de acord! Nu iti place, nu-i nimic! Patricia mai are vreo trei apartamente pe care ni le poate arata. Din ce mi-a trimis pe mail, mie asta mi-a placut cel mai mult! Sau te-ai razgandit? intreaba ingrijorat.

Pentru o clipa, ma tenteaza sa il necajesc putin, dar ma abtin. Am convenit ca nu vom glumi niciodata pe seama relatiei noastre sau a lucrurilor importante, deci nu o sa o fac. In plus, pare incantat ca un copil mic care este pe cale sa primeasca o noua jucarie! Oare se bucura pentru apartament sau ca ma mut cu el?!

-Nu m-am razgandit, asa ca hai sa-l vedem! ii raspund si zambeste incantat.

O urmam pe blonda ce a devenit verde la fata in urma gestului meu si care nu mai pare acum atat de sigura pe ea si ajungem la etajul trei al cladirii, unde ne oprim in fata uneia dintre cele doua usi de pe palier. Patricia descuie usa si intru cu emotie in ceea ce s-ar putea sa devina "acasa" pentru mine in foarte scurt timp.

Din holul destul de mare, intram intr-o sufragerie larga care are aproape tot peretele exterior din sticla, permitand luminii naturale sa intre in intreaga incapere. In stanga, o usa deschisa imi arata o bucatarie suficient de mare incat sa ai loc pentru orice ustensila electrocasnica descoperita pana acum si sa mai ramana spatiu si pentru amenajarea locului de luat masa. Dintr-un alt hol, trei usi dau in doua camere si o baie, iar in capatul lui, dormitorul principal, cu baie proprie.

Gandul ca acesta va fi dormitorul *nostru*, ma face sa rosesec instantaneu si privirea imi urca in ochii lui Hayden. Dupa stalucirea din ei si zambetul usor, si el se gandeste la acelasi lucru!

Apartamentul este superb! Putin cam mare pentru doar doua persoane, dar superb!

In timpul plimbarii mele, Hayden e tot in urma mea, privind mai mult la chipul meu si asteptandu-mi reactia, in loc sa priveasca in jur, asa ca incerc sa nu las nimic din trairea interioara sa razbeasca in afara.

-Deci? ma intreaba nerabdator cand ne intoarcem in sufragerie si mai arunc o privire in jurul meu.

-Este totusi ceva ce nu imi convine! ii spun si se incrunta imediat.

Isi roteste privirea in jur, incercand sa ghiceasca ce anume imi displace, apoi se intoarce nedumerit spre mine, asteptand sa-l lamuresc. Ma gandesc ca l-am chinuit destul cu raspunsul, asa ca il prind de tricou si il trag spre mine cu acelasi gest smucit pe care obisnuieste sa il faca el, incercuindu-i apoi mijlocul si lipindu-ma de el.

-Este nemobilat si tu ai spus ca ne mutam azi! ii spun muscandu-mi buza si parand dezamagita.

Ochii ii stralucesc imediat si un zambet incantat i se intinde pe fata in timp ce ma lipeste si mai mult de el.

-Iti place!

Sarutul flamand care mi-l da ma lasa din nou fara suflare si ii raspund la fel, ghemuindu-ma cat mai mult in bratele lui.

-Imi place! recunosc zambind si ne pierdem cateva clipe privind unul in ochii lui celuilalt, schimband zeci de promisiuni tacute.

-Iubito, ne mutam *astazi*! Habar nu ai ce pot sa fac atunci cand imi doresc ceva! Patricia, actele! spune scurt spre blonda de care am uitat si care sta cuminte, retrasa intr-un colt, probabil temandu-se sa nu o plesnesc daca mai deschide o data gura.

Patricia ii intinde repede o mapa cu acte, iar Hayden le semneaza rapid, fara sa citeasca prea mult ce scrie.

-Maine, la prima ora, ai banii in cont! ii spune scurt. Multumesc! Acum... cheile! intinde mana inspre ea, iar aceasta ii da doua randuri de chei, apoi se intoarce si iese din apartament insotita de privirile noastre.

Nici nu inchide usa bine in urma ei, ca Hayden ma ia pe sus si ma lipeste de cel mai apropiat perete, in timp ce il inconjur cu picioarele, si imi zdrobeste gura cu un sarut, lasandu-ma fara aer.

-Iti promit ca nu o sa regreti decizia asta nici o secunda! imi sopteste frecandu-si nasul de al meu, apoi ma pune brusc jos si, impletindu-si mana cu a mea, ma trage dupa el afara. Vino, avem ceva cumparaturi de facut ca sa ne putem muta pana deseara!

Picioarele imi intepenesc subit si il fac sa se intoarca brusc spre mine.

-Hayden, e duminica!

-Da, si?

-Chiar daca gasim un magazin de mobila deschis, nu ne-o livreaza nimeni astazi!

Ma priveste cateva secunde atat de intens, incat mi se face pielea de gaina si tremur pe interior.

-Pe ce punem pariu? zambeste smerecheste, iar eu oftez adanc.

Pariu cu el?! Mai mult ca sigur ca as pierde! In plus, imi place sa-l provoc!

-Pe nimic! ii spun cu ochii mijiti, apoi imi tugi buzele. Arata-mi ce poti, domnule Morgan!

O jumatate de ora mai tarziu, stam in fata unui magazin de mobila, dar nu intram.

-Hayden, asteptam sa vina mobila la noi? intreb nedumerita.

-Nu, iubito! Asteptam intariri!

Intariri?! Ce naiba de intariri?! Cumparam mobila, nu asediem nimic!

Raspunsul il primesc cand, cinci minute mai tarziu, opresc in parcare... doua Ferrari negre si din ele coboara fratii lui, alaturi de Marlene si Sam.

-Unde arde? intreaba Holden, tarand-o pe Marlene dupa el si nu pot sa nu ma intreb daca asa arat si eu cand Hayden goneste cu mine de mana.

Heaton, mult mai linistit si calm, ii deschide portiera Samanthei si, chiar daca o ia de mana, isi potriveste pasii dupa ai ei.

-Vrem sa cumparam mobila si avem nevoie de ajutor! le spune Hayden scurt cand sunt toti patru langa noi.

-Ati mai rupt un pat?!? exclama Holden parand ingrozit, apoi icneste scurt cand primeste un cot in coaste de la Marlene. Stiu! Aveti nevoie de noi ca sa testati patul! Ne urcam toti sase pe el si ne prefacem ca facem sex si, daca nu se rupe, il cumparati!

Vorbele lui ma ingrozesc caci, chiar daca ma voi bucura de ajutorul fetelor, cu cei trei frati intr-un magazin nu poate iesi decat circ! Asta, in cazul fericit in care nu suntem dati afara fara sa apucam sa cumparam ceva!

Hayden isi pune un brat in jurul meu si, fara sa-si ia privirea din ochii mei si aratand extrem de fericit, le da vestea.

-Kim si cu mine ne mutam impreuna!

Linistea care se lasa in jur ne face sa ne intoarcem privirea spre cei patru care se uita la noi uimiti.

-Adica..., isi revine primul Holden, tu te muti cu Kim si ea cu tine?

-Impreuna! raspund zambind in chip de scuza cand fetele ma privesc acuzator ca nu le-am spus nimic.

Atat Sam cat si Marlene ma privesc cu ochii mijiti si pot sa bag mana in foc ca ma vor toca marunt cu prima ocazie ca am ascuns asta de ele!

-I-am promis lui Kim ca ne mutam pana deseara si nu avem decat peretii apartamentului. Ma ajutati sa ma tin de promisiune? le lamureste Hayden rolul lor.

-O provocare pentru fratii Morgan! exclama Heaton incantat. La atac! si da buzna in magazin, de data asta tarand-o pe Sam dupa el.

La atac?! O, Doamne!

Dupa vreo doua ore, mai am putin si cedez impulsului de a ma ascunde intr-un dulap!

Am stabilit sa alegem intai mobila si a fost usor in ce o priveste pe cea de bucatarie si canapelele si fotoliile din sufragerie. Chiar si dulapurile din dormitoare au fost floare la ureche! Problema este ca am ajuns la paturi!

Cred ca nu exista pat in tot magazinul pe care Holden sa nu il fi probat, tragand-o de fiecare data pe Marlene langa el, drept urmare blonda nu numai ca este ciufulita si smotocita bine, dar si extrem de obosita de incercarile de a scapa de langa el! Nu conteaza ca lumea se holbeaza la noi ca la circ, exact cum m-am temut, baietii par sa se distreze minunat in timp ce noi, fetele, suntem bune pentru o reclama la patlegete! Rosii, bineinteles!

-Am o idee! striga Holden brusc, ridicandu-se in sezut din pozitia de crucifix in care era pe un pat. Va luati numai salteaua! Sau doua, si le puneti una peste alta! Asa nu mai puteti rupe nimic! Riscati un arc in fund, eventual, ranjeste spre noi, asa ca aveti grija la pozitii! Cine sta, de obicei, deasupra? intreaba curios si ridicand sugestiv din sprancene?

Ignorandu-l pe fratele glumet, ma intorc inspre Hayden ce pare la fel de nehotarat ca si mine.

-Ce fel de pat vrei tu?

Zambetul pe care mi-l arunca ma face sa ma gandesc sa fug sau sa-mi aleg dulapul! Sper ca nu vrea si el sa ne apucam de incercat paturi!

-Sunt... nehotarat! imi spune cu buzele lipite de urechea mea si rasuflarea lui fierbinte ma face sa inghit in sec. As vrea un pat mare, in care sa incapem sa facem toate nebuniile care imi trec mie acum prin cap dar, totodata, nu vreau sa te pierd prin el. Ma gandesc si la unul ingust, in care sa nu ai loc decat lipita strans de mine si in care sa nu poti fugi din bratele mele si sa vrei! Imi intelegi dilema?

Incerc sa nu-mi imaginez ce-i trece lui prin cap si incep sa cred ca propunerea lui Holden devine tot mai atractiva!

-Asta e bun? arat spre primul pat care imi vine la ochi, sperand sa scap odata din raionul asta, cu mintea intreaga daca se poate si, eventual, cu un pat cumparat.

Hayden ramane cateva clipe cu privirea pe patul respectiv si cu un zambet in coltul gurii, fara sa spuna nimic.

-Hayden?

-Il luam! raspunde tresarind, apoi ma trage brusc in brate. Fir-ar al naibii de pat! O iau razna in raionul asta! Il cumparam pe asta si, daca nu ne convine, il schimbam! zambeste cu subinteles.

Odata mobila cumparata, propun sa ne impartim in doua echipe: noi, fetele, de ocupam de cumpararea "maruntisurilor", dupa cum a spus Heaton, adica vase, perne, lenjerii de pat si altele, iar baietii, cu ochii stralucind, se indreapta spre electrocasnice.

E ora trei dupa-masa cand iesim din magazin fara sa fi spart ceva si pot sa jur ca vanzatorii rasufla usurati, ba chiar mi se pare ca am vazut vreo doua femei facandu-si cruce!

Hayden ma lipeste de masina si imi priveste concentrat gura, inghitind in sec, apoi privirea ii urca in ochii mei.

-Mai vrei sa cumperi ceva? ma intreaba cu voce ragusita.

-Cred ca am cumparat tot magazinul! raspund cu voce mica, in timp ce ochii lui de jad ma ametesc.

Sarutul dulce pe care mi-l da este exact opusul la ceea ce ma asteptam, dar imi lasa un gol in stomac si ma face sa simt ca ma topesc.

-Mai lipseste ceva! imi spune cand imi elibereaza gura. Sa iti aduci lucrurile! adauga cand il privesc intrebatoare si imi pune in mana cheile masinii lui. Mergi cu fetele la camin, sa te ajute.

-Ai incredere in mine sa iti conduc masina? intreb ironica.

-Putin imi pasa cate amenzi iei, atata timp cat te intorci intreaga acasa!

Acasa...

Cuvantul pluteste intre noi, in timp ce ne privim pierduti unul pe altul si ne zambim timid cand intelegem ce inseamna: *casa noastra!*

Sper sa va placa si va astept nerabdatoare comentariile. :))

La media il aveti pe Henry Morgan, tatal baietilor.

CAPITOLUL 40

-Inca nu-mi vine sa cred ca nu ne-ai spus nimic!

Samantha ma priveste chioras si bombane intr-una de cand am ajuns la camin, in timp ce Marlene... pur si simplu tace. Nici nu stiu de a carui reactie sa ma tem mai mult, stiu doar ca nu vreau sa fie separate pe mine!

-Fetelor, nu va separati pe mine! Nu credeam ca o sa se intample atat de... rapid! In plus, nu am spus la nimeni! incerc sa le imbunesc. Nu stiau nimic nici Heaton, nici Holden! Doar Henry a aflat de ieri..., ma scapa gura si parca am pus paie peste foc.

-Henry?! striga Sam la mine. A aflat inaintea *noastra*? Stai asa, de cat timp ati luat hotararea?

-De vreo saptamana..., sotesc luandu-mi o fata de catelus plouat si sper sa nu izbucneasca furtuna.

Insa tresar puternic cand aud o bufnitura puternica si, fara sa vreau, ma gandesc ca a si inceput sa trzneasca! Dar este doar Marlene care, pufaind sonor, imi tranteste pe jos o valiza.

-Asta e plina!

Desi ar trebui sa rad de reactia ei, pur si simplu... imi dau drumul pe pat, oftand adanc. Sunetul scos de mine le face sa ma priveasca curioase, iar asta ma exaspereaza si mai mult.

-Ok, am inteles! le spun ridicand palmele in dreptul umerilor. Sunt o prietena jalnica pentru ca nu v-am spus! Dar am avut atatea pe cap in ultimele zile si...

-Da-mi un exemplu! imi spune Samantha, privindu-ma atenta.

Pentru o clipa, imi doresc sa fi tacut. Nu sunt obisnuita sa imi destainui gandurile si temerile fata de nimeni. Am incercat de cateva ori cu Jessica si Cindy in trecut iar ele, ca de obicei, au inteles doar ce au vrut. Dar cele doua perechi de ochi albastri ce ma fixeaza acum par sincer interesate de ceea ce am de spus.

-De exemplu, la faptul ca il cunosc pe Hayden de doar doua luni si deja ma mut cu el! Si nu am uitat ce m-ai attentionat in ziua in care ne-am cunoscut! spun catre Samantha.

-Despre ce naiba vorbești? spune aceasta contrariata. Eu spun o gramada de tampenii, la care din ele te referi?

-La aia in care ma preveneai ca Hayden nu are... relatii! Doar aventuri! las vorbele sa iasa cu un oftat. Si ma tem ca totul se intampla prea repede, si ca o sa regret!

Ochii mi se umezesc instantaneu si, fara sa le pot opri, doua lacrimi mi se preling pe obraji, aratandu-mi teama.

-Kim, imi spune Sam cu voce calda, prinzandu-ma de mana, eu vorbeam despre vechiul Hayden! Cel de dinainte! Este cu totul alta persoana de cand te-a cunoscut pe tine!

-Asa-i! zice si Marlene, foarte hotarata, facandu-ne sa ne intoarcem privirile spre ea.

-Tu l-ai cunoscut doar la concertul lui Steve! ma incrununt spre ea.

-Da, dar ii stiam reputatia! ma ameteste si mai mult.

Incruntatura Samanthei o face sa amuteasca brusc.

-Mai bine taci, Marlene, ca zapacesti fata! si se intoarce spre mine. N-o baga in seama, a innebunit-o Holden intreaga zi! Cred ca si-a lasat mintile pe vreunul din paturile pe care le-au incercat astazi! Acum, de ce nu ne spui tu exact ce te framanta?

-Daca nu o sa mearga? Daca, locuind impreuna, o sa ne certam? Daca vine peste... o luna, si imi spune ca totul s-a terminat, ca a cunoscut pe altcineva? dau drumul gandurilor ce ma chinuie de cateva zile si incep sa ma plimb agitata prin camera.

Fetele ma privesc uluite cateva clipe apoi incep sa rada, facandu-ma sa ma opresc din plimbare si sa imi trag nasul intr-un mod nu tocmai potrivit.

-Tu te auzi ce spui? imi spune Sam intr-un final. Ce sa nu mearga? N-am vazut doua persoane care sa se potriveasca mai bine decat voi doi! Pana si la farsele pe care vi le faceti va potriviti la fix! Si sa va certati?! Da, o sa aveti discutii, dar probabil ca au sa fie despre pozitiile din pat!

Privirea urata pe care i-o arunc, o face sa zambeasca si sa ridice din umeri.

-Ce-i? Voi sunteti aia care rupeti paturile mai des decat rup altii ciorapii!

-Nu am rupt nici un pat! exclam indignata si cele doua zambesc superior, de parca ar sti ele mai bine.

-Kim, Hayden e nebun dupa tine din prima clipa in care te-a vazut si nu se dezlipeste de tine nici o clipa! Nu am crezut ca o sa-l vad vreodata atat de topit dupa o fata! Nu vezi ca e in stare de orice ca sa te lege cat mai mult de el?! A stat doar trei zile departe de tine si a luat-o razna! Si nici tu nu ai fost prea fericita!

-Il iubesti?

Intrebarea Marlenei, spusa pe un ton calm, ma face sa ma opresc brusc din fataiala continua si intepenesc.

De fapt, a pus degetul pe rana si asta e intrebarea pe care ar trebui sa mi-o pun!

De cate ori ma gandesc la el, inima imi bate ca nebuna si simt un gol in stomac! Fiecare atingere sau mangaiere de-a lui ma face sa tremur, facandu-ma sa-mi fie cald si frig in acelasi timp. O singura privire sau zambet de-al lui Hayden ma fac sa fiu mai fericita decat am fost vreodata si locul in care ma simt cel mai bine este in bratele lui, ghemuita ca o pisicuta, dupa cum spune el. Ador modul in care ma smuceste, felul in care ma lipeste tot timpul de el, de parca nu ar putea sa stea la mai mult de un milimetru de mine! Ii astept cu nerabdare fiecare sarut, fie el flamand sau brutal, fie dulce, iar gemetele sau maraielile de placere pe care le scoate cand ma topesc in bratele lui sunt muzica divina pentru urechile mele.

-Da, il iubesc! dau in sfarsit raspunsul cu un zambet larg pe fata, si stiu ca este adevarat.

Exact la fix si ca de obicei, de parca un al saselea simt ii spune ca vorbesc despre el, ma suna Hayden.

-Da! raspund imediat, in timp ce imi sterg cu podul palmei ochii.

-Ce s-a intamplat? De ce plangi? ma intreaba imediat si ingrijorarea din vocea lui imi aduce alte lacrimi in ochi.

-Aaa... mi-am sucit un deget! incerc sa gasesc rapid o scuza, in timp ce fetele chicotesc.

-Un deget?! si pare uluit ca pot sa plang din atata lucru. Si cum, Doamne iarta-ma, ti-ai sucit un deget impachetand lenjerie?!

-Da, mijlociul! Dar stai linistit, dupa ce il bandajez bine si opresc sangerarea, o sa mai pot face gesturi obscene cu el!

-Sangerare?! aproape ca urla la mine. Vin sa te duc la spital! spune agitat si pot sa mi-l imaginez deja fugind spre iesire.

-Hayden, am glumit! spun repede, inainte sa apuce sa-mi inchida telefonul.

Oftatul lui usurat ma face sa chicotesc si pot sa jur ca acum bombane incrunat.

-Kim, tu si sangerare, folosite in aceeasi propozitie, nu sunt o gluma buna!

Dojana din vocea lui ma face sa ma simt vinovata ca l-am speriat, dar ce era sa-i spun? "Stii, tocmai mi-am dat seama cat de mult te iubesc" nu este ceva ce sunt pregatita sa-i marturisesc! Cel putin, nu inca!

-Mai am putine de impachetat si venim si noi! incerc sa deviez subiectul si ma bucur cand imi raspunde incantat.

-De-abia astept, iubito!

La ora sase seara, cand ajungem si noi la apartament, ramanem cu gurile cascate.

Intreaga mobila este montata si pusa la locul ei, iar baietii strang ultimele ambalaje si hartii varandu-le in saci, toti trei fiind... la bustul gol si aratand bestial!

-Vai de mine! sopteste Marlene dandu-si ochii peste cap, punandu-si o mana pe inima si sprijinandu-se de zid, in timp ce eu incremenesc muscandu-mi buza si salivand abundant.

Samantha pare cea mai putin afectata, asta pana cand, cu un ranjet siret pe fata, isi scoate telefonul si se apuca de pozat.

-Astea le pun pe facebook, sa moara tipele de ciuda! spune cu satisfactie si noi pufnim in ras, in timp ce baietii abia acum ne observa.

Hayden da drumul imediat sacului din mana si, din doi pasi e langa mine, privindu-ma atent. Stiu ca se uita dupa urmele de lacrimi sau ochi rosii, asa ca ii distrag atentia aratandu-i degetul mijlociu.

-Nu mai curge sange! spun zambind, dar inghit in sec cand, cu un gest rapid, imi prinde degetul intre buze si, dupa ce isi infige dintii in el, il suge usor, facandu-mi picioarele sa se inmoaie.

Parca stiind exact cum ma simt, Hayden imi cuprinde cu un brat talia, in timp ce cealalta mana ii urca pe ceafa mea si, cu obisnuitul gest brusc, ma lipeste de el in timp ce imi musca intai buzele, apoi ma saruta.

-Credeam ca nu mai ajungi odata! imi sopteste cand ma lasa sa respir si isi sprijina fruntea de a mea. Ma duc sa-ti aduc lucrurile! Sa nu te atingi de nimic, nu vreau sa-ti mai sucesti ceva! spune apoi nerabdator, strigand dupa fratii lui.

Inainte sa iasa pe usa, sunt opriti de catre Sam, care maraie nervoasa catre Heaton, socandu-ne pe toti.

-Tu unde naiba pleci asa, dezbracat? Daca te fura vreo pipita in drum spre etajul trei si te sechestreaza in apartamentul ei? Pune ceva pe tine!

Sunt cu totul de acord cu ea si la fel si Marlene, asa ca le intindem toate trei tricourile, privindu-i incrunstate, in timp ce ei doar ranjesc spre noi si isi dau coate.

-Oricum gemenele de la etajul unu ne-au vazut deja pe cand caram mobila! spune Heaton ridicand sugestiv o spranceana si mai obtine un marait de la Sam.

-Etajul unu, zici? Inseamna ca sunt vecine de palier cu baietii care ne-au cerut numerele de telefon adineauri!

-Ce baieti? intreaba toti trei deodata, incrunzati, iar noi izbucnim in ras.

Dupa alte doua ore, apartamentul e gata aranjat, fiecare lucru pus la locul lui si hainele aranjate in dulapuri, desi habar nu am cand Hayden si le-a adus pe ale lui.

Cei patru stau tolaniti pe canapele, privind la televizorul urias la care ametesc daca ma uit, iar eu stau ghemuita in poala lui Hyden, pe un fotoliu, in timp ce el pare indiferent la tot si la toti si pare preocupat doar sa-mi ciuguleasca mie gatul si sa-mi mai fure cate un sarut din cand in cand.

-Gata! striga atat de brusc incat aproape ma sperii. Va multumim pentru ajutor, dar e timpul sa plecati!

-Cum, nu va ajutam sa incercati si patul? ranjeste Holden si se alege cu una dupa cap, apoi este impins spre iesire, Heaton avand parte de acelasi tratament.

Aproape ca ma tem sa nu le trateze si pe fete la fel, dar Hayden le da cate un pupic pe obraji apoi, mult mai bland, le indruma spre usa.

-Ne mai vedem luni dimineata! le mormaie apoi le inchide usa in nas celor patru care ne privesc ranjind.

Inima mi-o ia la galop cand se intoarce spre mine si sunt emotionata la gandul ca iar o sa se arunce pe mine, dar Hayden ma surprinde cand ma saruta doar scurt.

-Ai zis sa-ti arat ce pot! M-am tinut de promisiune si astazi ne-am mutat. De-abia astept sa-ti mai arat niste chestii pe pot sa le fac, spune zambind smechereste, dar... dupa un dus!

Si, acestea fiind zise, dispare in baie, lasandu-ma privind ametita in urma lui.

Ce naiba?!

Pana acum cinci minute era ocupat sa ma ciuguleasca iar acum, cand am ramas, in sfarsit, singuri, dispare la dus, lasandu-ma in mijlocul sufrageriei?!

Dupa zece minute in care m-am plimbat prin toata casa minunandu-ma cum de a reusit sa rezolve totul in doar cateva ore, Hayden apare imbracat doar in blugi, cu bustul gol si stergandu-si energic parul.

-E randul tau! imi spune impingandu-ma spre baie si dandu-mi una peste fund inainte sa inchida usa.

Minute intregi las apa sa curga pe mine si incerc sa-i inteleg comportamentul. Bine, a carat mobila si a transpirat, la fel ca si mine din cauza emotiilor, dar ma asteptam sa vrea sa facem dus impreuna, ca de obicei.

Inca sunt la fel de nedumerita cand ies din baie si ma imbrac intr-o pereche de pantaloni scurti si un maieu. Privirea imi cade pe o petala de trandafir aflata langa usa camerei si o deschid curioasa, neintelegand cum a aparut si raman nemiscata cand imaginea holului imi apare in ochi.

O dara de petale de trandafiri se intinde de-a lungul lui, dara pe care o urmez curioasa pana in sufrageria in pragul careia ma opresc uluita.

O masa perfect aranjata se afla in mijlocul incaperii, in timp ce doua lumanari aprinse isi arunca lumina calda in semiobscuritatea din jur. Acorduri de jazz se aud in surdina, in timp ce Hayden, acum cu tricou pe el, ma asteapta cu un trandafir rosu in mana si cu un zambet uluitor pe chip.

-Bine ai venit acasa, iubito! imi sopteste intinzandu-mi trandafirul, apoi ma saruta tandru.

Inca amutita, accept floarea si mana intinsa si ma las condusa la masa unde, in mod galant, ma ajuta sa ma asez, apoi ia loc langa mine, descoperind farfuriile.

-Sper ca iti plac pestele si legumele! spune ridicand usor din umeri si aratand spre mancarea aranjata in farfurii. Inca nu stiu o gramada de lucruri despre tine, cum ar fi mancarea preferata, dar astept cu nerabdare sa le aflu!

-Cum ai reusit sa... faci toate astea? reusesc sa il intreb cand vocea imi revine.

-Cu putin ajutor! zambeste enigmatic si gandul imi fuge imediat la fratii lui si la fete.

Chiar daca pestele nu este mancarea mea preferata, este delicios si abia acum imi dau seama ca nu am mancat nici unul dintre noi nimic toata ziua si ca sunt lihnita de foame, probabil si Hayden la fel.

-Jazz? il intreb zambind atunci cand am golit farfuriile. Nu credeam ca este genul de muzica pe care o asculti!

-Imi place orice fel de muzica, dar jazzul mi se pare cel mai potrivit pentru o cina romantica, in doi! In plus, se zice ca ajuta la digestie! imi surade in timp ce strange farfuriile. Sa nu te misti! ma atentioneaza apoi, mergand cu ele in bucatarie si intorcandu-se cu... doua felii de tort de ciocolata.

-Sa inteleg ca te-a ajutat si Claire? incep sa rad cand vad prajiturile.

-Avem un tort urias in frigider, cu complimente de la ea!

Dar Hayden nu ma lasa decat sa gust din tortul minunat, caci se ridica de pe scaun si imi intinde mana, tragandu-ma in bratele lui si incepand sa danseze usor, in timp ce acum vocea inconfundabila a lui Louis Armstrong canta *What a wonderful world*.

Privirea lui Hayden este fixata pe chipul meu si este atat de intensa incat ma infioara. Mii de fluturasi danseaza si ei in stomacul meu care, desi tocmai am mancat, pare extrem de gol si ma simt la fel de emotionata ca inaintea primului meu sarut cu el.

Ochii i se opresc pe buzele mele si verdele lor se intuneca subit atunci cand, fara sa vreau, imi musc buza. Imi aseaza o suvita de par dupa ureche, un deget coborand apoi pe obrazul meu intr-o atingere usoara si se opreste sub barbia pe care o ridica usor, facandu-ma sa il privesc in ochi.

-Imi doresc sa am cuvinte prin care sa iti pot explica ce mult inseamna pentru mine ca ai acceptat sa ne mutam impreuna! Stiu ca sunt un repezit nerabdator in tot ceea ce te priveste, dar nu ma pot abtine! M-ai cucerit din prima clipa in care ti-am intalnit privirea si, de atunci, continui sa fiu tot ametit! Recunosc ca sunt gelos si exagerat cand e vorba de tine, ca te-am luat pe sus mai mereu, atat la propriu cat si la figurat, dar imi place enorm sa o fac, asa cum stiu ca si tie iti place! Ti-am promis ca nu o sa regreti pasul facut si o sa imi tin promisiunea! Iar daca, din cand in cand, mai exagerez cu posesivitatea, inainte sa te superi pe mine sa te gandesti ca am un motiv mai mult decat intemeiat sa ma comport asa!

Cuvintele lui imi ating si sufletul si inima si, in acelasi timp, imi aduc lacrimi de fericire in ochi, in timp ce inghit in sec de emotie si ma pierd cu totul in ochii si bratele lui. Isi coboara capul spre mine chinuitor de incet apoi, cu o secunda inainte sa ma sarute tandru, imi sopteste:

-Te iubesc al naibii de mult!

In sfarsit, s-au mutat impreuna! :))) Sper ca v-a placut capitoul si va astept parerile!

La media aveti o poza cu Samantha, asa cum mi-am imaginat-o eu, sper sa va placa!

CAPITOLUL 41

HAYDEN

Primul lucru de care sunt constient atunci cand ma trezesc, chiar inainte de a-mi deschide ochii, este corpul cald al lui Kim. Doarme lipita de mine, in timp ce bratele mele o cuprind atat de strans incat ma mir ca mai respira! Nu este prima dimineata in care ma trezesc asa, dar astazi este altceva, este mai... speciala.

Niciodata nu am crezut ca voi putea sa simt ceea ce simt pentru ea si fiecare cuvant pe care i l-am spus aseara a izvorat din adancul inimii si din suflet.

Faptul ca nu mi-a spus si ea ca ma iubeste ma face sa ma incrunat si, pentru o secunda, sa fiu nelinistit. Dar doar pentru o secunda. Nu o cunosc inca atat de bine pe cat imi doresc, dar un lucru stiu cu siguranta: Kim nu face absolut nimic din ceea ce nu doreste! M-a inclus in planul ala al ei cu care m-a zapacit, iar acceptul ei de a ne muta impreuna imi spune ca ii pasa suficient de mult de mine. Deocamdata, imi este de ajuns si, asa cum i-am spus si ei, pot sa astept oricat atunci cand imi doresc ceva!

-Nu mi-ai spus de ce ai plans ieri! ii spun in timp ce conduc spre facultate, dupa un dus prelung facut impreuna si care s-a transformat si in altceva, facandu-ne aproape sa intarziem din nou la cursul lui Patrick. Si nu-mi baga iar degetul in ochi, ca nu te cred!

Stiu cu siguranta ca a plans si nici nu a negat, iar necunoasterea motivului ma racaie la suflet. In plus, fastaceala care o cuprinde si fataiala de pe scaun ma face si mai curios.

-O sa imi lipseasca fetele! ofteaza ea dar, cumva, stiu ca nu asta a fost motivul.

-Kim, locuim la zece minute de camin! In plus, aveti vreo sase ore pe zi cursuri impreuna!

-Da, dar... O sa-mi lipseasca serile in care ne cocotam toate trei in acelasi pat si mancam inghetata si... vorbeam despre toate prostiile, razand pana ne durea burta!

-Putem sa facem si noi doi chestia asta! ii spun nedumerit. Probabil ca o sa mananc inghetata mai mult de pe tine decat din cutie, dar garantat o sa te fac sa razi! Si stiu si eu o gramada de prostii! ii spun sugestiv.

-Stii chiar prea multe! si privirea ei ma face sa ma simt multumit. Dar cu tine nu pot vorbi despre baieti!

Frana pe care o pun ne face pe amandoi sa ne aplecam brusc in fata si, ignorand total claxoanele din jurul meu, o intreb incrunat:

-Vorbiti despre baieti?! Care baieti?

-Hayden, iarasi ai oprit in mijlocul drumului! Si nu mai fac inca o data pe gravida doar ca sa-ti salvez tie fundul! incepe ea sa rada.

-Iubito, nu schimba subiectul! Nu plec de aici pana nu imi spui, chiar daca ma inconjoara toata politia din Houston!

-Despre trei frati nebuni! raspunde zambind si ma prefac usurat. Si despre baieti in general!

-Cred ca sunt destul de baiat ca sa-ti raspund la intrebari! ii spun ranjind si repornesc masina. Si sunt mai mult decat dispus sa-ti satisfac orice curiozitate!

Faptul ca obrazii ii devin rozalii ma face sa ma intreb despre ce naiba or putea vorbi! Dar, in acelasi timp, stiu si ca o sa-i lipseasca fetele si o inteleg perfect.

-O sa puteti sa stati la povesti cand noi, baietii, ne vom uita la cate-un meci! si ma gandesc ca, desi prefer sa imi petrec timpul cu ea oricand in defavoarea oricarui meci, pot sa fac un efort doar ca sa o vad fericita.

-Pentru prima oara ajung la timp la cursul lui Patrick! constata uluita si as zambi daca i-as vedea in sala pe Holden sau pe fete.

-Unde naiba umbla astia trei? bomban si Kim chicoteste.

-I-ai obosit ieri mai mult decat pe mine!

In ciuda chicotelilor ei, chipul ii este palid si umbra unor cearcane i se vad sub ochi.

-Te simti bine? o intreb tragand-o in brate si privind-o mai atent.

Pielea ii este rece si broboane marunte de transpiratie ii apar pe frunte, desi nu am mai vazut-o niciodata transpirand pana acum, indiferent de ce ar fi facut sau cat de cald i-ar fi . Fara sa imi raspunda, se retrage din bratele mele si cauta cateva clipe prin geanta, apoi ofteaza.

-Kim?

-Sunt bine, Hayden! imi raspunde intr-un tarziu dar, desi imi zambeste, imi ocoleste privirea.

De data asta nu ma multumesc cu raspunsul primit insa, inainte sa insist, aparitia lui Patrick o face sa ma sarute scurt si se grabeste in sala inainte sa mai apuc sa zica ceva.

-Wow! Incepi sa te tii de promisiune! imi spune el razand. Ai adus-o pe Kim la timp! Asa va fi de acum incolo sau trebuie sa notez in calendar?

In mod normal, as rade impreuna cu el insa de data aceasta nu prea imi vine. Gandul ca e ceva in neregula cu Kim ma macina pe interior si abia astept sa termine odata cursul ca sa aflu ce anume! Iar faptul ca mai am o ora la dispozitie pana la primul meu curs nu ma ajuta deloc! O ora in care o sa imi chinui mintile cu intrebari stupide! La dracu!

Dar nu trec nici cincisprezece minute pe care le petrec pe o banca, ca de obicei in fiecare luni, gandindu-ma la Kim, ca primesc un mesaj de la Patrick, mesaj ce contine un singur cuvant: "*Kim*" si care ma face sa o iau la fuga spre sala de unde doar ce am plecat si in care dau buzna aproape rupand usa.

Kim, uda toata de transpiratie, tremurand vizibil si aproape inconstienta, sade cu greutate in scaunul ei si e mai mult in bratele lui Patrick ce pare extrem de speriat si, totodata, usurat cand ma vede.

-A spus ceva despre ciocolata! imi spune el nedumerit.

Ciocolata?! Ce naiba?!

Apoi imi amintesc subit ca mi-a spus ca sufera de hipoglicemie si ca i se face rau daca nu mananca dulce! Incerc sa-mi amintesc rapid cand am vazut-o mancand asa ceva in ultimele doua zile dar, in afara de tortul de aseara, din care nu am lasat-o sa ia decat o singura imbucatura, nu-mi vine nimic in cap.

-Cine are ceva dulce? aproape ca urlu, fara sa imi iau privirea de pe chipul ei. Ciocolata, suc, orice! si rasuflu usurat cand cineva imi intinde un baton de Snikers, al carui ambalaj il sfasii imediat. Poftim, iubito! il intind si, in ciuda faptului ca ea musca din el cu nerabdarea unui om nemancat de o saptamana, nu-mi vine deloc sa rad.

Abia acum, dupa ce a mancat ciocolata si a baut si niste suc aparut de nu stiu unde, tremurul pare sa i se fi linistit, dar paliditatea e tot acolo, asa ca o ridic in brate si ma grabesc spre masina, cu gandul sa o duc cat mai repede acasa. Kim se ghemuieste din nou la pieptul meu dar, pentru prima data, acest lucru nu ma incanta. As prefera sa tipe la mine si sa se zbata in bratele mele de o suta de ori decat sa o vad atat de slabita!

Dupa ce intru in casa si o depun pe pat, sprijinita pe perne, dau fuga la bucatarie si ma intorc rapid cu o bucata mare din tortul lui Claire. Un zambet stins ii apare pe buze cand nu ii dau ei lingurita si prefer sa o hranesc eu, dar mie mi se pare cel mai frumos zambet al ei!

Abia cand intreaga prajitura dispare din farfurie, Kim ofteaza usor si, intorcandu-se pe-o parte, adoarme instantaneu, in timp ce mie imi vine sa-mi trag singur palme. Cum naiba pot fi atat de tampit?

Stiam, doar mi-a spus ca e dependenta de ciocolata, dar nu am dat suficienta importanta! Nu am crezut nici o clipa ca poate fi ceva atat de serios si am tratat totul cu superficialitate!

In timp ce Kim doarme adanc, imi iau laptopul si incerc sa aflu tot ce pot despre aceasta boala.

Hipoglicemia usoara... greata... extremitati reci... transpiratie excesiva... tremuraturi... Toate simptomele le-am observat la Kim! Dar imi retin respiratia si sunt de-a dreptul ingrozit cand citesc mai departe si aflu ca fazele urmatoare, cea medie si severa sunt atat de periculoase!

Ma intind langa ea si pur si simplu o privesc, simtindu-ma mai neputincios decat m-am simtit vreodata! Si imi este al naibii de ciuda ca nu am fost mai atent si aproape suparat pe ea ca si-a neglijat sanatatea!

Este trecut de miezul zilei cand, in sfarsit, ma mai linistesc putin. Lui Kim i-a revenit culoarea in obraji, mainile nu ii mai sunt reci, iar tremuratul i s-a oprit de mult.

-Te-am speriat!

Pleoapele i se deschid alene, dar vocea usor ragusita e muzica divina pentru mine!

-Habar nu ai cat de tare! recunosc, zambind fericit ca si-a revenit.

-Imi pare rau! sopteste lipindu-se de mine si oftand adanc. Nu am crezut ca o sa mi se faca rau atat de tare, atat de curand... Nu am mai avut decat doua crize pana acum. De cand ma stiu am mancat dulciuri cu nemiluita! Prima oara, eram doar o copila si mama, disperata ca o sa dau in diabet sau o sa ajung obeza, mi-a interzis sa mai mananc dulciuri, spunand ca nu sunt sanatoase. Am ajuns la spital aproape in coma si atunci am aflat ca sunt... hipoglicemica. Culmea, exact opusul lucrului de care se temea mama mea! Eu am glicemia unui om normal doar dupa ce mananc vreo trei - patru ciocolate! chicoteste usor si rasuflu usurat.

-Cred ca ai fost indopata cu dulciuri dupa asta! ii spun zambind si imaginandu-mi o fetita cu codite negre si ochi albastrii ca cerul in fata unei mese pline cu prajituri.

-O, da! incepe Kim sa rada si ghemuindu-se mai bine langa mine. Parintii obisnuiti isi sfatuiau copiii sa isi manance legumele, ai mei sa nu uit de ciocolata!

-Si a doua oara? intreb curios.

-Implinisem optsprezece ani si promisem cadou Ferrari-ul. Eram atat de incantata de masina, ca nu imi venea sa ma mai dau jos de la volan! Am plecat intr-o plimbare lunga si, in mintea mea zapacita, am luat-o pe drumuri mai putin circulate pentru a putea sa ii testez viteza. Am facut pana si...

-Habar nu aveai sa ii schimbi roata! pufnesc in ras, stiind cat de greu i se schimba.

-Nici macar nu am incercat! Eram prea ocupata sa bomban si sa... injur! Cred ca am si inventat atunci vreo cateva injuraturi! Mai ales cand am descoperit ca telefonul imi era descarcat, ca eram plecata de ore bune si... nu aveam nimic dulce la mine! Un tip m-a gasit lesinata pe marginea drumului si m-a dus la spital. Nici acum nu ii stiu numele! As vrea sa ii pot multumi!

Un fior de neliniste ma trece cand ma gandesc cat noroc a avut si ca, daca nu ar fi fost acea persoana necunoscuta, nu as mai fi ajuns sa o cunosc!

-Si acum? o intreb suparat. De ce n-ai zis nimic ieri toata ziua? Sau aseara, cand nu te-am lasat sa mananci tort? Sau azi dimineata, cand te-am intrebat daca esti bine?

-Ma gandeam la cu totul altceva! zambeste dulce spre mine.

-Chiar? La ce anume? o intreb curios sa aflu ce a putut sa o faca sa uite ceva atat de important ca sanatatea ei.

Chiar daca imi da prin gand ca a avut emotii, ca s-a lasat cuprinsa de febra cumparaturilor sau ca am reusit sa o ametesc cu cina si declaratia mea de aseara, raspunsul ei ma ia prin surprindere!

-La cum sa iti spun ca si eu te iubesc! imi spune cu ochii stralucind si se intinde dupa un sarut pe care il dau mai mult decat fericit.

Nu stiu cum a iesit, am avut o zi nebuna si nu mai am rabdare sa il recitesc. Stiu ca e mai plictisitor, dar are legatura cu ceva ce se va intampla in viitor. Sper sa va placa!

Iar la media o aveti pe Marlene! :)))

CAPITOLUL 42

HOLDEN

-Marlene, mai incet, iubire, sa nu-ti sucesti vreo glezna! spun prefacandu-ma ingrijorat, desi ma distreaza al naibii de tare modul in care se chinuie sa ma traga dupa ea, cu cele vreo optzeci de kilograme ale mele.

Doamne, ce viteza are fata asta atunci vrea! Pana acum, m-am obisnuit sa o trag tot eu dupa mine si nici prin cap nu mi-a trecut ca rolurile se pot inversa!

-Iubito, Kim e bine si stiu ca Hayden are grija de ea! Mai bine ajungem cu cinci minute mai tarziu decat sa iti rupi tu piciorul! ii spun in timp ce ochii imi coboara de pe picioarele lungi pe tocurile cui.

Insa privirea furioasa pe care mi-o arunca peste umar ma face sa inghit in sec si sa imi dau seama ca nu ii arde de glume. Nu mi-ar fi ars nici mie daca Hayden nu m-ar fi asigurat ca totul este in regula cu Kim cand am vorbit la telefon acum cateva minute.

-Cinci minute?! maraie blonda la mine, cu ochii mijiti. Asa ai spus si azi dimineata si au trecut cinci ore!

-Hai, ca nu ne-a tinut cinci ore! Am mai si atipit printre ele! spun incercand sa par indignat. Si ti-a placut la fel de mult ca si mie, daca ma ma iau dupa cum ai tipat! ranjesc spre ea si sunt incantat cand o vad inrosindu-se.

Azi dimineata, dupa ce a sunat ceasul, nu mi-a fost greu sa o conving sa mai ramanem in pat inca cinci minute, dar de la un singur sarut furat, lucrurile s-au cam... incins si uite ca ne-a prins amiaza tot in in pat!

Ignorandu-i bombanelile, conduc cat pot de repede si ajung sa bomban eu cand deschide usa masinii inainte sa opresc.

-Voi, fetele, vreti neaparat sa ajungem azi si pe la spital!

Odata usa apartamentului deschisa, Marlene se strecoara pe langa Hayden si fuge mancand pamantul pana in dormitor, unde imi inchide usa in fata, dandu-mi clar de inteles ca nu sunt dorit.

-Felicitari! spun intorcandu-ma spre Hayden si ranjind. Ce face tanara viitoare mamica?

-Poftim?! ma intreaba acesta uluit.

-Kim! Iti mai amintesti de ea? Bruneta din dormitorul tau! Cea pentru care te-am ajutat aseara sa pregatesti cina romantica, fugind cu mancarea pe scari, ca sa sarbatoriti faptul ca v-ati mutat impreuna! ii amintesc de cat de emotionat era nu cu mult timp in urma.

-Kim nu este insarcinata! imi spune incrunat, dar pot sa-i simt o mica ezitare in voce, fapt ce ma face sa ridic o spranceana spre el.

-Esti sigur? Eu auzisem de niste tremuraturi, transpiratii, greturi... As fi venit cu niste baloane cu dedicatii, dar... ne-ai dat jos din pat si taifunul blond ce a trecut pe langa tine aproape ca m-a adus pe sus!

-Are probleme cu glicemia! imi explica el ca unui prost si glumele imi dispar de pe buze cand imi amintesc de intalnirea din prima zi cu ea din magazin si de cosul plin de ciocolata.

-Hipoglicemica! exclam si ii povestesc despre intalnirea respectiva si lui Hayden. Dar acum e bine, nu?

-Da! ofteaza el, trecandu-si mana nervos prin par, dupa ce am indopat-o cu tort! De acum incolo, o sa am grija sa aiba cel putin cinci ciocolate in poseta!

Lasandu-ma comod intr-un fotoliu, imi privesc atent cateva clipe fratele mai mare si nu ma pot abtine sa nu zambesc. Nu as fi crezut sa-l vad vreodata asa de topit dupa vreo fata! Bine, Kim e nemaipomenita si mi-a placut si mie de ea, la fel ca si lui Heaton, dar ce am simtit noi a fost nimic pe langa ceea ce simte Hayden! In plus, se potrivesc perfect! Si ii sunt dator vandut lui Kim pentru "lipeala" pe care mi-a facut-o cu Marlene!

-O iubesti! trag concluzia cu voce tare si obtin un zambet de zile mari de la fratele ce mai tot timpul era serios si incrunat.

-Da! recunoaste imediat, surprinzandu-ma.

-I-ai spus?

-Aseara!

-Si ea?

-Si ea!

Clipesc de cateva ori si ma gandesc ca am pierdut firul conversatiei.

-Si ea... ce? Hayden, vorbeste cu subiect si predicat, ca m-ai pierdut!

-Mi-a spus si ea ca ma iubeste!

Cateva secunde, il privesc cu ochii mariti .

-Da' repede va miscati! Si va mai mirati ca lumea vorbeste de copii! si strambatura lui ma face sa rad. Socoteste toata treaba asta ca pe un antrenament pentru cand chiar se va intampla! si hohotesc si mai tare cand il vad palind.

Suntem intrerupti cand pe usa dau navala Heaton si cu Sam, aceasta din urma urmand exact acelasi comportament si traseu ca si Marlene, adica direct spre dormitor!

-Astea doua parca ar fi surori! exclam si, impreuna cu Hayden, pufnim in ras, in timp ce Heaton ne priveste nedumerit.

-Despre ce naiba vorbiti?

-Eh, chestiile obisnuite... Stii tu... despre sarcini, greturi si copii! spun degajat si sunt incantat cand il vad uluit.

-Kim e insarcinata? il intreaba pe Hayden, apoi se intoarce spre mine. O sa fim unchi?

-Nu sunt! rasuna strigatul lui Kim si ne intoarcem toti trei surprinsi catre fetele care s-au strecurat langa noi si ne privesc incrunstate.

-Inca! indraznesc sa adaug si apoi inghit in sec cand ochii Marlenei aproape ca ma taie felii.

Kim se aseaza in poala lui Hayden si se ghemuieste tacticoasa in bratele lui, iar acesta o strange cat mai aproape de el, facandu-ma sa zambesc. Doamne, astia doi sunt lesinati unul dupa altul!

-Si apoi, imi arunca bruneta o privire ce ma face sa intru in alerta, de ce toata lumea se gandeste ca *doar* eu as putea fi gravida?! Hayden si cu mine nu suntem singurii prestatori de activitati producatoare de copii!

Ochii imi fug imediat la Marlene care e asezata langa mine si zambetul imi fug de pe buze cand o vad bombanind.

-Sa nu-mi spui ca si tu ai greturi! ma prefac speriat si obtin un marait. Si, Sam, tu cum te simti?

De data aceasta, maraitul il primesc din partea lui Heaton, care o trage pe Sam mai aproape de el.

Daca reactiile lui Hayden nu m-au mirat si nici nu ma mira, Heaton si Sam sunt o surpriza! Frumoasa, dar totusi surpriza! Cine s-ar fi gandit ca astia doi vor fi impreuna?! Corect: nimeni! Cu exceptia lui Kim!

Privirea mi se intoarce spre ea si o gasesc susotind cu Hayden. Sunt amandoi seriosi, dar... Au ceva al lor, o legatura care nu a existat pana acum. Sa fie mutatul impreuna?!

-Oare mai sunt apartamente de vanzare sau inchiriat in blocul asta? ma trezesc vorbind si toata lumea isi intoarce privirile spre mine, amutind, iar Marlene se retrage usor de langa mine. Ramai unde esti, iubito, ca si tu esti prinsa in planul meu!

Ochii i se maresc o clipa si isi tine rasuflarea, dar apoi ma priveste incrunzata.

-Eu nu ma mut cu tine!

-Ba o sa te muti! spun sigur pe mine. M-am plictisit sa o tot sperii pe veverita care ti-e colega de camera ca sa o fac sa plece si, daca mai continui asa, o sa depuna plangere impotriva mea pentru hartuire! Si asa, cred ca imprastie povesti de groaza despre mine prin campus! In plus, uita-te la astia doi, arat spre Hayden si Kim, nu vezi ce draguti sunt?! Noi de ce sa nu fim?

Ochii albastri ai Marlenei sunt fixati pe mine si primul meu gand e s-o sarut.

-Vorbesc si eu o data serios si nu ma crede nimeni! ma prefac ofensat cand nimeni nu spune nimic.

-Sun-o pe Patricia! ii spune Heaton lui Hayden, mai hotarat decat l-am vazut vreodata.

De data asta si eu fac parte dintre cei socati!

-Stai putin! reusesc sa strig cand imi revin. Si voi....??

-Oh, nu! se ratoieste acum Sam. Nici eu nu ma mut cu tine! spune ea vehement, uitandu-se la mine acuzator ca i-am dat cuiva idei si ma pufeste rasul.

-Scumpo, nici eu nu vreau sa ma mut cu tine! ranjesc spre ea. Dar fratele meu se pare ca doreste asta!

In timpul asta, profitand de neatentia mea, Marlene se ridica si da sa o intinda inspre usa. In ultima clipa, reusesc sa o prind de mana si o trag in poala mea.

-De ce sa nu vrei sa te muti cu mine? Frumos sunt, destept... sa zicem, glumet... prea mult! Nu te poti plictisi cu mine! In plus, vom fi cu totii aproape si totusi separat! Voi, fetele, puteti sa va faceti... chestiile de fete, fara sa va mai plangeti ca nu aveti destul timp impreuna, iar noi... ca si pana acum, chestiile de baieti!

Chiar daca tonul meu mai are o tenta de gluma in el, sunt chiar serios! Nu m-am gandit sa ma mut cu Marlene pana cu cateva minute in urma, dar sa-l vad pe Hayden atat de multumit si fericit, m-a facut... gelos! Nu pe el, ci pe linistea pe care o are, alaturi de Kim.

Marlene se uita cateva clipe la mine si ochii ei frumosi ma ametesc! Cum naiba nu m-am gandit pana acum?! Asta pare planul perfect! Atata doar ca... ea nu pare incantata, iar asta ma face sa ma incrun.

-Iubito, sunt cat se poate de serios! Stiu ca ar fi trebuit sa discutam problema asta doar noi doi, dar ma stii! Asta sunt eu, nu fac nimic conventional! Daca as fi un tip obisnuit, te-ai plictisi, asa ca... de ce sa nu ai propriul clown? Mutatul cu mine o sa fie o distractie continua! In plus, ne va fi usor la cumparatul mobilei! La cate paturi am incercat ieri, stiu exact pe care il vreau!

Marlene sta teapana in poala mea si, pentru prima data, nu pot descifra nimic pe chipul ei. Si, Doamne, cat de mult as vrea s-o fac, sa stiu ce gandeste in clipa asta!

-Mai stiti ce m-a intrebat ieri Marlene?

Toti ne intoarcem inspre Kim, care are un zambet enigmatic pe buze. Eu nu inteleg nimic, dar se pare ca amandoua blondele stiu exact la ce face referire, caci se inrolesc brusc.

-Da! raspund amandoua simultan.

-La asta ar trebui sa va ganditi si voi! continua bruneta, zambind incurajator.

Cateva momente, in incapere este tacere deplina, timp in care astept cu nerabdare raspunsul lui Marlene, iar Heaton pe al Samanthei. El il primeste imediat, concretizat printr-un sarut fierbinte pe care il da blonda, in timp ce eu fierb in suc propriu. As mai spune multe, dar stiu ca este un moment in care trebuie sa tac si sa las gluma deoparte.

-Cu o conditie! spune intr-un tarziu si aratandu-mi un deget.

-Orice, iubito! accept imediat.

-Numai daca ne mutam in blocul asta!

-La naiba! Il cumparam pe tot, daca asta te face multumita! si o sarut fericit.

Si aveti si un capitol din perspectiva lui Holden :)))

CAPITOLUL 43

KIM

Daca am crezut ca Hayden a fost inebunit cu mutatul nostru impreuna, m-am inselat amarnic!

Odata ce Samantha si Marlene au acceptat sa se mute cu ei, Heaton si Holden au luat-o razna de tot! Patricia a fost sunata si amenintata si si-a facut aparitia la noi intr-o jumatate de ora, speriata de-a binelea.

Nici nu a pus bine piciorul in sufrageria noastra ca cei doi smuciti au sarit pe ea.

-Vrem sa cumparam inca doua apartamente in acest bloc! ii spune Heaton hotarat, in timp ce o ia de brat si o aseaza aproape cu forta intr-un fotoliu.

-Inca doua?!

Blonda pare socata si priveste disperata inspre mine si Hyden, parca cerandu-ne ajutorul.

-Nu stiu daca mai sunt si alte apartamente de vanzare aici! spune cu voce mica.

-Nu ma intereseaza pe cine trebuie sa suni sau sa vrajesti, dar nu pleci de aici pana nu rezolvi problema, chiar de va trebui sa bati din usa in usa si sa convingi doi locatari sa vanda! ii spune la fel de hotarat si Holden si aproape ca mi se face mila de Patricia.

Oftand adanc si constienta ca nu are nici-o scapare, femeia isi scoate telefonul si agenda si, sub atenta supraveghere a celor doi frati, incepe sa dea telefoane.

Chicotind si el, Hayden ma trage dupa el in bucatarie si ma aseaza pe blatul dulapului apoi, strecurandu-se intre picioarele mele, ma saruta flamand.

-De-ar rezolva odata problema si sa plece toti! imi sopteste pe buze, gemand. Cum te simti?

Ingrijorarea din vocea lui ma exaspereaza si ma face sa ma incrunť.

-Ma simť bine! Sper ca nu o sa ma innebunesti acum tot timpul cu asta! ii reprosez. O sa am grija de acum incolo si o sa-mi mananc zilnic portia de dulciuri si nu vreau sa ma tratezi ca pe o persoana bolnava!

-Sa inteleg ca iti este dor de smuciturile mele? ma intreaba ranjind.

-Vreau sa te porti ca si pana acum! recunosc zambind si trebuie sa admit ca mi-e dor de smuciturile lui.

Parca stiind exact la ce ma gandesc, Hayden ma prinde de solduri si ma lipeste de el, zambind incantat cand imi aude scancetul de surpriza. Apoi dupa un nou sarut care ma face sa ma topesc cu totul si sa imi tremure genunchii, scoate din frigider o alta bucata de tort si incepe sa ma hraneasca tacticos.

-Nu mai pot! oftez intr-un tarziu si refuz sa mai deschid gura cand Hayden intinde din nou lingurita.

-Dormitorul nostru se incuie? intreaba preocupat.

Ce? Ce legatura are tortul cu dormitorul nostru si... incuiatul lui?

-Nu stiu! recunosc. De ce?

Ochii ii stralucesc si imi musca buza tacticos, apoi ma saruta marunt pe toata fata, coborand pe gat.

-Nu stiu cat va mai dura toata povestea asta, imi spune cu buzele lipite de pielea mea, dar nu au sa plece pana Patricia nu va rezolva problema. Si ma gandeam... noi doi... in dormitor... incuiati...

Banuiesc si eu la ce se gandeste, dar este intrerupt de telefonul meu, pe care mi-l scoate din buzunarul de la spate al blugilor dupa cateva pipaieli voit nereusite.

Starea de spirit i se modifica imediat si ii inteleg incrunťarea doar cand vad apelantul: Mike! Hayden se retrage un pas in spate, dorind sa plece cat timp vorbesc eu la telefon, dar reusesc sa il prind de mana si sa il trag inapoi.

-Ramai unde esti! ii spun serioasa si abia apoi raspund.

Mike m-a mai sunat de doua ori de cand a fost in Houston. A primit neasteptat de bine vestea ca Hayden si cu mine suntem impreuna, dar probabil se astepta la asta, asa ca nu am auzit niciun repros. A doua oara, a fost o convorbire de doar doua minute, o convorbire tipica intre doi prieteni, in care ne-am intrebat reciproc ce mai facem si atat.

-Am nevoie de o favoare! ii aud vocea calma si imi fixez privirea in ochii lui Hayden.

Stiu ca e deranjat de faptul ca Mike m-a sunat, probabil se intreaba de cate ori a mai facut-o pana acum, iar nervul care ii joaca pe maxilar imi arata ca e chiar nervos.

-Ce favoare? intreb activand difuzorul telefonului si neluandu-mi ochii de pe Hayden.

-Am un prieten caruia i s-a oferit un rol si are nevoie de impresar. Stiu ca nu mai iei clienti noi, dar... chiar merita!

-Vorbeste cu mama! ii raspund si ma bucur ca il vad pe Hayden ceva mai destins acum.

-Joanne e plecata inca doua saptamani, iar Dean trebuie sa semneze pana la sfarsitul acestei saptamani. Stiu ca poti sa-i obtii un comision bun si o sa ai grija sa aiba un contract beton!

Ideea de a ma intoarce acasa pentru cateva zile chiar imi surade si ii cer parerea lui Hayden din priviri.

-Putem pleca poimaine seara si ne intoarcem... duminica! imi raspunde zambind, stiind la ce m-am gandit.

-Veniti impreuna? intreaba Mike auzindu-i vocea si nu pare deloc incantat.

-Da! Sa fie la mine la birou joi dimineata, la ora opt. Vreau sa-i vad portofoliul, ceva filmari daca are, inclusiv negativele. Si Mike..., daca nu-mi place, nu-l iau, indiferent de ce spui tu!

Odata convorbirea incheiata, imi inchid telefonul de tot si, prinzandu-l de tricou pe Hayden, il trag din nou intre picioarele mele.

-Unde ramasesem?

-La o excursie pe care noi doi o sa o facem in LA, spune zambind, apoi cu o secunda inainte sa ma sarute, adauga, si... la dormitorul nostru!

-Deranjez?

Maraitul lui Hayden rasuna in bucatarie, la fel si oftatul meu, cand Holden apare la un pas de noi, cu un ranjet pe fata. Stie foarte bine ca deranjeaza, dar se distreaza pe seama noastra!

-Am vrut sa va spun ca Patricia a rezolvat si vom fi vecini! ne spune incantat.

Nu apuc insa sa il felicite, ca Hayden il prinde de-un umar si il impinge in sufragerie, aproape fumegand de nervi.

-Pana aici! Am vrut sa fiu singur cu Kim si, de cand ne-am mutat, sunteti tot aici! Ati rezolvat problema? Inchideti usa pe dinafara!

Acestea fiind zise, ma arunca pe un umar si se indreapta cu pasi mari spre dormitor, ignorand cu desavarsire orice comentariu din partea fratilor lui sau al fetelor, in timp ce eu le fac un semn chinuit din mana. O data ce usa dormitorului e incuiata cu cheia care se pare ca exista, iar eu aruncata pe pat, se apleaca asupra mea si chicoteste:

-O sa le-o platim cu varf si indesat! Cand le va fi lumea mai draga, vom merge la cerut cate-o cana de zahar sau un pix, ceva, si nu vom mai pleca pana nu se milogesc de noi s-o facem!

Zambetul ne dispare la amandoi atunci cand mana lui Hayden se strecoara pe sub maieul meu si mangaierile lui usoare ma fac sa ma infior, in timp ce imi tin respiratia.

-Exact la fel ai reactionat in seara in care te-am privit dormind! sopteste usor, privindu-ma fierbinte.

Imi amintesc si acum mangaierea lui pe spatele meu si faptul ca a simtit imediat ce efect are asupra mea. Exact ca si acum! Dar daca atunci nici nu putea fi vorba de ceva mai mult intre noi, acum... totul e posibil!

-Si ai de gand sa ma mai privesti vrei trei ore dormind?

-Oh, o sa te privesc dormind, dar dupa..., imi spune cu glas ragusit, coborandu-si gura pe pielea mea incinsa.

-Dupa? intreb si un geamat imi scapa de pe buze.

-Cu siguranta, dupa....

-Fetelor, am nevoie de ajutorul vostru! le spun Marlenei si lui Sam imediat ce intra in apartament.

Baietii sunt plecati la sala, iar eu... am decretat stare de urgenta!

-Vreau sa ii fac o surpriza lui Hayden! Care din voi stiti sa gatiti? intreb plina de speranta, iar cele doua ma privesc ca pe o nebuna scapata de la ospiciu.

-Doamne, cat te iubeste baiatul asta! exclama Sam uluita.

-Nu-i asa? spun incantata, apoi ma incrunta. De ce spui asta?

-Pai... te lasa sa faci experimente pe el!

-Ce experimente?! Vreau doar sa fac o friptura la cuptor! Aseara vorbeam despre mancarurile preferate si am aflat ca asta ii place cel mai mult: friptura la cuptor! Iar voi o sa ma ajutati sa gatesc pentru prima oara!

Stralucita idee mi-a venit tot aseara, cand am aflat ca baietii merg astazi la sala pe care, cica din cauza noastra, nu au mai vizitat-o in ultimul timp.

-Iar tu nu il iubesti deloc! adauga Marlene, alungandu-mi tot entuziasmul.

-Ba il iubesc! exclam indignata.

-Daca l-ai iubi cu adevarat, nu ti-ai dori sa il omori! continua Marlene, foarte sigura pe ea. Caci asta va fi rezultatul! Nici una dintre noi nu stim sa gatim! imi explica ea. Imi imaginez deja ziaarele de maine: "Marele Hayden Morgan a fost ucis de catre iubita lui cu... o bucata de friptura!"

Desi cele doua blonde se prapadesc de ras, mie imi vine sa plang! Chiar imi doresc sa-i fac o surpriza lui Hayden!

-Multumesc pentru... nimic! le spun bosumflata si ma indrept spre dormitor, cu cele doua dupa mine speriate ca m-am suparat. O sa caut pe internet o reteta. Ce poate fi atat de greu?

Odata laptopul asezat pe bufet pe post de carte de bucate, privim de la ecran la bucata de carne.

-Se pune carnea în tava..., citește Marlene cu voce tare. Ai tava macar?

-Are, eu i-am bagat-o în cos! striga bucuroasa Sam și începe să caute prin dulapuri. Am găsit-o! striga victorioasa când tava apare ca prin minune. Zi mai departe!

-Se sareaza, se pipereaza și se pune apa și ulei. Se lasa la cuptor la foc mic, întorcându-se din când în când de pe o parte pe alta.

-Cata sare și cat piper? întreb descumpanita.

-Dupa gust, așa scrie aici!

-Gustul cui? Al meu sau al lui? Lasa-o balta, nici după gustul meu nu știu cât să pun! La dracu'! Mai bine mai putina, își pune el dacă îi mai trebuie, nu?

Dupa o jumătate de ora, stam toate trei aplecate și privim pe geamul cuptorului. Am pus apa și ulei tot după ureche și acum asteptam.

-Credeti ca dacă o privim se face mai repede? întreaba Sam ironica. Pe mine începe deja să mă doara spatele! Și, dacă ne luam după rețeta, mai avem de privit vreo ora, cel puțin!

-Și ce propui? întreb curioasa, fara să-mi iau privirea de pe cuptor.

-Sa ne uitam la un film! Ceva de groaza! exclama Marlene. Venim din când în când și întoarcem friptura, iar timpul o să treacă mult mai repede!

Deși nu sunt încântată de idei, le urmez pe cele două în sufragerie și stramb din nas când Sam alege filmul *Final Destination*, mai ales că urmează să zbor maine vreo opt ore cu avionul!

Cu toate că l-am mai văzut toate trei, acțiunea filmului ne acaparează și ne distrăm tipând atunci când, pe rând, protagoniștii au parte de morți groaznice și în chinuri.

-Miroase a ars! spune Samantha într-o doara când filmul este pe sfârșite și doar atunci ne amintim de carnea din cuptor.

Când deschidem ușa bucătăriei, un fum înecăcios se rostogolește înspre noi și e atât de dens încât abia disting lucrurile din bucătărie!

-Deschide geamul! strig catre una din fete si habar nu am care din ele este, caci ochii imi lacrimeaza puternic si tusim puternic toate trei.

Abia reusesc sa gasesc cuptorul si, cu greutate, sa scot tava in care troneaza... o chestie facuta scrum!

-La naiba, s-a dus surpriza lui Hayden! reusesc sa spun cu ciuda si toate trei incepem sa urlam ca din gura de sarpe, probabil inca sub influenta filmului vazut, cand usa bucatariei se da de perete si trei siluete uriase ni se alatura in fum.

-Kim!

Tipatul lui Hayden ma sperie si mai mult si, in timp ce in jurul meu izbucnesc hohote de ras, eu ma apuc sa plang in hohote.

-Esti bine? ma intreaba ingrijorat, strangandu-ma la piept, in timp ce Heaton si Holden incep sa injure cand isi descopera si ei iubitele prin fumul dens.

Dupa un timp in care fumul a iesit, relativ, stam toate trei insirate pe canapeaua din sufragerie, in timp ce trei baieti furiosi se uita la noi de sus.

-Ce naiba ati incercat sa faceti? Sa dati foc la intregul bloc? striga Heaton.

-Am vrut sa gatim! raspunde Sam cu glas micut.

Auzind de gatit, Hayden isi mijeste ochii la mine si un inceput de zambet ii apare in coltul buzelor. Oare a ghicit ce am vrut sa fac?!

-Sa gatiti?! e randul lui Holden sa comenteze. De ce sa gatiti? N-ati avut bani sa comandati o amarata de pizza?

-Am vrut sa fac friptura la cuptor! recunosc eu, in sfarsit.

Hayden se lasa pe vine in fata mea si ma priveste uluit cateva clipe, apoi imi sterge obrazul probabil innegrit de fum si asortat cu dare de lacrimi.

-Kim, nu vreau sa gatesti pentru mine, nici sa speli sau sa faci curat! Vom manca la restaurant sau vom comanda acasa ca aseara, si o sa angajam pe cineva pentru curatenie!

-Am vrut sa-ti fac o surpriza!

Hayden se ridica in picioare si, cu gestul lui caracteristic, ma trage in bratele lui razand, apoi imi sopteste chiar inainte sa ma sarute:

-Stai linistita, iubito, tocmai mi-ai facut!

CAPITOLUL 44

HAYDEN

-Stai linistita, iubito! Pana ne intoarcem din Los Angeles, mirosul de fum va disparea! incerc sa o linistesc a nu stiu cata oara pe Kim.

Mai avem putin si ne imbarcam in avionul pentru LA si, desi a trecut o zi de la tentativa de gatit a lui Kim, ea inca isi mai face reprosurile. Habar nu are ca gestul ei m-a emotionat la fel de mult ca si cum m-ar fi asteptat cu cea mai delicioasa friptura! Pentru mine, e suficient ca s-a *gandit* macar sa gateasca mancarea mea preferata, nu conteaza daca a esuat sau a reusit, si intentia ei a fost intr-adevar o surpriza!

Cafeaua din fata mea capata brusc un gust amar cand la masa de langa noi se aseaza patru tipi care isi fixeaza privirea pe Kim, in timp ce aceasta e tot bosumflata si nu observa nimic in jur. Perfect, daca avionul ala nu decoleaza mai repede, o sa fim amandoi bosumflati!

Cand o voce ne anunta, in sfarsit, sa ne indreptam spre poarta, o trag pe Kim cat mai aproape si o sarut, incercand sa-i aduc buna dispozitie si sunt incantat cand reusesc sa-i aduc un zambet pe buze. In plus, cei patru sunt siguri acum ca sunt iubitul, nu fratele ei!

Privirea mea o masoara, pentru a nu stiu cata oara, si nu pot sa-i gasesc nici un cusur. Tricoul rosu e mai mult decat simplu, dar ii scoate perfect pieptul in evidenta, iar blugii... Da, blugii sunt prea stramti, asta e!

-Trebuia sa te imbraci in trening! bomban in timp ce o trag dupa mine si ma opresc cand o aud chicotind.

-De ce?

-Ca sa fii mai... comoda! gasesc repede o scuza.

-Ihm! Mai comoda, zici? Si tot din acelasi motiv ma tragi iar dupa tine de nu o sa mai am putere sa urc in avion?

Ochii ei albastri ma privesc intrebatori, in timp ce pe buze are un zambet usor ironic.

-Nu, ma grabesc doar ca sa nu pierdem avionul! spun ridicand din umeri.

-Hayden, nu poti sa ma arunci pe un umar si sa fugi sa ma ascunzi de cate ori se uita cineva la mine!

-De ce nu? o intreb, mirat ca si-a dat seama de ce ma port ca un tampit.

-Fiindca eu nu pot sa fac acelasi lucru cu tine! imi spune scurt. Stewardesele alea doua, si imi arata din cap spre doua tipe aflate in stanga mea, te sorb din priviri de cand am intrat pe aeroport, dar eu ma port civilizatat, chiar daca imi vine sa le smulg parul din cap! In plus, in LA o sa ne intalnim cu o gramada de prieteni de-ai mei si nu vreau sa-l invinetesti pe nici unul dintre ei!

-Suntem doi prosti gelosi! recunosc, desi sunt mai mult decat incantat ca si ea e geloasa.

-Dar nu ai de ce sa fii! imi spune zambind dulce. Pe tine te iubesc si nu ma intereseaza nimeni altcineva!

O smucesc in bratele mele si sunetul ala al ei, ceva intre surprindere si incantare, pe care il ador, ii scapa de pe buze.

-Si eu te iubesc si nu ma intereseaza nimeni altcineva, ii soptesc cu gura lipita de a ei, dar tie tot iti vine sa le paruiesti pe alea doua, asa ca poate ma intelegi! Si iti promit ca nu-ti bat nici un prieten! adaug zambind dupa ce o sarut temeinic.

"Cu exceptia lui Mike, daca se apropie prea mult!" adaug in gand, dar nu cred ca ar fi indicat sa o spun si cu voce tare!

Dupa vreo doua ore, Kim reuseste sa adoarma cu capul pe umarul meu si o strang multumit cat mai aproape. Mai avem vreo sase ore de zbor si sunt incantat sa mi le petrec asa, cu ea lipita de mine si

privind-o. Am mai privit-o dormind si nu ma satur sa o fac! De fapt, nu ma satur sa o privesc niciodata! Punct!

Este aproape dimineata cand ajungem in Los Angeles si ma incrunat cand Kim incepe sa tremure. Cu toate ca e sfarsitul lunii noiembrie, vremea e destul de calduroasa, afara fiind vreo douazeci de grade, cu cateva grade mai cald decat in Houston, deci nu ar avea motiv sa tremure de frig!

-Ti-e frig? o intreb desi intrebarea pe care as dori sa o pun este daca ii este rau, dar ma abtin de teama sa nu-mi spuna ca exagerez din nou.

-Putin! spune cu jumatate de voce si incrunatandu-se, apoi ghemuindu-se mai bine langa mine pe bancheta taxiului.

Fara sa comentez, sau sa ii spun ca este din nou palida, ii scot din poseta una din ciocolatele de care am grija acum sa nu ii mai lipseasca, si i-o intind tacut. Kim o ia dupa ce ma priveste cateva secunde si imi dau seama ca gestul meu i-a spus, fara sa vreau, exact ce gandesc, dar nu zice nimic in timp ce mananca cateva bucati de ciocolata.

Atentia imi este atrasa acum de faptul ca taxiul opreste in fata unei porti uriase si un portar se apropie de noi. Zambeste larg cand o zareste pe Kim, apoi ne deschide poarta apasand pe un buton, permitand taxiului sa intre pe o proprietate uriasa, plina de pomi si flori, tipice zonei, aratand ca un parc imens.

-Portar? o intreb mirat, iar ea da usor din umeri.

Privirea mi se opreste acum pe cladirea imensa, in forma de "U" si cu patru nivele, in fata careia a oprit taxiul.

-Asta e casa sau hotel? nu ma pot abtine sa intreb dupa ce coboram si imi arunc privirea in jur.

-Doar aripa din centru o folosim, imi explica Kim si pare oarecum jenata. In cea din stanga locuiesc cateva familii care lucreaza aici, cum ar fi cei doi gradinari si sotile lor care se ocupa de menaj, bucatareasa, soferul... Iar cea din dreapta este pentru clientii care, nu o data, raman o noapte sau doua si doresc intimitate, sau pentru musafiri.

Portar, sofer, gradinari, bucatareasa... Mintea mea incearca sa asimileze datele si peisajul, dar o simt pe Kim crispandu-se langa mine si, la cat am ajuns sa o cunosc pana acum, inteleg ca se teme sa nu o judec.

-Sper ca vom dormi impreuna, caci daca ma pui in aripa pentru musafiri, o sa-mi ia cateva zile sa te gasesc! mormai prefecandu-ma incrunat si sunt fericit cand reusesc sa o fac sa rada si sa se destinda.

Luandu-ma de mana, Kim ma trage dupa ea in casa si ma opresc uimit dupa doar cativa pasi. Hol... sufragerie... living... habar nu am in ce ma aflu, dar este urias si luxul si bunul gust ce ma inconjoara ma face sa imi amintesc de fotografiile cu case de actori renumiti pe care le-am vazut pe undeva.

-Ti-e foame? ma intreaba nerabdatoare si reusesc doar sa clatin din cap. Atunci, vreau sa-ti arat ceva! Singurul lucru de care mi-a fost dor la Houston! si ma trage de mana, ca un copil mic care abia asteapta sa imi arate o surpriza.

Strabatem incaperea cu pasi mari, de data aceasta Kim fiind cea care ma trage dupa ea iar eu o urmez bucuros sa o vad atat de incantata, si iesim pe o terasa superba, amenajata cu o gramada de mici canapele si folii albe cu perne de un albastru intens. O multime de arbusti in ghivece uriase sunt plasati din loc in loc, transformand totul intr-un loc perfect pentru relaxare.

Insa inteleg la ce se refera doar cand se opreste brusc, cu ochi stralucitori, in fata unei piscine uriase! Banuiesc ca are vreo zece metri lungime si vreo cinci latime, iar apa cu tente turcoaz pur si simplu te vrajeste si te ademeneste! In capatul dinspre casa, un jacuzzi in care pot incapea vreo zece persoane, ma face instantaneu sa visez cu ochii deschisi!

-Si noi avem piscina, dar niciodata nu ai spus ca doresti sa faci baie sau ca vrei sa inoti! ii spun nedumerit.

Kim se lipeste cu spatele de mine si isi pune mainile peste bratele mele ce o inconjoara imediat.

-Ba mi-am dorit, ma surprinde uitandu-se la mine peste umar, dar nu aveam timp niciodata pentru asta si... eram ocupati cu altceva!

-Adevarat! recunosc razand. Eram prea preocupat sa iti arat camera mea si, mai ales, patul! In plus, cu fratii mei in jur, nu te-ai fi putut bucura prea mult de liniste!

-Acum suntem doar noi doi! imi zambeste ispititor si tragand usor de tricoul meu.

Da, singuri... cu portarul, gradinari, menajerele, bucatareasa... si cine o mai fi in jur, ma gandesc cu ciuda, in timp ce imagini cu noi doi in jacuzzi imi apar in fata ochilor.

-Este de-abia ora cinci si ceva dimineata! adauga strecurandu-si mainile pe pielea mea, iar corpul meu reactioneaza imediat la atingerile ei. Nimeni nu vine atat de devreme pe aici si, daca stiu ca sunt la piscina, nici nu vor veni!

-De unde sa stie ca esti aici?

-E primul loc in care vin de cate ori lipsesc mai mult de acasa! In plus, i-am anuntat de ieri!

Dandu-se un pas in spate, Kim isi trage tricoul peste cap cu un gest senzual, apoi iese cu usurinta din blugii care m-au innebunit si pe care eu m-as fi chinuit sa-i scot de pe ea la cat sunt de stramti, ramanand doar in lenjeria de dantela neagra si, in tot acest timp, privindu-ma provocator.

La dracu'! Femeia asta este o ispita ambulanta si m-a zapacit de tot! Cu cat sunt mai mult cu ea, cu atat o doresc mai mult si nu ma mai pot satura de ea! De ea... cu totul! De incapatanarea ei, de gustul ei dulce, de modul in care se topeste in bratele mele, de trupul fierbinte si felul in care ma cuprinde de cate ori ma scufund in ea, intr-un mod unic de fiecare data si, totodata, facandu-ma sa ma simt... acasa, locul in care ar trebui sa fiu! Asa cum ador si felul in care imi raspunde la provocari, provocandu-ma la randul ei!

Mult mai repede decat ea, scap si eu de hainele de pe mine si, doar in boxeri si cu un zambet pe fata, o ridic in brate si sar in piscina atat de tentanta si a carei apa are temperatura perfecta pentru a ne racori usor trupurile incinse. Rasul ei cristalin rasuna in aerul linistit al diminetii si, pur si simplu, ma bucur de fericirea ei! As da orice sa o vad tot timpul atat de relaxata si bucuroasa, fara incruntari sau lacrimi in ochi, chiar daca sunt provocate doar de o amarata de friptura arsa!

Dupa cateva ture de bazin in care ne-am intrecut si am descoperit ca e o foarte buna innotatoare, lucru de care nu ar trebui sa ma mir atata timp cat piscina e locul ei preferat, o trag dupa mine nerabdator in jacuzzi-ul care mi-a chinuit imaginatia de cand l-am vazut. Bulele de apa fac minuni pe corpurile noastre inca intepenite de la atatea ore de zbor, dar nu pentru asta am tarat-o aici!

Ma intind deasupra ei prinzandu-i gura intr-un sarut la care imi raspunde imediat si nu-mi pot abtine un geamat cand picioarele ei lungi ma inconjoara. In momentul asta o doresc atat de mult incat nici o armata nu m-ar putea opri sa o am, nici daca e formata din... angajatii ei!

Stiu ca este extrem de rusinoasa si nu s-ar purta atat de dezinhibata daca ar exista o cat de mica sansa sa apara cineva, asa ca indraznesc sa ii deschii sutienul si imi cobor gura spre un sfarc ce imi asteapta parca mangaierea. Modul in care se cutremura Kim la mangaierea mea aproape ma innebuneste si chiar nu imi pasa de nimic altceva decat de ea si de cum sa-i produc cat mai multa placere.

Cand amandoi sanii au parte de acelasi tratament si Kim imi murmura numele usor, ii inlatur si bikinii, apoi si boxerii mei.

-Te iubesc! ii soptesc cu gura lipita de a ei si o sarut in acelasi timp in care patrund in ea, sorbindu-i geamatul de pe placere de pe buze.

Modul in care se cambreaza spre mine, in timp ce mainile ei ma trag mai aproape, ma ametesc si incerc sa ajung cat mai adanc, miscand din ce in ce mai frenetic, in timp ce o sarut flamand. Un tremur usor o cuprinde si stiu ca se abtine asteptandu-ma pe mine si reusesc cu greu sa-i murmur:

-Da-ti drumul, iubito!

Corpul ei ma asculta imediat si ma strange atat de puternic, incat ma eliberez si eu cu un geamat adanc.

-Ajungi pana la opt la birou? o intreb mult mai tarziu, cand iese de la dus si ii iau prosopul din mana, ajutand-o sa-si stearga parul lung si matasos.

-*Ajungem* la timp! imi spune zambind. Vii cu mine, doar nu crezi ca ma duc singura!

Gandul ca se intalneste cu Mike nu ma incanta deloc, chiar daca stiu ca discuta doar afaceri sau ce o reprezenta contractul ala, dar stiu ca nici nu prea am ce cauta eu acolo!

-Iubito, nu o sa inteleg nimic ce ve-ti discuta voi!

-Nu conteaza, e suficient sa fii cu mine! O sa dureze cel mult doua ore totul, apoi facem orice doresti!

Doua ore? Cum naiba sa o las doua ore langa Mike? As lua-o razna in timpul asta, facandu-mi tot felul de ganduri!

-Ok, vin si eu! accept imediat si zambetul pe care incerc sa si-l ascunda imi arata ca stie exact la ce m-am gandit.

Biroul lui Kim se afla undeva in centrul Los Angelesului, intr-o cladire inalta de sticla.

-Kim! Mi-a fost dor de tine! exclama o roscata de vreo treizeci si cinci de ani, probabil secretara, si se arunca pe bruneta de langa mine ce ii zambeste larg.

-Amanda, ti-l prezint pe Hayden Morgan, iubitul meu!

Femeia face ochii mari si ma masoara ostentativ, de sus pana jos, cu ochi de cunoscatoare, as putea spune.

-Mmm, acum inteleg de ce nu ai mai dat pe-acasa! spune aproape lingandu-se pe buze si dand roata in jurul meu. Manechin?

-Poftim?? intreb uluit, cautand privirea lui Kim ce pare ca se distreaza pe seama mea.

-Nu, dar baietii de la Chippendales i-ar oferi o avere daca l-ar vedea dezbracat sau facand streaptease! raspunde Kim si privirea ei aprinsa ma masoara la fel ca a Amandei si isi musca buza de jos cu pofta.

-Pot sa iti fac o demonstratie! spun catre Amanda ranjind si misc de vreo doua ori din solduri, in timp ce incep sa-mi ridic tricoul.

-O sa ma creada pe cuvant! sare imediat Kim, tragandu-mi tricoul in jos si dezamagind-o pe Amanda, ai carei ochi sclipesc deja.

Norocul imi surade si scap de dezbracat cand isi face Mike aparitia, alaturi de un tip ce chiar arata ca un manechin!

Atmosfera din incapere se schimba imediat din cordiala in rece ca gheata cand ma salut cu Mike doar cu o inclinare scurta din cap, si se pare ca e resimtita de toata lumea, caci o vad pe Amanda formand un "O" uimit din buze, in timp ce "manechinul" ma priveste curios.

Singura care nu-si pierde calmul este Kim, care ne invita pe toti trei in birou. Odata asezata in spatele biroului de sticla, atitudinea i se schimba total si ma asez intr-un fotoliu privind fascinat la femeia transformata din fata mea.

-Ai adus ce ti-am cerut? il intreaba pe blondul cu ochi caprui ce nu o scapa din ochi, parand la fel de fascinat de ea ca si mine sau Mike.

Tipul ii intinde o mapa mare pe care Kim incepe sa o frunzareasca metodic, privind cu atentie fiecare pagina din ea, scotand din cand in cand cate un mormait sau ridicandu-si privirea spre blond si masurandu-l cu atentie. Atitudinea ei ma intriga extrem de mult si, fara sa realizez ce fac, ma ridic si ma apropiu de ea, curios sa vad la ce se uita.

Ce dracu'? Injuratura imi scapa mormait, in timp ce privesc uluit pozele din mapa, poze in care blondul apare in diferite ipostaze, de la imbracat in costum pana la... aproape nud! Ma infurii instantaneu si, fara sa vreau, ii soptesc incrunat:

-Ai putea, cel putin, sa pari mai putin incantata ca vezi fundul astuia! Sper ca nu il pui si sa se dezbrace?! adaug aproape speriat, amintindu-mi de scena cu Amanda.

Zambetul ei imi alunga teama si rasflu usurat cand inchide blestemata de mapa cu un gest brusc.

Dupa inca o jumatate de ora in care privim niste filmari pe un ecran urias ce apare pe un perete cu o simpla apasare de buton si in care apare tot blondul muschiulos, Kim ofteaza adanc si se intoarce spre el.

-Joseph..., spune pe un ton profesional si face o scurta pauza. Pe baza a ceea ce am vazut pana acum, pot sa spun ca Mike a avut dreptate: ai talent, esti carismatic si, banuiesc, esti si ambitios. Dupa cum bine stii, nu mai luam clienti noi, dar... o sa fac o exceptie ca o favoare pentru Mike. O sa tratez maine pentru tine contractul pentru film, dar contractul de impresariat il semnam doar pentru un an. Accepti sau nu, hotararea este a ta!

-Numai un an? intreaba atat Mike cat si blondul deodata, amandoi surprinsi.

-Domnilor, ma lasati cateva clipe singura cu Joseph?

Chiar daca ne cuprinde intr-o privire si pe mine si pe Mike si amandoi o privim uluiti, aproape ca zambesc cand Kim imi trage discret cu ochiul. Habar n-am ce ar putea discuta in particular cu blondul si, chiar daca nu imi place sa o las singura cu el, o ascult, la fel si Mike.

-N-ai avut incredere s-o lasi sa vina singura? ma ataca verbal Mike imediat ce usa s-a inchis in urma noastra.

-De fapt, ea m-a *rugat* sa vin! ii raspund ranjind.

-Da, banuiesc ca sunteti destul de prinsi cu facultatea si nu prea aveti timp sa fiti impreuna! adauga ironic si o zarec pe Amanda privind la noi ca la un fim bun.

-Adevaratul motiv este ca nu putem sta despartiti prea mult unul de celalalt, mai ales de cand ne-am mutat impreuna! i-o arunc la fel de ironic si sunt satisfacut cand il vad palind.

Dar gestul lui ma ia prin surprindere si, inainte sa apuc sa misc un deget macar, Mike da buzna din nou in birou, aproape rupand usa.

-Te-ai mutat cu *el*? urla la Kim si simt ca iau foc instantaneu, urmandu-l imediat.

-Nu e treaba *ta*! urlu acum si eu, bagandu-ma intre el si Kim.

-Ce naiba?!? intreaba uluita Kim, dar nu o bagam in seama, fiind prea ocupati sa ne impingem unul pe celalalt.

La dracu', trebuia sa il fi pocnit pe tip de cand l-am vazut prima data si acum nu mai aveam discutia asta!

Prea ocupati unul cu altul, nu o observam pe Kim care incearca sa ne desparta si care, atunci cand nu reuseste, face lucrul la care nu m-as fi asteptat nici intr-o mie de vieti: trage o injuratura ca la usa cortului si pe care nu sunt sigur ca am mai auzit-o vreodata, apoi cu un gest scurt, ii trage un pumn in gura lui Mike, apoi unul mie in falca dreapta, aproape punandu-ne in fund.

Fara sa-i pese de reactia noastra, se indreapta spre un dulap din care scoate o sticla de coniac si un pahar pe care il umple de jumatate si da lichidul pe gat cu un gest scurt, oftand adanc inainte sa traga concluzia:

-Voi doi chiar sunteti idioti!

Am facut acest capitol mai lung si sper sa va placa la fel de mult ca si celelalte! Va astept cu nerabdare parerile! Xoxo

CAPITOLUL 45

KIM

Daca nu m-ar arde prea tare gatul de la coniacul pe care l-am baut, cred ca as tipa de furie la cei doi tauri din fata mea! De cand l-am cunoscut pe Hayden, este a doua oara ca dau in cineva! Nu, a treia! Prima data i-am dat lui o palma, iar acum un pumn lui Mike si unul lui... Da, a treia oara! Inca mai pot sa numar, nu m-am ametit de tot!

-Mi-ai spart buza! exclama Mike uluit si intepenesc cand observ sangele ce ii pateaza buza de jos.

-Zi mersi ca a dat ea si nu eu, ca aveai mai mult de o buza sparta! maraie Hayden la el, in timp ce isi maseaza falca.

Cu un oftat de disperare, apas pe butonul telefonului si ii spun Amandei sec:

-Te rog, adu doua pungi cu gheata! abia apoi observ ca usa este larg deschisa si Amanda e in birou, distrandu-se copios.

De ce naiba ma dor amandoua mainile?! A, da! Cu dreapta am dat in Mike, cu stanga in Hayden!

-Nu am nevoie de gheata! exclama Hayden indignat.

-Nici eu! spune si Mike imediat, iar eu imi dau teatral ochii peste cap.

-Nu sunt pentru voi, sunt pentru mine! Ma dor mainile de mor!

-Te-ai lovit? intreaba Hayden ingrijorat si apropiindu-se rapid, dar se opreste la un pas distanta, in timp ce eu ma intreb daca se teme ca il pocnesc din nou sau nu vrea sa ma supere mai mult.

Dupa ce ma reasez la birou si mainile imi sunt pozitionate pe doua pungi cu gheata, privirea mi se opreste pe Amanda si Joseph ce sunt amandoi cu gura pana la urechi.

-As dori sa raman singura cu cei doi... tapi! ii concediez ironica si pot sa jur ca sunt dezamagiti ca nu pot asista mai departe la circ.

Cateva clipe ii privesc in tacere pe cei doi barbati din fata mea ce stau spasiti, asteptandu-si parca pedeapsa.

-O sa rezolvam problema asta acum si nu o sa se mai repete niciodata! spun clar si raspicat. Tu, Mike, nu ai nici un drept sa-mi spui ce sa fac cu viata mea sau cu cine sa locuiesc! Ne cunoastem de mult si

poti, eventual, sa-mi dai un sfat prietenesc, dar atat! In niciun caz sa urli la mine sau sa ma judeci! Iar tu, imi intorc privirea spre Hayden, mi-ai promis ca nu imi bati niciun prieten!

-Iubito, eu numai l-am impins, chinuindu-ma din greu sa ma tin de promisiune! *Tu* esti cea care l-a pocnit si i-ai spart buza! imi raspunde Hayden, privindu-ma cu admiratie.

La naiba, pe el il distreaza toata situatia asta!

-Imi pare rau ca te-am ranit, ma intorc din nou inspre Mike, dar nu regret ca te-am lovit! Stiai ca sunt cu Hayden, ti-am spus imediat ce... m-am hotarat, cum ai spus tu, fiindca asa mi s-a parut corect! Dar nu am niciun motiv sa ma justific in fata ta, deci nu te purta ca si cum ar trebui!

Mike ma priveste cateva clipe uluit, apoi clatina din cap.

-Te-ai schimbat, Kim! *El* te-a schimbat! In doar cateva luni ai devenit...

-Nu m-a schimbat nimeni! il intrerup cu un ton rece. *Asta* sunt eu, dar tu nu ai privit suficient de atent! Si te mai intrebi de ce am parasit LA-ul! Sau pe tine!

-Imi cer scuze! spune el cu regret, ridicandu-si mainile si, inca uluit de reactia mea, iese din birou clatinand din cap nedumerit.

Ramasi numai noi doi, ma intorc inspre Hayden.

-Daca ma apropii de tine mai primesc un pumn? ma intreaba ranjind.

As vrea sa pot fi suparata pe el, dar nu pot! Arata ca un baietel care a facut o nazbatie! In plus are dreptate: nu l-a lovit pe Mike, desi stiu ca si-a dorit al naibii de mult sa o faca! Zambetul pe care nu pot sa mi-l ascund ii da curaj si, ocolind biroul, ma ridica si se aseaza el pe scaun, tragandu-ma in poala lui si strangandu-ma la piept.

-Te mai doare falca? il intreb ironica si incepe sa rada.

-Nu, iubito! Mai mult ca sigur ca ma doare mai putin decat te dor pe tine mainile! Oricum, sunt norocos, cred, ca am facut... "cunostinta" doar cu stanga ta, altfel imi spargeai si mie buza! Si daca ma saruti, o sa imi treaca de tot!

Sarutul pe care mi-l da de data acesta e tandru si stiu ca asta e felul lui in care incearca sa-mi arate ca ii pare rau ca m-a suparat, iar ca sa ii demonstrez ca l-am iertat si, totodata, sa ma ierte si el, ii sarut obrazul in care l-am lovit.

Realizez din nou faptul ca am indraznit sa-i pocnesc pe amandoi si simt ca sangele imi fuge din obraji.

-Mai vrei un coniac? ma intreaba chicotind si banuind la ce ma gandesc. Conduc eu! Si, apropo, tinand cont ca nu te-am mai vazut consumand alcool pana acum, m-a uimit modul in care ai dat paharul ala pe gat! Ca o... profesionista!

Da, m-a uimit si pe mine! Asta si faptul ca mi-am amintit de existenta sticlei ce o tineam pentru clienti! Si ma mai mir ca simt ca plutesc cand, de fapt, sunt pur si simplu ametita!

-Haide, te duc acasa si te bag in pat! De data asta, ca se te adorm! adaug razand si se ridica cu mine in brate.

Desi toti cei pe langa care vom trece ma vor privi curiosi si se vor intreba ce am patit, prefer sa raman in bratele lui caci banuiesc ca tot e mai bine asa decat sa parasesc cladirea cu pasi impleticiti!

Saruturile lui Hayden reusesc sa ma trezeasca intr-un tarziu si clipesc marunt din ochi. Soarele straluceste puternic afara, dar asta e bine. Inseamna ca nu am dormit prea mult!

-Cat e ceasul? reusesc sa intreb cu glas ragusit.

-In... jur... de... douasprezece..., raspunde Hayden, preocupat sa imi ciuguleasca gatul. Mi-e foame! imi sopteste la ureche, apoi se intoarce la sarutat, de data asta trecand la buzele mele, pe care le musca usor intai, apoi isi adanceste limba in gura mea, tachitand si gustand.

Doamne, saruturile lui ma ametesc mai tare decat coniacul ala!

-Ti-e foame de mancare sau de... altceva? reusesc sa il intreb dupa ce iau o gura buna de aer, iar el ma priveste indignat.

-Crezi ca imi arde de mancare cand esti in bratele mele? Prefer sa te mananc pe tine! Tu esti... desertul meu! Ciocolata mea! Daca nu imi iau la timp portia, o sa mi se faca rau!

Si totusi, o ora mai tarziu, suntem afara pe terasa, mancand... friptura la cuptor! In ciuda celor declarate si chiar daca si-a primit... desertul, Hayden mananca cu o pofta de lup si ma bucur ca ii place friptura facuta de Carmen!

-Cand aveai de gand sa ne spui ca te-ai intors?

Strigatul razboinic ma face sa tresar si imbucatura imi aluneca nemestecata pe gat, facandu-ma sa ma innec. Hayden sare speriat si ma loveste usor pe spate dar, pana la urmatoarea gura de aer pe care pot sa o iau, ochii imi sunt deja in lacrimi.

-Ce naiba, Jessica? exclama incruntat. Vrei sa mi-o omori?!

-Marea batausa sa moara din cauza unei fripturi?! intreaba ironica Cindy si abia acum o observ si pe ea printre lacrimi.

-V-a sunat Mike si m-a parat! constat nervoasa cand cele doua iau loc la masa langa noi si ma gandesc ca, daca Mike ar fi acum langa mine, l-as pocni din nou.

-A incercat sa ne explice ce mult te-ai schimbat, dar noi ti-am dat dreptate si i-am luat apararea lui Hayden! spune roscata ranjind mandra de ea.

-Ati facut voi asta? Multumesc! ridica acesta uimit din sprancene, ramanand cu furculita in aer.

-Cu placere! se pisiceste Cindy si eu ma incrunat.

-Lasa asta! o intrerupe Jessica. Mai bine povesteste-ne cum a fost! Chiar i-ai spart buza?? Hayden, spune-mi ca ai filmat!

-Eram prea ocupat sa incasez si eu una! rade acesta, in timp ce fetele ma privesc uluite.

Inainte sa pot sa scot vreun sunet, aproape ma innec din nou cand vocea lui Steve rasuna pe terasa.

-Ce naiba s-a intamplat?

Perfect, el mai lipsea acum! Ba nu, mai trebuie sa apara si mama si circul e complet!

-Nu s-a intamplat nimic, totul e minunat! exclama Hayden si tonul lui incordat ma mira.

Cum se pare ca nu am nici o sansa sa mai mananc ceva fara sa imi ramana in gat precum marul Albei-ca-Zapada, si se pare ca si lui Hayden i-a pierit pofta de mancare, prefer sa ma mut in poala lui, lasandu-l pe Steve sa se aseze in locul meu. Modul in care isi infasoara imediat bratele in jurul meu, strangandu-ma mai aproape, ma mai linisteste putin.

-Ce ma tot certati? ma burzuluiesc la cei trei. Fratii lui Hayden, Samantha si Marlene m-ar fi felicitat! Si va mai intrebati de ce imi place la Houston!

-Kim, cum naiba ai ajuns sa il lovesti pe Mike? intreaba Steve, nebagand in seama ce am spus.

-Hayden i-a spus ca ne-am mutat impreuna si Mike s-a enervat, a inceput sa urle la mine si au inceput sa se impinga unul pe altul. Cum nu am putut sa ii despart, i-am pocnit pe amandoi!

-Ce-ati facut?

Intrebarea e pusa pe un ton calm, dar Steve ma priveste mai serios ca niciodata si ii arunca doar o privire scurta lui Hayden, apoi se concentreaza strict asupra mea. Nu pare sa bage in seama cele doua fete care, la vorbele mele, au tasnit de aproape au rasturnat scaunele de sub ele si care chitaie necontrolat, sarind ca doi iepurasi.

-Ne-am mutat impreuna! repet cuvintele ce par sa il fi socat, in timp ce bratele lui Hayden se strang si mai bine in jurul meu.

-Nu e prea... curand? De-abia v-ati cunoscut!

Incerc sa-mi inghit nodul din gat si sa imi controlez valul de furie ce urca in mine si, pentru o clipa, gandul imi fugе la sticla de coniac.

-Ba da, *este!* Dar s-a intamplat sa ma indragostesc! Il iubesc si ma iubeste si suntem fericiti impreuna! *Asta* ar trebui sa conteze si sa te bucuri pentru mine!

Fara sa-mi dau seama, tonul mi s-a ridicat si sunt aproape de tipat.

-Kim! imi sopteste Hayden la ureche dojenindu-ma usor si incercand sa ma calmeze.

-Nu! M-am saturat sa ma justific! spun ridicandu-ma in picioare. Ce tot aveti cu el?! arat spre Hayden.

-Nu are nimic cu el! intervine Jessica serioasa. Pur si simplu, la fel ca si Mike, Steve e gelos! Si se pare ca esti singura care nu observa!

Ce??

Privirea mi se opreste in ochii lui Steve si ma astept sa nege si sa inceapa sa rada, dar nu gasesc decat... recunoastere. La dracu'!

Amintiri cu gesturi marunte de-ale lui sau vorbe scapate ici si colo imi vin in fata ochilor si imi dau seama ca Jessica are dreptate. Chiar si Hayden se pare ca banuia, daca ma iau dupa calmul cu care accepta afirmatia blondei!

Friptura de la pranz se pare ca nu mai are loc in stomacul meu, sau o fi din vina coniacului, nu stiu, dar o iau la fuga spre cea mai apropiata baie si abia cand ma usurez de tot imi dau seama ca Hayden ma sustine cu o mana, in timp ce cu cealalta imi tine parul, iar Steve imi intinde un pahar cu apa.

-Nu mai beau coniac cat traiesc! reusesc sa murmur si privirea ingrijorata a lui Hayden ma face sa ma ghemuiesc si mai tare in bratele lui, cautand alinare.

-E insarcinata? aud ca din departare vocea lui Steve, insa raspunsul lui Hayden il aud foarte clar si ma face sa tremur.

-Sincer, nu stiu!

-Poftim?! Nu sunt, nu am cum sa...

Cuvintele mi se opresc brusc cand intalnesc ochii lui Hayden care ma privesc intens si zambeste usor.

Oh!

Oh, la asta nu m-am gandit!

Va multumesc tuturor ca cititi! Xoxo

CAPITOLUL 46

HAYDEN

Intrebarea lui Steve inca pluteste in aer, la fel ca si raspunsul meu, iar singura care ar putea lamuri problema sta doar si ma priveste, mai uluita decat amandoi la un loc!

-Iubito, te simti mai bine? o intreb cand vad ca nu mai scoate nici un sunet si singurul raspuns pe care il primesc este o clatinare lenta a capului.

Dar nu faptul ca nu vorbeste ma ingrijoreaza cel mai mult, ci acela ca din palida, cum era pana acum, devine verde si respira tot mai greu.

-Vrei sa-ti aduc ceva?

-Da! raspunde intretaiat. Un pistol!

-Poftim? intreb uluit, in acelasi timp cu Steve.

-Un pis-tol! imi spune rar. Sa-mi trag mie un glont in cap, apoi tie unul in...

-Ok! Daca mai poti glumi, inseamna ca nu iti e atat de rau! o intrerupe Steve rasufland usurat. Doar nu vorbeste serios, nu? ma intreaba acum pe mine, dupa ce Kim ii arunca o privire furibunda.

-Glumeste, stai linistit! ii zambesc, dar nu sunt perfect sigur si gem usor cand Kim ma impunge in coaste.

Simtindu-se in plus, Steve paraseste baia si ma concentrez in totalitate asupra lui Kim.

-Respira, iubito, ca te albastresti! Ia-o asa: pot fi doar doua posibilitati, esti sau nu insarcinata!

-Hayden, nu mai glumi! imi spune si pare de-a dreptul suparata. Am glumit deja de prea multe ori cu asta si gluma se intoarce impotriva noastra!

-Ai dreptate! recunosc si o privesc serios. Sa o luam logic! S-ar fi putut intampla o singura data, in noaptea de la hotel, cand ne-am impacat. Dar ai luat pilula de a doua zi si, in aceeasi dupa-masa, ti-ai

facut injectia. Stiu ca pot exista si exceptii, femei asupra carora nu isi fac efectul, extrem de mici, insa... Au trecut doua luni de atunci! Daca ai fi ramas insarcinata, cred ca ar fi existat ceva simptome pana acum! In plus, ai avut... ciclu!

Kim ma asculta atenta si, incet, incet, incepe sa-i revina culoarea in obraji.

-Eu ma gandisem la blestematul ala de coniac, ca el e de vina, nici prin gand nu mi-a trecut ca ar putea fi altceva, dar ati aparut voi doi cu banuielile voastre, sa ma dati peste cap! bombane stramband din nas atat de caraghios ca ma pufneste rasul.

-Coniacul, iubito, amestecat cu oboseala de pe drum, cu nervii provocati de mine si de Mike, de meciul de box pe care l-ai castigat, de surpriza ca Steve e indragostit de tine...

-Asta a fost un soc, nu surpriza! Dar tu nu pari mirat deloc si, culmea, nu pare sa te deranjeze! imi spune dupa ce ma priveste cateva secunde atenta.

-Mi-am dat seama de cand am fost la el la spectacol, dar tu il priveai doar ca pe un prieten, cel mult ca pe un frate, asa ca nu mi-am facut griji in privinta lui!

Nu mi-am facut griji, e adevarat, dar nici nu imi convine! Ce dracu'?! O iau razna doar cand se uita cineva mai mult de trei secunde la ea, daramite sa stiu ca o iubeste!

-Asta e bine! rasufla usurata, apoi se ghemuieste la pieptul meu. Imi era teama sa nu te iei la harta si cu el si sa trebuiasca sa impart pumni din nou ca sa va despart! Nu de alta, dar inca ma dor mainile! La televizor nu se vaita nimeni dupa ce da cu pumnul si am crezut ca e usor! chicoteste si ma bucur ca si-a mai revenit.

-Kim, esti bine? se aude vocea ingrijorata a Jessicai dupa doua batai in usa.

-Du-te si povesteste cu fetele si cu Steve pana ma intorc eu! ii spun sarutand-o pe nas si o imping spre usa.

-Dar... unde te duci? se incrunta la mine.

-Sa ma asigur ca nu ti-am dat planul ala peste cap cu totul! zambesc spre ea. La farmacie, sa cumpar un test de sarcina, sa poti sa dormi linistita! adaug cand pare nedumerita.

Am ajuns sa o cunosc suficient ca sa stiu ca, atata timp cat are o urma de indoiala in suflet, se va fatai de pe o parte pe alta toata noaptea, oftand si bombanind, asa ca prefer sa lamurim problema asta o data pentru totdeauna!

-Ia doua! Nu! Trei! Sa fim siguri!

-Nu vrei sa cumpar toata farmacia?

-Nu, trei ajung! si imi zambeste atat de frumos ca m-as duce si pe luna.

Daca mi-ar fi spus cineva acum patru luni ca o sa umblu prin Los Angeles dupa o farmacie sa cumpar *trei* teste de sarcina, as fi zis ca e nebun! Si totusi, iata-ma nehotarat in fata unei farmacistice ce ma priveste cu o spranceana ridicata si asteptand sa-i spun ce fel de test doresc! De parca eu as sti care e diferenta dintre ele!

Dupa ce ma hotarasc, in sfarsit, si dau sa plec, tipa imi intinde o cutie de prezervative, cu un zambet stramb pe buze.

-Din partea casei! Ar trebui sa le folositi!

Da, simplu de spus, dar ... greu de facut uneori!

Odata intors, nu apuc sa fac nici macar un pas pe terasa ca deja Kim e langa mine si imi smulge punga de hartie din mana, inchizandu-se in baie. Dupa cateva minute in care stau emotionat in fata usii, aceasta se deschide.

-Acum asteptam! ofteaza Kim adanc si imi dau seama ca am avut dreptate si este nelinistita.

-Vino aici! ii spun dupa ce intru si eu in baie si o trag in bratele mele, in care se ghemuieste imediat. O sa fie bine!

-Si daca... totusi...

-Iubito, am mai avut discutia asta si am ajuns la o intelegere! ii amintesc si o aud chicotind.

-Da, un viitor perfect! Ne lasam de scoala, iar tu, cand vii acasa de la serviciul in trei schimburi pe care il vei avea ca sa ne intretii, imi vei gusta faimoasa friptura la cuptor!

Ridicandu-i fata spre mine, ii studiez atent chipul. Nu mai e palida, chiar pot sa spun ca este rosie in obraji, probabil de emotie, iar ochii ii stralucesc. Buzele ei ma atrag, ca intotdeauna, si nu ma pot abtine sa nu o sarut flamand, incantat din nou de modul in care se inmoaie in bratele mele.

Fir-ar al naibii de plan! In momentul asta, *aproape* ca imi doresc ca pe testele alea sa iasa linii, cruci, patretele sau orice forma geometrica trebuie, dar sa fie pozitive!

Cand timpul de asteptare a trecut si ne aplecam amandoi peste cele trei teste aliniate pe chiuveta si care arata fiecare doar cate o linie, Kim rasufla usurata.

-Lasa, iubito, ca mai incercam! Poate reusim data viitoare! Vom face dragoste mai des, schimbam pozitiile si nu ne lasam pana nu ne iese! Inca nu am rupt niciun pat, desi toata lumea crede asta, deci ceva nu facem bine!

-Mai des?! ma intreaba uluita si nu pot decat sa zambesc vinovat. Hayden, *mai des* inseamna sa nu ma mai lasi sa cobor din pat!

-Bine! admit ca are dreptate. O sa o facem pe podea, in baie, in lift, in masina... oriunde vrei tu!

De data aceasta, anticipez ghiontul ce se apropie de coastele mele si reusesc sa ma feresc, dar Kim ma loveste unde ma doare si mai tare:

-Sau nu mai facem deloc! si se intoarce pe calcaie, parasind baia.

Cum adica... *deloc*?

-Iubito, cat de... rar inseamna "deloc"? o opresc dupa doi pasi si o privesc speriat.

-Uite, sa nu zici ca sunt rea, o sa o facem... de trei ori!

De trei ori e bine! O data dimineata, cand ma trezesc cu corpul ei fierbinte strans lipit de mine, o data cand ajungem acasa de la cursuri si suntem bucurosi ca ne revedem, si o data seara, inainte de culcare, pe post de noapte buna... Cred ca ma pot descurca si doar cu atat, macar pana o impac!

-De trei ori... pe an! imi distruge orice iluzie si raman consternat.

-Pe an?!?

-Da! zambeste malefic catre mine si inghit in sec. De Pasti, de Craciun si... de ziua ta, pe post de cadou!

Primul gand pe care il am este sa socotesc cat mai este pana la cel mai apropiat eveniment.

-Kim, mai sunt trei saptamani pana la Craciun! In plus, ziua mea e chiar pe douazeci si cinci decembrie!

Ochii i se maresc surprinsi si un fulger trece prin ei inainte sa ma loveasca iar.

-Ginionul tau, raman doar doua!

Inainte sa ma taie de tot de la portie, o trag in bratele mele si o sarut usor.

-Te-as duce chiar acum in dormitor, dar imi e teama ca iti mai este rau! ii spun lasand gluma deoparte. In plus, avem musafiri, iar Steve... chiar ca mi-ar sari la gat de data asta!

-Ma simt bine, Hayden! Iar de musafiri... o sa ai grija tu! Eu am de dat cateva telefoane, sa stabilesc detaliile contractului lui Joseph si, daca ajungem la un consens, o sa trebuiasca sa ma intalnesc cu ei ca sa-l semnam. Vreau sa termin cat mai repede cu asta si apoi... sunt doar a ta!

Aproape ca nu ma mai mira faptul ca poate aranja totul atat de repede, prin doar cateva telefoane, dar incep sa ma obisnuiesc cu gandul ca femeia din bratele mele este cu mult mai mult decat pare la prima vedere si are o gramada de talente ascunse pe care astept cu nerabdare sa i le cunosc.

-Ai incredere sa ma lasi cu Steve? o intreb.

-Am avut o mica discutie cu el cat ai fost tu la farmacie si am lamurit problema!

-Adica? ma incrunta usor, desi imi amintesc cu deosebita placere modul in care i-a spus ca s-a indragostit de mine si ca ne iubim.

-Hayden, il cunosc de cand eram mica! Intotdeauna o sa il iubesc si o sa ma iubeasca si el, dar nu trebuie sa iti faci griji! adauga imediat. A stiut intotdeauna ca il iubesc doar ca pe un frate si s-a impacat cu ideea asta! Stiu ca iti este greu, ca esti un nebun posesiv, si imi zambeste dulce, dar mi-ar placea sa stiu ca voi doi va intelegeti, poate chiar sa deveniti prieteni!

La naiba, cand imi zambeste asa, sunt de acord cu orice! O sa incerc sa trec peste gelozia mea excesiva si o sa incerc, de dragul ei!

In nici treizeci de minute, Kim apare imbracata intr-un taier crem, cu un aer perfect de femeie de afaceri, accentuat de cocul lejer legat la spate si de servieta pe care o tine in mana. Arata minunat si, pentru o clipa, ma intreb cu cine naiba se intalneste de s-a gatit asa! Apoi imi amintesc ca am promis ca incerc sa ma cumintesc si ma multumesc sa bomban doar in gand, in timp ce o sorb din priviri.

Desi la plecare a spus ca se intoarce intr-o ora, au trecut deja doua si rabdarea mea s-a dus de mult!

Cindy si Jessica au incercat sa faca conversatie in tot acest timp, dovedindu-mi ca nu sunt chiar atat de superficiale cum le-am crezut, Steve si cu mine doar mormaind din cand in cand si aruncandu-ne priviri pe sub sprancene si un lucru devenindu-mi extrem de clar: noi doi nu putem fi prieteni! Cel putin, nu atata timp cat o iubim amandoi pe Kim!

Cand deja am devenit obsedat de telefon si sunt la un pas de a ma face de ras si sa o sun, Kim apare zambind larg si la fel de eleganta si aranjata ca si cum doar acum s-ar fi imbracat!

-Ati fost cuminti? intreaba fara sa se adreseze cuiva anume si asezandu-se in poala mea, dar stim ca eu si Steve suntem cei vizati si ne foim amandoi pe scaune.

-Am incercat din rasputeri si nu ne-am batut! ii marturisesc la ureche si imi zambeste multumita.

Norocul imi surade insa cand, cateva minute mai tarziu, fetele isi iau la revedere de la noi, Steve simtindu-se si el si plecand odata cu ele.

Caderea noptii ne gaseste tot pe terasa, stand intinsi pe un sezlong, Kim fiind intre picioarele mele, sprijinita cu spatele de mine si la un pas de a atipi. N-am mai scos niciunul nici un cuvânt de minute bune, fiind multumiti sa stam doar asa, aproape unul de altul. Calmul si linistea din jur rezonaza cu felul in care ma simt si nu imi pot abtine un oftat de multumire in timp ce realizez ca as putea sta asa, cu ea ghemuita in bratele mele, o vesnicie.

Gandul imi fuge la discutia de azi si o intreb soptit la ureche:

-Mai sunt doar trei saptamani pana la Craciun, ce vrei sa facem de sarbatori?

-E ziua ta! Surprinde-ma! ma provoaca si deja incep sa fac un plan prin care sa o surprind cu adevarat.

Apoi, realizez ca nu stiu un lucru extrem de importat.

-Iubito, dar ziua ta cand este?

Intorcandu-se spre mine, ochii ei stralucesc ca doua safire si, privindu-ma intr-un mod in care ma face sa ma topesc, imi spune zambind dulce:

-Douazeci si cinci decembrie!

La naiba! Asta e mai mult decat perfect!

Sper ca nu sunteti dezamagiti de "rezultat" si sa va placa si acest capitol. Va astept comentariile cu curiozitate! :))) xoxo

CAPITOLUL 47

KIM

Sentimentul de "acasa" pe care il simt intrand in apartamentul nostru, ma uimeste! Am locuit aici doar trei zile, dar de-abia am asteptat sa ma intorc, iar Hayden pare sa aiba acelasi sentiment, daca e sa ma iau dupa privirea stralucitoare si zambetul incantat!

Nici nu apuc sa imi dau bine jos poseta de pe umar ca Hayden tranteste valiza pe hol si ma lipeste de perete, luandu-mi fata in maini.

-Acum..., sa trecem la fapte! ma ameninta razand. Ti-am promis ca nu o sa te tintuiesc de pat, asa ca... putem incepe cu holul!

Inainte sa apuc sa clipesc macar, imi acapareaza gura intr-un sarut carnal. Limba lui o tachineaza pe a mea, jucausa, apoi imi ia buzele la rand, lingandu-le si muscandu-le usor, apoi gustandu-ma din nou pana cand simt ca genunchii mi se inmoaie si ca ma preling pe langa zid.

-Cred ca prefer patul pentru moment! reusesc sa murmur cand imi da voie sa respir si il aud chicotind.

-Bine, intai rupem patul, apoi trecem la pereti! Sa speram ca nu trecem prin ei si ajungem la vecini!

Pereti?! La plural? Doamne, barbatul asta ma omoara! Avem o gramada de pereti in casa, doar nu are de gand sa ii ia pe toti la rand!?

Mainile ii coboara pe spatelui meu, apoi pe fund si se opresc pe coapsele pe care le prinde in palme si, cu un gest scurt, ma ridica in brate in timp ce imi inconjor picioarele in jurul lui si se indreapta spre dormitor.

In ciuda nerabdarii ce parea sa o aiba pana acum, odata ce m-a depus pe pat, nu mai este grabit. Imi priveste chipul cu o intensitate care ma face sa ma infior, apoi ma saruta tandru. Mainile lui incep sa imi ridice tricoul cu o incetineala voita, urmate de buzele ce saruta pielea dezgolita ramasa in urma si pare sa nu vrea sa rateze nici un milimetru din ea.

-Tu ti-ai mancat ciocolata in avion, facandu-ma tot zborul sa ma gandesc la gustul tau, acum e randul meu sa imi servesc desertul! imi murmura cu gura lipita de abdomen si nu imi pot opri un tremur usor.

Caci exact asa ma simt! Ma simt... ca si cum as fi o delicatasa pe care Hayden o savureaza cu incetineala, parand sa se abtina cu greu din a o devora.

-Ma innebunesti! sopteste cand ma scapa de tricou si ochii i se fixeaza pe gura mea. Cand nu esti langa mine, nu mi te pot scoate din gand si nu ma mai pot concentra la nimic, intrebandu-ma unde esti si ce faci. Iar cand te am aproape, e si mai rau! imi spune ridicandu-si privirea in ochii mei. Nu te-as mai lasa din brate nici o clipa! Iar de gandit... nici vorba!

Un oftat usor de usurare imi scapa de pe buze si ma gandesc ca este bine ca nu doar el are efectul asta asupra mea! Parca suntem doi dependenti! Atat de dependenti unul de altul incat ne dorim tot mai mult!

-Atunci simtim amandoi la fel! reusesc sa spun, lasand sa imi scape un chicotit.

Sarutul pe care mi-l da acum e plin de nerabdare si, incercand sa nu il intrerupem, incepem sa ne dezbracam unul pe altul, aproape rupand hainele de pe noi. Abia cand devenim unul, miscarile febrile ni se linistesc si savuram amandoi momentul. Modul in care Hayden ma umple este atat de... total, atat de... perfect! Da, perfect este cuvantul care se apropie sa descrie modul in care ma simt. Pe langa iubita... si apreciata... si... dorita! In bratele lui ma simt mica si, totodata, puternica! Puternica pentru ca reusesc sa il fac si eu sa tremure, asa cum tremur si eu! Fiecare dintre noi reprezinta, concomitent, punctul slab si punctul forte al celuilalt.

Mainile lui Hayden ma cuprind mai strans in momentul in care incepe sa se miste, ridicandu-ma spre el, in timp ce palmele mele ratacesc pe spatelul lui, incercand sa il trag si mai aproape. Totul pare sa dureze o eternitate si totusi nu ne este suficient, fiecare dorind mai mult si incercand sa oferim totul. Fiecare nerv din mine este intins la maxim si fiecare muschi incordat si totusi ma simt plutind, iar cand Hayden imi geme numele, corpul meu il asculta imediat, eliberand intreaga tensiune intr-o explozie de culori.

Bataile puternice din usa ma trezesc tresarind, dar bratele lui Hayden se strang mai bine in jurul meu imediat, linistandu-ma instantaneu.

-Cat e ceasul? intreb uimita ca in jurul nostru e deja intuneric.

-In jur de opt, cred! mormaie Hayden, deranjat si el de galagia infernala ce se aude de la usa noastra.

Am ajuns de la aeroport in jur de ora patru dupamasa si am adormit imediat amandoi dupa ce am facut dragoste, multumiti si obositi.

-Cine poate fi?

-Dupa cum suna, e Holden care da cu piciorul in usa! raspunde agasat, si ma pufneste rasul. Culca-te la loc, ma duc sa scap de el! ma saruta scurt si se da jos din pat oftand.

Da, dar cum sa adorm cand el se fataie gol prin camera in fata mea, cautandu-si ceva de imbracat?!

Ca si cum mi-ar simti privirile pe trupul lui, Hayden se intoarce brusc si zambeste incantat cand vede ca ma uit la el. Din doi pasi, e inapoi in pat, aplecat peste mine, sorbindu-ma din priviri.

-M-am razgandit! spune cu voce ragusita in timp ce trage usor in jos de cearceaful care ma acopera. Prefer sa stau aici si ma joc cu tine!

-Hayden, oricine ar fi la usa, pare hotarat sa nu plece pana nu o darama! raspund gemand cand gura lui coboara pe gatul meu.

Maraind nervos de data asta, isi trage rapid pe el o pereche de boxeri si un pantalon de trening si iese din dormitor bombanind.

Un hohot de ras imi scapa de pe buze cand, dupa galagia din hol, imi dau seama ca Holden nu e singur. Este si Heaton cu el si, bineinteles, si fetele, asa ca ma dau jos cu regret din pat si ma imbrac si eu cu ce gasesc la indemana, adica o pereche de pantaloni scurti si maieu.

-Oh, v-am deranjat? intreaba Holden cu gura pana la urechi cand da cu ochii de mine si primeste un ghiont de la Hayden.

-Unde arde?

-In afara de bucataria voastra, nicaieri! Am pus-o pe Marlene sa jure ca nu va incerca sa gateasca si ea dar, ca sa fiu mai sigur, nu am mai cumparat cuptor!

-V-ati mutat! exclam incantata cand realizez ca pe perioada calatoriei noastre la Los Angeles, cei patru nu au stat degeaba. Si noi nu v-am ajutat deloc!

Ma simt chiar prost din cauza asta! Ei s-au straduit atat de mult sa ne ajute, iar noi...

-Mai bine ca nu ati fost aici! bombane Sam. Inca ma strecor pe furis in apartament, de teama sa nu ma vada vecinii, la cat taraboi au facut astia doi! Si, ca sa stii si tu, gemenele de la etajul unu chiar exista! Le-am gasit salivand la craii astia, in timp ce mai carau din lucruri!

Ochii imi fug imediat la Hayden si, inainte sa gandesc, il amenint cu un deget.

-Tu sa faci bine sa sari peste etajul unu cand vii acasa!

Zambind incantat de reactia mea, Hayden ma smuceste in bratele lui si imi sopteste la ureche:

-Stai linistita, iubito! Sunt prea obsedat de tine! In plus, la cat ma tii de ocupat, crezi ca as mai putea face fata la inca doua? Si apoi, nu as vrea sa te superi pe ele si sa le dai si lor cate un pumn!

-Pumni? Te-ai batut? Cu cine? intreaba Heaton uluit si uitandu-se de la mine la Hayden.

Fir-ar sa fie de treaba! Nu putea sa-si tina gura? Acum astia doi o sa ma innebuneasca cu intrebari! Dar Hayden, dupa ce ma trage in poala lui intr-un fotoliu si incepe sa se joace cu parul meu, pare mai mult decat incantat sa le povesteasca despre meciul meu de box si, mai ales, de modul in care i-am spart buza lui Mike!

Ignorand sunetele de incantare si felicitările celor doi frati mai mici, Marlene ma prinde de o mana si ma smuceste atat de brusc incat nici Hayden nu ma poate retine.

-Tu vii cu mine! spune blonda printre dinti. Cele doua tarfulite au avut azi tupeul sa ma opreasca pe scari si ma intrebe ce mai fac baietii si daca pot sa vina in vizita la noi! Au intrebat chiar si de Hayden si pe unde s-a ascuns! Deci, vii cu mine si ma ajuti sa le tavalim putin? Se pare ca esti persoana potrivita!

Daca atunci cand a inceput sa vorbeasca m-am distrat pe seama ei, mentionarea numelui lui Hayden parca mi-a dat foc! Fara sa mai privesc in urma, dau buzna pe usa afara, urmata indeaproape de o Marlene la fel de pornita si ramanand indiferenta la strigatele celor din sufragerie.

Insa elanul ne este oprit brusc cand ne ciocnim violent de doi tipi ce pareau ca stau la usa noastra si pe care aproape ii rasturnam.

-Usurel, fetelor, ca puteti omora pe cineva! spune blondul de care m-am izbit si care si-a infasurat cam prea repede mainile pe talia mea.

Brunetul care a fost "atacat" de Marlene nu spune nimic, dar o strange in brate la fel de tare, ranjind incantat.

-Mort o sa fii oricum daca nu iti iei mainile de pe iubita mea!

O, Doamne! Vocea lui Hayden e atat de taioasa cum nu am crezut ca poate fi, iar daca privirea ar putea ucide, blondul de langa mine ar fi fost mort demult!

-Si e valabil si pentru tine! se aude imediat si Holden si amandoi fratii par sa ia foc.

Abia acum parem sa fim constiente ca suntem tinute in brate de doi barbati necunoscuti, iar iubirii nostri stau la un pas de noi, maraind. Cu un gest brusc, ma desprind de tip si ma ghemuiesc in bratele lui Hayden, sperand sa-l linistesc.

-Usurel, nu avem nici o vina! spune blondul neparand afectat de amenintari. Si nici fetele nu au! A fost un simplu accident, se mai intampla! Suntem vecini de palier, o sa ne mai ciocnim unii de altii! adauga el zambind si facandu-l pe Hayden sa maraie din nou.

Abia cand isi coboara privirea in ochii mei, imi dau seama ca pare totusi distrat de situatie.

-O, stai linistit, nu o sa se mai intample! murmura el si apoi se apleaca spre urechea mea. Treci in casa, pramatie mica! De-abia astept sa te pedepsesc!

Dovedind ca intr-adevar sunt frati, Holden o trage pe scari in sus pe Marlene ce il urmeaza spasita.

-Nu te-a invatat nimeni ca nu ai voie sa vorbesti cu strainii? Nu mai vorbesc despre aruncatul in bratele lor! Sa vezi ce educatie iti fac eu tie!

Nu mai aud nimic in plus, caci Hayden ma trage in apartament si inchide usa, fara sa mai arunce o privire spre cei doi barbati de pe hol ce par sa se distreze de minune.

Aici, se reaseaza in fotoliu si ma trage din nou in poala lui, tinandu-ma mai strans de data aceasta si, luandu-si berea de pe masa, incepe sa povesteasca cu Heaton ca si cum nimic nu s-ar fi intamplat, in timp ce eu rasflu usurata. Se pare totusi ca am scapat de pedeapsa!

Prinsi cu ultimele examene si predarea de proiecte inainte de vacanta, cele trei saptamani ramase pana la Craciun au trecut extrem de repede.

In ciuda a ceea ce am crezut la un moment dat, faptul ca locuim in acelasi bloc cu ceilalti nu ne-a prea afectat. Ne mai strangem in cate o seara cu totii, dar preferam sa stam fiecare la casa lui.

Astazi e ajunul Craciunului si Hayden a plecat de dimineata spunand ca are ceva de rezolvat si nu s-a mai intors pana acum, desi e ora unu. Dupa-masa! Dar, inainte sa apuc sa ma ingrijorez cu adevarat, il vad intrand grabit pe usa si, dupa doar un sarut scurt, imi agata poseta de umar.

-Vino, iubito, avem un drum de facut!

In ciuda potopului de intrebari pe care i le pun in masina, Hayden se multumeste sa imi zambeasca enigmatic, fara sa spuna nimic pana cand opreste... la aeroport.

-Ai spus sa te surprind! imi zice in timp ce ma trage dupa el in stilul caracteristic, adica el cu pasi mari si eu fugind in urma lui, si se opreste la scara unui avion micut ce pare ca ne asteapta.

-Hayden, unde ma duci? intreb aproape cu teama atunci cand ma aseaza intr-unul din scaune si imi leaga atent centura de siguranta.

-In Aspen, iubito! Am inchiriat o cabana si vom petrece doar noi doi, impreuna, un Craciun alb!

Stiu ca ati asteptat sa postez ieri, dar nu am putut salva ce am scris, astfel incat azi am reluat totul de la capat, dupa ce am fost la un pas sa renunt de nervi! Sper sa nu va dezamageasca acest capitol, rescris la repezeala.

Multumesc Denisa85 pentru sustinere si incurajare, telefonul tau a picat la fix!

CAPITOLUL 48

-Aspen?!? intreb uluita dupa ce am decolat iar Hayden ma trage in poala lui.

-Da, iubito! Aspen... zapada... cabana... noi doi..., imi sopteste la ureche si deja ma infior.

-Esti nebun! Nu o sa te mai provoc niciodata!

-Da, nebun dupa tine! chicoteste el. Si o sa ma mai provoci! Adori sa o faci, la fel de mult cum imi place si mie! Ne provocam unul pe altul de cand ne-am cunoscut si... uite ce a iesit!

Trebuie sa recunosc ca are perfecta dreptate. De la prima privire pe care mi-a aruncat-o pe holul caminului, totul a fost o provocare! Cu el niciodata nu stiu la ce sa ma astept si daca am inceput cu farse pe care ni le faceam unul altuia, se pare ca am trecut la alt nivel.

Zborul de doua ore pana in Aspen l-am petrecut ghemuita in bratele lui Hayden, care mai tot timpul a fost ocupat sa ma sarute si a devenit mai obsedat de buzele mele, daca asta se putea!

Acum, ca am aterizat, Hayden scoate o geaca groasa si ma imbraca cu ea ca pe un copil mic si ma incalta cu o pereche de bocanci.

-Ultimul lucru pe care mi-l doresc este sa racesti! imi spune cand imi vede privirea intrebatoare apoi, dupa ce se imbraca si el, ma trage dupa el spre o masina de teren ce ne asteapta in apropierea avionului.

Aerul rece de munte ne inconjoara imediat si ma opresc brusc cand privirea imi cade pe peisajul din jur. Muntii semeti, albiti de zapada pe care o vad atat de rar, ma fac sa zambesc. Nu este prima oara cand vin la Aspen, dar este prima oara cand ajung aici ca urmare a unei surprize.

-Ti-e frig? ma intreaba Hayden cand vede ca m-am oprit apoi, observandu-mi zambetul incantat, ma trage in bratele lui. Nu o sa-ti mai fie! In vacanta asta o sa te fac sa arzi! imi promite cu buzele lipite de ale mele, apoi ma saruta din nou.

Ard de pe acum, cu gandul la tot ce mi-a pregatit, dar nu o sa i-o spun! Isi va aminti ca mi-a promis ca o sa facem dragoste si in masina si, la cat este de nebun, il cred in stare sa opreasca undeva pe drum si sa se tina de promisiune!

Ca de obicei, Hayden parca imi citeste gandurile si ma priveste intrebator, cu o spranceana ridicata si ranjind.

-O sa o facem si pe asta, iubito, dar nu acum! si incepe sa rada cand imi vede uluirea de pe chip.

-De unde stii la ce m-am gandit?

-Hm..., sa vedem... Te-ai inrosit, te-ai incrunatat, ochii ti s-au marit cand ti-ai amintit si ai rosit si mai tare, in timp ce un zambet micut ti-a aparut pe buze privind spre masina... Banuiesc ca te-ai gandit ca ti-am promis ca o sa facem dragoste in masina! Dar, cum spuneam, nu acum! Incepe sa se insereze si am alte planuri pentru noi in seara asta!

Fir-ar sa fie! Trebuie sa invat sa ma controlez mai bine!

Dupa aproape o ora de condus, suntem pe un drum laturalnic si nu am mai intalnit nici o masina de ceva timp. Suntem inconjurati doar de zapada si totul in jurul nostru este alb stralucitor. Cand sunt la un pas sa il intreb daca stie incotro ne indreptam sau ne-am pierdut, in fata noastra se deschide o poiana, iar peisajul ma face sa raman cu gura cascata si vorbele in gat.

In mijlocul poienitei, decupata parca dintr-o felicitare, o cabana micuta ne asteapta imbietoare, cu luminile aprinse. Luminitile multicolore cu care este ornata si pregatita de Craciun, dau pata de culoare perfecta in contrast cu albul zapezii, iar lumina galbena ce razbate prin ferestre pare sa te imbie la caldura din interior. In jurul ei, brazii sunt atat de incarcati de zapada incat crengile le atarna pana la pamant, parand sa formeze un zid superb si natural ce izoleaza locul de restul lumii.

-Este superba! reusesc sa murmur cand cobor din masina, iar Hayden ma lipeste cu spatele de pieptul lui si privim amandoi tacuti cateva clipe spre peisajul din fata noastra.

-Sper sa spui acelasi lucru si dupa ce intram! imi sopteste la ureche apoi ma impinge sub un brad si scutura de o creanga.

Inainte sa pot sa reactionez, o cantitate uriasa de zapada se pravalbeste peste mine, o parte intrandu-mi dupa gat si facandu-ma sa tip, in timp ce Hayden se distreaza de minune pe seama mea.

-Arati ca un om de zapada! spune razand.

Ei bine, lasa ca ti-o platesc eu!

Ca si cum as fi cum as fi fost coplecita de cantitatea de zapada si ma ia cu lesin, imi dau drumul cu ochii inchisi si un oftat in troianul din jurul meu.

-Kim!

Strigatul lui Hayden rasuna in linistea din jur si il simt imediat langa mine, indepartand zapada de pe fata mea si pipaindu-mi chipul.

-Iubito?

Vocea ii este tot mai ingrijorata si chipul incruntat, cel putin atat cat reusesc sa zaresc printre pleoapele intredeschise, dar prefer sa tac si sa ma concentrez sa nu rad. Mai "citeste-ma" acum daca poti!

Ca sa adaug putin condiment, incep sa gem usor, ca si cum as fi lovita, iar asta ii pune capac.

-O, Doamne! exclama speriat de-a binelea acum si da sa ma ridice in brate, probabil vrand sa ma duca in cabana sau la masina.

Acesta e momentul pe care il asteptam si, profitand de faptul ca nu se asteapta la nimic din partea mea, reusesc sa il rastorn si sa ma urc deasupra lui, acoperindu-l cu zapada.

-Te-ai prefacut! exclama uluit.

-Bineinteles! Credeai ca ma omoara o mana de zapada? Doar nu ai dat cu bolovani! exclam razand apoi icnesc cand ma rostogoleste sub el.

-O sa platesti pentru sperietura asta! ma ameninta serios si rasul imi pierе subit cand imi zdrobeste gura cu un sarut.

Putin ne pasa ca suntem scufundati in zapada pufoasa si acoperiti de ea peste tot! In momentul asta conteaza ca suntem impreuna, singuri, izolati de restul lumii si ne sarutam! Gurile noastre unite sunt ca un centru de foc din care valuri de caldura pornesc in intregul corp si ma simt minunat si atat de fierbinte incat ma astept ca omatul se se topeasca in jurul meu!

Cu dosul unui deget, imi atinge usor un obraz, apoi coboara spre buze, pe care le contureaza in timp ce le priveste atat de concentrat ca ma infior.

-Iarasi ai buzele umflate! constata incantat si ochii i se intuneca imediat ce, instinctiv, mi le umezesc rapid. Sa mergem inapoi pana nu o iau razna de tot! imi spune cu glas ragusit si, luandu-ma in brate, se indreapta spre cabana.

HAYDEN

Odata intrati, o pun jos cu grija si privirea mi se opreste pe chipul lui Kim si ii astept reactia. Ochii ii stralucesc pe cand priveste in jur, iar gura dulce de care sunt atat de obsedat formeaza un "O" perfect, facandu-ma sa gem infundat.

-Hayden, este... minunat! imi spune incantata si imi mut cu greu privirea de pe chipul ei, privind si eu in jur.

Dar are perfecta dreptate! Totul este exact cum cerut sa fie pregatit si rezultatul imi intrece asteptarile!

Camera de zi imensa, cu mobila de lemn masiv, este minunat ornata! Ghirlande de brad atarna ici, colo si inconjoara semineul urias in care arde un foc linistit, in timp ce, intr-un colt, un brad urias straluceste plin de culori, iar o masa aranjata in mod festiv se afla intr-un loc special in fata unei ferestre largi prin care se zareste peisajul superb de afara.

-Este perfect! imi spune Kim dandu-mi un sarut scurt apoi, dezbracandu-se rapid, incepe sa se plimbe curioasa prin incapere.

Perfecta este ea si sunt mai mult decat incantat ca ii place si ca se bucura ca un copil!

-Ce este la etaj? ma intreaba cand, in sfarsit, reusesc sa o trag in bratele mele, pe canapeaua din fata semineului.

-Trei dormitoare si o baie. Vrei sa le vezi acum?

-Nu, prefer sa mai stam putin aici! imi raspunde ghemuindu-se mai bine in bratele mele, iar eu o strang multumit.

-Initial am vrut sa iesim la un restaurant in seara asta, dar m-am razgandit! recunosc oarecum jenat. Dupa mine, Craciunul trebuie sarbatorit acasa, in familie, alaturi de cei dragi. Asa ca... am comandat aici mancarea pe care trebuie doar sa o incalzim. Crezi ca ne descurcam sa facem asta fara sa dam foc la nimic?

-Ma multumesc si cu un colt de paine daca il impart cu tine! imi spune dulce si ma bucur de hotararea pe care am luat-o.

-Intai... iti arat dormitorul! ii spun si, razand, o ridic pe un umar si urc la etaj ignorandu-i cu desavarsire chicotelile.

Kim se potoleste imediat ce vede dormitorul amenajat in nuante calde de alb, crem si maro si ochii i se opresc pe cutia mare ce sta asezata pe patul dublu.

-Asta e un cadou pe care prefer sa ti-l dau in seara asta, o lamuresc, dar... *dupa* dus! si o trag spre baia de pe hol.

Dupa un dus rapid in care ma chinui sa imi tin mainile acasa si sa nu-mi dau planurile peste cap, iesim cu doar cu doua prosoape pe noi si o trag din nou in dormitor facandu-i semn inspre cutia de pe pat.

-Acum poti sa o deschizi!

Cu teama parca, Kim se apropie si desface funda uriasa si, dupa ce imi arunca o privire scurta, ridica incet capacul, scotand un sunet de surprindere atunci cand ridica rochia rosie aflata in cutie.

-M-am gandit la tine din prima clipa in care am vazut-o, recunosc zambind, si am sa te rog sa o porti in seara asta!

-As purta si un... sac, daca asta te face fericit, dar... prefer rochia! chicoteste si ma priveste cu ochii stralucind.

-Ne vedem jos cand esti gata! reusesc sa spun dupa ce o sarut scurt si ies inainte sa o trag in pat si sa stric totul.

O jumătate de ora mai târziu, mă fătaș agitat prin camera de la parter, așteptând să apară Kim. M-am îmbrăcat la costum, port papion și... am emoții! Pentru o clipă, gândul îmi fuge la setul de lenjerie de mătase roșie pe care l-am cumpărat odată cu rochia și aproape gem când îmi imaginez cum arată pe corpul ei. O să am timp să îl vad mai târziu! Sau nu! N-am avut răbdare nici cu cel negru cu care mi-a trimis poza și, să fiu sincer, oricât de bine ar arăta ceva pe ea, tot goală e mai frumoasă și o prefer așa!

Apariția lui Kim mă oprește din mersul agitat și raman privind-o cum coboară spre mine cu un zâmbet mic pe buze. Rochia îi vine perfect și, în mod sigur, roșul devine culoarea mea preferată!

Mătasea și dantela îi mângăie corpul minunat și arată... superb! Cu un decolteu micuț și lungă până în pământ, rochia este mulată pe ea până deasupra genunchilor, de unde se lărgeste ușor. Dantela fină din care sunt făcute manecile căzute împodobește discret și bustul pe care îl umple perfect, la fel și voalul care, pe părțile laterale, de la genunchi în jos, înlocuiește mătasea.

-Arăți... perfect! reușesc să spun și înghit în sec, încercând să îmi alung nodul din gât și golul din stomac atunci când ajunge lângă mine.

-Și tu arăți superb! îmi zâmbesc. Iar rochia este... minunată! Multumesc! și se întinde pentru un sărut.

Desi este machiată discret, nu este rujată. Și-a lăsat buzele așa cum le ador, în culoarea lor naturală. În plus, dacă mă pot abține de la altceva, sărutatul nu intră în discuție și ar fi rămas fără ruj oricum în câteva minute!

-Hayden, tu nu mănânci? mă întreaba când suntem la masă și am reușit să încălzim mâncarea fără să fim nevoiți să chemăm pompierii.

-Ba da! spun fără să îmi iau privirea de pe ea și nu am nici o idee despre ceea ce se află în fațura din fața mea, fiind prea ocupat de modul în care îi strălucește pielea în lumina lămpilor.

-Nu ți-e foame?

-Oh, sunt de-a dreptul lihnit! recunosc cu un geamăt care îi spune clar că ea ar fi felul principal.

Razând ușor, Kim îmi întinde furculița până în dreptul buzelor și îmi spune cu un ton seducător:

-Deschide gura!

Desi nu simt gustul mancarii, fiind prea fascinat de modul in care ii lucesc ochii si buzele ii sunt curbate, as prefera ca asta sa fie modul in care sunt hranit de acum incolo!

-Acum... desertul! Ramai aici! ii spun si ma duc in bucatarie.

Pentru o clipa, raman nemiscat si privesc emotionat ceea ce am pregatit, intrebându-ma cum o sa reactioneze, dar nici cea mai mare emotie si nici stolul urias de fluturi din stomac nu ma pot opri din ce am planuit! Cu pasi hotarati si inima mica, asez in fata ei farfurioara in forma de inima pe care e asezata... o cutiuta din ciocolata.

La vederea desertului, ochii lui Kim se maresc usor si isi ridica privirea uluita spre mine in acelasi timp in care eu ingenunchez la picioarele ei si iau cutiuta din farfurie, deschizându-i cu grija capacul si lasand la vedere inelul ascuns in interior.

-Stiu ca ti-ai planuit urmatorii cinci ani, dar planurile pot fi schimbate fara sa modifici scopul final, se pot adapta si completa. Stiu si ca intemeierea unei familii nu face parte din acest plan, dar sper sa te pot face sa te razgandesti in privinta asta. Poate ca am glumit pana acum cu acest lucru, insa nu m-a facut decat sa realizez cat de mult imi doresc sa fac parte integranta din viata ta. Atat de mult incat aproape ca mi-am dorit sa existe o sarcina care sa te lege mai mult de mine, desi nu ar fi fost corect din partea mea. Te iubesc mai mult decat am crezut vreodata ca voi putea iubi pe cineva si nu-mi pot imagina cum ar fi sa traiesc fara tine! Iti promit ca voi incerca sa te fac fericita in fiecare clipa de acum inainte si o sa am rabdare in ce priveste copiii pana cand vei fi tu pregatita sa ii ai, chiar daca o sa-mi faca al naibii de multa placere sa cautam pana atunci impreuna pozitia perfecta pentru a-i procrea! Dar ceea ce iti cer acum, iubito, este sa ma incluzi in planul ala al tau mai mult decat ai facut-o deja si sa accepti sa imi fii sotie!

Odata ce am terminat de vorbit, desi nu am rostit mai nimic din discursul pregatit si pe care l-am uitat subit, indraznesc sa respir si, sperand ca graba mea nu a stricat totul, sa astept raspunsul care ma poate face cu adevarat fericit sau ma poate arunca in cea mai neagra disperare.

Kim ma priveste cu ochi mari si, pentru prima data, nu pot deslusi nimic de pe chipul atat de drag, fapt ce imi face inima sa se agite puternic. Apoi, doua lacrimi mari ii parasesc ochii superbi, facându-ma sa oftez si sa regret ca am facut-o sa planga.

-Nu am nevoie de planuri cand tu esti langa mine si imi indeplinesti orice dorinta! imi sopteste usor si simt cum o piatra mi se ridica de pe inima cand imi intinde mana sa ii pun inelul pe deget.

-La multi ani, iubito!

-La multi ani, iubitele!

Ridicandu-ma in picioare, o smucesc in bratele mele cu gestul obisnuit si scoate incantata sunetul pe care stie ca il ador. Sarutul pe care il dau cuprinde toate promisiunile pe care le-am spus plus cele pentru care nu mi-am gasit cuvintele, iar modul in care se topeste in bratele mele si imi raspunde sarutului face la fel de mult ca si raspunsul pe mi l-a dat.

Cand nevoia de aer ne opreste, Kim isi intinde mainile spre papionul meu pe care il desface cu miscari domoale apoi, zambindu-mi dulce, imi sopteste:

-Ce-ai zice sa incercam in fata semineului una din pozitiile alea de care vorbeai?

-As spune ca este un bun *inceput!* ii raspund incantat in timp ce o depun pe covorul pufos din fata semineului.

Sper ca v-a placut surpriza lui Hayden :))))

La media aveti rochia lui Kim.

CAPITOLUL 49

KIM

-Ti-e frig? soapta lui Hayden ma scoate din motaiala dulce in care am cazut si ma face sa ma ghemuiesc mai bine in bratele lui.

-Cand am sobita personala langa mine?! Nici o sansa!

Suntem tot pe covorul din fata semineului, acelasi loc in care am dormit si ultimele trei nopti si, daca ar fi dupa mine, patul va ramane nefolosit pana plec.

-Sa nu crezi ca asta te scapa de facut un om de zapada! il amenint si rad cand ii vad privirea sperziata.

In ultimele trei zile am facut tot ce se putea face in poienita din jurul cabanei: ne-am tras cu sania, ne-am bulgarit, ne-am tavalit in zapada si am facut ingerasi, orice in afara de a construi un om de zapada,

Hayden spunandu-mi ca nu se pricepe la asa ceva si, decat sa imi faca unul urat, mai bine nu face deloc!

In dimineata asta am reusit sa il conving sa inceapa unul dar, dupa nici cinci minute, mi-a spus ca am nasul rosu si parca tremur de frig, asa ca a lasat totul balta si m-a luat pe sus ducandu-ma in cabana, la caldura.

-Iubito, prefer sa facem dragoste sau, pur si simplu, sa te tin in brate decat sa construiesc vreo hidosenie care sa te faca sa visezi urat!

-Ei bine, nu o sa mai facem dragoste pana nu imi faci un om de zapada! spun hotarata si incercand sa par cat mai serioasa.

-Doar nu vorbesti serios?! ma intreaba uluit si doar aprob din cap, caci daca as deschide gura m-as prapadi de ras.

Cu o mina disperata pe fata, isi trage rapid o pereche de pantaloni de trening pe el si bocancii in picioare si, la bustul gol, iese furtunos pe usa. Cateva minute mai tarziu, dupa ce am reusit sa ma imbrac si ies si eu din cabana, il gasesc sprijinit de o lopata si zambind fericit, alaturi de cel mai urat om de zapada pe care l-am vazut vreodata! Asta in cazul in care se poate numi asa!

Singurul bulgare pe care a reusit sa il faca azi dimineata, la indicatiile mele, sta asezat pe un... morman de zapada, ceea ce explica rolul lopetii. Doua pietricele, pe care nu stiu unde le-a gasit, sunt puse pe post de ochi, dar si aia sunt apropiati si unul mai jos si altul mai sus, parand ca se uita chioras, in timp ce o creanga golasa are rolul de brat. Per ansamblu, omul de zapada pare sa se strambe la mine si arata ca si cum ar vrea sa ma atace!

-Esti multumita?

-Este... perfect! Si seamana cu tine! reusesc sa spun printre hohotele de ras si, inainte de a ma putea opri, ii fac o poza cu telefonul.

Asta va fi o amintire pe care nu o voi uita curand!

-Acum, maraie nemulțumit de faptul ca l-am pozat langa opera de arta, imi vreau rasplata! si ma trage in bratele lui.

-Hayden, o sa racesti! ii amintesc ca este la bustul gol.

-Hm..., raspunde cu ochii pe buzele mele. Sa stau toata ziua in pat, cu tine cocolosindu-ma... Nu pare o idee rea!

-Adauga un nas rosu si infundat, plus ceva temperatura si faptul ca nu o sa te mai las sa ma saruti...

-Am inteles! spune imediat, parand speriat de ultima parte, si ma trage din nou in cabana.

HAYDEN

Motorul unei masini se aude de afara in linistea diminetii si tresar, amintindu-mi ca astazi trebuie sa soseasca fratii mei si fetele pentru a putea petrece revelionul impreuna. Faptul ca au ajuns ar trebui sa ma bucure, dar nu cred ca bruneta din bratele mele ar aprecia sa fim gasiti incolaciti si goi pusca in fata semineului!

O invelesc in patura care ne-a acoperit peste noapte si Kim se ghemuieste la pieptul meu in modul ei specific cand o ridic in brate, bombanind usor si fara sa se trezeasca. Nu se trezeste nici cand o asez in pat si o invelesc bine, desi ofteaza cand imi retrag bratele din jurul ei. Oftez si eu, dar galagia de la parter ma anunta ca nu mai suntem singuri, asa ca ma imbrac rapid si cobor pana nu-i da prin cap vreunui dintre fratii mei sa ne caute si sa dea buzna peste noi.

-Locul e superb si cabana minunata! imi spune Sam privind incantata in jur in timp ce Heaton ranjeste spre mine.

-Nici nu ma mir ca n-am mai auzit nici un cuvânt de la voi de o saptamana!

Un zambet larg si multumit imi apare pe fata gandindu-ma la ultimele zile, dar imi dispare subit cand Holden ridica cu un deget un sutien rosu.

-Asta n-ar trebui sa fie pe Kim?

La dracu'! Il smulg repede din mana si ochii imi fug roata cautand si restul setului, respectiv bikinii pe care Kim i-a purtat aseara si pe care habar nu am pe unde i-am aruncat cand i-am dat jos de pe ea, oftand usurat cand ii gasesc pe langa canapeaua din fata semineului si ii inghesui in buzunar.

Ranjetul de pe fata lui Holden se intinde suficient incat sa ma tenteze sa-i dau una, dar sunt scutit de gest cand o face Marlene in locul meu, desi mult mai usor decat as fi facut-o eu!

-Iubito, doream sa ajut la curatenie! ii spune in chip de scuza si nu pot sa nu ma intreb cum de il suporta blonda pe clovnul asta, chiar daca e fratele meu. Acum, se intoarce el catre mine, da-ti jos iubita din pat, daca nu l-ati rupt si pe asta, si haideti sa dam o raita prin statiune. Sunt curios ce mai e nou!

-Habar nu am! recunosc indiferent, ridicand din umeri. Nu am fost prin statiune!

Patru perechi de ochi ma privesc curiosi si oftez adanc, stiind deja ce ma asteapta in urma destainuirii mele.

-Adica... nu ati iesit de aici de o saptamana?! ma intreaba Holden soptind uluit. La naiba! Mai e vreun pat intreg in cabana asta? Nu stiu despre Heaton si Sam, dar Marlenei si mie nu ne place s-o facem pe jos!

-Sunt doua camere pe care nu le-am incercat, in rest... ne-am dat toata silinta! o aud pe Kim si o vad coborand zambind si strambandu-se la Holden. Si nu am rupt niciodata nici un pat!

-Ihm... Imi amintesc de niste bubuieli ce i-au speriat pana si pe tata si pe Claire! isi misca Holden sprancenele in mod sugestiv si mie mi se pare ca a trecut extrem de mult de la dusul rece si cazatura lui Kim. Dar nu conteaza! Traiesti si mai poti umbla, asta e singurul lucru important! adauga el, facand-o pe Kim sa se impiedice pe scari cand il aude. Sau nu! rade el cand o vede agatandu-se de balustrada.

De data aceasta, sunt aproape sa ii dau una dupa cap fratiorului meu insa raman cu mana in aer cand Samantha incepe sa tipe si sa sara ca un iepuras. Toti cinci ne intoarcem spre ea si o privim uluiti in timp ce blonda, desi se opreste acum din sarit si tipat, scoate sunete neinteligibile, cu o mana la gura si alta aratand spre Kim, aproape lacrimand.

-Iubire, ti-e rau? se apleaca Heaton spre ea si o priveste ingrijorat.

Nu primeste nici un raspuns, dar toti trei ne speriem cu adevarat cand si Marlene incepe sa tipe si sa sara, avand exact acelasi comportament ciudat ca si Sam.

-Voua va este rau de la avion! incearca sa ghiceasca Holden. Sau aerul rarefiat de munte nu va prieste! adauga cand Marlene neaga doar dand din cap. Are legatura cu Kim! trage concluzia cand amandoua fetele arata spre bruneta ce a ramas intepenita pe ultima treapta.

Imi intorc privirea spre Kim si zambetul ei ma face sa cred ca stie despre ce este vorba. Ce naiba?

-Ori voi trei vorbiti telepatic, spune Heaton derutat si privind pe rand la cele trei fete, ori noi suntem tampiti!

Sincer sa fiu, cam la ceva asemanator ma gandesc si eu, si nici Holden nu e prea departe dupa modul in care isi roteste ochii.

-Da? Da? Da! striga Sam, scotand primele cuvinte si bagandu-ne mai mult in ceata.

-Da, sunteti teleplate, sau da, suntem tampiti? cere Holden lamuriri suplimentare.

Deja ma simt ca in Zona Crepusculara si, inainte sa o iau razna de tot, ii cer ajutorul din priviri lui Kim, singura persoana din cabana ce pare intreaga la cap in momentul acesta! Desi nu-mi spune nimic si continua sa zambeasca enigmatic, imi face un semn discret cu mana ce se odihneste pe balustrada scarii si... in sfarsit, inteleg! Fetele au observat inelul de pe degetul lui Kim si au ghicit ca am cerut-o, iar "da"-urile lui Sam faceau referire la raspunsul ei!

Cu toate ca as prefera sa ma mai distrez putin pe seama fratilor mei, sunt prea mandru si fericit si nerabdator sa le dau si lor vestea, asa ca ma apropiu de Kim si, dupa ce o sarut, ii lamuresc si pe ei.

-Da, am cerut-o pe Kim si da, ea a acceptat!

Marlene si Samantha, parand ca si-au revenit in sfarsit, se arunca pe Kim si o strang in brate si o pupa, pe mine inlaturandu-ma intr-un mod nu prea subtil. Dar nu imi pasa, eu sunt extrem de multumit ca o vad zambind fericita!

-Era si timpul, la cat sunteti de topiti unul dupa celalalt! Felicitari! imi spune Heaton strangandu-ma in brate si batandu-ma pe umar.

-Credeam ca blondele au innebunit si ma pregateam sa chem salvarea! bombane Holden apoi, cu un zambet larg, ma felicita si el.

Dupa o dimineata intreaga petrecuta prin statiune si in care am mai facut ceva cumparaturi pentru petrecerea dintre ani, toti trei baietii preferam sa ramanem pe-afara, cu priviri atente spre cabana, in timp ce fetele fac pregatiri prin bucatarie.

-N-am observat, sunt stingatoare prin cabana? intreaba Holden preocupat si ne pufneste rasul cand ne dam seama ca toti trei ne gandim la acelasi lucru: sa nu dea fetele foc la nimic. Ah, si ce este... chestia aia? arata inspre omul de zapada pe care l-am facut la insistentele lui Kim.

În timp ce le explic că am "creat" opera de artă sub anumite amenințări, îmi vine o idee și mă grabesc să o aplic cât pot de repede. Când totul este pregătit, îmi fac curaj să merg în bucătărie.

-Iubito, am o surpriză pentru tine! spun repede și o trag pe Kim după mine afară până în fața unui om de zăpadă cât mine de înalt și perfect executat cu ajutorul fraților mei. Să nu mai spui că nu ți-am construit un om de zăpadă! Ți place?

Kim îl privește câteva clipe, uluită de cât de diferit este fata de primul pe care l-am construit.

-Dacă îmi place?! Îl iubesc! exclamă încântată.

-Și eu te iubesc! exclamă omul de zăpadă începând să miste, în timp ce Kim, scotând un tipăt ascuțit, apuca să facă doar un singur pas în spate apoi cade în fund înainte să apuc să o prind.

În timp ce Heaton și Holden rad în hohote, ultimul scuturându-se de zăpadă în care l-am "îmbrăcat", Kim îmi arunca priviri ucigătoare.

-Multumesc frumos! Până acum îmi placeau oamenii de zăpadă, de acum o să am cosmaruri cu ei!

Cu toate acestea, am reușit destul de repede să o fac să mă ierte, iar miezul nopții ne găsește îmbrățișați, preocupați doar unul de celălalt și ignorând totul din jur.

-La mulți ani, iubito! îi soptesc în clipa în care ceasul arată ora douăsprezece și îi cuprind gura dulce într-un sărut plin de promisiuni.

După încă două zile, ne pregătim de plecare și inima mi se strange când o vad pe Kim extrem de tristă.

-Putem să ne întoarcem oricând dorești! îi soptesc la ureche încercuind-o cu brațele și lipind-o de pieptul meu, iar ea oftează adânc în timp ce privim amândoi prin cabana, ochii oprindu-ni-se într-un sfârșit pe semineu.. Știi că nu va fi același lucru niciodată, dar... o să încercăm să fie ceva special de fiecare dată!

-Ma duc să dau o tură să vad dacă nu am uitat ceva! spune Holden urcând la etaj în timp ce eu, împreună cu Heaton, ducem bagajele la mașini.

Fetele sunt mai linistite ca niciodata, mai tacute decat ar trebui, oricat de mult ar regreta ca plecam. Ciudat dar, daca ma gandesc mai bine, sunt asa de ieri dupa-masa, cand au stat toate trei inchise ceva timp intr-una din camere.

-Haideti, fetelor, trebuie sa prindem un avion! spune Heaton deschizand usa, dar intepenim toti cand vocea extrem de serioasa a lui Holden ne opreste din drum.

-Nu pleaca nimeni nicaieri pana nu spuneti al cui e asta! si ridica acuzator mana in care tine o cutiuta pe care o recunosc usor tinand cont ca nu demult umblam prin LA sa cumpar vreo trei.

Si, ca o cireasa de pe tort, Holden scoate din cutie ceva asemanator cu un pix si il arata catre noi in asa fel incat sa vedem perfect rezultatul din ferestruica din mijloc si care nu este nici un patrat, nici cerc, ci doua linii. Doua linii extrem de clare si perfect paralele, dupa parerea mea.

Fetele schimba rapid o privire intre ele, inrosindu-se toate trei, dar nici una nu spune nimic, ramanand la fel de tacute si facandu-ne pe mine si pe Heaton sa oftam adanc, iar pe Holden sa insiste.

-Deci... *Care* dintre noi trei va fi in curand *tatic*?

Stiu ca va las in suspans, din nou, dar cred ca v-ati obisnuit deja cu asta si sper sa nu va separati pe mine... Nu prea tare, oricum! :))

La media il aveti pe Hayden si omul de zapada... :)))

Doresc si sa imi cer scuze ca, de vreo doua capitole incoace, nu am mai prea raspuns la comentarii dar am avut extrem de putin timp. Va asigur ca le-am citit absolut pe toate si fiecare m-a bucurat la fel de mult! Va multumesc ca sunteti alaturi de mine si ca cititi! Xoxo

CAPITOLUL 50

HAYDEN

Nu stiu cat de bine isi cunosc fratii mei iubitele, dar o singura privire rapida aruncata inspre Kim imi da raspunsul care ma intereseaza pe mine: testul nu e al ei!

E la fel de rosie la fata ca si Samantha si Marlene, dar e departe de agitatia pe care o avea in LA cand a facut trei teste deodata. In plus, am fost cu ea acum doua saptamani cand si-a refacut injectia si, fara sa ma vada, am oftat si atunci ca si acum, dar i-am promis ca o sa astept pana cand *ea* va fi pregatita si o sa imi tin promisiunea!

Cele trei stau inghesuite una in alta, cu ochii in pamant si nu scot nici un sunet. Intr-un fel, par sa se teama de reactia noastra, iar asta ma face sa ma incrunat si sa imi privesc mai atent fratii.

Amandoi sunt extrem de seriosi, chiar si Holden, si isi fixeaza cu privirile fiecare pe blonda lui. Sunt la un pas de a le spune ca au ramas doar ei doi in "concurs" cand o usoara incrunat din partea lui Kim ma face sa imi tin gura. Nu stiu din ce motiv, fetele fac front comun ca sa ascunda adevarul, asa ca o sa tac si eu.

-Nu vreti sa spuneti! constata Holden incrunat. Este o farsa?

Fetele fac un schimb rapid de priviri si raspund in cor un "nu" hotarat.

-Atunci... de ce? intreaba nedumerit Heaton si nu primeste nici un raspuns.

Intrebarea lui imi aduce un zambet pe buze. De ce? E foarte simplu! Ea, care o fi dintre ele, nu este pregatita sa o recunoasca! Kim si cu mine am tot glumit pe subiectul asta dar, printre glume, am inteles cumva ce ne dorim si chiar am discutat despre o asemenea situatie. Din pacate, sau din fericire daca e sa ma iau dupa fetele lor, unul din fratii mei nu a avut sansa asta, trezindu-se in fata faptului implinit. Fiindca, oricat ar parea de surprinzator, amandoi sunt seriosi, da, dar... nici unul nu pare suparat! Macar atat imi cunosc si eu fratii!

-Vino aici! ofteaza Holden prinzand-o pe Marlene de o mana si tragand-o in bratele lui.

O priveste cateva clipe in ochi apoi, cu un zambet pe fata, o trage pe scari in sus.

-Cred ca noi doi avem ceva de discutat!

In sfarsit, Kim vine si ea langa mine si se ghemuieste la pieptul meu, fara sa spuna nimic cateva clipe.

-Cred ca ar fi bine sa suni la aeroport si sa amani zborul pe maine! imi sopteste intr-un tarziu, apoi imi face semn cu capul sa urcam.

Ajungi in capatul scarilor, isi intoarce din nou privirea spre cei doi ramasi in camera de zi, iar eu i-o urmaresc, curios. Sa fie Sam?! Pana acum, nici unul nu a scos nici un cuvânt, multumindu-se sa se masoare atenti. Heaton face, in sfarsit, un pas spre Samantha si imi primesc raspunsul cand aceasta tresare usor si, printr-un gest instinctiv, isi duce mana la abdomen. Sa fiu al naibii! As fi pariat pe Marlene si Holden! Si as fi pierdut!

Exact ca si mine, Heaton observa gestul si il vad punandu-si mana peste a ei, mangaind usor, apoi o cuprinde in brate, strangand-o la pieptul lui. Soaptele lor nu ajung pana la noi, iar lacrimile pe care le vad pe fata Samanthei ma ingrijoreaza putin, dar ma linistesc si stiu ca totul va fi bine cand il vad pe Heaton prinzandu-i fata in palme si, razand, o saruta ca un nebun!

-Se pare ca lui Henry i se va indeplini dorinta cat de curand! chicoteste Kim cand intram in camera noastra. Va deveni bunic!

-Vino aici! ii spun tragand-o in bratele mele si privind-o atent.

Ochii ei stralucesc puternic si pot sa jur ca are lacrimi in ei!

-Macar nu e luat pe nepregatite! Chiar daca toata lumea se astepta la vreo surprinza din partea *noastra*, se pare ca Sam si Heaton ne-au surprins pe toti! Inclusiv pe ei! Dar ceea ce nu inteleg, este de ce plangi tu! ii spun incrunandu-ma usor. Sau te-ai razgandit in privinta copiilor si acum regreti ca nu suntem noi primii?

Privirea mijita pe care mi-o arunca imi arata ca nu am ghicit.

-Nu plang! spune tragandu-si nasul. Sunt doar emotionata! Sam se teme de cum va reactiona Heaton, si eu la fel, dar... A fost asa de dragut! Pare sa se bucure de veste, chiar daca stiu ca e un soc pentru el!

-Oh, este o surpriza, garantez! incep sa rad. Aproape ca as fi bagat mana in foc ca e Marlene, dar m-as fi ars! De la Holden ma astept la orice la cat este de zapacit! recunosc. Desi... Heaton s-a schimbat extrem de mult de cand este cu Sam! Eu eram incruntatul familiei, Holden era clovnul, iar Heaton... era undeva pe la mijloc. Acum pare sa fie foarte responsabil si extrem de grijuliu cu Sam, de aceea ma mir ca tocmai ei...

Hayden se opreste brusc cand pe usa da navala, fara sa bata, bineinteles, Holden, tragand-o dupa el pe Marlene.

-Siiii..., ranjeste spre noi, am aflat castigatorul! spune trantindu-se pe pat si tragand-o pe Marlene in poala lui. Ma asteptam la voi, sincer sa fiu, la cata galagie faceti si cate paturi ati rupt, insa Heaton si cu Sam par sa fie genul care doar tac si fac!

-De cate ori sa iti repet ca nu am rupt niciun pat? se burzuluieste Kim la el. Si daca noi suntem galagiosi, tu cum esti? Probabil ca Marlene adoarme de la vorbitul tau inainte sa apuci sa ii faci ceva!

Hohotul meu de ras cred ca se aude in toata cabana, alaturi de cel al Marlenei, in timp ce Kim si Holden se privesc unul pe celalalt pe sub sprancene.

-Sau vorbesti la fel de mult si cand..., continua Kim ironica, apoi se opreste brusc. Doamne, la asta sa nu-mi raspunzi, chiar nu vreau sa stiu! exclama disperata si ascunzandu-si fata in umarul neu.

-Esti cam curioasa, viitoare doamna Morgan! o inteapa Holden ranjind. Daca vrei sa stii...

-Hei! il intrerup inainte sa aflu chestii picante si, mai ales, inainte ca Marlene sa se ascunda in dulap. Acum ce facem?

-Pai, ne apucam si noi serios de treaba! raspunde Holden serios si ridicand nevinovat din umeri si primeste una dupa cap de la Marlene. Ce-i, iubito?

-Ma refeream daca mai plecam azi! ii explic ca unui copil si o aud pe Kim chicotind.

-Ar trebui sa plecam doar noi patru, iar Sam si Heaton sa mai ramana! propune ea. Au destule de discutat si cred ca le-ar prinde bine ceva timp singuri de tot! Fara nici un frate nebun care sa le tot bata la usa! adauga ea, batand apropo-ul la Holden care, oricum, nu s-ar obosi sa bata si ar intra nestingherit.

-Sa-i lasam singuri?! exclama acesta speriat. Uite unde au ajuns daca au fost singuri!

-Plecam! spune Marlene ridicandu-se brusc, tragandu-l pe Holden dupa ea si inchizandu-i gura cu o singura privire.

KIM

Heaton si Sam aproape ca nu ne-au bagat in seama cand i-am anuntat ca plecăm, fapt ce mi-a confirmat ca ideea mea a fost buna. Oricat de fericit este Heaton, stiu ca Samantha nu este prea incantata de situatie si chiar au nevoie de ceva timp ca sa se obisnuiasca cu ideea ca vor deveni parinti. Amandoi!

Desi am glumit pana nu demult, odata ce avionul a decolat, toti patru am devenit linistiti. Chiar si Holden se multumeste doar sa soptasca serios cate ceva din cand in cand la urechea Marlenei, aceasta raspunzandu-i la fel de serioasa.

Iar Hayden... se multumeste sa ma priveasca si imi zambeasca.

-Treci aici! maraie spre mine si ma trage in poala lui, imediat sarutandu-ma. Te-am cam neglijat in dimineata asta! spune privindu-mi apoi atent gura.

-Oh! Si... dupa ce iti dai seama? il intreb zambind.

-Dupa faptul ca nu ai buzele umflate, in primul rand, si ca mi-este deja dor de gustul tau! In plus, esti foarte ganditoare! Ce s-a intamplat?

Fir-ar sa fie! Trebuia sa ma astept la asta!

-Hayden, tu chiar iti doresti copii? indraznesc sa il intreb si imi aduc aminte de chipul lui ce parea dezamagit cand a inteles ca testul nu este al meu. Adica, iti doresti copii *acum*?

Cateva clipe ma priveste atent si este evident ca nu se astepta la intrebarea asta.

-Mai tii minte asa-zisa noastra cearta de la hotel? Din dimineata cand nu am folosit prezervativ? iar eu aprob tacuta din cap. Pana la tine, nu am uitat niciodata sa il folosesc si, in mod normal, ar fi trebuit sa fiu... speriat. Dar tu m-ai ametit de tot si... Asa cum ti-am spus, *aproape* ca mi-am dorit sa fi ramas insarcinata doar ca sa te leg de mine. Insa ai acceptat sa fii sotia mea si am promis ca o sa astept! In plus, chiar daca suna egoist, te vreau doar pentru mine! Avem timp destul pentru copii, asa ca nu te mai gandii ca ma dezamagesi cumva, ca nu este asa!

-Intotdeauna stii ce gandesc? il intreb uluita ca iarasi a ghicit ce ma framanta.

-Iubito, as vrea eu sa fie asa! As vrea sa stiu ce gandesti de cate ori te sarut... sau te strang in brate... sau facem dragoste... Si as mai vrea sa stiu *cand* ne casatorim!

-Hayden, de-abia m-ai cerut! Trebuie sa ii spunem mamei mele si tatalui tau, sa...

-Pe mama ta o vrajesc eu, pe tata tu l-ai vrajit deja, e topit dupa tine si m-a intrebat deja de cateva ori daca te-am cerut si ce mai astept. In afara de asta, vreau sa ma insor inaintea lui Heaton! adauga razand. Deci... saptamana viitoare e bine?

Cum saptamana viitoare? Deja?!?

-Hayden, e prea repede!

Un zambet larg i se aterne pe fata si stiu ca iarasi ii da ceva prin minte atunci cand ochii lui superbi stralucesc ciudat.

-Stiu! Paisprezece februarie!

-De ce atunci? Are vreo semnificatie? intreb nedumerita de entuziasmul lui.

-Are, iubito! E ziua indragostitilor!

Stiu ca unele dintre voi ati fost dezamagite ca testul nu a fost al lui Kim, dar... momentan consider ca e mai bine asa.

CAPITOLUL 51

HEATON

Desi i-am auzit pe fratii mei si pe fete spunandu-ne ca pleaca, totul a fost in ceata si habar nu am *daca* sau *ce* le-am raspuns. Intreaga mea atentie e concentrata pe Samantha si pe lacrimile de pe fata ei.

Cand Holden a aparut in modul lui caracteristic, fluturandu-ne in fata testul ala ca pe un steag rosu, ultima persoana la care m-am gandit a fost Sam.

Prima la care m-am gandit a fost Kim pe care, desi nu cred ca isi da seama, Hayden o tintuieste de pat de ceva timp. Modul in care seriosul meu frate zambeste in ultimul timp si felul in care se invarte in jurul ei din prima clipa in care a vazut-o, spune mai mult decat o mie de cuvinte! Nu l-am vazut decat avand mereu aventuri trecatoare, fara sa se lege cu adevarat de nimeni si chiar l-am dojenit uneori cand, fara nici un fel de scrupul, zdrobea inima vreunei fete. L-am avertizat ca va veni timpul cand roata se va intoarce si va da de cineva care le va razbuna pe toate femeile din viata lui, dar ma bucur ca nu este asa! Bine, Kim l-a zapacit de tot, dar macar are norocul ca este iubit la fel de mult cum o adora el pe ea!

Chiar si pe Marlene am banuit-o, mai ales ca de la nebunul de Holden te poti astepta la orice! Dar fratiorul meu glumet se pare ca este mai matur decat am banuit noi! Cu toate ca, daca ma gandesc mai bine, Marlene ar merita un premiu pentru faptul ca rezista langa el si ca ii suporta glumele permanente! Desi am fost sceptic la inceput, se pare ca blonda oarecum timida i se potriveste perfect si este singura care, pana acum, reuseste sa-l aduca la tacere cateodata cu o singura privire sau un simplu cuvânt! Nu le-am dat nici o sansa impreuna nici eu, nici Hayden, dar... Kim a reusit sa vada dincolo de aparente, ca si in cazul meu!

Kim... Bruneta asta ne-a schimbat vietile in mod radical!

Imi amintesc si acum nonsalanta cu care s-a dat jos din masinuta ei rosie si modul in care ne-a bulversat pe toti trei intr-o singura zi! A constituit o adevarata provocare pentru noi si, recunosc, a fost o provocare extrem de tentanta pana cand, pe langa pumnii primiti de la Hayden, mi-am dat seama ce simte pentru ea. In plus, desi nu cred ca e constienta, Kim a... *ales*, daca pot sa spun asa, din prima zi. Era mai mult decat evidenta atractia puternica dintre ei, desi m-am prefacut ca nu o vad!

Si tot ei trebuie sa ii multumesc pentru... Samantha! Nu stiu cum, dar a reusit sa vada ca blonda nu imi este indiferenta desi am reusit sa ascund acest lucru mult timp de toata lumea si... iata-ma aici! In curand vom fi parinti!

Sam a plans vreo ora si, cu toate ca a tot vorbit printre sughituri, n-am inteles mai nimic decat ca testul e al ei si nu este prea fericita! Asta, plus faptul ca s-a temut sa imi spuna, ma pune ganduri!

Pe langa faptul ca m-am purtat iresponsabil, i-am dat intreaga viata peste cap si *stiu* ca daca nu ar fi atat de suparata, m-ar lua la bataie! La propriu! *Stiu* cat de afurisita poate sa fie, pentru ca este unul din lucrurile pe care le ador la ea!

Ochii imi coboara spre fata lui Sam ce a adormit in bratele mele si fiecare suspin care ii scapa in somn ma mai chinuie putin. Cu miscari usoare, reusesc sa ii sterg urmele de lacrimi de pe obraji, apoi mana imi coboara spre abdomenul ce pare la fel de plat ca si pana acum. Nu-mi vine inca sa cred ca acolo se dezvolta deja copilul meu!

-Ai noroc ca mi-e prea rau ca sa te plesnesc!

Vocea ei usor ragusita ma face sa zambesc, in ciuda cuvintelor amenintatoare la care ma asteptam, iar apoi sa ma incrunat speriat.

-Cum adica ti-e rau? Vrei sa te duc la doctor?

Abia acum isi deschide ochii si ma priveste atenta cateva clipe.

-Nu sunt bolnava, Heaton! Sunt doar... gravida! Si asta nu se ia si nu dureaza decat noua luni! Nu este ceva permanent, stai linistit!

Daca a revenit la sarcasmul obisnuit, inseamna ca se simte mai bine. Sau nu?

-Iubire, poti sa ma iei peste picior cat vrei, poti sa ma si bati daca iti convine, promit sa stau cuminte si s-o incasez, numai sa nu mai plangi! o rog cat se poate de serios.

Spre surprinderea mea, incepe sa chicoteasca.

-Oh, o sa mai plang! Asa am auzit ca fac femeile insarcinate, plang din orice! Iar cand o sa termin eu cu plansul, va incepe bebelusul! Deci nu ai incotro si va trebui sa te obisnuiesti cu gandul ca pentru o buna perioada de timp de acum incolo vei auzi o gramada de plansete in casa!

-Vrei sa ma sperii? o intreb razand.

-Nu, vreau doar sa stii ce te asteapta! raspunde serioasa. Asta in cazul in care nu te omoara tata!

Inghit in sec si un domn Clarke furios mi se iverse in fata ochilor. Sam are dreptate! S-ar putea sa nu scap cu viata! Imi amintesc momente cand, copii fiind, faceam cate o nazbatie si ne exasperam parintii si pe prietenii lor, familia Clarke. Si imi mai amintesc ceva ce ma ingrijoreaza si mai tare.

-Iubire, tatal tau mai are colectia aia de pusti si pistoale?

-Bineinteles! raspunde Sam incepand sa rada cand intelege unde bat.

-Tinand cont ca sunt tatal viitorului tau copil, nu ai putea sa ii ascunzi cheia de la dulapul unde le tine? Macar pana ii spunem si se mai obisnuieste cu ideea! Sau o sa devii vaduva inainte sa te mariti si copilul orfan inainte de a se naste!

-Cine a zis ca ma marit? intreaba cu indiferenta incercand sa iasa din bratele mele si aproape ca ma innec de suparare.

-Cum adica... nu te mariti? Si nu te mai zbate ca nu mergi nicaieri! Doar o sa agiti copilul! Stai aici, ca stai bine, si raspunde la intrebare! o strang mai bine in bratele mele apoi, gandindu-ma la bebelus, mai desfac din stransoare.

-Nu-mi amintesc sa ma fi cerut, iar acum nu mai vreau eu! Nu daca o faci din cauza copilului!

Nu pot sa cred ca gandeste asa! Dar Sam a fost intotdeauna sincera si mi-a spus exact ce gandeste, ca si acum!

-Nu a existat nici un copil cand m-am indragostit de tine, nici cand te-am rugat sa te muti cu mine, asa ca nu mai vorbi prostii! Copilul nu are nici o legatura cu ceea ce simtim unul pentru celalalt! El a aparut doar ca un bonus!

-Cadou de Craciun? ma intreaba cu voce mica.

-Cel mai frumos si perfect cadou de Craciun!

Privirea mi se fixeaza pe chipul ei si, cateva clipe doar o sorb din priviri, abia apoi o sarut si incerc sa pun toate sentimentele mele in sarut.

-Nu te-am cerut pana acum fiindca stiam ca nu o sa accepti! ii soptesc si ea imi confirma cu o inclinare usoara. Dar nu inseamna ca nu am dorit sa o fac sau ca te iubesc mai putin! Am vrut sa astept pana vei fi pregatita, insa soarta a vrut altfel! Stiu ca nu am inel si nici nu am pregatit vreo scena romantica, asa

cum s-a straduit Hayden sa faca, dar... nici nu e stilul meu! Prefer sa te rog sa te casatoresti cu mine asa, tinandu-te strans in brate, cu corpul lipit de al meu, decat sa stau in genunchi in fata ta! Dar o sa-ti cumpar si o suta de inele si ma tarasc la picioarele tale, daca vrei, numai sa accepti! adaug repede cand vad din nou lacrimi in ochii ei.

-Si mai ziceai ca nu esti romantic! imi spune tragandu-si din nou nasul.

Fir-ar sa fie, plange din nou!

-Sam, zau daca mai stiu ce sa zic! recunosc debusolat, iar ea se incrunta la mine.

-Cum adica?

-Pai... ai plans cand mi-ai spus de copil, ai plans cand m-am bucurat, ai plans ca nu te-am cerut pana acum, ai plans ca sunt romantic si vreau sa fi sotia mea! Ce trebuie sa fac ca sa nu mai plangi? o intreb cat se poate de serios, iar ea ma surprinde izbucnind in ras, dar rasul ei este muzica pentru urechile mele.

-Nu vreau sa faci nimic! Heaton, vreau doar sa fi tu insati! O sa accept un inel, adauga tuguindu-si buzele si mijindu-si ochii, dar daca te prind tarandu-te la picioarele mele, te pocnesc de nu te vezi! si ma face sa rasuflu usurat.

-Promit ca o sa ingenunchez in fata ta numai cand o sa ai burta asa de mare incat o sa ai nevoie de ajutor la incaltat! ranjesc spre ea si ma opresc cand ochii ei se maresc considerabil, acum parand sperziata.

-Heaton, iti dai seama?! O sa ma fac cat un dulap! Daca raman asa? si incepe sa se agite din nou, incercand sa scape din bratele mele si sa se dea jos din pat.

La naiba, ce tampit sunt!

-O sa scoatem dulapul si agatam hainele de tine! incerc sa glumesc si se linisteste imediat, zambind. O sa largim usile, cumparam un alt pat, cu ajutorul lui Holden care a devenit obsedat de paturi in ultimul timp, sau cumparam o casa mai mare! Oricum ar fi, o sa fi cea mai frumoasa gravida din lume! Adica esti! ma corectez imediat. Si acum esti frumoasa si... gravida!

-Mai sunt frumoasa pana o sa arat ca si cum as fi inghitit un balon! Sau am calcat pe o minge! bombane suparata, dar lipindu-se mai mult de mine, ceea ce ma face sa zambesc.

-O sa fi balonul meu preferat! ii spun ridicandu-ma deasupra ei si privind-o in ochi. Acum, raspunde-mi la intrebare: te mariti cu mine?

Ochii ei albastri si superbi se fixeaza pe mine si ma priveste fara sa spuna nimic, in timp ce mie imi bate inima ca nebuna iar respiratia mi s-a oprit in gat de emotie.

-Samantha, imi dai raspunsul ala inainte sa nasti? o intreb nelinistit cand trece aproape un minut si este tot tacuta.

-Da, ma marit cu tine! raspunde zambindu-mi dulce si oftez usurat.

Sarutul pe care il dau este tandru la inceput, dar modul in care ofteaza ma face sa il adancesc si ma delectez cu gustul ei minunat, in timp ce cu o mana incep sa ii ridic bluza. Odata abdomenul descoperit, ma aplec si ii sarut pantecul in care sta ascuns copilul nostru si emotia pe care o simt nu se poate descrie in cuvinte! Ma simt... fericit... si mandru... si moale pe dinauntru... Ma simt... perfect, la fel cum este si femeia din bratele mele si nu pot decat sa ma gandesc ca sunt al naibii de norocos ca m-a ales pe mine!

Sper ca v-a placut si perspectiva lui Heaton. :))

CAPITOLUL 52

KIM

Bataile puternice din usa ma trezesc din somnul dulce de dupa-masa in care am cazut si bomban vreo doua injuraturi nedemne de o domnisoara cand parca recunosc stilul.

-Hayden, cred ca Holden iarasi ne darama usa!

Fara sa deschida ochii si strangandu-ma si mai aproape de el, Hayden se multumeste sa mormaie de undeva din parul meu.

-Nu chiar acum, iubito! Mai ai putina rabdare, ca m-ai stors de puteri ultima oara!

Ce-am facut?!?

Ghiontul pe care il dau sper nu numai sa il trezeasca, dar sa fie si suficient de puternic incat sa il invinetesc.

-*Eu* te storc de puteri? De ieri, de cand ne-am intors, nu m-ai lasat sa cobor din pat! strig catre el si dau din maini si din picioare incercand sa ma eliberez din stransoarea lui. O sa ajung sa merg cracanata din cauza ta, ca o calareata! Ma doare spatelul de mor si-mi iese dragostea pe ochi! adaug tot mai nervoasa cand nu reusesc, in ciuda agitatiei mele, decat sa obosesc, fara sa ma indepartez nici macar un centimetru.

In sfarsit, miscarile mele dezordonate si vocea suparata reusesc sa treaca prin somnul lui Hayden care se trezeste ametit si ma intreaba speriat, dar fara sa-mi dea drumul:

-Ce-am facut de te-ai suparat asa?

Stransoarea bratelor ii mai slabeste putin doar cand isi da seama ca vreau sa ma intorc cu fata la el, apoi inlestarul revine.

Ochii lui superbi, incetosati de somn, ma privesc nedumeriti si, chiar si asa, simt ca ma topesc in fata privirii lui.

-Banuiesc ca fratele tau mai mic ne testeaza iarasi usa! Vrea sa vada la cati pumni rezista! ii spun cu un oftat. Tu nu auzi galagia pe care o face? Ca restul blocului l-a auzit in mod sigur!

-Kim, tu ai fost cea care ai propus sa oprim soneria ca sa nu fim deranjati! rade de mine.

-Ca sa pot dormi! ii explic ironica. Maine incepem cursurile si sunt mai obosita decat cand am intrat in vacanta!

Din nou sunt in urma cu somnul si am nevoie de un noroc urias ca sa nu adorm maine la cursuri, cursul lui Patrick fiind primul, bineinteles. Hayden devine brusc serios, ba chiar se incrunta cand ma examineaza mai bine, fapt ce ma face sa ma intreb oare cum arat.

-Ramai aici si dormi! Il omor eu pe Holden! imi spune si, dupa un sarut scurt, se da jos din pat si iese din camera doar cu o pereche de boxeri pe el.

În mod ciudat, galagia de la ușa a încetat înainte ca Hayden să parasească dormitorul, și totuși acum aud voci. Pe lângă cea a lui Holden, la care mă așteptam, se mai aud voci de bărbați și două voci feminine, necunoscute mie. Feminine?! Hayden a ieșit doar în boxeri!!

Fără să stau pe gânduri, îmi trag o pereche de pantaloni scurți pe mine și primul tricou pe care pun mâna, abia apoi îmi dau seama că nu este al meu ci al lui Hayden și îmi ajunge până la jumătatea coapselor. Însfac mormaind și o pereche de pantaloni de trening de ai lui și mă grabesc spre hol.

De parcă nu eram suficient de morocanoasă din cauza lipsei de somn și nervoasă din cauza insistențelor sonore ale lui Holden, privelistea ce mi se infatisează în fața ochilor îmi da de-a dreptul foc! Ușa este larg deschisă și în fața ei îl zăresc pe Holden, pe cei doi vecini de palier în bratele cărora am sărit Marlene și cu mine și... cele două gemene de care am auzit atâtea și pe care, în sfârșit, le întâlnesc și eu! Faptul că Hayden este parțial ascuns după ușa mă mai calmează puțin, dar asta doar până când vad privirile fetelor lipite de pieptul lui.

Vecinii noștri se opresc din vorbit când mă zăresc, iar asta îl face pe Hayden să se întoarcă, cautând motivul tăcerii bruste. Privirea îi coboară încet pe corpul meu, încruntarea accentuându-se pe măsura ce găsește tot mai multă piele descoperită.

-Nu-mi spune că n-ai nimic pe dedesupt, că te bat! îmi șopteste nervos la ureche, ieșind de după ușa și acoperindu-mi corpul cu propriul lui trup în fața privirilor curioase.

-Hayden, am chiloti și pantaloni scurți pe mine! îi răspund la fel de șoptit.

-Dar n-ai sutien! Și ești ciufulită și sexi de parcă de-abia ai scăpat din mainile unui bărbat! adaugă în timp ce mă privește flamând și ochii îi se fixează pe sanii mei, făcându-mi sfarcurile să se întarească imediat.

-Așa și este! A trebuit să mă zbat că să ies din bratele tale! îi reproșez.

Un geamat îi scapă de pe buze când îmi observă reacția și mâna îi fuge imediat pe cuierul din hol de unde apuca o bluza de-a lui și cu care mă îmbracă grabit.

-Ah, eu trebuie să îmi iau costumul de schi pe mine, îi spun printre dinți, dar tu poți să te fătăi aproape gol pe-aici, lăsându-le pe alea două să saliveze la tine!

-Eram ascuns după ușa! îmi spune rânjind încântat că sunt geloasă.

-Imbraca-te! ii spun scurt, trantindu-i pantalonii in brate. Acum, sau ma dezbrac si eu!

Ochii i se maresc cand imi aude amenintarea, dar isi trage imediat pantalonii pe el apoi, dupa ce sta putin in cumpana, arunca peste umar un neglijent "ne scuzati" si ma trage in dormitor unde ma lipeste brusc de usa pe care nu a inchis-o prea usor. Modul in care imi zdrobeste gura ma lasa fara rasuflare, ca de obicei, in timp ce mainile lui imi ridica tricoul nerabdator, verificand ce am pe mine si oftand usurat cand da de materialul pantalonilor scurti.

-Hayden, usa de la intrare e larg deschisa si cinci persoane stau in pragul ei! Nu cred ca e momentul acum sa facem dragoste! reusesc sa murmur printre saruturile pe care mi le da in timp ce ma dezbraca de bluza lui apoi incepe sa traga de tricou.

-Lasa ca ii tine Holden de povesti! murmura cu greutate atunci cand raman in sanii goi.

Isi trage pe el tricoul ce tocmai a fost pe mine, inspirand adanc parfumul apoi, cu un marait frustrat, se indreapta spre dulapul de unde se intoarce cu un sutien si un tricou de-al meu.

-Pune astea pe tine sau te incui in dormitor! imi spune atat de serios ca nu ma pot abtine sa nu-i scot limba, dar il ascult. Acum asta! si imi intinde o pereche de blugi. Asa! exclama satisfacut cand sunt complet imbracata. Acum arati decent, iar aia nu mai pot sa vada nimic din ce este al meu!

Ce naiba?

-Hayden, exagerezi! Puteau sa-mi vada doar picioarele si pe alea le-au mai vazut!

-Nu-mi aminti! bombane nervos. Inca ma tenteaza sa il pocnesc pe blondul ala si faptul ca locuieste atat de aproape de noi nu ma ajuta sa ma calmez! Si daca ti-a vazut picioarele o data, nu trebuie sa i le arati tot timpul! Adineauri avea gura atat de cascata ca maxilarul ii ajungea pana in pamant!

-Mie mi se parea doar ca zambeste! spun ridicand din umeri.

-Zambea, la tine! aproape ca striga acum si imi vine sa ii dau una.

-Hayden, de cand ma cunosti, la cati barbati m-am uitat? si isi mijeste ochii la mine. Exact! La unul singur: la tine! Asa ca lasa gelozia asta si...

Cuvintele mi se opresc cand Hayden ma trage in bratele lui prin gestul brusc pe care il ador si ma saruta de parca nu ar mai fi facut-o de mult! Inima imi face vreo doua tumbe si cunoscutul gol in

stomac isi face aparitia atunci cand corpul imi este lipit strans de el, trezind aceeaasi electricitate si emotii in mine ca si atunci cand m-a sarutat prima oara!

-Te iubesc! imi spune cu patima si lasand doar un milimetru intre gurile noastre. Si stiu ca exagerez, dar nu ma pot abtine! ofteaza apoi. Cand este vorba despre tine, sunt egoist! Si gelos fara motiv, adauga muscandu-mi usor buza, si posesiv, continua chinuindu-mi gura, si obsedat! termina cu un zambet de scuza pe fata, in timp ce ochii ii stralucesc privindu-mi buzele care, in mod cert, sunt umflate din nou din cauza actiunilor sale.

Modul in care ma priveste si felul in care mi-a vorbit, ma fac sa ma calmez instantaneu si ma simt moale pe dinauntru in timp ce ochii imi sunt blocati pe ochii lui de parca m-ar hipnotiza! Aceleasi lucruri le simt si eu pentru el, chiar daca nu le arat intr-un mod la fel de evident. Intensitatea sentimentelor pe care le avem unul pentru celalalt, rapiditatea cu care au aparut si modul in care am devenit atat de dependenti unul de altul aproape ca ma sperie uneori! E ca si cum... suntem cuprinsi in valvataia unui foc! Un foc care a izbucnit la cea mai mica scanteie si care ne-a cuprins pe amandoi!

-Hai sa scapam de aia patru si sa vedem ce mai vrea Holden, apoi te bag in pat! imi spune luandu-ma de mana si tragandu-ma afara din dormitor. Sa dormi! adauga cu un oftat.

HAYDEN

Cei doi vecini ai nostri par dezamagiti cand aparem amandoi si o vad pe Kim mai bine imbracata. Daca ar fi dupa mine, nu ar mai vedea-o deloc, dar asta ar insemna sa o tin incuiata in casa! La dracu' cu posesivitatea mea prostiasa, ma simt ca un tampit si stiu ca sunt nedrept fata de Kim, dar chiar nu ma pot abtine!

Cat despre cele doua surori, mi-a fost de ajuns o singura privire in directia lor ca sa imi dau seama ca sunt amatoare de distractii, dar nu ma intereseaza deloc! Poate ca m-as fi distrat putin cu ele in urma cu cateva luni, sunt frumoase, nu pot sa zic, dar nu ii ajung nici pana la glezna lui Kim! Si oricat de mult imi place atitudinea bataioasa a brunetei cand este geloasa, prefer sa nu ii dau nici un motiv sa fie, astfel incat le tratez pe gemene cu indiferenta, ignorandu-le cu desavarsire fetele dezamagite.

-E ultima zi de vacanta, incepe blondul sa vorbeasca cu ochii pe Kim, asa ca ii lipesc spatele de pieptul meu si o cuprind cu bratele intr-un gest ce sugereaza clar ca ar fi bine sa isi mute privirea. In cladirea asta suntem studenti majoritatea si ne-am gandit sa facem o petrecere, sa ne cunoastem mai bine intre noi, mai ales ca suntem vecini, continua el acum uitandu-se la mine.

-Multumim frumos, dar nu putem veni! incerc sa refuz cat mai politicos si ii vad surprinsi. De-abia ne-am intors din vacanta si suntem cam obositi! gasesc o scuza si al naibii sa fiu de o sa-i vizitez pe astia doi. Acum ne scuzati, dar se pare ca avem o urgenta in familie, spun aratand spre Holden si tragand-o pe Kim dupa mine in apartament inainte sa ii vina ideea sa accepte.

-Familie? intreaba cei patru uluiti si il aud pe Holden dand o explicatie ce ma face sa ranjesc multumit.

-Da, familie. Frati, cumnata!

Inainte sa ne asezam in sufragerie, observ chipul palid al lui Kim si incerc imediat sa imi amintesc cand si-a mancat ultima oara portia de dulciuri. Nu cred ca astazi a mancat mai mult de o ciocolata, asa ca ma indrept spre bucatarie si tai o bucata din tortul trimis ieri de Claire. Asa cum a promis, la cateva zile ne trimite cate o prajitura, avand grija sa-mi aminteasca sa am grija de Kim si sa ma ameninte cu bataia daca va pati ceva!

-Acum spune-mi de ce imi spargeai iarasi usa! ii zic lui Holden in timp ce o trag pe Kim in poala mea si incep sa-i dau portia de dulce.

-S-au intors! imi spune acesta ingrijorat.

Holden ingrijorat?!

-Cine s-a intors? intreaba Kim, uitand cu totul de prajitura.

-Heaton si Samantha! S-au intors deja! De ce nu au mai ramas la Aspen? Credeti ca s-au certat?

Tonul lui ma face sa ma incrunat. Sarcina Samantha a fost o surpriza pentru toata lumea, dar Heaton parea in culmea fericirii cand am plecat de la cabana!

-Poate doar au dorit sa vina acasa! dau cu presupusul si o privesc pe Kim, care este si ea incrunatata.

Fara sa spuna nimic, Kim se ridica si merge in dormitor, de unde se intoarce butonand un mesaj la telefon. Imediat ce il trimite, ii vine si raspunsul inapoi si zambeste larg aratandu-ne telefonul.

-Sam spune ca totul e in regula! si rasuflam amandoi usurati.

-Vezi, asa trebuia sa procedezi si tu! ii spun lui Holden in timp ce il imping spre usa.

-V-am deranjat? intreaba acesta ranjind.

-Holden, du-te acasa, la Marlene! ii spun incepand sa-mi ies din fire cand, dupa o scurta privire aruncata inspre Kim, observ ca deja motaie pe canapea.

-Marlene doarme si m-a amenintat ca ma castreaza daca o mai trezesc din nou! imi spune parand disperat si facandu-ma sa oftez.

-Uita-te la Kim! Nu se simte prea bine si vreau s-o bag in pat!

Ochii i se maresc si o priveste cateva clipe pe bruneta ce a adormit instant, uimindu-ne din nou.

-Oh, si ea este...?

-Nu! i-o tai scurt. Si daca am *dori* sa facem un copil, nu putem de tine! ma ratoi la el de data asta, dar obtin doar un ranjet.

-Sunt pe post de... anticonceptional! incepe el sa rada si rasul ii rasuna pe toata scara in timp ce se indreapta spre apartamentul lor.

Intors in sufragerie, oftez privind-o pe Kim. Stiu ca adoarme asa brusc doar cand este extrem de obosita, iar faptul ca a facut-o si acum, ma face sa ma simt vinovat. O ridic in brate, incantat de modul in care se ghemuieste la pieptul meu, ca de obicei, si o mut in dormitor. Cu cea mai mare grija si teama sa nu o trezesc, ii dau jos hainele, lasand pe ea doar bikinii. Un zambet larg imi scapa cand imi amintesc momentul din camera de camin in care s-a dezbracat in somn si cat de chinuit am fost de streapteas-ul ei. Ceva mai tarziu, adorm si eu, cu acelasi zambet pe fata.

-Hayden, nu pleca!

Rugamintea soptita a lui Kim ma face sa ma intorc din usa si sa imi las bagajul din mana imediat, luaind-o din nou in brate.

A trecut o saptamana de cand am inceput cursurile si aproape doua de cand a acceptat sa fie sotia mea dar, am ales sa mai ascundem putin acest lucru, permitandu-le lui Heaton si lui Sam sa-si rezolve intai ei problemele. Cu tata a fost usor! A strans-o pe Samantha in brate razand incantat si chiuind de bucurie. Parintii ei nu au fost la fel de bucurosi, dar s-au abtinut de la comentarii. Nu cred ca au ceva

impotriva lui Heaton, ba din contra, dar ii deranjeaza sarcina neprevazuta a fiicei lor. Intr-un fel, ii inteleg! Asa cum le inteleg si viitorilor parinti graba de a se casatori, luandu-ni-o si cu asta inainte, nunta lor fiind in ultima zi a lunii ianuarie.

Dar astazi trebuie sa plec cu tata la New York pentru trei zile si asta imi rupe inima! Stiu ca va fi un chin pentru noi, asa cum a fost si data trecuta, si as fi luat-o pe Kim cu mine daca nu as fi stiut ca imi voi petrece cele trei zile in sedinte, deci tot nu as fi langa ea.

-O sa treaca repede! ii soptesc si ma incrunat cand ma strange tare in brate, de parca nu ar dori sa imi mai dea drumul.

-Stiu, nu e asta..., murmura la pieptul meu.

-Ce este, iubito?

Privirea mi se fixeaza in ochii ei albastri minunati si mi se rupe sufletul cand o vad inlacrimata.

-Am... un sentiment de neliniste..., imi spune jenata. Ca o greutate pe piept! Incearca sa imi explice. *Ceva* imi spune sa nu te las sa pleci! E o prostie, stiu...

-Kim, uita-te la mine! ii cer cat pot de serios. Ma intorc peste trei zile, nu plec de tot!

Un zambet stramb si timid i se aterne pe fata si se intinde dupa un sarut pe care il dau cu toata inima si dragostea din mine.

-Sa ma suni cand ajungi la New York!

-O sa te sun in fiecare minut liber pe care il am! ii promit si plec inainte sa dau naibii totul si sa raman langa ea.

Dar inainte sa ma urc in masina, privirea imi fuge spre geamul dormitorului nostru si, desi o zaresc pe Kim facandu-mi cu mana si zambindu-mi cu cel mai frumos zambet al ei, un fior imi trece prin tot corpul si simt acelasi presentiment pe care, probabil, l-a avut si ea.

Inima mi se opreste brusc si, pentru cateva secunde, nu indraznesc nici sa respir in timp ce ochii imi sunt fixati pe Kim caci nu imi pot opri senzatia care ma omoara pe dinauntru: aceea ca imi zambeste astfel pentru ultima oara!

Aveti un capitol ceva mai lung. L-am rescris de cateva ori din cauza wattpad-ului asa ca, daca gasiti ceva greseli, va rog sa ma iertati. Astept comentariile voastre cu nerabdare, ca de obicei!
Xoxo

CAPITOLUL 53

HAYDEN

-Hayden!

Dojana din glasul tatalui meu ma readuce cu picioarele pe pamant si cu mintea la masa la care stam alaturi de doi parteneri de afaceri din New York, impreuna cu sotiile lor, fiica unora dintre ei si fiul celorlalti.

Privirea imi fuge roata in jurul mesei, dar nici amenintat cu pistolul nu as putea sa spun despre ce se discuta si nici cine a vorbit pana acum! Durerea de cap, care doar ma sicana pana acum, incepe sa pulseze tot mai puternic si nu ma ajuta deloc sa ma concentrez in jur.

-Ma scuzati, dar am o durere groaznica de cap! recunosc sperand sa nu ma creada lumea un retardat mintal cu probleme de concentrare si obtin cateva zambete compatimitoare.

Una dintre femei imi ofera imediat o pilula pe care o iau fara sa ezit, desi stiu ca cel mai bun remediu pentru mine ar fi... Kim.

-Ce m-ati intrebat?

Intrebarea e adresata in general, caci nu stiu cine vorbea cu mine, dar tata ma ajuta cu un zambet amuzat pe fata.

-Doresti ceva ca desert?

Desert? Oare Kim si-a mancat ciocolata pe ziua de azi?

-Tort de ciocolata! raspund prompt si sper ca gustul acestuia sa imi mai aline putin dorul de femeia ce am lasat-o acasa.

-Te-ai molipsit de la Kim! incepe tata sa rada si nu imi pot abtine un zambet.

El stie foarte bine pasiunea ei pentru dulce si ciocolata in special si, mai mult ca sigur, isi aminteste sunetele cu care m-a chinuit inainte de prima noastra plecare.

-Cine e Kim?

-Logodnica mea! raspund imediat si imi intorc privirea spre pustoica curioasa din dreapta mea.

In jur de vreo saptesprezece ani, roscata cu ochi verzi nu si-a luat ochii de pe mine de la inceputul serii, facandu-ma de cateva ori sa ma foiesc pe scaun, jenat de insistenta cu care ma priveste. Raspunsul meu are efectul scontat si sunt satisfacut peste masura cand o vad inchizandu-si gura brusc si bosumflandu-se. Abia cand cei din jur ma felicita, realizez ca m-am dat de gol si injur in gand.

Am hotarat cu Kim sa ii spunem tatei despre logodna doar *dupa* ce ne intoarcem la Houston, dar fir-ar a naibii de pustoica, a stricat totul cu curiozitatea ei! Tata ma priveste cu o spranceana ridicata, insa pot sa jur ca e mai mult decat incantat, desi nu spune nimic! Se lasa doar pe spate, sprijinandu-se de spatarul scaunului si ranjeste multumit. Cred si eu, la cat de draga ii este Kim, nu poate decat sa se bucure, dar tot as fi vrut sa fiu impreuna cu ea atunci cand ii voi spune!

Gandul mi se intoarce imediat la Kim si sunt mai mult decat sigur ca asta e ceea ce imi alina durerea de cap si nu pastila oferita de doamna de la masa! Oare ce face acum? Daca aici este in jur de ora noua seara, la Houston este numai opt. Sper ca Samantha si Marlene se tin de promisiune si ii tin de urat pana cand voi fi in camera de hotel si voi putea s-o sun si sa vorbesc linistit cu ea!

Tortul ce imi apare in fata parca de nicaieri, la cat cat sunt de aiurit, ma face sa zambesc enigmatic si sa scot un sunet incantat cand iau o bucata din el si regasesc gustul *ei* de ciocolata.

-Tu chiar o pasiune pentru ciocolata! constata una dintre femei, chicotind.

-Da, recunosc imediat, am o pasiune pentru *ea*! dar singurul de la masa care stie la ce ma refer este tatal meu.

Parca intelegandu-mi chinul, acesta incheie discutiile cu cei doi barbati si reuseste ca, in nici cinci minute, sa fim deja in taxi si sa ne indreptam spre hotel.

-Si cand aveati de gand sa imi spuneti? ma intreaba imediat ce masina porneste.

-Cand ne intorceam in Houston! ii zambesc a scuza. Am vrut sa iti lasam timp sa te obisnuiesti cu ideea ca Heaton te va face bunic!

-Doar Heaton? ma intreaba si pot sa ii aud speranta in glas.

-Doar el! Din partea noastra o sa mai astepti!

-Bine macar ca ai cerut-o, in sfarsit! ofteaza resemnat. Cand ai facut-o? Sa nu-mi spui ca de Craciun!

-Ba da! De ce intrebi? sunt curios.

Un hohot de ras ii scapa de pe buze si clatina uimit din cap.

-Si eu am cerut-o pe mama voastra de Craciun! Iar la urmatorul, ai aparut tu!

-Si Kim este nascuta in aceeasi zi! ii spun si amandoi izbucnim in ras.

-Voi doi sunteti facuti unul pentru altul! imi zice tata cand reuseste sa se opreasca din rasul ce i-a adus lacrimi in ochi. Sa nu ma intelegi gresit! adauga repede. Imi este draga Samantha, doar o stiu de cand era in scutece, dar Kim... are ceva al ei... Mi s-a lipit de suflet din prima seara cand am vazut-o si erati toti trei aliniasi in fata ei! Imi place sa cred ca, daca as fi avut o fata, asa ar fi fost, ca ea! Esti un barbat norocos! adauga, batandu-ma pe umar.

Nu sunt surprins ca tatei ii place de Kim! Mi-am dat seama de asta imediat, vazand cum o priveste si a mai recunoscut-o si el de cateva ori! Si chiar ma simt norocos!

Sunt inca in lift, indreptandu-ma spre camera de hotel, si tresar surprins cand Kim ma suna si nu pot sa nu ma incrunet. Stia ca suntem la o cina de afaceri si stiu ca nu m-ar deranja, mai ales ca nu am putea vorbi linistiti cand mai sunt o gramada de persoane pe langa noi, asa ca raspund imediat, cu mana aproape tremurand pe telefon.

-Iubito?

-*Scuza-ma ca te deranjez, dar voiam sa...*, iar in fundal aud mai multe voci si un anunt, de parca ar fi... pe un aeroport.

-Kim, unde esti? o intrerup, in timp ce nelinistea aia afurisa ma cuprinde din nou.

-La aeroport! Trebuie sa plec pana la Los Angeles pentru vreo doua zile! si durerea de cap imi revine in forta. De aceea te-am sunat acum, ma imbarc imediat si nu o sa mai pot vorbi cu tine din avion!

Faptul ca ii aud glasul dulce ma unge la suflet, dar dorul de ea nu imi poate fi alinat doar cu atat!

-Te rog, nu pleca! spun fara sa gandesc, repetand involuntar cuvintele ei. Ma intorc maine la Houston si plecăm amandoi!

-Trebuie sa semnez maine niste contracte, iar mama nu o poate face in locul meu! imi explica, iar vocea ei trista ma mai chinuie putin. *Nu poti veni tu in LA?* ma intreaba cu speranta in voce.

-Bineinteles ca vin! accept imediat, bucuros ca ma doreste langa ea. Plec maine dupa-masa si ne vedem... poimaine dimineata! adaug facand un calcul al orelor de zbor.

-Trebuie sa plec! Hayden..., te iubesc! imi sopteste si mi-o imaginez rosie in obraji, privind in jur jenata sa nu o auda cineva.

-Si eu te iubesc! ii raspund exact in clipa in care ies din lift si putin imi pasa de privirile care imi sunt aruncate de persoanele din jurul meu. Si... Kim, ai grija de tine! adaug fara sa stiu de ce si ma astept sa o aud chicotind la grija mea exagerata.

-O sa am! ma surprinde cu raspunsul serios. *Sa ai si tu grija de tine!*

Odata ajuns in camera, imi trantesc telefonul pe pat, incercand sa imi stapanesc impulsul de a-l izbi de pereti, si oftez adanc. Fir-ar a naibii de distanta! In momentul asta, mi-e atat de dor de ea incat as da orice sa pot sa o tin in brate! Nu sa facem dragoste, nici macar sa o sarut! Pur si simplu, m-as multumi sa o simt ghemuindu-se in bratele mele in stilul ei caracteristic, ca o pisicuta... E singurul lucru care m-ar ajuta sa scap de durerea asta ingrozitoare de cap si de sentimentul asta de neliniste care ma chinuie...

KIM

Desi convorbirea telefonica cu Hayden mi-a alinat putin din dorul de el, mi-a adus si lacrimi in ochi. Nu mi-am putut imagina niciodata ca absenta unei persoane poate dura atat de mult! Dar lipsa lui Hayden... Ma doare inima de dorul lui, ma doare sufletul... La naiba, ma doare aproape fizic!

Inghitindu-mi lacrimile ce simt ca ma napadesc, ma intorc spre Holden si Marlene care au insistat sa ma conduca la aeroport. Blonda ma strange in brate imediat si, sensibila cum este, stiu ca ma intelege perfect si a ghicit ce simt.

-Ne vedem peste cateva zile! imi spune zambind.

-Da, chiar asa! Sunt doar cateva zile, nu e nevoie sa plangi dupa mine! adauga Holden, strangandu-ma intr-o imbratisare de urs si facandu-ma sa scap un hohot de ras. Stiu ca o sa-ti lipseasca glumele mele si bubuitul meu in usa, dar promit sa imi iau revansa cand va intoarceti! O sa dam navala peste voi si o sa stam pe capul vostru pana o sa ne dea iarasi Hayden afara, innebunit ca nu poate sa te tintuiasca de pat!

Desi ma stramb la el, are dreptate! Chiar o sa-mi lipseasca glumele lui deocheate!

Cele opt ore de zbor le-am petrecut motaind, reusind astfel ca timpul sa imi treaca mai repede pana ajung acasa.

Acasa... Ciudat, dar nu ma simt acasa! Tocmai ce am coborat din taxiul ce m-a adus de la aeroport si privesc spre uriasa constructie ce mi-a fost camin pana nu demult. Ma simt mai *acasa* in micutul nostru apartament decat m-am simtit vreodata aici, alaturi de parinti. Cumva, stiu ca nu are nimic de-a face cu locuinta in sine, ci cu Hayden! Cu *el* m-as simti acasa oriunde!

Desi e doar ora sase dimineata, pasii ma duc, ca de obicei, spre primul loc in care merg de cate ori am fost plecata. Piscina ma asteapta imbietoare, dar... parca nu mai e la fel. Ultima data am fost aici cu Hayden si, fara sa vreau, in timp ce ma dezbrac, ochii imi fug spre jacuzzi. Amintirea clipelor petrecute cu el aici navaleste atat de brusc si atat de intens incat aproape ca ii simt din nou atingerea buzelor pe trupul meu.

Fir-ar a naibii de distanta! In momentul asta, mi-e atat de dor de el incat as da orice sa ma poata tine in brate! Nu sa facem dragoste, nici macar sa ma sarute! Pur si simplu, m-as multumi sa ma ghemuiesc in bratele lui si sa ma cuprinda cu totul, in stilul lui caracteristic... E singurul lucru care m-ar ajuta sa scap de sentimentul asta de neliniste care ma chinuie...

-Ai ajuns!

Vocea bucuroasa a mamei nu ma surprinde atunci cand ies la suprafata apei. Oricat ar fi de mare casa, intotdeauna a stiut unde sa ma gaseasca!

-Ce s-a intamplat? ma intreaba ingrijorata in timp ce ma sterg cu un prosop.

-Nimic, mama! Mi-e dor de Hayden, atata tot! recunosc cu un oftat cand ma cuprinde in brate, nepasandu-i de faptul ca ii ud hainele de pe ea.

-Scumpa mea, o sa va reintalniti peste doua zile! imi spune razand.

-Peste una! zambesc si eu chinuit. Maine dimineata vine si el!

-Ihm! Bineinteles ca vine! spune tuguindu-si buzele. Nu poate trai fara tine, cum nici tu nu mai poti fara el! Are vreo legatura cu inelul de pe degetul tau?

Ochii mi se maresc si, instinctiv, imi ridic mana si privesc inelul pe care nu l-am mai scos de cand mi l-a pus Hayden pe deget. Oftez cand ma gandesc ca hotarasem cu el sa ii spunem impreuna, dar trebuia sa ma astept ca mama sa il observe imediat!

-Esti libera pe paisprezece februarie? o intreb ridicand din sprancene.

-Bineinteles ca sunt! exclama fericita, strangandu-ma din nou la pieptul ei. Nimeni si nimic nu e mai important ca tine! Doamne, fetita mea se marita! incepe sa strige si nu am mai vazut-o atat de bucuroasa niciodata. Stai! adauga facand un pas in spate si, prinzandu-ma de umeri, ma priveste fix, cu ochii mijiti. Sa nu-mi spui ca nu ati folosit protectie!

Desi obrazii imi ard si imi amintesc de momentul penibil cand a dat peste noi, reusesc sa imi dau ochii peste cap, zambind.

-Stai linistita, nu vei fi bunica! Cel putin, nu curand!

Pentru o clipa, sta ganditoare, parand sa puna in cumpana cuvantul "bunica", apoi ridica din umeri.

-O sa incerc sa ma obisnuiesc cu gandul pana atunci! spune stramband din nas. Acum, du-te si te schimba, intr-o ora trebuie sa fim la birou. Cu cat terminam mai repede, cu atat imi vei povesti mai curand cum te-a cerut si ce aveti de gand sa faceti!

Dupa o jumatate de ora, suntem in drum spre birou. In timp ce mama conduce, nu sunt interesata deloc de peisajul din jur de care se presupune ca mi-ar putea fi dor. Privirea imi coboara pe inelul de pe deget si il mangai usor, cu un zambet in coltul gurii. In momentul acesta, inelul ma face sa il simt mai

aproape de mine pe Hayden. Este simbolul iubirii lui pentru mine, asa cum faptul ca il port este simbolul iubirii mele pentru el.

Scrisnetul puternic de roti ma face sa imi ridic brusc capul si sa-l indrept spre geamul meu, exact la timp pentru a vedea camionul care se izbeste in portiera mea inainte sa apuc sa scot un sunet. Imi simt corpul plutind pentru o clipa, ca si cum m-as rostogoli, apoi doar o durere imensa ce ma cuprinde peste tot, de parca as fi sfasiata de vie in mii de bucati.

Doi ochi verzi superbi si un zambet minunat mi se arata pentru o clipa si incerc sa ma agat de imaginea lor atunci cand se indeparteaza in ceata, si nu stiu daca tipatul meu este adevarat sau rasuna doar in mine, concentrat pe un singur cuvant: *Hayden!*

Apoi, totul devine intuneric...

Inainte sa porniti cu furci, pistoale, cutite, tigai dry-cooker, storcatoare de rosii (cred ca le-am cuprins pe toate din amenintarile voastre) dupa mine, mai aveti putina rabdare pana la urmatorul capitol. Promit ca o sa postez si maine! Oricum, stiti ca va iubesc si va astept comentariile! Xoxo

CAPITOLUL 54

HAYDEN

In ciuda gestului discret pe care mi-l face tata, nu reusesc sa imi stapanesc nervozitatea si continui sa imi batai piciorul, asa cum am facut-o si in ultimele doua ore.

Desi durerea de cap m-a lasat intr-un tarziu, nu am reusit sa adorm decat spre dimineata, *daca* se poate numi somn amorteala in care am zacut. Aceeasi neliniste apasatoare ma chinuie din nou si, cu fiecare minut care trece, parca devine tot mai mare. Am renuntat deja sa ma tot uit pe furis la ceas si, chiar daca sunt constient ca gestul meu denota o uriasa lipsa de respect fata de persoanele din incapere, mi-am pus telefonul pe masa din fata mea, si ii privesc incordat ecranul, asteptand sa sune.

Cine sa sune sau de ce, habar nu am, dar stiu in sinea mea ca va suna. Asa cum stiu si ca apelul nu imi aduce nimic bun!

Si totusi, atunci cand se intampla, incremenesc privind speriat ecranul si nu indraznesc sa raspund, cu atat mai mult cu cat apelantul nu este altul decat... Steve!

-Hayden! Nu raspunzi? vocea tatei ma scoate din transa in care am cazut si observ cum toata lumea are privirile atintite asupra mea, in timp ce singurul zgomot ce se aude in incapere e melodia telefonului meu.

-Ce s-a intamplat? intreb direct, iar vocea imi este haraita si tremuratoare.

-*Unde esti?* ma intreaba cu o voce atat de schimbata incat, daca nu i-as fi vazut numele pe ecran, nu as fi stiut ca este el.

-In New York! raspund automat, dar mintea mea este blocata pe un singur cuvant: Kim. Spune-mi ca e bine! reusesc sa soptesc, desi fiecare fibra incordata din mine imi spune ca nimic nu este bine.

Mai mult ca sigur ca este surprins de rugamintea mea, caci face o pauza scurta inainte de a continua.

-*Nu stiu nimic sigur! Eu sunt in New Orleans si am fost anuntat fiindca sunt trecut ca persoana de contact pentru amandoua!*

Amandoua?

-Steve, spune-mi *ceva*! Orice! il implor si doar cand simt mana tatalui meu pe umar imi dau seama ca plang.

-*Stiu doar ca un camion a trecut pe rosu si s-a ciocnit de masina lor. Cand m-au sunat, si Kim si Joanne erau in operatie. Sunt la aeroport, o sa decolam in cincisprezece minute. Te sun imediat ce aflu noutati!*

-O sa fie bine! il aud pe tata spunand si abia acum imi dau seama ca suntem intr-un taxi, cu toate ca nu stiu cum am ajuns in el.

-O sa innebunesc daca pateste ceva! reusesc sa murmur, desi mint.

Sunt deja innebunit, si nu ma pot gandi decat la un singur lucru: ca nu sunt langa ea!

Intregul corp imi este amortit si totusi ma doare totul, de parca as fi rupt in mii de bucati! Sunt constient ca nici nu misc, si totusi parca explodez din cauza agitatiei interioare. Imi simt fiecare nerv din mine tremurand si o greutate uriasa imi apasa pieptul, abia lasandu-ma sa respir.

-O sa fie bine! aud din nou si imi intorc privirea spre barbatul din stanga mea.

Daca e cineva care sa inteleaga prin ce trec acum, tumultul de senzatii care ma napadesc si ma inneaca, atunci el este acela. Stie ce inseamna sa pierzi femeia pe care o iubesti din toata inima si cu tot sufletul, cu disperare chiar, si totusi gaseste puterea sa ma incurajeze!

Arata palid si brusc imbatranit iar ingrijorarea ii este intiparita clar pe trasaturi, dar nu se lasa doborat si, pentru o clipa, ma intreb cum a reusit sa treaca peste moartea mamei! Raspunsul il primesc in strangerea de mana prin care incearca sa-mi insufla putere si incredere: noi trei, baietii, i-am fost colacul de salvare! Pentru *noi* a gasit puterea sa continue, sa nu se lase infrant!

Dar singurul lucru pe care il am eu... sunt amintiri!

Amintirea primei dati in care privirile ni s-au intalnit, curentul pe care l-am simtit cand am atins-o prima oara... Primul sarut si gustul ei minunat... prima oara cand am facut dragoste... Chipul ei cand a acceptat sa ne mutam impreuna sau cand a acceptat sa-mi fie sotie... Kim razand, Kim plangand, Kim uluita... Kim suportandu-mi toate sicanele si glumele... *Kim!*

-Nu te gandi la asta! imi sopteste tata si nu ma mir ca stie ce imi trece prin cap. Iti faci doar singur rau! Acum trebuie sa spera ca totul va fi bine si sa fii tare pentru ea!

Orele de zbor au trecut de parca au fost zile si, in ciuda sfatului primit, mi le-am petrecut scufundat in amintiri. In amintiri si in regrete. Daca nu as fi plecat... daca nu trebuia sa plece ea... daca as fi condus eu, poate evitam... daca... Un ocean de "daca" si fara posibilitatea sa pot schimba ceva...

Este aproape seara cand aterizam si primul lucru pe care il fac cand cobor din avion este sa il sun pe Steve.

-*A iesit din operatie si momentan e in afara oricarui pericol, dar inca nu s-a trezit!* e primul lucru pe care mi-l spune si, pentru prima data, indraznesc sa sper.

-La ce spital?

-*Cedars Sinai Medical, etajul 8!* primesc raspunsul prompt si parca prind aripi la picioare.

Pe Steve il gasesc pe coridor, prabusit pe-un scaun, cu coatele sprijinite pe genunchi si fata ascunsa in palme si sare rapid in picioare cand imi aude pasii. Fara sa spuna un cuvant, imi arata cu capul usa in fata careia sta, iar eu ma apropii cu teama.

Cu un oftat adanc, indraznesc sa deschid usa si ma apropii de patul in care zace Kim.

Singurul bandaj pe care il vad este unul la frunte si mana stanga este in gips, dar chipul drag ii este atat de palid ca are aproape aceeasi culoare cu cea a cearceafului alb de sub ea! Cu teama, indraznesc sa ii prind mana dreapta si sarutul pe care il depun in palma e tot ce indraznesc sa fac desi fiecare oscior din mine ma indeamna sa o strang in brate.

-O contuzie la cap, mana stanga rupta, vanatai si julturi. Plus o hemoragie interna, dar s-a rezolvat. Acum asteptam sa se trezeasca! imi spune Steve cand intra dupa mine.

Vocea ii este ragusita, aproape dogita, dar nu trebuie sa il privesc ca sa imi dau seama ca a plans. Stiu cat de mult o iubeste si il inteleg.

Cu miscari de robot, imi trag un scaun langa pat si, strangandu-i mana dreapta la buze, raman privind la chipul ei. Asteptand. Rugandu-ma. Asa cum nu am mai facut-o niciodata. E singurul lucru pe care pot sa il fac si asta ma omoara!

-Joanne? intreb intr-un tarziu.

-E bine! imi raspunde Steve. Fractura deschisa la piciorul drept, vanatai si julturi. S-a trezit, dar a fost atat de agitata din cauza lui Kim incat au trebuit sa o sedeze! Kim... pe partea ei a fost lovita masina, de aceea e mai grav.

Parca stiind ca vorbim despre ea, mana lipita de buzele mele tresare usor si imi ridic privirea. Doi ochi albastrii ma privesc intens si m-as putea inneca in ei de bucurie ca ii revad!

-Buna, iubito! reusesc sa murmur cu un zambet slab si ochii ii stralucesc pentru o secunda.

Apoi, privirea i se muta pe barbatul din spatele meu si isi retrage usor mana din mana mea in timp ce sopteste cu ezitare un singur cuvant care ma omoara.

-Steve!

-Iubito, sunt eu, Hayden! ii prind din nou mana si ma incrunat cand se inroseste brusc si ma priveste ca pe un strain. Cheama doctorul! spun imediat, caci stiu ca ceva nu este in regula, iar Steve ma asculta, desi este uimit.

Nu indraznesc sa mai rostesc nici un cuvant si tot ceea ce pot sa fac este sa o sorb din priviri, desi sunt al naibii de ingrijorat.

-Ce s-a intamplat? aud vocea unui barbat si un doctor de vreo patruzeci de ani se apropie rapid de pat. Oh, domnisoara Larsen, v-ati trezit! exclama bucuros.

-Nu ma recunoaste! spun cu voce sparta, fara sa-mi iau privirea de pe Kim.

-Iar dumneavoastra sunteti...?

-Logodnicul! si observ ochii ei licarind din nou, dar pare... uluita.

-Va rugam sa asteptati afara!

Inca nevenindu-mi sa cred ce se intampla, ma intorc si vad doua asistente ce ne fac semn, mie si lui Steve, sa parasim salonul.

-Nu plec nicaieri! le raspund si nici nu am de gand s-o fac.

-Trebuie sa o consult! imi explica doctorul pe un ton intelegator, dar nu ma poate face sa imi schimb hotararea.

-Faceti-o, dar eu nu plec! si sunt mai hotarat decat am fost vreodata.

-Te rog!

Soapta ei ma face sa o privesc socat, caci nu imi vine sa cred ca primele cuvinte pe care mi le adreseaza sunt rugamintea sa o parasesc!

Cateva clipe ne privim tacuti si nu-mi pot opri fiorul care ma cuprinde. Ma apropii din nou de pat si prinzandu-i iarasi mana, i-o ridic la buze. Tremurul usor ce o cuprinde il recunosc imediat. Este acelasi pe care il are de cate ori o ating, de cand ne-am cunoscut. Un tremur care imi spune ca, desi mintea refuza sa o faca, trupul ei ma recunoaste imediat, imi recunoaste atingerea si reactioneaza ca atare.

-Iubito, te implor, aminteste-ti de mine! Aminteste-ti de noi! si-mi pun tot sufletul in rugaminte.

Doua lacrimi mari i se preling pe obraji, dar nu spune nimic, doar aparatul care ii masoara ritmul cardiac incepe sa piuie mai repede. Desi ma simt furios pe soarta si mai neputicios decat oricand, accept sa fiu tras afara din salon de catre Steve, dar imi las inima si sufletul inauntru.

Nu ma pot concentra pe ce se discuta in jurul meu si, cu ochii atintiti pe usa ce o ascunde pe Kim de privirea mea, ma simt napadit de amintiri. De timpul petrecut prima oara in camera ei de camin si in care am privit-o dormind ore in sir... De modul in care trupul ei a reactionat, atunci cand am atins-o prima oara, mangaindu-i usor pielea goala a spatelui. Acelasi tremur ca si acum...

Tresar cand ma simt cuprins strans in brate si ii privesc uluit pe fratii mei si pe fete.

-Am venit cu primul avion! imi explica Sam cu lacrimi in ochi.

-Cum ati aflat? dar nu astept raspunsul fiindca il stiu deja in sinea mea: tata!

Inainte sa mi se raspunda, usa salonului se deschide brusc si nu indraznesc sa scot nici un cuvânt, asteptand tremurand verdictul doctorului.

-Din punct de vedere fizic, sunt uluit! Operatia a iesit perfect si pare sa se refaca extrem de repede! Este tanara si, in ritmul asta, intr-o saptamana putem sa o externam, cu conditia sa stea cuminte si acasa, macar inca vreo cateva saptamani. Ceea ce ma ingrijoreaza insa este memoria! imi spune privindu-ma fix. Ai avut dreptate, ultimul an pare sa se fi sters complet!

Ultimul an?! Asta inseamna ca a uitat complet de mine! E ca si cum nu ne-am fi cunoscut niciodata si nu e de mirare ca m-a privit ca pe un strain!

-Nu pot sa-ti spun decat ca trebuie sa ai rabdare si sa ii acorzi timp! Parerea mea este ca amnezia va trece curand, probabil dupa ce i se va trage contuzia de la cap!

Vorbele lui ma rup in doua: unei jumatati din mine ii vine sa sara in sus de bucurie ca totul va fi bine, iar cealalta jumatate... moare incet, de disperare ca tot ce am avut cu Kim a disparut!

De ore intregi sunt ca un zombie si stau tacut intr-un colt al salonului de spital, neluandu-mi privirea de pe Kim.

Cei patru povestesc cu ea razand, relatandu-i diverse scene ale vietii ei in Houston.

-Si sa ma uiti pe mine! pare Holden indignat. Pe mine, cel care v-am spart usa de atatea ori incat m-ati numit "anticonceptional"!

Kim se inroseste brusc si ochii ii fug inspre mine, avand din nou acelasi licar in ei. Acelasi pe care il are de cate ori facem dragoste, iar asta ma face sa ma incrunat. Oare...?

-Heaton ma indoapa atat de mult, incat o sa devin cat o balena pana la noua luni! bombane Samantha si obtine un zambet de la Kim. O sa trebuiasca sa imi imprumuti sacul in care te-a imbracat Hayden!

De data aceasta, izbucneste in ras. Un ras retinut din cauza operatiei, dar ras, iar sunetul lui ma readuce parca la viata! E ca un clinchet de clopotei, o muzica divina pentru auzul meu!

-Nu te-as sfatui! raspunde intr-un tarziu. Si acum ma mananca pielea cand ma gandesc la el!

Toti cei din incapere amutim si, daca nu ar fi privirea vinovata pe care mi-o arunca Kim, as crede ca am visat.

-Toata lumea afara! spun scurt, in timp ce ma apropii de pat si putin imi pasa daca se supara cineva pe mine.

Abia cand ramanem singuri ma asez pe pat si imi pun mainile de o parte si de alta a corpului ei apoi, aplecandu-ma spre ea, o privesc adanc in ochii ce par usor sperati de faptul ca sunt mai mult decat furios.

-Acum astept sa imi explici de ce naiba te prefaci ca nu ma recunosti!

**Uf! A iesit si capitolul asta, mai chinuit, si nu l-as fi postat inca daca nu as fi promis ca o s-o fac!
In plus, am aflat ca ati inventat ceva arme albe si nu as vrea sa le testati pe pielea mea!**

Nu v-am raspuns la comentarii din cauza ca inca primesc comentariile de acum doua zile si de ieri si de azi, toate amestecate, si am ametit doar citindu-le! Asta e watt-ul, ce sa-i faci!

Sper sa imi iertati greselile care mi-au scapat si va astept parerile, ca de obicei. Xoxo

CAPITOLUL 55

HAYDEN

În ciuda furiei mele evidente, Kim prefera să nu îmi răspundă, închizându-și doar strans ochii și adâncindu-se mai mult în pat. Gestul ei îmi face toată furia să dispară, deși nu înțeleg nimic și sunt mai deșolat ca niciodată. Ce ar putea-o determina să se comporte astfel?

-Ne-am promis că nu vom glumi niciodată pe seama relației noastre! îi amintesc, cu toate că presimt că nu acesta e motivul comportamentului ei ciudat.

Ochii ei se deschid imediat și mă fulgeră cu privirea.

-Cum poți să crezi că aș glumi cu așa ceva?

-Atunci, de ce? întreb separat. Explica-mi până nu o iau răzna de tot!

Hohotul de plans în care pufnește mă aduce la disperare și mă sperie și mai mult.

-Nu mai plange, iubito! îi spun cuprinzându-i fața în palme și sorbindu-i lacrimile. Pot să aștept până când vei fi pregătită să îmi spui!

Doamne, cât îmi doresc în momentul asta să o pot strânge în brațe, dar mă tem să nu o rănesc!

Parcă știind ce simt și dornica de același lucru, Kim mă trage ușor înspre ea și mă întind în pat pe partea ei dreaptă, încercând să o ating când mă așez puțin în partea de jos a corpului, și totuși să o îmbrățesc în același timp. Hohotele de plans ei se intensifică atunci când reușește să își așeze capul pe umărul meu, și fiecare dintre ele mă arde ca un fier incins.

-A fost... și eu... tu nu erai... și mama..., sunt cuvintele pe care le înțeleg cu greu printre sughiturile care îi scutura tot corpul.

-A fost groaznic, știu, iubito! Și nu am fost lângă tine! spun cu regret. Dar sunteți bine acum, și tu, și Joanne! Iar eu sunt lângă tine acum și nu mai plec!

-Le-am auzit..., continua in acelasi fel, vorbeau... si nu stiau... eu ascult... nu pot... sa-ti fac tie...

De data aceasta nu inteleg nimic, nu pot sa fac legatura intre cuvintele pe care le disting.

-Kim, opreste-te, te rog! ii spun privind speriat spre aparatul ce pui ca apucata si care imi spune ca inima ii bate mult prea repede.

-Stiu... tu vrei... cu mine... niciodata...

La dracu'! Cunosco o singura metoda prin care sa pot sa o fac sa taca! Rugandu-ma in gand sa nu ii fac vreun rau, ii ridic chipul spre mine si o sarut. Adanc, asa cum mi-am dorit s-o fac din prima clipa! Un geamat imi scapa de pe buze cand regasesc gustul de care mi-a fost atat de dor si mormai multumit cand o simt topindu-se lipita de mine, iar plansul se transforma doar in simple suspine.

Deși ma cert in sinea mea ca sunt nebun si stiu ca este operata, nu intrerup sarutul pana cand aparatul nu ma anunta ca inima i s-a mai linistit. Abia acum ii permit sa respire o secunda, apoi ma adancesc din nou in gura dulce, in timp ce tremuratul cunoscut ii cuprinde trupul.

-Mi-a fost atat de dor de tine! ii soptesc pe buze. Si m-am temut ca te-am pierdut!

-Numai la tine m-am gandit! imi raspunde cu un oftat si se lipeste mai mult de mine, ignorand durerea ce ii smulge un geamat.

Nici nu vreau sa imi imaginez momentele de groaza prin care a trecut sau durerile pe care le-a avut! Si stiu ca le mai are, oricat de curajoasa vrea sa para! Astfel ca incerc sa-i tin corpul nemiscat si intr-o pozitie cat mai comoda in timp ce continui sa o sarut. Acum, ca mi-am linistit putin dorul de ea, saruturile sunt mai tandre, mai blande si totusi stiu ca in cateva minute va avea buzele umflate!

Inca ne sarutam cand usa se deschide si pufnim amandoi in ras cand ii zarim doar capul lui Holden si uluirea de pe fata lui.

-Dati-o incolo de treaba! ranjeste catre noi. Nici in spital nu va puteti abtine? Hayden, e proaspat operata iar patul e din fier, pe asta nu-l poti rupe!

De parca vorbele lui ar fi un semn, salonul se reumple imediat, in timp ce noi oftam. Dar poate e mai bine asa, caci nu stiu cat de bine ii fac saruturile mele la cat este de slabita, oricat de bine intentionat as fi.

-Ti-a revenit memoria sau ne-ai pacalit? intreaba Holden curios si ma incrunta cand Kim isi pleaca privirea, cu lacrimi in ochi.

Desi as vrea sa stiu si eu raspunsul la intrebare, pot doar sa il banuiesc. Ceva imi spune ca s-a prefacut tot timpul, iar faptul ca motivul a facut-o sa planga in halul ala ma sperie si mai tare. *Stiu* in sinea mea ca nu este vorba despre durere fizica sau sperietura. Este ceva mai profund, ceva ce a rascolit-o si care are legatura cu ceva ce a auzit si cu mine. Atat am inteles macar din balmajeala ei!

-Sa nu incepi sa plangi din nou, ca te mananc! ii soptesc la ureche si o aud oftand.

Kim nu raspunde nimic si scapa de privirile intrebatoare cand usa se deschide din nou si in salon isi face aparitia Joanne, intr-un carucior impins de... tata.

Desi sunt aproape comice, Joanne neputandu-se apropia prea mult de pat din cauza piciorului in gips, iar Kim fara sa se poata apleca din cauza operatiei, atat ele cat si Samantha si Marlene, au ochii in lacrimi. Cu grija, o ridic putin pe Kim pe perne, in timp ce Steve o ajuta pe Joanne sa coboare din carucior si sa se aseze pe pat. Abia acum se imbratiseaza si atat bucuria lor de a se revedea cat si lacrimile ce le curg pe obraji, ne impresioneaza pe toti.

Ma retrag langa tata, lasand mama si fiica sa se bucure una de alta si, fara sa imi iau ochii de pe Kim, il spun zambind:

-Chiar ma intrebam unde ai disparut!

-Era prea multa aglomeratie pe aici, iar cand tu ne-ai dat pe toti afara, intr-un mod mai mult decat politicos, ranjeste spre mine, m-am gandit sa-l insotesc pe Steve in salonul alaturat si sa imi cunosc viitoarea cuscra!

-Si? Ce parere ai? il intreb curios.

-O femeie remarcabila! Era innebunita de grija lui Kim si nu ne-a crezut cand i-am spus ca e bine! La cicalit pe baiat si chiar l-a si injurat si nu s-a lasat pana nu am adus-o aici! raspunde dand uluit din cap.

In ciuda situatiei, un zambet larg mi se intinde pe fata cand imi amintesc de momentul cand am cunoscut-o eu: cand ne-a surprins in camera de camin a lui Kim! Alte mame aflate in locul ei ar fi facut poate crize de nervi, dar ea a tratat totul cu maturitate, ne-a tratat pe noi ca pe niste adulti si s-a distrat de comicul situatiei. Iar pentru asta nu pot decat sa o apreciez!

Dupa ce Joanne a fost convinsa cu greu sa se intoarca in salonul ei, paliditatea lui Kim ma face sa ma incrunť.

-Gata, ajunge pentru azi! Plecati!

-Ai noroc ca si Marlene si Sam sunt obosite, altfel nu scapati de noi asa usor! imi spune Heaton incercand sa para suparat, dar il tradeaza zambetul ce ii apare pe chip cand isi strange logodnica in brate.

-Oricum, maine la prima ora suntem aici! adauga Holden tragand cu ochiul. Asta ca sa stiti si sa nu va surprindem iar facand prostii!

Cu toate ca amandoi am fi dorit sa doarma in bratele mele, ne-am inteles in mod tacit ca nu e indicat. Astfel ca m-am rezumat sa raman pe scaun, tinand-o de mana pe care i-o sarut din cand in cand si privindu-i somnul agitat si intrebându-ma ce naiba o chinuie. Deocamdata, sunt multumit ca e intreaga! Ranile i se vor vindeca si isi aminteste de mine, restul nu mai conteaza!

Asa cum au promis, este de-abia ora opt cand usa se deschide si fetele intra in salon cu un zambet urias pe fata, urmate de Heaton si... un munte de baloane! Din mijlocul lor, Holden abia se observa.

-Care iti place cel mai mult? o intreaba pe Kim si aceasta priveste uluita spre multitudinea de culori si forme.

-Toate! raspunde razand.

-Bine, atunci aleg eu! ii spune Holden si, aproape luptandu-se cu baloanele, alege unul in forma de inima si il leaga la picioarele patului, celorlalte dându-le drumul.

In doua secunde, tavanul salonului de spital este plin de culoare! Baloanele de diferite forme si culori, unele cu mesaje, altele fara, plutesc deasupra noastra, miscandu-se usor la fiecare curent de aer. Rotunde sau ovale, in forma de Micky Mous-i, de avion sau de flori, acestea invioreaza salonul.

-Felicitari? intreaba razand Kim cand vede mesajul de pe unul din ele.

-Oh, nu te obosi sa citesti ce scrie pe ele! ii spune Marlene. Nici Holden nu a facut-o! Pur si simplu, i le-a smuls vanzatorului din mana!

-Am vrut sa iau mai multe, adauga acesta, dar eu nu mai puteam sa le tin si m-am temut ca, daca i le dau Marlenei, v-a zbura cu ele! si isi strange iubita in brate, sarutand-o scurt.

-Mai multe? Deja intregul salon arata ca un circ! ii raspund razand. Cu mai multe baloane, trebuia sa scoatem pacienta pe afara, pe hol!

-Ti-am adus ce mi-ai cerut! imi spune Sam, ferind cu o mana atele baloanelor ce atarna printre capetele noastre si iau fericit cutia pe care mi-o intinde.

-Acum, sa avem grija de tine! spun catre Kim aratandu-i prajitura de ciocolata din cutie si pufnim in ras cand ochii ii stralucesc de pofta si inghite in sec.

-Am voie sa mananc asa ceva?

-Nu stiu! raspund privind incurcat de la ea la cutie.

Bineinteles ca nu are voie, dar tot ii dau o lingurita pe ascuns, atunci cand asistenta nu ma vede, si zambesc incantat cand aud sunetul de placere pe care il scoate Kim si pe care ma asteptam sa il aud!

Pe masura ce timpul trece, Kim devine tot mai abatuta, abia mai zambind la glumele lui Holden si ma ingrijorez din nou. Nu stiu ce o macina pe interior, dar are legatura cu faptul s-a *prefacut* ca si-a pierdut memoria si a naibii sa fiu daca nu o sa aflu, chiar daca o s-o fac sa planga din nou!

-Kim, esti suparata pe mine?

Intrebarea soptita pusa de Sam ma face sa imi ciulesc urechile. Noi trei, baietii, stam linistiti pe canapeaua din salon, ascultandu-l pe Heaton vorbind despre planurile de nunta, in timp ce fetele s-au asezat de-o parte si de alta a patului lui Kim.

-Nu, de ce crezi asta? dar zambetul brunetei este fals.

-Poate pentru ca imi ocolesti privirea! raspunde serioasa Sam. Si ai ezitat toata ziua sa imi vorbești direct!

Deci n-am fost singurul care a observat asta!

-Te supara ceva, asta stiu, continua Samantha, si as aplica metoda aia a mea de aflare a adevarului pe tine, dar nu vreau sa te ranesc mai tare decat esti ranita, asa ca o sa astept pana te vei intoarce la

Houston! si o vad pe Kim tresarind. Noi am vrea sa plecam astazi acasa, stii... mai sunt doar zece zile pana la nunta, dar mai ramanem daca vrei!

-Nu trebuie sa stati cu mine! spune Kim imediat. Aveti atatea de facut!

-Bine, dar tu sa te faci repede suficient de bine incat sa poti sa fi acolo langa noi! Sunteti amandoua domnisoare de onoare, dar tu chiar nu poti lipsi! Fara tine, eu si Heaton nu am fi ajuns aici!

Are perfecta dreptate! Kim ne-a schimbat vietile la toti trei, iar lacrimile din ochii ei arata ca e emotionata, dar nu spune, asa cum ma asteptam "De-abia astept!" sau "Bineinteles ca nu o sa lipsesc!".

Dupa ce isi iau toti ramas bun, priveste trista in urma lor si nu rade nici cand il aude pe Holden spunandu-i tare Marlenei in timp ce iese din salonul de spital:

-Iubito, trebuie sa ne cumparam un stetoscop! Deseara ne jucam de-a doctorul! Eu sunt doctorul iar tu pacienta si o sa te examinez! Amanuntit! si mai multe hohote de ras rasuna pana la noi de pe hol.

Dar ceea ce ma socheaza si ma ingrozeste in acelasi timp, nu e doar lucrul pe care mi-l spune cand am ramas singuri, ci si tonul rece cu care o face.

-Ar trebui sa pleci si tu cu ei!

In ciuda faptului ca aproape imi vine sa strig la ea, ma stapanesc cu greu si ma asez pe pat langa ea, hotarat sa rezolv odata pentru totdeauna problema ce pare sa o macine pe interior.

-Nu plec nicaieri, iubito, asa ca nu-ti mai raci gura de pomana! In schimb, astept sa-mi spui ce s-a intamplat! Sa imi explici ce naiba ai auzit si de la cine, ce legatura are cu mine, cu Sam, pe care chiar ai evitat-o, cu Houstonul si, mai ales, de ce te-ai prefacut ca ai amnezie!

Ochii i se maresc usor la auzul vorbelor mele si isi retine cateva secunde respiratia. O lupta pare sa se duca in interiorul ei cateva clipe, apoi deschide sertarul dulapiorului de la capul ei si ia ceva micut de acolo. Are ochii in lacrimi cand se intoarce spre mine, dar pare mai hotarata ca niciodata cand imi intinde inelul de logodna si spune cuvintele ce ma omoara:

-Te eliberez de promisiune! Rup logodna!

Desi le-am auzit extrem de clar, refuz sa cred cuvintele!

-Chem doctorul! spun in timp ce dau sa ma ridic, dar Kim ma prinde de mana si ma retine.

-Stiu exact ce vorbesc, Hayden, nu sunt nebuna!

Li vad privirea disperata si faptul ca o chinuie fiecare cuvant, asa ca nu inteleg nimic!

-De ce?

-Asa e cel mai bine!

-Cel mai bine? Pentru cine?! aproape ca strig la ea.

-Pentru tine! striga Kim inapoi si ma lasa uluit.

-Pentru mine?! Cum ar putea fi bine pentru mine sa ne despartim cand fiecare minut departe de tine ma omoara cate putin? o intreb coborandu-mi glasul si prinzandu-i fata in maini. M-am indragostit iremediabil de tine din prima clipa in care te-am vazut si te iubesc ca un nebun si tu ma iubesti pe mine la fel de mult! Mi-o spun ochii tai, trupul tau care imi raspunde la cea mai mica atingere, felul in care te simt de cate ori te tin in brate! Spune-mi adevaratul motiv!

-Nu mai pot avea copii! striga la mine, pufnind apoi in plans. Asta am auzit dupa operatie! Doua asistente vorbind intre ele si spunand ca nu mai pot avea copii! si vocea i se frange brusc la ultimul cuvant si isi ascunde fata in palme, hohotind.

Bratele mele o cuprind imediat si ii strang la piept corpul scuturat de plans.

-Fir-ar sa fie, iubito, m-ai speriat! Cui ii trebuie copii? Eu te vreau doar pe tine!

CAPITOLUL 56

KIM

Gestul si vorbele lui Hayden ma alina si ma rascolesc in acelasi timp. Ma alina fiindca imi arata ca intr-adevar ma iubeste, desi nu ma indoiam de acest lucru, si ma rascolesc deoarece stiam ca asta va spune, in ciuda faptului ca minte!

Caci *orice* mi-ar spune Hayden, *stiu* ca isi doreste copii!

Imi amintesc perfect toate datile cand am vorbit despre copii si faptul ca, de fiecare data, parea fericit ca ar putea sa existe!

De dimineata de la hotel cand m-a amenintat extrem de serios ca ma leaga de el noua luni si a pomenit pentru prima oara de casatorie, si felul in care parea ca regreta cand i-am spus ca am luat pilula de a doua zi. Gestul lui din cada, acela de a-mi mangaia pantecul, a spus mai mult decat o mie de cuvinte!

Sau cand ne-am mutat in apartament si i-am spus despre injectie... Ori cand a umblat prin LA dupa teste de sarcina cand mi s-a facut rau de la coniacul ala blestemat... De fiecare data, i-am vazut regretul din privire! Iar cand Holden a gasit testul la cabana, a fost de-a dreptul dezamagit ca nu este al meu!

Fir-ar sa fie, chiar si in cererea in casatorie a pomenit de copii! Si acum imi spune ca nu ii pasa?!

Din cauza asta am incercat sa ma prefac ca am amnezie! Prefer sa sufar eu in tacere, chiar si el sa sufere acum, decat sa o faca mai tarziu! Nu vreau sa il vad o viata intreaga regretand, chiar daca stiu ca nu mi-o va reprosa niciodata! Stiam ca nu o sa-mi accepte decizia, iar amnezia ar fi fost scuza pentru despartire, ceva cu care nu s-ar fi putut lupta prea mult, dar nu m-am putut preface suficient de bine! Nu cand il iubesc cu toata fiinta mea si doar gandul ca nu as mai fi alaturi de el ma omoara!

-Nu vreau sa te vad regretand peste cativa ani! recunosc soptit. M-ar durea prea tare!

-Nu-mi pasa daca o sa avem sau nu copii! imi repeta Hayden privindu-ma in ochi. Nu am fi primul cuplu cu problema asta si, daca iti doresti atat de mult, vom putea infia cati doresti! Avem cu ce sa-i crestem! In plus, la cum imi cunosc fratii, vom avea o gramada de nepoti si nepoate care ne vor scoate peri albi daca vor semana cu parintii lor! Mai ales copiii lui Holden! adauga razand. Nu o sa regret niciodata ca te-am cunoscut si m-am casatorit cu tine si orice ai spune sau ai face nu ma va dezamagi! apoi imi ia inelul din palma si, cu emotie, mi-l pune din nou pe deget. Iar asta..., aici sa o sa ramana pana voi pune in locul lui o verigheta! Acum treci la somn! Peste zece zile avem o nunta de la care nu putem lipsi, apoi... o avem pe-a noastra!

-Hayden, nu ne putem casatori! exclam disperata si chicotesc cand ii vad fata sperziata. Nu peste doar trei saptamani! adaug facandu-mi-se mila de el. Ce fel de mireasa as fi? Am mana in gips, de-abia stau

in picioare si am ditamai cucuiul! In plus sunt plina de vanatai si julturi care nu cred ca se asorteaza cu albul!

-Hm! spune masurandu-ma din cap pana in picioare cu ochii mijiti, apoi se indreapta spre usa si o incuie. Ai dreptate! continua cu glas ragusit cand e din nou langa mine si incepe sa imi ridice camasa de spital. Bine, iubito! O sa asteptam pana te refaci cu totul, caci vreau sa fac dragoste cu tine in noaptea nuntii fara sa ma tem ca ti se desface operatia sau ma lovesti cu gipsul!

Ochii ii stralucesc atunci cand ma lasa goala si vad un licar de regret in ei cand se opresc pe bandajul operatiei.

-Dar..., continua cu buzele lipite de gatul meu, pana atunci, poate pot ajuta cu ceva....

Si chiar ajuta! Fiecare vanataie si jultura este tratata cu atentie si sarutata de cateva ori si as putea sa jur ca acum ma dor mai putin! In ciuda faptului ca arat ca iesita dintr-un razboi, ma simt frumoasa in fata privirii lui aprinse si rasfatata de fiecare atingere a gurii lui! Chiar si operatia are parte de acelasi tratament, Hayden saruntand usor bandajul.

-O sa imi ramana semn! murmur usor, rascolita de modul in care sunt tratata.

-Un semn din ziua in care era sa te pierd! spune oftand. Asta o sa imi aminteasca sa nu te mai las singura niciodata!

-Oh, o sa ma mai lasi! rad cu jumatate de gura, gandindu-ma ca, daca pana acum a fost posesiv, cine stie ce ma asteapta de acum inainte.

-Nu! raspunde hotarat in timp ce ma imbraca din nou, cu regret in privire. Daca va mai trebui sa plec, o sa vii cu mine, iar eu o sa te insotesc de cate ori vei mai veni in LA sau oriunde vei fi nevoita sa mergi!

Rumoarea din biserica ajunge cu greu la urechile mele si pentru cateva secunde, privesc in jur. Totul arata minunat! La capatul randurilor de scaune pline de invitati, aranjamente discrete de flori isi imprastie mirosul suav in jur si toata lumea pare nerabdatoare sa apara mireasa!

Alaturi de mine, Marlene, imbracata intr-o rochie lunga, roz, ca si a mea, arata adorabil! Sam a ales rochii lungi pentru noi stiind ca nu mi-au trecut inca semnele de pe corp, in ciuda tratamentului atent aplicat zilnic de catre Hayden. Este mult mai calma decat mine si, simtindu-mi emotia, incearca sa ma destinda ciocanind usor in gipsul de pe mana mea si care face nota discordanta cu intreaga situatie din jur.

-Asta e cel mai bestial accesoriu pe care il poti avea la o nunta! chicoteste ea, reusind sa imi stoarca un zambet. Uita-te si tu in jur! Toate femeile sunt geloase pe tine!

Ma uit, si vad o gramada de priviri pe noi, dar sunt sigura ca niciuna dintre ele nu isi doreste chestia tare aflata pe bratul meu! Sunt o gramada de priviri invidioase fixate pe noi doua, dar nu au legatura cu modul cum aratam, ci cu baietii din fata noastra!

Toti trei arata impecabil si stau grupati, susotind usor.

Heaton e mai emotionat decat l-am vazut vreodata, mai emotionat chiar si decat atunci cand a aflat de copil sau cand le-au spus parintilor Samanthei despre sarcina. Un chicotit usor imi scapa cand imi amintesc ca ne-a povestit ca primul lucru pe care l-a spus domnul Clarke a fost "Unde imi sunt cheile de la dulapul cu arme?" iar el se gande ca este un om mort!

In timpul asta, Holden are o luminita jucausa in priviri si ranjeste tot timpul si pot baga mana in foc ca spune si se gandeste numai la prostii!

-Sper ca Holden sa se abtina de la comentarii in timpul slujbei! imi sopteste Marlene privindu-si ingrijorata iubitul. Si Heaton si Henry l-au amenintat cu bataia daca nu se abtine, iar eu... ca nu-l mai las sa se atinga de mine cateva luni de acum incolo! Sper sa fie suficient ca sa se potoleasca!

Sunt sigura ca doar amenintarea Marlenei va avea efectul scontat si doar ea va reusi sa-l potoleasca din orice tampenie si-a pus Holden in gand!

Privirea mi se opreste pe Hayden si inima imi bate navalnic cand vad modul aprins in care ma priveste si simt ca ma inrosesc in obraji. Din doar doi pasi, se apropie de mine si imi cuprinde fata in palme, sorbindu-ma din priviri.

-Te simti bine? ma intreaba ingrijorat. Vrei sa-ti aduc un scaun?

-Hayden, ma simt perfect! ii raspund incercand sa il linistesc cu un zambet. Si nu vreau sa atrag si mai mult privirile decat o fac deja din cauza gipsului! Si din cauza ta, ca te invarti atat in jurul meu!

-Putin imi pasa ce spune lumea sau Heaton sau Sam! imi spune serios. Daca ti-e rau sau ai obosit, plecam imediat! si il cred in stare sa ma ia pe sus si ma duca acasa la primul semn ca as avea o problema, fara sa-i pese de nimeni si de nimic, asa cum nu ii pasa nici acum cand ma saruta in fata tuturor celor din biserica.

-Ma bucur ca nu te-ai rujat! imi sopteste privindu-mi flamand gura si imi scapa un chicotit.

-De parca ar rezista vreun ruj pe buzele mele la cat de des ma saruti! L-ai fi mancat pe tot inainte sa iesim din casa! si amandoi zambim cand ne aducem aminte ca m-a sarutat ca un nebun intreaga dimineata.

Suntem intrerupti de aparitia miresei si Hayden isi reia locul de cavaler de onoare, in timp ce privirile mi se intorc spre Sam.

Doamne, cat este de frumoasa! Arata ca o printesa in rochia de mireasa! Dar nu rochia superba si ce ii vine minunat atrage atentia, ci chipul care ii straluceste de fericire in timp ce se apropie cu pasi mici de altar la bratul tatalui ei! Primii pasi ii face cu privirea coborata in pamant, parand rusinata, si nu-mi vine sa cred ca o vad pe Sam intimidata! Apoi, ochii stralucitori i se fixeaza pe Heaton si pasii ii devin mai increzatori pe masura ce se apropie de altar si de barbatul care o asteapta sorbind-o emotionat din priviri.

Nu aud aproape nici un cuvânt din slujba ce se desfasoara langa mine, urechile vajaindu-mi si privirea fiindu-mi atrasa ca de un magnet de ochii lui Hayden ce sunt fixati pe mine si care pare indiferent la ce se petrece langa noi. Doar pare, caci atunci cand Samantha si Heaton isi rostesc juramintele si spun cuvintele care ii leaga unul de celalalt, Hayden imi face propriul lui juramant cand buzele ii mimeaza un "Te iubesc" fierbinte!

Stiu ca este un capitol scurt, dar... trebuie sa recunosc ca am stat si inca stau in cumpana privind modul in care va continua firul povestii. Am in minte mai multe variante si nu ma pot hotara inca asupra uneia dintre ele, chiar daca stiu ca toate vor duce la acelasi final. Asa ca va rog sa aveti rabdare cu mine si sa nu ma injurati pentru capitolul prea scurt.

Pentru cei interesati sa afle cate ceva despre mine, aveti pe pagina de profil un nou link cu interviul luat de *Kanuru-chan*.

HAYDEN

Desi ma bucur enorm pentru Heaton si Samantha, nu ma pot concentra asupra lor, ochii fiindu-mi fixati pe femeia din fata mea. Inca e palida si slabita, si urasc gipsul de pe mana ei, dar ochii ii stralucesc ca doua lacuri azurii si este fericita!

Si acum ma infior si respiratia mi se opreste cand imi amintesc cum mi-a spus ca rupe logodna!

Dar, cunoscand-o deja la fel de bine cum ma cunosc pe mine insumi, stiu ce a fost in capul ei si cat de greu i-a fost sa imi spuna acele cuvinte! Insa durerea ei sufleteasca a devenit aproape durere fizica pentru mine si, drept urmare, imediat ce a adormit, am facut lucrul pe care orice om cu capul pe umeri l-ar fi facut, chiar si ea, daca nu ar fi fost atat de bulversata: l-am cautat pe doctor!

M-a ascultat atent, parand derutat la inceput, apoi a inceput sa rada.

-Nu stiu *pe cine* a auzit domnisoara Larsen vorbind sau *despre cine*, dar va asigur ca se insala! Nici ranile provocate de accident si nici interventia chirurgicala efectuata pentru oprirea hemoragiei interne nu o vor opri sa aiba copii pe logodnica dumneavoastra!

Trebuie sa recunosc ca vestea m-a bucurat nespun de tare, dar nu din cauza mea sau a dorintei de a avea copii cu Kim! Pot renunta la toti copiii de pe planeta asta, numai sa fiu cu ea! Singurul meu gand este sa nu o vad suparata si as face *orice* sa nu o mai vad plangand sau trista!

Cu toate ca as fi dorit sa ii dau eu vestea lui Kim, ceva m-a retinut: ar fi spus ca am mintit-o ca nu-mi pasa si de aceea am vorbit cu doctorul, asa ca l-am rugat pe el sa o faca si, totodata, sa nu mentioneze discutia noastra.

Profitand ca doarme, am facut o vizita in salonul Joannei pe care, spre rusinea mea, am cam neglijat-o si care, spre norocul meu, m-a inteles fara sa se supere pe mine, apoi am tras o fuga pana acasa la ele pentru un dus si un barbierit mai mult decat necesar. Nu aveam de gand ca barba mea mai mult sa ii irite pielea decat sa aline de cate ori ii sarutam vanataile de pe corp, mai ales ca sunt hotarat sa o fac cat de des pot!

Cand m-am intors, dupa nici o ora, Kim aproape ca a sarit din pat, riscand sa se raneasca si sa-si deschida operatia incercand sa ajunga in bratele mele cat mai repede, si nu as fi inteles nimic din balmajeala ei extaziata daca nu as fi stiut dinainte despre ce este vorba! Un lucru stiu insa cu siguranta: chipul usor imbujorat, buzele tremurande si ochii stralucind de fericire sunt o imagine pe care nu o voi uita toata viata!

Desi mi-a spus ca se simte bine, paloarea de pe chipul ei pare sa se accentueze cu fiecare minut care trece si acum regret ca nu am obligat-o sa sada pe un scaun, dar Heaton si Sam si-au facut deja juramintele si nu mai poate dura prea mult totul! Fara sa imi pese de ce ar putea spune cineva sau de privirile uluite ale persoanelor din biserica, ma strecor in spatele ei si o lipesc de pieptul meu.

-Sprijina-te de mine, iubito! ii soptesc la ureche si, spre surprinderea mea, ma asculta imediat, fara sa comenteze, iar asta imi spune ca e mai mult decat obosita de la statul atatea ore in picioare.

Marlene, intelegand imediat situatia, imi ia imediat locul de langa Holden, zambind.

-Vrei sa plec?

-Nu, este perfect asa! imi raspunde soptit si rasuflu usurat cand aud cuvintele "poti saruta mireasa".

Sarutul discret pe care il dau, in timp ce gandul imi fuge ca in curand vom fi noi in locul celor doi, il intrerupe repede cand intreaga asistenta izbucneste in aplauze si ne pufneste pe amandoi rasul cand observam ca si Holden o saruta pe Marlene. Banuiesc ca toti cred acum ca fratii Morgan au innebunit cand, la nunta unuia dintre ei, toti trei isi saruta iubitele!

-Trebuie sa mergem mai des la nunti! exclama Holden cand, in sfarsit, ne asezam la masa si rasuflu usurat ca Kim nu mai trebuie sa stea in picioare.

-De ce? intreb distrat.

-Uita-te la ele! imi arata inspre Kim si Marlene. Sunt excitate!

Piciorul pe care il primeste pe sub masa de la iubita blonda nu pare sa fie un semn de excitare, din contra! Intreaga masa este scuturata, paharele clincane puternic lovindu-se unele de altele si bag mana in foc ca Holden s-a ales cu o vanataie!

-Iubito, de ce ma lovesti? ranjeste spre blonda imbujorata in timp ce isi freaca fluierul piciorului. Spuneam numai ce vad! Si daca te-ai uita intr-o oglinda, mi-ai da dreptate! De fapt, cred ca ar trebui s-o faci! exclama parand ca i-a venit o idee. Te conduc la toaleta!

Ochii Marlenei se maresc si il priveste uluita apoi, cu un zambet ironic in coltul gurii, ii spune pe un ton nevinovat:

-Eu cred ca tu esti cel mai excitat de la masa asta si, daca nu rezisti pana acasa, atunci chiar ca ar trebui sa mergi la toaleta. Singur!

-Iubito, dar am fost cuminte, asa cum ti-am promis! De ce te superi pe mine? spune Holden parand speriat.

Rasul cristalin al lui Kim ma face sa zambesc si sa rasuflu usurat. Acum arata mai bine si culoarea i-a mai revenit in obraji. Privirea mi se opreste pe gura gura ei si inghit in sec, dorindu-mi sa o gust. Din nou! Cum starea sanatatii ei nu mi-a permis altceva decat sa o sarut, am facut-o de nenumarate ori in ultimul timp, si tot nu imi ajunge!

KIM

Toata bucuria serii mi se sterge brusc cand, printre invitati, o zaresc pe Beatrice. Are privirea lipita pe Hayden si pot sa jur ca maraitul meu s-a auzit pana la masa alaturata. Si daca nu s-a auzit din prima, mai mult ca sigur ca se aude acum, cand o vad indreptandu-se spre noi alaturi de fratele ei, Taylor parca.

-Ce s-a intamplat? ma intreaba Hayden mirat cand imi vede starea.

-Pe asta cine a mai invitat-o? mormai spre el si il aud chicotind cand isi da seama de motivul iritarii mele.

-Habar nu am, probabil tata i-a invitat, sau Heaton, care este prieten cu Taylor.

Intre timp, cei doi ajung la masa noastra si starea de nervi mi se adanceste cand satena isi pune mana pe bratul lui.

-Hayden, nu te-am mai vazut de mult! se pisiceste ca de obicei si ma abtin cu greu sa nu o ingan sau sa-i scot limba.

-Am fost ocupat, raspunde acesta scurt, privindu-l urat pe Taylor ce nu-si ia ochii iscoditori de pe mine. Taylor, ti-am mai spus odata: privirea de la gat in sus!

Hohotul de ras al lui Holden ii face sa isi intoarca privirea spre el, apoi Beatrice ma fixeaza pe mine.

-Tu ce ai patit, scumpo? Ai cazut pe scari?

Înainte ca Hayden sau eu să putem spune ceva, râsul lui Holden se oprește brusc și o privește rânjind ironic.

-Oh, nu! De la sexul nebun cu Hayden îmi se trage, știi? Ah, nu știi, deși ți-ai dat toată silința ca să ajungi în patul lui!

Beatrice se face stăcojie, dar nu se lasă doborâtă.

-Holden, tot glumet ai rămas! spune ironică, apoi se întoarce înapoi. Ținând cont că prietena îți e ranită...

-Logodnica! o întrerupe Hayden brusc și simt o satisfacție uriasă când o vede palidă și rânjind cu gura cască.

-Vrei să spui că te însori? Cu *ea*? Ești nebun! E interesată doar de banii tăi, nu îți dai seama?

Vocea ei este deja ridicată și câteva priviri se întorc spre noi, mai mult decât curioase.

-Până aici! maraie Marlene ridicându-se brusc, iar Holden o privește extaziat, ca pe o zeită. Kim, împrumută-mi gipsul tău să îi dau parasutei vreo două!

-Da-o încolo de parasută! spune el sorbind-o pe blondă din priviri. Iubito, te ador când ești așa războinică! Și acum chiar că sunt excitat! adaugă mai încet și o trage pe Marlene în poala lui, sărutând-o patimas.

-*Parasută?* exclamă Beatrice indignată. Cine ești tu să mă faci pe mine parasută?

Holden întrerupe sărutul și, aruncându-i o privire peste umăr, ne surprinde pe toți cu răspunsul.

-Logodnica *mea*!

Dar cea mai surprinsă dintre toți nu este alta decât Marlene care, scotând un icnet scurt, aproape alunecă din poala lui Holden!

-Ușurel, iubito, să nu căzi și să îți rupi și tu ceva! spune acesta râzând în timp ce o cuprinde bine cu brațele. Nu cred că astia doi mai au răbdare să amâne nunta până îți scoti și tu gipsul! arată înapoi cu capul.

Beatrice pufnește scurt apoi se îndepărtează nervoasă, în timp ce Taylor, mai mult decât jenat de comportamentul ei, pare să nu știe ce să zică.

-Imi cer scuze pentru sora mea, dar... Știi și voi cum este! A făcut o obsesie pentru Hayden de câțiva ani și orice aș spune sau aș face, nu o mai pot schimba!

Obsesie?!

-Stai liniștit, Taylor, îi răspunde Holden, singurul dintre noi ce mai pare capabil să spună ceva, știm că îi poate pielea surorii tale și nimeni nu pune preț pe ce spune ea! Iar Hayden e gata luat, așa că poate să-și mute obsesia asupra altcuiva dacă nu vrea să-o încaseze de la Kim!

Taylor se îndepărtează și el după un salut scurt, iar noi rămânem privind tăcuți de la unul la altul. Hayden mă trage și el în poala lui și ranjește spre fratele lui mai mic care, făcând abstracție de socul provocat de cuvintele lui, pare preocupat să-și ciugulească urechea unei Marlene încă încremenite.

-Holden..., reușește ea să baguie într-un târziu, lungind cuvântul.

-Marlene..., îi răspunde acesta în același mod, apoi îi zăbănește. Știi foarte bine că acolo ajungem și noi, adăuga ranjind, chiar dacă nu chiar acum! Trebuie să îi lasăm pe astia doi să o facă întâi, să arate cu capul spre noi, sau Hayden o ia răzna! În plus, trebuie să îi mai dăm tatei o pauză, nu crezi? Sarcina Samanthei, nunta asta, nunta lor și, dacă mă iau după cum îi mângăie Hayden burta lui Kim în ultimele minute, s-ar putea să mai avem un botez în curând!

Abia acum realizez că Hayden îmi mângăie pântecul cu miscări usoare și nu mă mir că nu am observat! A devenit un gest obișnuit de când am ieșit din spital, un gest pe care îl face des, inconștient sau nu. Îl face de câte ori mă ține în poală, ca acum, sau mă lipește de spatele lui, înconjurându-mi mijlocul. Chiar și noaptea, când dormim îmbrățișați, mâna îi este acolo. Dar nu este vorba doar de faptul că ne bucurăm că am înțeles eu gresit că am auzit la spital, sau am crezut că am auzit, cât de faptul că îmi mângăie operația.

Mi-a spus că o face ca să îmi treacă mai repede, dar *știu* că nu este doar asta. Privirea lui mi-a spus nu o dată că încă își aminteste prin ce am trecut și pare disperat că ar fi putut să mă piardă!

-Și toate astea din cauza lui Kim! adăuga Holden și mă privește zăbind.

-Eu n-am făcut nimic! încerc să mă apar, dar toți trei pufnesc imediat.

-Nuuu! ranjeste Holden. Hayden este iremediabil vrajit de tine, pe Heaton si Sam i-ai casatorit si i-ai facut parinti, nu chiar in ordinea asta, dar nu mai conteaza, chicoteste el, si... mi te-a adus pe tine! ii spune privind-o serios pe Marlene. Si te mai miri ca oricare dintre noi am face orice pentru tine! adauga uitandu-se la mine. Marlene era gata sa sara si la bataie acum cateva minute, transformandu-se intr-o luptatoare de K1!

Blonda insa nu este atenta la glumele lui ci il priveste cu ochii mariti. Apoi, surprinzadu-ne pe toti, se ridica cu o miscare brusca, reusind sa scape din bratele lui Holden, si se indreapta cu pasi repezi spre toaleta in care, doar adineauri, incerca el sa o duca.

-Iubito? striga acesta dupa ea, apoi se intoarce spre noi nedumerit. Acum ce am mai gresit? si hohotul de ras al lui Hayden pare sa il deruteze si mai mult.

-Uneori ma intreb daca esti fratele meu! spune dand din cap. Asa te-ai gandit tu sa o ceri pe Marlene? Credeam ca ai mai multa imaginatie!

-Pai... am! raspunde Holden incurcat. M-am si gandit la ceva anume, dar din cauza parasutei de Beatrice, m-a luat gura pe dinainte!

-Atunci ar fi bine sa lamuresti problema pana nu e prea tarziu! ii spun si eu, profitand de situatie ca sa ma razbun pe el pentru toate glumele facute pe seama mea. Asa m-a "cerut" si Mike pe mine si...

-Si ce? ma intrerupe brusc.

-Precum vezi, nu e nici urma de Mike prin jur, iar Kim e in bratele mele! ma completeaza Hayden imediat, intelegand unde bat.

Ochii lui Holden se maresc imediat si niciodata nu l-am vazut asa speriat ca acum, cand sare in picioare si isi arunca privirile in jur.

-La dracu'! Unde-i popa ala? Sper ca n-a plecat si mai poate oficia o casatorie, chiar daca se tine in toaleta unui restaurant! si dispare val-vartej de langa noi, ignorand cu desavarsire hohotele noastre de ras.

Sper sa va placa acest capitol, mai ales ca s-a lamurit problema lui Kim. Astept comentariile voastre cu nerabdare, dupa cum bine stiti. xoxo

CAPITOLUL 58

MARLENE

Fara sa imi pese de cele cateva femei aflate in toaleta si care isi retuseaza machiajul si sunt speriate de intrarea mea intempestiva, ma inchid in ultima toaleta si abia dupa ce incui usa dupa mine indraznesc sa respir.

M-am obisnuit pana acum cu glumele lui Holden si nu le mai prea bag in seama, dar gluma de adineauri... a intrecut orice limita! Asta *daca* a fost o gluma!

-Marlene!

Respiratia mi se opreste din nou si imi simt inima batand nebuneste cand vocea lui Holden rasuna in toaleta pentru femei.

-Doamnelor, sunteti superbe si nu mai mai aveti nevoie de vopseli! Acum... daca va rog din inima, ma puteti lasa singur cu o domnisoara care este ascunsa pe-aici pe undeva?

Desi aud mai multe chicoteli, as putea sa jur ca le conduce pe fiecare afara si imi dau seama ca am dreptate cand il aud incuind usa.

-Iubito, ti-e rau?

De data asta pare serios si vocea ii pare ingrijorata, dar nu ma simt in stare sa ii raspund. La naiba, de ce trebuie intotdeauna sa glumeasca cu orice? Mintea imi este inca blocata pe cele doua cuvinte pe care i le-a aruncat lui Beatrice si inca nu stiu ce imi doresc: sa fi glumit sau sa fi vorbit serios!

Bataia usoara din usa ma face sa tresar si nu stiu ce ma mira mai tare, faptul ca a banuit din prima toaleta in care sunt sau faptul ca bate la usa!

-Iubito, nu vrei sa iesi de-acolo si sa discutam?

-Nu! cuvantul imi scapa de pe buze inainte sa realizez si cred ca il aud oftand.

-Marlene, ma simt... ciudat sa vorbesc cu o usa! In plus, am vazut printre invitati si cateva femei mai in varsta care, cu siguranta, nu se vor putea abtine prea mult si nu cred ca vreuna dintre ele a venit cu

pampersi la ea! Hai, iubito, fie-ti mila de ele daca nu iti este de mine, si hai sa discutam undeva! Altundeva decat aici!

Nu sunt pregatita psihic sa vorbesc acum cu el si, fir-ar sa fie, nu sunt pregatita nici sa vorbesc cu mine insumi, asa ca, lasand jos capacul toaletei, ma asez pe el si spun hotarat:

-Nu!

Aud o usa deschizandu-se, apoi tresar puternic cand ii aud vocea de undeva de deasupra mea.

-Stai bine?

Holden, intrat in toaleta de langa mine si urcat in picioare pe WC, ma priveste peste paravanul despartitor, iar eu nu pot sa fac altceva decat sa ma holbez la el.

-Iubito, daca nu ti-e rau, nu-ti merge burta si nu esti nici constipata, deschide naibii usa sau sar peste chestia asta! spune zambind si scuturand de paravanul despartitor. E de ajuns ca m-a scapat gura si am stricat un moment ce trebuia sa fie memorabil pentru amandoi, chiar vrei sa ma simt si mai rau cerandu-mi scuze si discutand despre asta intr-o toaleta?

Pare intr-adevar sa regrete, dar faptul ca nu mi-e clar ce regreta, ma face sa ma incrunat si sa ma stramb la el.

-Nu ies nici daca sari de acolo drept in capul meu!

Cateva clipe ma priveste concentrat si serios apoi, cu nonsalanta, isi trece intai un picior lung peste paravan, incaltecandu-l si ignorand modul in care tremura sub el, apoi pe al doilea si, tinandu-se in maini, se lasa sa alunece langa mine in spatiul si asa ingust pentru o persoana, daramite doua!

-Ridica-te de pe chestia aia ca nu vreau sa mi te imbolnavesti cumva! spune serios si ma trage de o mana facandu-ma sa ma ridic si sa ma lipesc de el. Acum, continua ridicandu-mi barbia cu un deget si obligandu-ma sa il privesc in ochi, spune-mi de ce ai fugit de la masa de parca te urmareau indienii!

Ce naiba sa ii spun? Ca m-a speriat cuvantul "logodnica"?!

-Bine! ofteaza resemnat. Am gresit! M-am enervat pe ametita aia de Beatrice care s-a luat de Kim si Hayden si m-a scapat gura! Nu voiam s-o fac acum, si nu in modul asta, dar tot o faceam! Nu cred ca-

mi reusea ceva atat de romantic ca lui Hayden, nici atat de pragmatic ca lui Heaton, poate ceva intre ele, dar in mod cert ar fi fost ceva deosebit! Insa tu ai ales sa te ascunzi aici si refuzi sa iesi, asa ca...

Si, cu un zambet mic pe fata, se chinuie sa ingenuncheze in locul ingust si ma priveste intr-un mod ce ma face sa ma topesc si inima sa mi-o ia la galop.

-Stiu ca suntem tineri si ca ar trebui sa mai asteptam un an sau doi macar, dar nu am nevoie de nici o secunda in plus ca sa stiu ce simt pentru tine! Stii ca te iubesc, asa cum si eu stiu ca ma iubesti, altfel nu ai fi suportat atata timp un zapacit ca mine! Si ma multumesc si cu calitatea de logodnic cat timp vrei tu de acum inainte, numai sa ma accepti de sot! As fi dorit sa am acum un inel pe care sa ti-l ofer dar, ca de obicei, o dau in bara! Insa ceva tot mi-a reusit! adauga razand. Am vrut sa fac o cerere deosebita si... ce poate fi mai deosebit decat sa te cer cand suntem inghesuiti intr-o toaleta?! Suntem unicat, iubito!

Singurul lucru pe care pot sa-l fac este sa imi duc mana la gura si, printre lacrimi, sa il privesc uimita. Ochii verzi ii stralucesc in mii de luminita si zambetul smecheresc ii lumineaza chipul. O, Doamne! Deci chiar nu a glumit! A vorbit serios si, ca dovada, e in genunchi in fata mea, asteptandu-mi raspunsul! Intr-o toaleta, la nunta fratelui sau! Stiu ca alaturi de el nu ma voi plictisi niciodata si, cu siguranta, voi rade mai mult decat oricine altcineva. Il iubesc cu toata fiinta mea si stiu ca ma iubeste la fel de mult, doar mi-o arata de zeci de ori, in fiecare zi. Ce mi-as putea dori mai mult?

-Iubito, poti sa te gandesti mai repede si sa imi raspunzi, ca am amortit in locul asta stramt si, daca mai stau mult asa, risc sa nu imi mai scot piciorul din spatele WC-ului!

Sinceritatea lui dezarmanta ma face sa pufnesc in ras dar, printre hohotele de ras, reusesc sa strecur si cuvantul pe care stiu ca il asteapta si pe care si inima si sufletul ma fac sa il rostesc:

-Da!

Un zambet luminos i se intinde pe toata fata si, ridicandu-se surprinzator de repede pentru un tip amortit, ma ia in brate si imi zdrobeste gura intr-un sarut naucitor care ma lasa fara suflare, in acelasi timp in care ma striveste cu propriul corp de usa si il simt intarindu-se si potrivindu-se perfect intre picioarele mele.

-Dupa ce ai acceptat o cerere atat de ciudata, ma simt tentat sa fac dragoste cu tine aici si acum, imi spune cu glas ragusit si respiratia la fel de precipitata ca si a mea, dar ma tem ca sunetele s-ar auzi afara si nu cred ca e indicat, tinand cont ca la usa asteapta un preot!

-Holden, ce ai facut? il intreb uluita.

-Nimic rau, iubito! Dar ma temeam ca nu te conving ca sunt serios, asa ca l-am adus si pe preot! Cine stie ce isi imagineaza, saracul de el, stiind ca suntem inchisi de atata timp aici! Si daca la cununia noastra nu vrei sa auzi predici despre pacate si pucioasa, cred ca va trebui sa ne gasim alt popa!

-Ai spus ca astepti cat timp am nevoie! exclam sperziata de gandul ca un preot ne asteapta la usa.

-Astept, popa era doar planul B! rade de mine apoi, strangandu-ma cat mai aproape de el, se chinuie sa deschida usa si ma trage dupa el.

In fata usii toaletei, preotul asteapta extrem de nelinistit si usor transpirat, mai ales ca in jurul lui sunt stranse deja vreo cinci femei ce se clatina de pe un picior pe altul, nerabdatoare sa poata intra. Aruncand o privire larga pe jos, apoi ametindu-le cu un zambet marca Morgan, Holden isi cere scuza in felul lui, facandu-ma sa ma inrolesc. Din nou!

-Bun, ma bucur sa observ ca nu s-a intamplat nici un accident neplacut si ati reusit sa va abtineti, si va multumesc nespun ca ati avut rabdare, doamnelor! apoi ma trage dupa el spre masa unde, la fel de linistiti cum i-am lasat, Hayden o indoapa pe Kim cu o prajitura de ciocolata in timp ce o soarbe din priviri.

Oprindu-se la doar cativa pasi de ei, Holden ii priveste atent cateva secunde, apoi chicoteste.

-Astia doi sunt mai dulci decat prajitura aia!

Are dreptate, intr-un fel. Vazandu-i acum, am aceeasi parere, dar stiu ca nici lui Kim nu i-a fost usor cu Hayden, la cat de nebun este! Acum umbla pe varfuri in jurul ei si stiu cat a fost de disperat din cauza accidentului, dar pot sa jur ca, odata vindecata complet, Kim va avea parte din nou de aceleasi smucituri obisnuite si, daca nu au facut-o pana acum, dupa atatea saptamani de pauza chiar ca vor rupe patul!

-E totul in regula? ma intreaba Kim imediat ce ne reasezam la masa si ignorand lingurita plina intinsa de Hayden.

Reusesc sa inclin doar din cap, dar stiu ca privirea mea spune destule, caci ochii ii stralucesc imediat si, incepand sa rada, se ridica atat de repede de pe scaun si se arunca pe mine, imbratisandu-ma, incat il aduce pe Hayden la un pas de infarct.

-La naiba, iubito! Nu mai sari asa, ca ma sperii! Zau ca o sa innebunesc daca mai patesti ceva si trebuie sa prelungesc perioada de abstinenta! Si sa stii ca nu mai amanam inca o data nunta, chiar daca vei fi toata in gips! spune mai mult decat hotarat. In plus, Marlene nici nu ti-a raspuns la intrebare sau iarasi comunicati telepatic? se uita mirat de la ea la mine, apoi se intoarce spre Holden care doar mustaceste tacut, asteptand o lamurire.

Cei doi frati se privesc cateva clipe, tacuti, apoi Hayden isi ridica o spranceana.

-Ai facut-o? intreaba mirat.

Doamne, doar nu crede ca am facut dragoste in toaleta, cu lumea asteptand la usa!

-Bineinteles ca da! raspunde Holden ranjind si ma desprinde cu delicatete din bratele lui Kim si apoi tragandu-ma in poala sa.

-In toaleta? Esti mai nebun decat credeam! incepe Hayden sa rada, strangand-o si el in brate pe Kim. Cum naiba poti s-o ceri de nevasta intr-o toaleta?! si eu rasflu usurata ca nu si-a imaginat altceva.

Holden ma priveste atat de fierbinte incat ma infior, apoi ma saruta mai dulce decat a facut-o vreodata.

-Nu conteaza modul in care am facut-o sau locul! ii raspunde in sfarsit fratelui sau, dar cu privirea in ochii mei. Conteaza ca a acceptat! Asa ca..., se intoarce acum spre ei, faceti odata si voi nunta aia, ca urmam noi si ne cam incurcati planurile!

Instictiv, privirea la toti patru ni se intoarce spre ringul de dans unde, pierduti in lumea lor, danseaza Samantha cu Heaton. Pentru o clipa, respiratia mi se opreste si am un nod in gat de emotie! Realizez ca tocmai am acceptat sa imi petrec viata alaturi de barbatul care ma strange atat de aproape de el! Si, chiar daca a zis ca asteapta, am invatat un lucru de cand suntem impreuna: Holden nu are niciodata rabdare! Va trebui sa zic mersi daca asteapta macar pana la vara!

-Unde o duce Heaton pe Sam in luna de miere? il aud intreband si luminita jucausa din privirea lui aproape ca ma sperie.

-Nu stiu! raspunde Hayden incurcat. Nu a vrut sa-mi spuna! si il aud pe Holden oftand.

-Dar voi? Tu unde o duci pe Kim?

-Oh, nu! Nu ai sa afli! raspunde acesta incruntat.

-De ce?

-Ca sa nu ne trezim cu tine la usa! primeste raspunsul sincer si ma pufneste rasul imediat.

Dar are dreptate! Daca ar sti, iubitul meu cu ochii verzi ar face pe dracu'-n patru ca sa le faca vreo surpriza!

-Dar voi? intreaba acum Kim. Tu te-ai gandit unde o duci pe Marlene?

Bratele i se strang mai tare in jurul meu si imi zambeste cu cel mai minunat zambet pe care l-am vazut vreodata, facandu-ma sa uit de orice altceva din jur!

-Inca nu m-am gandit! sopteste mai mult pentru mine. O sa imi vina mie o idee stralucita prin care sa ma revansez pentru modul in care am cerut-o!

-Nu conteaza! ii spun sincer. Suntem unicat, ai uitat?

-Suntem, iubito! recunoaste incantat si ma saruta scurt. Insa un lucru iti promit! spune zambind jucaus in timp ce ochii mi se maresc de curiozitate. NU o sa fie intr-o toaleta!

Sper ca v-a placut si acest capitol, chiar daca a fost din perspectiva lui Marlene. :))

Imi cer scuze ca nu am raspuns la comentariile de la capitolul precedent dar, cum toate au fost asemanatoare, si raspunsurile mele ar fi fost cam aceleasi, iar wattpad-ul nu ma lasa sa dau doua comentarii la fel la un capitol si nu am vrut sa raspund doar unora dintre voi :))) Va asigur ca le-am citit absolut pe toate si le-am savurat pe fiecare in parte! Va multumesc ca cititi si ca sunteti alaturi de mine! Xoxo

CAPITOLUL 59

KIM

-Fetelor, arunc buchetul si vreau ca voi sa stati in primul rand! apare Samantha langa noi, rosie in obraji si la fel de emotionata cum a fost intreaga seara.

-Oh, nu! spune categoric Hayden, strangandu-ma in bratele lui atunci cand dau sa ma ridic. Doar nu-ti imaginezi cumva ca te las sa intri intr-o gramada de fete surescitate si sa risc sa te loveasca vreo nebuna?! Ai inca destule vanatai, nu vreau sa mai primesti vreuna!

-Hayden! il privesc incrunтата, desi stiu ca are dreptate.

In plus, *nu sunt* in stare sa sar dupa nimic, nici chiar dupa buchetul Samanthei!

-Tu stai cuminte aici, pe scaun! ma atentioneaza serios, dupa ce imi priveste chipul dezamagit, apoi se intoarce spre Marlene si, prinzand-o de mana, o trage dupa el. Hai, cumnatico, avem un buchet de prins! il aud spunand in timp ce se indeparteaza.

Avem? Doar nu-i atat de nebun incat sa...

Dar nu imi pot duce gandul pana la capat, ca il vad pe Hayden strecurandu-se in mijlocul grupului de fete, sarind in ochi cu inaltimea lui si uluind pe toata lumea. Sam pare sa inteleaga ce are de gand caci, cu un zambet larg pe buze, se intoarce si arunca peste umar buchetul, exact in... mainile lui, in timp ce domnisoarele din jur scot exclamatii de dezamagire.

-Poftim, iubito! imi spune zambind incantat cand se intoarce la masa si imi intinde buchetul. L-ai dorit, ti l-am adus!

-Esti nebun! izbucnesc in ras. Cine a mai vazut barbat sa sara dupa buchetul miresei? In plus, nici una dintre fete nu a avut vreo sansa in fata inaltimei tale!

Hayden ranjeste incantat, apoi ma ridica usor de pe scaun.

-Acum, as vrea sa dansez macar un dans cu logodnica mea! imi sopteste tandru la ureche, facandu-ma sa ma infior si scap un oftat in timp ce incepem sa ne leganam usor pe ritmurile melodiei lente ce se aude din boxe. Ce s-a intamplat? ma intreaba ingrijorat.

-Mi-e dor de smuciturile tale! recunosc zambind si simt ca ma inrolesc.

-Si mie mi-e dor de sunetul pe care il scoti cand te smucesc! ranjeste incantat, apoi isi apropie buzele de urechea mea, continuand in soapta. Si mi-e al naibii de dor de sunetele pe care le scoti cand ma scufund in tine sau cand ajungi la orgasm! ofteaza la randul lui. Dar..., si se da in spate sa ma poata privi in ochi, nu mai e mult pana ajungem si acolo!

Promisiunile pe care le zaresc in ochii de jad ma fac sa ma inrolesc din nou si sa ma pierd cu totul, pierzand ritmul melodiei si ajungand sa-l calc pe Hayden pe picior.

-Trebuie sa invatam sa dansam pana la nunta noastra! isi da ochii peste cap exasperat, desi este mai mult decat incantat de faptul ca inca ma mai face sa ma fastacesc.

-Stiu sa dansez! exclam indignata.

-Stiu, iubito! rade de mine. Ti-am vazut miscarile nu o data, dar... problemele apar cand dansezi cu mine! Cand dansam *impreuna*! Eu uit ce am de facut si devin preocupat doar de modul in care imi plimb mainile pe tine, iar tu te pierzi de fiecare data si sfarsesti lipita de mine, uitand cu totul de pasii pe care trebuie sa ii faci! Ca acum!

Are dreptate! De cate ori am incercat sa dansam impreuna, am fost coplesiti de ceea ce simtim unul pentru celalalt si nu am dus niciodata macar un singur dans pana la capat! Si ma mai mir ca Beatrice spune ca nu stiu sa dansez! Chiar si acum, desi suntem in mijlocul ringului de dans, doar stam imbratisati, incantati de modul in care ne simtim!

-Vino, te duc acasa! ma surprinde cand melodia se termina. Si nu cometa! Si asa am depasit cu cateva ore perioada pe care ti-a permis-o doctorul sa te dai jos din pat!

Nu comentez, dar rad in sinea mea cand ma gandesc ca mi-a adus doctorul la disperare in doar doua zile de cand ne-am intors in Houston! De trei-patru telefoane pe zi stiu eu, dar sunt sigura ca ii mai da cel putin doua pe ascuns, intrebandu-l toate prostiile ce ii trec prin cap!

Ne luam ramas bun de la Samantha si Heaton si imi dau si mie lacrimile cand Sam ma strange, lacrimand, atat de tare in brate incat il face pe Hayden sa bombane.

-Nu o sa-ti pot multumi niciodata indeajuns! imi sopteste fericita Sam la ureche, apoi se intoarce spre Hayden cu obisnuita ei atitudine bataioasa. Iar tu, sa ai grija de ea! Vreau sa dansam la nunta voastra cand ne intoarcem! Si..., adauga zambind si lipindu-se de Heaton, sa va pregatiti sa fiti nasi! Din cauza ta s-au intamplat toate astea, ma acuza razand, asa ca nu exista nimeni mai indicat sa ne boteze copilul!

Cu gandul inca la despartirea de ei, nu observ ca nu mergem acasa decat cand Hayden opreste in fata locuintei tatalui sau.

-De ce am venit aici? il intreb uluita.

Hayden ma ajuta sa cobor si, luandu-mi barbia intre doua degete, ma face sa il privesc in ochi.

-Fiindca vreau sa respecti recomandarile doctorului! imi spune foarte serios. In ultimele doua zile, a trebuit sa te urmaresc ca sa te pot opri din a face mereu cate ceva prin apartament si te-am gasit aplecata asupra plansei de proiectare de cateva ori! In plus, nu vreau sa stai singura cand eu sunt la cursuri! Aici o sa fie Claire in preajma ta tot timpul si te va ajuta de cate ori ai nevoie de ceva si eu lipsesc!

Pentru o clipa, ma simt ca un copil ce are nevoie de supraveghere permanenta si aproape ca ma infurii, apoi realizez ca nu am de ce. Hayden e doar ingrijorat pentru mine si ar trebui sa fiu fericita din cauza asta!

-Promit ca o sa fiu fetita cuminte! ii spun cu glas alintat, dar el isi ridica o spranceana, privindu-ma sceptic.

-Fetita si cuminte sunt doua cuvinte ce nu se lipsesc de numele tau! exclama razand, apoi ma ridica cu grija in brate, ducandu-ma inapoi.

-Peste o saptamana scoatem si gipsul, domnisoara Larsen, si ati scapat de mine si vizitele la spital! imi spune doctorul razand vesel, dar pot sa jur ca *el* se bucura ca a scapat de noi.

-V-a stresat Hayden, nu-i asa?

-Stresat... nu e chiar cuvantul potrivit! imi raspunde stramband din nas. Exasperat, poate! Dar m-am consolatat cu gandul ca nu mai e mult pana va pierde de pacienta si nu o sa mai tresara speriat de cate ori imi suna telefonul! continua zambind si obrazii imi iau foc de rusine gandindu-ma cat de insistent a fost Hayden. Aveti si alte intrebari, domnule Morgan?

De data aceasta, se adreseaza lui Hayden care a stat cuminte si tacut, dar fara sa-i scape nimic si fara sa-i pese de comentariile ironice ale doctorului.

-Isi va putea misca mana fara probleme? intreaba ingandurat si facandu-l pe doctor sa se incrunte.

-Desigur! Osul antebratului s-a sudat si nu vor fi probleme! E bine totusi sa nu ridice greutati o perioada! incearca el sa glumeasca.

-Alte contraindicatii legate de operatie?

Cateva clipe, il privesc nedumerita, apoi fata imi ia foc cand imi dau seama la ce se refera. Doamne, intreaba daca avem voie sa facem dragoste?!

-As zice sa mai asteptati cateva zile, raspunde doctorul incercand sa isi ascunda un zambet.

-O saptamana e suficient? intreaba din nou Hayden si ma incrunta cand vad cat este de serios si pare preocupat de ceva.

-E suficient! primeste raspunsul si-l vad oftand usurat.

Dar atitudinea distrata si aerul preocupat nu ii dispare nici dupa ce am ajuns acasa.

-Ai grija de ea! ii spune lui Claire, apoi ma saruta scurt. Am o treaba de rezolvat, ma intorc cat pot de curand! si pleaca lasandu-ne uluite pe amandoua.

Dar uluirea mi se adanceste si mai mult cand, inainte de a iesi din casa, il aud vorbind la telefon.

-Unde esti? Am nevoie de tine, poti veni la mine... intr-o ora, sa zicem? si vocea i se pierde cand iese pe usa.

Ce naiba de treaba are de a plecat fara sa ma sarute macar cum trebuie?

Intrebarea inca mi se invarte in cap si o ora mai tarziu cand, mai mult decat agitata, stau pe canapeaua din sufragerie si ma joc cu telecomanda privind *prin* televizor, ignorand cu desavarsire sporavaiala lui Claire din bucatarie, ca si bucata de tort pe care aceasta mi-a pus-o in fata. Soneria de la intrare e singurul lucru care ma face sa ies din transa in care am cazut, dar raman la fel de muta in fata femeii din usa si care ma priveste de sus.

-Il caut pe Hayden! imi spune plina de importanta si facandu-ma sa ma incrunta cand ma masoara pe incheietura si stramba din nas la vederea pantalonului meu de trening si a tricoului larg, care se asorteaza perfect cu gipsul de pe mana stanga.

-Nu este acasa! incerc sa raspund cat mai politicos tinand cont ca habar nu am cine este tipa.

Fara sa vreau, o examinez la fel de atenta cum a facut-o si ea cu mine, dar trebuie sa recunosc ca eu nu am de ce stramba din nas! Femeia, in jur de douazeci si cinci de ani, are un ten bronzat perfect de

parca acum ar fi venit de pe o plaja exotica si cei mai negrii ochi pe care i-am vazut vreodata, machiati impecabil. Parul lung si negru, lasat lejer pe umeri, este atat de lucios ca sunt tentata sa clilesc! Costumul de matase, in doua piese, pantaloni si sacou, ii scoate curbele perfecte in evidenta si ii vine ca turnat. Pot sa jur ca este de firma si este unicat!

-Oh! exclama afectat, incercand sa para dezamagita. Am intalnire cu el, asa ca o sa il astept! continua pe acelasi ton, facandu-ma sa ma incrunat usor, dar tot o poftesc inauntru.

-Hayden trebuie sa apara, reusesc sa spun, desi habar nu am daca spun adevarul si imi aduc din nou aminte de plecarea lui precipitata. Va servesc cu ceva? O cafea, un suc, o prajitura? si arat spre farfurioara cu bucata mea de tort.

-Nu, multumesc! ii rasuna raspunsul categoric in timp ce isi mareste ochii de parca i-as fi oferit sa manance un porc intreg.

-Pot sa va intreb cine sunteti? imi iau inima in dinti dupa ce tipa se aseaza si tacerea dintre noi devine atat de apasatoare incat ma ia cu dureri de cap.

In plus, agitatie avuta deja incepe sa creasca exponential pe masura ce ma intreb ce treaba are Hayden cu femeia din fata mea!

-Jasmine LaFleur! imi spune pe un ton de parca ar fi trebuit sa o recunosc. Iar tu esti?

-Logodnica mea! rasuna vocea lui Hayden, surprinzandu-ne pe amandoua cu aparitia lui.

Bine, mai mult pe ea, dar cred ca e socata mai mult din cauza celor auzite!

-Buna, iubito! imi spune sorbindu-ma din priviri si dandu-mi sarutul dupa care am tanjit in ultima ora si care imi linisteste agitatie imediat.

-Cum adica... logodnica? rasuna intrebarea brunetei dar nu primeste inca raspuns.

-Jasmine e o fosta colega de liceu, imi explica Hayden ranjind in fata privirii mele incrunate, si se ocupa de organizari de evenimente. Am chemat-o ca sa ne ajute sa ne organizam nunta! spune senin, lamurindu-ne pe amandoua printr-o singura propozitie.

-Nunta? exclamam deodata amandoua.

-Da, nunta noastra! ii explica brunetei, facand abstractie de uluirea mea. Sa vad daca esti atat de buna pe cat se spune si poti organiza totul pentru sambata viitoare!

Ochii femeii stralucesc puternic si, involuntar, observ ca e incantata de provocarea aruncata, dar sunt mai preocupata de vorbele lui Hayden mai mult decat de orice altceva.

-Dar..., incerc sa spun, insa Hayden imi prinde fata in palme si ochii lui aproape ma ard cu stralucirea pe care o vad in ei.

-Kim, vineri iti scoti gipsul, sambata ne casatorim, iar duminica... suntem in luna de miere! Si nu mai aman nici o secunda mai mult! imi spune cu vocea usor ragusita, apoi imi da un sarut plin de promisiuni si care, ca de obicei, imi ia tot aerul si ma face sa ma topesc in bratele lui.

CAPITOLUL 60

HAYDEN

-Nu ne putem casatori peste o saptamana! exclama uluita Kim si, fara sa vreau, ma incrunat intrebandu-ma daca mi-a scapat ceva in ultima ora.

-Si de ce, ma rog?

-Mama are inca piciorul in gips si...

-Isi scoate gipsul peste trei zile si o aduce Steve! rasflu usurat ca doar acesta e motivul. Am vorbit cu amandoi si joi vor fi aici! Altceva? intreb cu speranta ca nu mai gaseste niciun motiv. Bun! spun satisfacut cand Kim nu mai rosteste niciun cuvnt, apoi ma intorc spre Jasmine. Ti-ai adus "jucariile"?

-In masina! raspunde aceasta scurt si imi intinde cheile fara sa-si ia privirea inca uluita de pe Kim.

Cateva ore mai tarziu, abia imi stapanesc rasul. Claire si tata ni s-au alaturat, dar stau la fel de tacuti ca si mine si savureaza spectacolul. In timp ce acum singura mea grija este sa-i dau lui Kim portia de dulce, chinuindu-ma sa-i intind din cand in cand lingurita cu prajitura, aceasta a preluat conducerea

discutiei in fata unei Jasmine descumpanita total de atitudinea brunetei mele si capacitatea ei uluitoare de a organiza ceva!

A privit atenta prin albumele cu poze pe care le-am adus din masina si, cu o dezinvoltura si naturalete de invidiat, a inceput sa spuna: "Vesela asta o vreau! Si paharele acestea! Aranjamentele acestea pe mese si acelea la biserica!", continuand tot asa pana cand Jasmine exclama uluita:

-Esti uimitoare! Nu vrei sa intri in afacere?

-Oh, nu! deschid eu gura imediat, inainte sa-i vina lui Kim ideea sa accepte. Este si asa prea ocupata!

Desi sunt obisnuit cu surprinderea tuturor cand descopera ca Kim este cu mult mai mult decat lasa sa se vada prin felul ei de a fi sau de a se purta, inca ma distreaza reactia lor la descoperirea "femeii de afaceri"!

-Acum muzica! Aici nu prea mai am cum sa fac minuni daca doriti sa cante vreo trupa, deja toti au totul planificat! ofteaza Jasmine.

-Oh, nu este nevoie! exclama Kim zambind. O sa cante o parte din invitati!

-Cum sa cante invitatii? exclama ingrozita Jasmine, dar eu inteleg la ce se refera Kim.

-Deja stim ca Steve vine, imi spune ganditoare Kim. Am nevoie de o jumatate de ora si iti dau o lista cu invitatii din partea mea! si isi ia telefonul si dispare pe scari in sus, cel mai probabil in camera noastra.

-Unde ai gasit-o pe fata asta? ma intreaba curioasa Jasmine.

-Intr-o parcare! ii raspund si ma pufneste rasul cand ma priveste uluita.

-Intr-o parcare?!? Era... la agatat? intreaba in soapta.

-In parcare? facultatii! o lamuresc indignat, in timp ce tata si Claire se inneaca de ras, privind la noi ca la o comedie.

Inainte sa treaca jumatatea de ora, Kim coboara zambind si imi intinde o foaie de hartie cu o gramada de nume.

-M-am oprit la o suta, dar banuiesc ca am uitat vreo cateva persoane pe care o sa le adaug ulterior. Insa acestia vor veni sigur, deja am confirmarea de la majoritatea dintre ei.

-Ai vorbit la telefon cu o suta de persoane in... nici treizeci de minute? o intreb socat.

-Doar cu cativa! raspunde chicotind. La restul le-am trimis mesaj ca sambata viitoare ma marit si... mi s-a umplut mesageria!

Putin imi pasa cate persoane sau pe cine invita atata timp cat e fericita, asa ca ii intind lui Jasmine lista. Aceasta arunca o scurta privire pe ea, apoi ochii i se maresc si se inroseste brusc si atat de tare incat ma tem sa nu lesine.

-Steve Dawson?! sopteste socata, apoi incepe sa citeasca o gramada de nume cunoscute din lumea muzicii si a filmului, vocea devenindu-i aproape un tipat inainte de a ajunge la jumatatea listei.

Dar, fir-ar sa fie, o inteleg perfect, si eu sunt uluit de cateva nume! Am fost la ea in Los Angeles, l-am cunoscut pe Steve, si tot nu am reusit sa imi dau seama pana acum in ce cercuri se invarte Kim!

-Cine esti? o intreaba Jasmine uluita, cu vocea ragusita de la atata strigat, si o priveste pe Kim de parca ar fi un extraterestru.

-Unora le sunt impresara, altii imi sunt doar prieteni! raspunde aceasta zambind intelegatoare si ridicand din umeri de parca s-ar simti vinovata de faptul ca ii cunoaste pe toti acei oameni.

-Impresara?! Cum adica, impresara?

-O sa te lamurim mai incolo! spun imediat, caci stiu ca daca incepem sa-i povestim lui Jasmine totul despre Kim, vom face nunta la anul. Iti dau si eu lista cu invitati maine, ca sa stii cam cate persoane vor fi. Ce altceva mai trebuie?

-Locatia! exclama Jasmine. Sa vedem ce gasim liber! Unde vreti sa o faceti?

S-o "facem"? Gandul ma duce la un pat urias, cu noi doi in el. Acolo as vrea "s-o facem"! Privirea imi fuge imediat la Kim si stiu ca se gandeste la acelasi lucru cand ii intalnesc ochii ce stralucesc ca doua safire si se imbujoreaza imediat.

-Aici! aud vocea tatei si, cu imagini fierbinti inca in minte, il privesc nedumerit, uitand despre ce s-a vorbit.

-Poftim?

-Faceti nunta aici! repeta tata si parca ii simt rugamintea din voce. Spatiu este mai mult decat suficient si, desi este sfarsitul lui februarie, temperatura este in jur de douazeci de grade, perfect pentru cei care se vor incalzi oricum din cauza bauturii si de la dans!

O privesc intrebator pe Kim si aceasta se intoarce zambind spre tata.

-Aici sa fie! raspunde, facandu-l fericit. Va fi mai retras si nu va putea intra oricine, iar unii din invitatii mei vor fi bucurosi ca nu trebuie sa se ascunda de paparazzi!

KIM

Cu un oftat adanc, privirile mi se intorc inspre oglinda uriasa si mana imi netezeste o cuta imaginara a rochiei de alb pur. Mulata pe corp pana mai jos de solduri si scotandu-mi talia in evidenta, se largeste apoi usor, partea din spate prelungindu-se intr-o trena ce atarna pe pamant. Nu are maneci, iar partea de sus este facuta din voal cu o rascroitura larga la baza gatului. Am dorit ceva simplu, asa ca rochia nu are decat cateva broderii pe corset, pe talie si pe poalele prelungite in trena, fiind exact ceea ce mi-am dorit. Nu am voal pe cap caci nu mi-au placut niciodata, doar o diadema simpla imi este prinsa in parul ridicat intr-un coc sofisticat din care cad cateva bucle lejere.

Ceva vechi. Cerceii cu diamante au fost ai mamei si i-a purtat si ea la nunta ei.

Ceva imprumutat. Un inel cu diamant de la Samantha.

Ceva albastru. Jarteaua de pe picior.

Arunc o noua privire in oglinda si aproape ca nu ma recunosc in femeia emotionata si imbujurata din reflexie. Oare chiar eu sunt?

O, Doamne! Ma marit! Astazi! Cu Hayden!

-Daca nu o sa-i placa rochia? imi spun temerea cu voce tare si ma intorc inspre cele cinci femei din incapere.

Mama, asezata intr-un fotoliu fiindca nu are voie sa stea prea mult in picioare, nu-si deslipeste ochii inlacrimati de pe mine, in timp ce Samantha, Marlene, Jessica si Cindy se invart prin incapere, vorbind toate deodata si agitandu-ma si mai mult. Doar intrebarea mea si vocea ingrijorata le face sa taca brusc si ma privesc de parca as fi de pe o alta planeta.

-Ce naiba sa nu-i placa? se burzuluiește Sam care, spre distractia noastra, are diverse stari in ultimul timp din cauza sarcinii. O sa cada pe spate cand o sa te vada! spune ea hotarat.

-Sau poti sa renunti la rochie si sa apari doar in desuuri si portjartier daca vrei sa fii sigura ca lesina! chicoteste Marlene si ma incrunta la ea, gandindu-ma ca s-a molipsit de la Holden si a devenit tot mai pusa pe glume.

-Kim, barbatul asta s-a indragostit de tine pe cand purtai pantaloni scurți si un amarat de maieu! aproape ca ma cearta si Jessica. Crezi ca mai conteaza rochia de pe tine? Singurul lui gand cand te va vedea va fi cum sa o scoata mai repede de pe tine! Oh, nu ma bagati in seama, doamna Larsen! adauga repede cand isi aminteste ca e si mama cu noi.

-Stai linistita, nu ma sochez asa usor! rade aceasta. I-am prins *aproape* asupra faptului, si am trecut peste!

-Vai de mine!

-Ce??

-Cand?

-Unde?

Patru exclamatii se aud concomitent, dar mama nu le raspunde. Imi zambeste usor si eu ii raspund la fel, amintindu-ne de momentul jenant din camera de camin. Niciuna dintre noi nu si-a imaginat atunci ca vom ajunge atat de repede aici!

Dintr-o data, mi se face un dor nebun de Hayden si sunt la un pas s-o iau la fuga pe usa si sa nu ma opresc decat in bratele lui! Nu ne-am vazut decat cateva clipe de aseara, Sam si Marlene facand pe gardienii si urland sus si tare ca trebuie sa dormim separat in noaptea dinaintea nuntii. Nu stiu daca Samantha a facut asa, dar Marlenei o sa i-o platesc cu varf si indesat cand ii va veni randul!

In plus, azi dimineata, dupa un schimb de mesaje pe telefon cu Hayden in care ne-am inteles sa ne intalnim pe ascuns intr-o baie, departe de ochii gardienilor, ne-au intrerupt dand buzna peste noi, Hayden neapucand sa-mi dea decat un sarut! Si doar de saruturi am avut parte in ultimele saptamani, fir-ar sa fie!

O bataie usoara se aude in usa si zambesc gandindu-ma ca nu poate fi unul dintre frati, caci toti obisnuiesc sa intre fara sa se sinchiseasca sa faca acest gest!

-E timpul! ne zambeste Henry si ma priveste emotionat. Esti minunata!

Am avut un moment de deruta cand ne-am gandit cine ma va conduce la altar, asta pana cand, cu emotie in glas, Henry s-a oferit el.

-Stiu ca, in mod normal, ar trebui sa te conduca cineva din partea ta si tatal tau ar fi fost mai mult decat mandru sa o faca! Dar eu sunt tatal mirelui si, intr-un fel, dupa nunta imi vei deveni ca si o fiica, si as fi la fel mandru sa o fac eu!

Asa ca iata-ma, tinandu-ma de bratul lui si pregatindu-ma sa intru pe culoarul cu covor rosu aflat intre scaunele a peste trei sute de invitati! Un numar impresionant care a tot crescut in fiecare zi, ducand-o la disperare pe Jasmine! Insa a facut fata cu brio provocarii aruncate de Hayden! A reusit sa faca totul perfect, asa cum ne-am dorit!

Intreaga curte uriasa este plina de felinare si flori! Corturi albe, imense, acopera mesele aranjate cu gust desavarsit, avand coloanele de sustinere imbracate cu flori, iar arcada sub care ne vom uni destinele pare decupata dintr-o felicitare!

-Esti pregatita? ma intreaba Henry zambind si imi saruta mana cand imi vede emotia, apoi mi-o sprijina de bratul lui cand dau aprobator din cap si... pornim.

Toti invitatii se intorc spre noi atunci cand punem primul pas si, pentru o clipa, ma simt intimidata in fata privirilor atente si a exclamatiilor care se aud. Doar pentru o clipa, pana ce privirea mi se opreste pe Hayden si ramane fixata pe el!

De aici pot sa vad stralucirea din ochii lui verzi si privirea lui fierbinte trece prin materialul rochiei, arzandu-mi pielea si facandu-ma sa ma infior! Aproape ca incep sa rad cand ma gandesc ca imi faceam griji ca nu o sa ii placa rochia! Ma indoiesc ca s-a uitat mai mult de o secunda la ea, asa cum nici mie nu imi pasa cum e imbracat, chiar daca arata superb! Suntem prea preocupati sa ne privim unul in ochii celuilalt!

In timp ce fac pasii mici si calculati ce ma apropie tot mai mult de el, amintirile navalesc brusc. Prima data cand ni s-au intalnit privirile, prima atingere electrizanta, prima imbratisare. Primul sarut ce ne-a lasat pe amandoi fara suflare! Prima data cand am facut dragoste! Emotia din ochii lui cand mi-a intins inelul in cutiuta de ciocolata si m-a cerut... si bucuria din ei atunci cand am acceptat! Noaptea de Craciun in care am facut dragoste ca nebunii si modul in care mi-a soptit ca *eu* sunt cadoul lui, cel mai minunat pe care l-a primit vreodata, atunci cand am bombanit ca aveam cadoul pentru el in Houston...

Hayden incruntat... Hayden serios... Hayden zambind sau razand... Hayden invatand alaturi de mine sau ingrijindu-ma cu devotament dupa accident... Doar Hayden!

Barbatul care a reusit sa imi dea lumea peste cap si, odata cu ea si planul meu stupid, devenind centrul universului meu! Mi-am dorit sa imi schimb viata si sa aleg o alta cale si am crezut ca plecarea din LA a fost un pas urias, nebanuind ce ma asteapta. Am crezut ca alegerea mea si plecarea mi-a rupt inima in doua cand, de fapt, m-a ajutat sa mi-o gasesc!

Aceeasi electricitate binecunoscuta imi trece prin intregul corp cand Henry imi depune mana in mana lui Hayden si, dupa un sarut scurt pe obraz se retrage, si cred ca toti fluturii din lume s-au adunat in stomacul meu!

Ramanem privind pierduti unul in ochii celuilalt si nu auzim nici un cuvânt din intreaga slujba, tresarind amandoi atunci cand preotul isi drege glasul.

-Poftim? intreb cu voce pierita, auzind rasetele din jur.

-De bunavoie si nesilita de nimeni..., incepe sa repete preotul zambind, dar nu il ascult nici acum.

Nu am nevoie de juraminte care sa imi promita ca Hayden va fi in vreun fel sau se va purta cumva anume! Singurul lucru pe care mi-l doresc este sa fie... *el!* Asa cum l-am cunoscut, asa cum este acum! Pentru mine e mai mult decat suficient: este *perfect!*

-Da! reusesc sa spun fara sa-mi iau privirea din ochii verzi atunci cand Hayden ma strange usor de mana, ridicand usor o spranceana, si imi dau seama ca toti asteapta raspunsul meu.

Da-ul rostit de Hayden e mult mai hotarat decat al meu, facandu-ma sa zambesc, dar nu conteaza! Amandoi stim ca *adevaratele* da-uri, cele care conteaza cu adevarat pentru noi, ni le-am rostit cu peste doua luni in urma, intr-o cabana de vis din Aspen, in noaptea de Craciun!

-Va declar sot si sotie! Poti saruta mireasa! aud ca prin vis glasul preotului.

Imi tin respiratia subit cand Hayden ma smuceste in bratele lui prin gestul lui obisnuit, ceva mai discret de data aceasta, si zambeste incantat la sunetul pe care il scot involuntar.

-Te iubesc! imi sopteste pe buze, apoi ma saruta ca si cum am exista numai noi doi si nimeni altcineva in jur.

Ca de obicei, ma topesc in bratele lui si m-as teme ca ma preling pe pamant, dar stiu ca mainile ce imi inconjoara talia si ma lipesc de el, ma vor sustine intotdeauna asa cum au facut-o si pana acum!

Asa cum ma asteptam, nici primul nostru dans ca soti nu este mai reusit decat cele de pana acum! Am reusit sa facem doar cativa pasi, apoi ne-am rezumat la un leganat usor si... multe saruturi! Dar reusim sa dovedim tuturor ca *stim* amandoi sa dansam atunci cand... dansam cu altii, pe cea mai buna muzica pe care a avut-o cineva la nunta!

-Trebuie sa plecam! imi sopteste Hayden si, razand, ma trage spre scari ca sa urcam sa ne schimbam si sa ne luam bagajele.

Inca nu stiu unde are de gand sa ma duca, a tinut totul extrem de secret, la fel ca si Heaton.

-Hayden, nu mi-am facut niciun bagaj! Habar nu am avut ce sa impachetez! ii spun ingrijorata si primesc un zambet in schimb.

-Ti l-a pregatit Joanne! Am rugat-o eu aseara!

Deci mama stie unde mergem?!

Nu apuc sa aprofundez gandul, ca langa noi apar Marlene, Jessica si Cindy.

-Te ajutam noi sa te schimbi! se ofera Cindy zambitoare si aproape ca ma sperii cand Hayden ma ascunde imediat in spatele lui cu un gest brusc.

-Oh, nu! Singura persoana care o scoate pe Kim din rochia de mireasa sunt *eu*! Si nu am nevoie de niciun ajutor! adauga incrunatat.

-Dar daca o faci tu, esti sigur ca mai prindeti avionul? intreaba Marlene pe un ton aparent nevinovat si obtine doar un marait din partea lui. Adica, voi doi, dezbracati, in aceeasi camera...

-Holden v-a trimis? exclama el banuitor si privindu-si viitoarea cumnata cu ochii mijiti.

-Nu, el... incercam Marlene sa explice si ma gandesc sa intervin inainte sa pierdem cu adevarat avionul.

-Ne descurcam singuri! spun repezit, iar Hayden ma trage grabit in camera noastra si incuie usa imediat, sprijinandu-se de ea si rasufland usurat.

Cateva secunde, stau stinghera in mijlocul camerei si singurul lucru la care ma gandesc este ca suntem singuri pentru prima data de cand ne-am casatorit! Hayden se apropie incet de mine si, dupa ce imi mangaie usor obrazul cu un deget, ma trage in bratele sale si ma saruta patimas in timp ce eu ii raspund la fel de aprins.

Un chicotit ii scapa atunci cand nevoia de aer ne face sa intrerupem sarutul.

-Totusi, avea dreptate Marlene! O sa imi fie al naibii de greu sa ma opresc! apoi ma intoarce cu spatele la el si incepe sa imi desfacă rochia in care am devenit sotia lui.

Il aud oftand si ii simt buzele pe fiecare bucatica de piele dezgolita, apoi geamatul adanc care ii scapa cand rochia aluneca la picioarele mele. Imi soarbe intregul corp din priviri si pielea mi se face ca de gaina in fata privirii lui fierbinti.

-In viata mea nu mi-am dorit ceva atat de mult cum te-am dorit si te doresc pe tine! imi spune cu glas ragusit. Si acum, cand esti cu adevarat a mea, mai trebuie sa astept putin, de parca nu m-ar fi chinuit destul ultimele saptamani! Si chiar daca ma linisteste gandul ca urmatoarele saptamani o sa fim doar noi doi, tot cred ca o sa innebunesc pana la destinatie!

-Atunci o sa fim doi nebuni! recunosc, intinzandu-ma dupa un nou sarut.

Mult mai tarziu, dupa ce am reusit sa ne schimbam printre saruturi furate si evitand sa ne privim prea mult ca sa nu o luam razna cu adevarat, suntem gata de plecare.

-Totusi, nu vrei sa imi spui unde ma duci? intreb inainte de a iesi pe usa si il privesc curioasa.

-Tinand cont ca te-am cerut la munte, inconjurati de zapada, m-am gandit ca luna de miere sa o petrecem intr-un loc... calduros! Sa putem sta cat mai mult dezbracati! Ce zici de Bora Bora, iubito? si, ridicand dintr-o spranceana, imi arata un zambet plin de promisiuni.

-Imi suna ca raiul pe pamant! recunosc cu un oftat.

La media aveti rochia lui Kim. :)))

CAPITOLUL 61

HAYDEN

Un zambet mi se iveste pe buze cand Kim se misca usor in bratele mele si scoate din nou acel sunet asemanator cu un tors si care ma innebueste intotdeauna. Desi nu as vrea sa ii tulbur somnul, nu ma pot abtine si ii sarut usor buzele umflate si care se intredeschid imediat, recunoscandu-ma, si imi accepta sarutul.

-Nu doriti sa mergeti in cabina?

Privirea imi urca spre stewardesa amabila si o privesc aproape cu ciuda. Nu-mi ajunge ca ma gandesc la cabina aia si patul din ea de cand ne-am urcat in avion, mai trebuie sa ma ispiteasca si ea? Insa ma multumesc doar sa clatin din cap si imi intorc privirea spre Kim.

Am preferat sa zburam cu un avion particular tinand cont ca zborul dureaza peste cincisprezece ore si nu cred ca as putea sa imi tin mainile departe de ea atata timp! Dar... nu am de gand sa intru in blestemata aia de cabina, caci toata rabdarea mea s-ar da peste cap si nu vreau asta! Vreau ca prima data cand fac dragoste cu *sotia* mea sa fie in locul pe care l-am ales ca sa ne petrecem luna de miere. Am rezistat sase saptamani, lungi si chinuitoare, dar am rezistat, si o sa mai rezist cateva ore! O sa folosim patul din cabina la intoarcere. La naiba, nu o sa ne dam jos din el intregul zbor, daca e dupa mine!

Kim se ghemuieste mai bine in bratele mele, iar eu incerc sa o trag si mai aproape, desi nu se poate asa ceva! Imediat dupa decolare, privirea ne-a fugit la amandoi spre usa cabinei si am inghitit amandoi in sec, dar mi-a ghicit intentia ca vreau sa astept si s-a conformat, rezumandu-se sa mi se aseze in poala.

Am povestit despre nunta, pufnind in ras cand am descoperit ca niciunul dintre noi nu am ascultat o vorba din ce a spus preotul, amandoi fiind nerabdatori sa ajunga odata la partea cu "va declar sot si sotie" si "poti saruta mireasa"!

Adevarul este ca nu imi doresc sa o vad supusa sau sa imi promita ca va fi intr-un fel sau altul! Imi doresc sa ramana aceeaasi fata de care m-am indragostit ca un nebun la o simpla privire, fata care mi-a raspuns la toate sicanele si provocarile in acelasi mod, provocandu-ma la randul ei! Fata care, sub atitudinea serioasa si bataiosa uneori, are o inima si un suflet de aur, cucerindu-i pe toti cei din jurul ei! Sa ramana... *ea!* Si, daca imi doresc cu adevarat ceva pentru viata care urmeaza sa o traим impreuna, este sa am puterea si sa reusesc sa o mentin neschimbata asa cum este acum, cea mai minunata femeie din lume si perfecta pentru mine! *Femeia mea!*

Tinand-o in brate, am povestit ore in sir si am aflat acum mai multe despre viata ei din LA decat am aflat in cateva luni! Razand si glumind, am intrebat-o despre diversele celebritati care au fost la nunta noastra si mi-a povestit cum a ajuns sa ii cunoasca si sa se imprieteneasca cu ei, uluindu-ma din nou. Nu pot sa cred ca, la situatia materiala pe care o are si la cercurile in care s-a invartit, a reusit sa ramana o fata simpla si cu bun simt! Beatrice mi-a strigat in fata ca Kim se marita cu mine pentru bani si au fost si altii care mi-au sugerat acelasi lucru, mai discret, e drept, pe cand toata lumea ar fi trebuit sa se gandeasca exact invers!

Fara sa vreau, ma intreb daca i-a dat vreodata lui Kim prin capsorul asta frumos al ei ca m-ar interesa banii ei! La dracu', ar putea sa fie saraca lipita, nu as putea iubi-o mai putin!

Ador pana si felul in care adoarme brusc atunci cand e foarte obosita, ca acum! Asa ca imi scufund nasul in parul ei, adulmecandu-i adanc parfumul imbatator si... adorm si eu, mai mult decat fericit!

KIM

-Va doresc un sejur placut! il aud pe barbatul ce ne-a condus si murmur un multumesc in timp ce privirea imi fuge in jur.

Nu degeaba este considerata Bora Bora paradisul pe pamant si cel mai frumos loc in care iti poti petrece luna de miere!

Vila inchiriata de Hayden este cea mai iesita in largul Pacificului din complexul de vile pe apa din care face parte, parand sa fim cu adevarat singuri, pierduti in propriul nostru rai! Am fost condusi la ea cu o salupa, desi exista si un ponton de lemn ce serpuieste printre vile si care le leaga de mal. In lumina diminetii, intregul complex pare un loc de vis! Desi vilele au acoperisuri de paie, incercand sa se asorteze locului exotic, luxul din ele este in opozitie totala fata de salbaticia naturala a tot ce este in jur.

Vila are doar doua camere si o baie, dar pe terasa de lemn avem propriul jacuzzi si propria piscina, nemaitinand cont ca putem face o baie in apele turcoaz ale Pacificului doar coborand cele cateva trepte in spirala.

Soarele tocmai rasare din apele pe care le inroseste usor cu primele raze, si ma sprijin de pieptul lui Hayden atunci cand acesta ma cuprinde cu bratele, privind amandoi tacuti inceputul unei noi zile. Cumva, in mintea si sufletul meu, rasaritul acesta pare sa reprezinte inceputul vietii noastre in doi si *stiu*, dupa modul in care bratele lui ma strang mai aproape, ca si Hayden simte la fel.

Abia cand astrul solar s-a desprins in totalitate de imensitatea apei, ma intorc usor spre cel care acum este sotul meu si care ma priveste cu intensitate, in ochii lui reflectandu-se lumina si culorile apei din jur si facandu-i sa arate si mai minunati.

Doamne, chiar m-am casatorit cu Hayden! Barbatul superb din fata mea este ultimul lucru la care m-am gandit sau am visat ca o sa mi se intample atunci cand am plecat din LA si nu pot sa nu ma gandesc ca este cel mai minunat lucru care mi se putea intampla!

N-am scos niciunul dintre noi niciun cuvnt de cand am ramas singuri, multumindu-ne doar sa ne privim, patrunti de linistea ce ne inconjoara. Ochii mi se opresc o clipa pe jacuzzi-ul de langa noi si imagini fierbinti imi rasar in fata ochilor atunci cand imi amintesc cum am facut dragoste in cel de-acasa, tot la primele ore ale diminetii. Zambetul pe care il vad pe chipul lui Hayden imi spune ca isi aminteste si el, dar clatina usor din cap si, impletindu-si degetele cu ale mele, ma trage de pe terasa de lemn in camera de zi.

Nu reusesc sa arunc decat o privire fugitiva in jur, abia observand canapeaua si fotoliile cu perne groase sau buchetul de flori exotice aflate pe o masuta, ca Hayden ma trage nerabdator dupa el in dormitorul in care un singur lucru imi atrage privirea: patul urias cu baldachin!

-Cum te simti? ma intreaba ingrijorat.

-Minunat! reusesc sa murmur emotionata si il vad rasufland usurat.

-Perfect! imi raspunde zambind, apoi ma smuceste in bratele lui prin gestul de care mi-a fost atat de dor si imi zdrobeste gura cu un sarut naucitor.

Ma simt... ca si la primul nostru sarut! Ametita... si emotionata! Aceeasi electricitate binecunoscuta imi strabate intregul corp, facandu-ma sa ma simt clocotind pe dinauntru si infigurata pe dinafara, in timp ce picioarele mi se transforma in gelatina. Ca si atunci, o mana ii coboara spre fundul meu si ma ridica

usor, potrivit-si perfect excitatia intre picioarele mele si gemem amandoi in fata senzatiilor pe care le simtim.

Sarutul lui Hayden devine carnal, facand la propriu dragoste cu gura mea, parca dorind sa imi absoarba sufletul in timp ce ma striveste de corpul lui. Limbile ni se intalnesc si se sicanеaza reciproc, apoi imi gusta fiecare coltisor al gurii pana cand raman fara aer. Nici atunci nu imi elibereaza gura, rezumandu-se insa la a-mi musca usor buza de jos, apoi lingand-o tacticos si plonjand din nou in gura mea.

-Ai intotdeauna acelasi gust innebunitor! imi sopteste pasional cand incep sa tremur necontrolat. Acelasi gust de care nu ma mai satur, oricat de mult as lua din tine! Esti propria mea ciocolata de care am devenit obsedat! Propriul meu drog, de care am devenit dependent!

In timp ce ma topesc in bratele lui, imi dau seama ca are dreptate! Amandoi suntem atat de obsedati unul de celalalt, atat de dependenti, incat parem drogati! Drogati cu propria noastra dragoste!

Desi aproape ca mainile ii tremura de nerabdare, Hayden inlatura cu o incetineala calculata fiecare articol de imbracaminte de pe mine, admirand fiecare bucatica de corp ce i se dezvaluie privirii si sarutand din loc in loc, lasand urme fierbinti si umede pe pielea mea incinsa. Abia cand sunt goala complet, ma ridica in brate si ma depune pe patul imens.

Pentru o clipa, se opreste si ochii lui aprinsi ii cutreiera peste intregul meu corp intins si care il asteapta, apoi se dezbraca si el cu nerabdare si lasa sa cada faldurile baldachinului in jurul patului inainte de a se strecura langa mine.

Atingerea pielii pe piele ne face pe amandoi sa ne infioram, anticipand momentul in care ne vom regasi.

-Te iubesc! Al naibii de mult! Sa nu te indoiesti niciodata de asta! imi spune in timp ce privirea ii cutreiera pe chipul meu si imi mangaie usor obrazul cu dosul unui deget.

-Si eu te iubesc la fel mult! recunosc emotionata, in timp ce imi apas obrazul pe palma lui.

Sarutul pe care mi-l da acum e tandru si plin de promisiuni, apoi buzele ii coboara pe gatul pe care mi-l expun atunci cand imi dau capul pe spate, extaziata de atingerile lui. Gura ii coboara tot mai jos, ajungand la sanii pe care ii trateaza, pe fiecare in parte, cu aceeasi atentie. Sarutand... Lingand... Sugand usor... Si fiecare miscare a gurii lui reverberand adanc in corpul meu. De data aceasta, nu

exista sicane, doar veneratie pura. Fiecare privire, fiecare gest sau sarut au un singur scop: acela de a-mi arata cat sunt de iubita! Si asa ma si simt: cea mai iubita femeie din lume!

Un oftat usor ii scapa de pe buze atunci cand imi saruta urma inca rozalie a operatiei de pe abdomen, dar asta nu il opreste sa nu sarute fiecare centimentru din ea, dorind parca sa o absoarba cu buzele si incercand sa o faca sa dispara. Apoi gura isi continua incursiunea oprindu-se o clipa pe sold si coborand pe interiorul coapsei si pe pulpa in jos, pana la varful degetelor, reluand apoi traseul invers pe celalalt picior. Un tremur incontrolabil imi cuprinde intregul corp cand imi saruta pana si centrul dorintei si se ridica deasupra mea doar cand ii gem inebunita numele, dorind mai mult din el.

Privirea i se fixeaza in ochii mei cand ma imbratiseaza strans cu o mana, lipindu-ma de el, in timp ce cealalta, intr-o mangaiere usoara, coboara pe coapsa pana la genunchi, ridicandu-mi piciorul in jurul lui. Pentru o clipa, ochii i se fixeaza pe buzele mele, umflate atat de saruturile lui cat si de propriile mele muscaturi, apoi se intoarce la ochii mei si il aud inghitind in sec.

-Vineri, cand ti-ai scos gipsul, mai aveai o programare, imi spune cu glas ragusit si ii pot simti intrebarea nerostita din voce.

-Nu mi-am refacut injectia! recunosc cu voce tremuratoare si sclipirea de fericire ce o vad in ochii lui de jad imi ajunge pana la suflet.

Abia acum, cu un gest prelung, Hayden patrunde in mine si gemetele de placere ni se impletesc in linistea diminetii. Mainile mi se strang pe muschii spatelui lui si le simt incordarea cu fiecare miscare pe care o face, tragandu-l mai mult spre mine in timp ce ma ridic spre el, dorind din ce in ce mai mult, desi nu l-am simtit niciodata mai bine sau mai adanc. Fiecare soapta de-a lui, fiecare cuvant plin de iubire, imi incanta inima si simt cu adevarat ca ii apartin. Valuri de placere se propaga in intregul meu corp si fiecare miscare a lui Hayden ma apropie mai mult de limita pana cand, intr-un final, placerea imi explodeaza in fiecare celula, facandu-ma sa ii strig numele atunci cand trupul meu il prinde strans in contractii puternice si simt si orgasmul lui reverberand in mine, in timp ce imi geme si el numele.

-Te simti bine? ma intreaba mult mai tarziu, fara sa iese din mine, cand respiratiile noastre au reusit sa se linisteasca putin si stiu ca este ingrijorat din cauza operatiei.

-Hayden, nu o sa ma sparg! ii spun razand si il aud gemand.

-Perfect! Fiindca o luam de la capat! imi spune incepand sa se miste din nou si respiratia mi se taie nu doar din cauza miscarilor lui sau a felului fierbinte in care ma priveste in ochi, cat si a cuvintelor pe

care le spune in continuare mai mult decat hotarat si cu un zambet seducator pe buze. Si nu ne intoarcem in Houston pana nu suntem *trei*!

O, Doamne!

Nu m-a lasat inima sa va las prea mult sa asteptati si am reusit sa mai postez un capitol. Nu stiu cat de repede vor urma celelalte, scriu pe apucate si doar cand prind internet, asa ca va rog sa fiti indulgenti cu mine. Sper ca v-a placut si va astept comentariile cu nerabdare. :))) xoxo

La media aveti o poza cu vila in care isi petrec luna de miere. :)))

CAPITOLUL 62

HAYDEN

E dupa-masa tarziu si Kim doarme inghesuita in mine. Nu-mi pot opri un zambet cand ma gandesc ca, fara sa stie, am dat aerul conditionat pe o temperatura mica, acest lucru facand-o sa se infioare in somn si sa se lipeasca si mai mult de mine, cautand instictiv caldura corpului meu.

A trecut o saptamana din luna noastra de miere si nu am parasit inca vila inchiriata. Am comandat mancarea aici si... am facut dragoste ca noi nebuni indragostiti, ceea ce si suntem de fapt. Am facut dragoste in pat pana a inceput sa scartaie, la dus, in cada, pe jos... In jacuzzi, in piscina si in ocean... La primele raze ale soarelui si in amurg... Ziua si noaptea... Si tot nu ma satur!

Am reusit sa trec peste grija mea legata de operatie, dar tot mai sunt momente in care ma tem. Momente in care Kim se zvarcoleste atat de plina de pasiune sub mine incat ma innebuneste total!

Cu fata ingropata in parul ei, asa cum dorm de obicei, inspir adanc parfumul ei inconfundabil, vanilie amestecata cu mirosul ei propriu, de femeie, si oftez adanc. Gura imi cauta pavilionul gingas al urechii si suflu usor in el, apoi ii prind lobul intre dinti, ciugulindu-l.

-Iubito, trezeste-te! ii soptesc atunci cand se misca usor in bratele mele.

-Hayden, sunt franta! Mai lasa-ma putin sa dorm! mormaie fara sa-si deschida ochii si nu-mi pot opri un chicotit.

-Te-as lasa sa mai dormi, continui sa-i soptesc in ureche, dar m-am gandit ca astazi seara sa luam cina... in oras! Ma rog, nu chiar, adaug razand, dar am retinut o masa la un restaurant aflat pe fundul oceanului si vom manca in timp ce pestii vor innota in jurul nostru. Sau comandam din nou mancarea aici...

-Iesim? exclama bucuroasa, ridicandu-se in sezut si facandu-ma pe mine sa ma incrun.

-Te-ai plictisit deja de mine?!

-Putin, raspunde incetindu-si nasucul obraznic si masurandu-ma cu ochi mijiti.

Ce dracu'? Dupa doar o saptamana?!? Ce o sa mai zica peste un an sau zece?

-Pai, si eu! spun incercand sa par nepasator si ma intorc pe spate, sprijinandu-ma comod pe perne si ignorandu-i privirea uluita.

-Ma duc atunci sa fac un dus si sa ma pregatesc! imi spune indiferenta si se ridica din pat indreptandu-se goala spre baie si unduidu-si ispititor soldurile in fata ochilor mei.

Fir-ar sa fie, la asta nu pot rezista! Asa ca ma ridic rapid si o urmez in cabina de dus, lipindu-i trupul deja ud de al meu. Chicotitul care ii scapa si modul in care se freaca de mine imi da de inteles ca stia exact ce face si ca se astepta la reactia mea.

-Iti arde de glume? ii soptesc inlaturandu-i parul de pe gat si punandu-mi buzele pe locul in care ii vad pulsul zbatandu-se.

Un oftat adanc e singurul raspuns pe care il primesc, dar nu am nevoie de mai mult! Intregul ei corp imi raspunde la cea mai mica atingere si asta este suficient pentru mine!

Ceva mai tarziu, in timp ce suntem condusi la masa, nu pot sa nu ma incrun. Rochita alba in care e imbracata ii scoate minunat curbele corpului in evidenta, lucru observat si de alti barbati ce o urmaresc cu privirea. Desi mi-e dor de pantalonii ei de trening in momentul asta si as vrea sa anunt cu voce tare ca e a mea cu acte in regula, ma abtin si bomban doar in gandul meu, dar intreaga cina nu-mi iau privirea de pe chipul ei luminos.

-Hayden, nu te-ai uitat deloc la pesti! ma dojeneste zambind cand ajungem la desert.

-Da-i incolo de pesti! Cui ii arde de ei cand am in fata cea mai frumoasa sirena? recunosc in timp ce ii admir ochii ca de safir ce reflecta apa din jurul nostru si o vad imbujorandu-se usor.

In urmatoarele trei saptamani, am incercat sa fac orice ca sa nu mai aiba motiv sa spuna ca s-a plictisit! Am continuat sa facem dragoste la fel de des, dar ne-am si distrat. Am facut zilnic plimbări cu jet ski-ul, am facut scuba diving si am vizitat Lagoonarium, un fel de gradina zoologica dar numai cu pesti. Am facut un tur al insulei cu elicopterul si am admirat peretele de coral din submarinul "Spiritul Pacificului".

De la ferma de perle i-am cumparat doua perle roz pe care, pana a doua zi, un bijutier local le-a si montat intr-o pereche de cercei, Kim surprinzandu-ma cu un ac de cravata cu o perla neagra pe el, perla pe care habar nu am cand a cumparat-o, ca nu mi-am luat privirea de pe ea mai mult de o secunda!

Ca orice lucru frumos, cele patru saptamani au trecut extrem de repede si, cu toate ca stiu ca ar trebui sa ne intoarcem, mai ales ca am lipsit extrem de mult de la cursuri si perioada examenelor se apropie vertiginos, nu pot sa plec pana cand nu am certitudinea ca promisiunea pe care i-am facut-o in prima zi aici s-a adeverit.

Asa ca iata-ne invartindu-ne printre cladirile din mijlocul insulei si rasflu usurat cand, in sfarsit, gasesc o farmacie.

-Ti-e rau? ma intreba ingrijorata imediat ce am intrat si imi amintesc ca m-a mai intrebat odata acelasi lucru, dupa ce am facut dragoste prima data, doar ca atunci oprisem ca sa cumpar prezervative.

-Nu, dar vreau sa stiu daca plecăm sau mai ramanem! recunosc privind-o atent si urmarindu-i reactia.

-Si te astepti sa-ti spuna farmacistă? ma intreaba fara sa inteleaga la ce ma refer si privindu-ma de parca s-ar teme ca am facut insolatie sau am innebunit.

-Nu ea, dar *asta* da! ii raspund in timp ce aleg de pe un raft un test de sarcina si il arat.

-Oh! e singurul sunet pe care il scoate si buzele pline i se rotunjesc, facandu-ma sa constat din nou cat sunt de obsedat de ele si imi doresc sa le sarut.

Ceea ce si fac, gemand usor cand o simt topindu-se imediat in bratele mele.

-Ia trei! imi spune serioasa cand o eliberez cu regret si ma pufneste rasul.

Femeia asta nu cumpara nimic doar o singura bucata?!

-Nu rade! Nu vreau sa ne inselam si peste cateva zile sa trebuiasca sa ne intoarcem din Houston!

KIM

O jumatate de ora mai tarziu, ies din baie ridicand usor din umeri. Banuiesc ca Hayden nu vrea sa ne petrecem urmatoarele minute asteptand in fata baii pentru ca ma trage dupa el pe terasa si se aseaza pe un sezlong, pe mine tragandu-ma in bratele lui si sarutandu-ma tandru.

-Indiferent de rezultatul testelor, putem sa mai ramanem daca doresti! imi spune serios si scap un oftat, dar nu spun nimic, doar ma ghemuiesc mai bine la pieptul lui si ramanen asa, tacuti, minute bune.

-Iti doresti atat de mult copii? il intreb intr-un tarziu.

Hayden imi priveste atent chipul, incercand sa inteleaga exact la ce ma gandesc.

-Iubito, pana nu te-am cunoscut pe tine nici nu m-am gandit la copii! *Tu* esti ceea ce imi doresc! Fara copii pot trai, dar nu fara tine! si ma saruta din nou, incercand sa imi dovedeasca ca spune adevarul chiar daca nu este nevoie, caci ii simt dragostea prin fiecare gest sau cuvant. Dar mi-ar placea sa avem! recunoaste cand ma lasa din nou sa respir. Si apoi, uite ce bine ne distram incercand sa ii facem! adauga razand.

Pentru o clipa, sunt tentata sa ii spun ca ciclul mi-a intarziat aproape doua saptamani, dar ma abtin. Poate fi din cauza accidentului sau a operatiei si nu vreau sa isi faca sperante desarte si nici sa-i vad din nou dezamagirea in priviri!

-E timpul! ii spun si ne indreptam amandoi spre baie, dar ma opresc in fata usii, mai mult decat emotionata. Uita-te tu! soptesc si il imping usor inainte.

Ma priveste mirat, dar nu zice nimic si intra in baie, aplecandu-se asupra celor trei teste. Inima mi se opreste in loc cand il vad incrunandu-se o clipa si stomacul mi se face nod de emotie.

-Iubito, ai baut ceva? ma intreaba nedumerit.

-Poftim? intreb cu voce mica.

Ce naiba sa beau? Si ce legatura are cu testele? Sunt teste de sarcina, nu de alcoolemie!

-Pai, liniile astea au luat-o razna! incerca sa imi explice, gesticuland. In loc sa fie una sau doua paralele, s-au incalcat si a iesit un plus. Pe toate trei!

O, Doamne! Din doi pasi, sunt langa el si privesc incredula plusurile ce l-au zapacit atat, apoi pufnesc in ras, derutandu-l si mai mult ca ma vede atat de fericita.

-Hayden, la unele teste rezultatul pozitiv apare sub forma de doua linii paralele, la altele... sub forma de plus!

Cateva clipe ma priveste concentrat, incercand sa inteleaga, apoi ochii i se maresc si un zambet larg si fericit i se aterne pe fata. Cu gestul tipic, ma trage in bratele lui si ma saruta flamand, de parca nu ar mai fi facut-o de o buna perioada de timp, apoi ma ridica in brate si ma duce in dormitor, punandu-ma pe pat si incepand sa traga de hainele de pe mine.

-Vreau sa vad!

Ce, Doamne iarta-ma, sa vada?

Nerabdarea i se potoleste doar cand sunt goala in fata lui si se apleaca asupra pantecului meu, sarutandu-l cu veneratie. Gestul lui ma face sa tremur toata pe interior si imi aduce lacrimi in ochi.

-Abia astept sa vad cum creste! sopteste privindu-ma in ochi, in timp ce mainile lui imi cuprind abdomenul.

Aproape ca nu-mi vine sa cred ca barbatul asta superb si minunat este sotul meu si ca o sa imi petrec intreaga viata alaturi de el! Ca vom avea copii impreuna, ca vom imbatrani unul alaturi de celalalt, iubindu-ne!

-Hayden, ce te framanta? il intreb cand simt ca, pe langa bucuria evidenta, il macina totusi ceva.

-Ma gandeam cat sunt de egoist! imi spune cu regret.

Egoist? Hayden e cea mai generoasa persoana din cate am cunoscut!

-Ce vrei sa spui? Egoist e un cuvânt pe care nici in ruptul capului nu l-as putea asocia cu tine!

-Ba da, sunt! imi raspunde incrunandu-se. In ce te priveste pe tine, sunt cel mai mare egoist! si ma priveste cu regret. Nu am tinut deloc cont de ceea iti doresti! imi explica si inteleg ca face referire la planul ala al meu de care am si uitat. M-am tinut de tine pana mi-ai cedat si nu m-am lasat pana nu te-ai mutat cu mine si ai acceptat sa ne casatorim! Si nu m-am multumit cu ceea ce mi-ai dat! Ti-am spus ca nu imi doresc copii si ca o sa astept. Nu te-am mintit atunci, insa acum, cand esti sotia mea si stim ca teama ta ca nu poti avea copii a fost nefondata, nimic nu mi se pare mai minunat decat sa vad cum rodul iubirii noastre creste in tine! Dar acum va trebui sa iti intrerupi si facultatea din cauza mea! Nu doar ca ti-am dat planul peste cap, l-am anulat cu totul!

Il privesc uluita de faptul ca nu isi da seama ca tocmai cuvintele pe care mi le spune si ingrijorarea lui arata cat de mult iubeste!

-Vino aici! ii spun batand pernele de pe pat si facandu-i semn sa se sprijine de ele, apoi ma asez in poala lui si ma ghemuiesc langa el in modul in care stiu ca ii place atat de mult.

Un zambet mi se intinde pe buze cand mainile lui ma cuprind strans si cred ca nici nu realizeaza cand palma uneia dintre ele se aseaza pe pantecul meu, mangaind usor. Privirea mi se fixeaza pe ochii minunati care m-au ametit din prima clipa si ma topesc pe dinauntru in fata gestului sau involuntar.

-Hayden, eu niciodata nu am facut ceva ce nu am dorit, iar tu nu m-ai fortat niciodata! Planul ala al meu a disparut din clipa in care te-am intalnit, chiar daca nu am fost constienta de asta. Am *vrut* sa ma mut cu tine si sunt fericita ca ne-am casatorit! Si imi doresc acest copil la fel de mult ca si tine, altfel mi-as fi facut injectia! Abia cand am crezut ca nu o sa pot avea copii mi-am dat seama cat de mult imi doresc de fapt sa ii am! Cu tine! Cat despre facultate... o sa termin anul acesta si o sa o continui mai incolo, *daca* o sa mai doresc! Desi va fi destul de greu cu trei copii!

Hayden m-a ascultat atent, privindu-ma concentrat, iar chipul i s-a inseninat cu fiecare cuvant pe care l-am spus. Dar ultimele l-au facut sa ridice din sprancene si sa ranjeasca increzut, cu ranjetul pe care il ador.

-*Trei copii?*

-Da, trei! ii raspund razand. De cand te-am cunoscut, ma tot invart in jurul acestei cifre si banuiesc ca asta este un semn. *Trei* frati. *Trei* nume cu H. Prima data, in LA, am facut *trei* teste, acum tot *trei*.

-Atunci trei sa fie! spune incantat. Dar va trebui sa ne mutam! adauga imediat. Apartamentul e suficient doar pentru noi doi! Vom construi casa pe care ai proiectat-o la cursul lui Patrick! exclama razand si ma mir ca si-a amintit de proiectul meu.

Dintr-o data, mi se face dor de apartamentul nostru si vreau sa ma intorc in Houston cat mai repede, la cuibursorul nostru.

-Atunci plecăm maine acasă? îl întreb cu voce mică, plină de speranță.

-Plecăm *acasă toți trei*, iubito! acceptă imediat și se întinde deasupra mea sărutându-mă.

Siiii.... o să avem un nepotel... sau nepotica... sau gemeni.... sau tripleți.... mai vedem :))))

CAPITOLUL 63

KIM

Bazaitul ușor al telefonului aflat pe noptieră îmi dă de înțeles că am primit un mesaj. Banuiesc deja de la cine este, dar tot îmi scapă un zâmbet când văd numele lui Sam și mesajul primit, în ciuda faptului că este ora trei noaptea.

"Mai ai tort?"

Îi trimit imediat răspunsul "te aștept!" și încerc să scap din îmbrățișarea de urs a lui Hayden fără să îl trezesc. De abia am intrat în luna a cincea de sarcină și burta mea este deja destul de bine rotunjită, dar asta nu îl oprește să mă lipească de el în fiecare seară, înconjurându-mă cu totul, cu palmele puse protector pe pântecul meu și să adoarmă în stilul caracteristic: cu fața îngropată în părul meu. Știu că se va trezi dacă voi lipsi de lângă el mai mult de cinci minute și asta mă face să zâmbesc în timp ce mă îndrept spre ușa de la intrare și o descui, apoi mă întorc în bucatărie, să tai două felii de tort.

-Pune trei farfurii! o aud pe Samantha oftând în timp ce se așează în sufragerie. Vine și Marlene!

În ultimele luni, ne-am obișnuit și noi și băieții, chiar și vecinii, cu plimbarile noastre nocturne de la un etaj la altul. Acum două nopți, eram eu la Samantha, și nu am plecat până nu am dat gata, împreună, un borcan de castraveți murati, cu toate rugămintele lui Hayden, care mă privea uimit, de a-i lua mai bine la pachet și să-i mănânce acasă.

-Nu ți-a făcut Claire și tie tort? întreb încercând să-mi amintesc.

-Ba da, dar am mâncat ultima felie acum vreo două ore! chicoteste Sam.

-O sa ma fac cat un tanc din cauza voastra si nici macar nu sunt gravida! apare Marlene bombanind pe usa pe care nu ma mai sinchisesc sa o incui. Si, daca ramaneti fara tort, mai am eu!

Este inceputul lunii iulie si am reusit sa trecem peste perioada examenelor destul de usor tinand cont de starea noastra, mai ales ca Samantha mai are doar cateva saptamani pana sa nasca. Hayden si Heaton au fost mult mai stresati decat noi, invartindu-se in jurul nostru ca niste closti si ducandu-ne la disperare.

Hayden mi-a facut niste modificari la plansa de proiectare in asa fel incat sa pot lucra la ea sezand dupa ce devenise disperat cand ma vedea aplecata asupra ei si ar fi fost in stare si sa invete in locul meu daca asa ceva s-ar fi putut! Si-a luat toate examenele cu brio desi nu l-am vazut cu o carte sau un curs in mana, fiind prea ocupat sa ma cocoloseasca pe mine.

Singurul care s-a distrat a fost... Holden, bineinteles, care a glumit pe seama lor mai mult decat am facut-o noi desi, fiind singurul care avea cursuri cu noi, s-a purtat la fel de grijuliu pe perioada acestora, exasperand profesorii. La fiecare miscare de-a noastra sau oftat, deranja orele sarind in picioare si punand o mie de intrebari. "Ti-e rau?" "Vrei sa-ti aduc ceva?", ceea ce ma face sa cred ca va fi un sot si un tatic la fel de minunat ca si fratii lui.

-E totul in regula? aud vocea ragusita de somn a lui Hayden si ochii imi fug fara sa vreau pe ceas.

Da, exact cinci minute, atat a durat pana sa imi simta lipsa!

-Ti-am spus sa ma trezesti cand mai pleci! imi spune ridicandu-ma din fotoliu si asezandu-se el, pe mine tragandu-ma in poala lui.

-Dar n-am plecat nicaieri!

-Nu erai lipita de mine, deci ai plecat! continua sa bombane in timp ce imi ia farfuria din mana si ma hraneste el.

Inca isi aminteste primele doua luni de sarcina cand imi era rau de cate ori mancam dulciuri, desi aveam nevoie de ele. I se rupea inima pentru fiecare bucatica de ciocolata pe care mi-o dadea sau fiecare feliuta de tort, stiind ca apoi le dadeam afara. Dar prefera asa dupa ce am lesinat intr-o zi in care am refuzat sa mai mananc dulce si glicemia mi-a scazut prea mult, sperindu-l de moarte.

Un Heaton ingrijorat isi face precipitat aparitia si radem cand il observam rasufland extrem de usurat atunci cand o vede pe Samantha.

-Deja nu mai avem tort? intreaba nedumerit, asezandu-se langa ea si sarutand-o scurt.

Nu ma mai mir de faptul ca stie unde suntem! In prima noapte in care poftele lui Sam au adus-o la usa noastra intreband disperata de inghetata, Heaton a trezit tot blocul cu strigatele lui, cautand-o ingrijorat. Am convenit atunci ca, de cate ori se va mai intampla sa bantuim noaptea, sa lasam un biletel in care sa spunem unde suntem, evitand astfel ca vreunul dintre sotii nostri sa se aleaga cu un infarct.

-Tu ce cauti aici?

Maraitul lui Holden ii precede aparitia, dar are un zambet larg pe fata cand privirea i se opreste pe Marlene. Mai au o saptamana pana la nunta pe care o asteptam toti cu nerabdare, mai ales ei, asa ca nu suporta sa se desparta de blonda nici o clipa, de parca s-ar teme ca se razgandeste si poate sa dispara!

-Avem tort si acasa, nu trebuie sa bantui noaptea prin vecini, mai mult dezbracata!

Marlene se priveste mirata cateva clipe, apoi se incrunta la el.

-Sunt imbracata!

-Iubito, pantalonii scurti de pe tine se pot numi si chiloti, cu indulgenta, si... Si nu ai sutien pe tine! aproape ca striga acum. Voi nu va uitati! adauga imediat, probabil vorbind cu Hayden si Heaton, dar ochii acestora sunt fixati pe noi, pe mine si Sam, si doua bombaneli incep sa se auda cand constata ca nici noi nu avem.

-Doar nu vrei sa dorm cu sutienul pe mine! exclama indignata Marlene, dar accepta resemnata tricoul pe care Holden il da jos de pe el si il trage peste cel pe care il purta deja.

Bine ca nu primeste si ea un sac, ma gandesc si chicotitul lui Hayden ma face sa imi dau seama ca ne-am gandit la acelasi lucru.

-Acum nu dormi! ii explica cu ochii mijiti. Iti fatai picioarele si sanii prin fata vecinilor!

-E trei noaptea! *Care* vecini? Toata lumea doarme! bombane Marlene.

-Eu nu dorm! Tu nu dormi! Ei nu dorm! Si totul din cauza celor doua mingiute de aici! arata Holden spre mine si spre Sam, dar adauga imediat ingrijorat. E totul in regula, fetelor?

Am burta doar cat o jumatate de minge, de ce se ia de mine?

Parca simtindu-mi supararea, Hayden se uita urat la fratele lui, luandu-mi imediat apararea.

-Sa nu-mi superi nevasta insarcinata, ca te pocnesc!

-Crezi ca Marlene va arata altfel? il intreaba ironic Heaton si pufnim in ras cand Holden ramane cu gura cascata, masurandu-si atent logodnica si parand sa si-o imagineze cu burta.

Este aproape ora cinci dimineata cand ajungem sa ne punem din nou in pat, dupa ce am mancat si o portie de inghetata, si niste castraveti murati, apoi, dupa ce toti ceilalti au plecat, eu am dorit capsuni cu frisca.

Hayden ma lipeste din nou de el, o mana strecurand-o pe sub tricoul meu larg si mangaind usor abdomenul umflat. Un ras incantat ii scapa de pe buze atunci cand simte miscarile copilului si buzele lui incep sa imi sarute gatul.

-Nu te-ai razgandit? ma intreaba intre doua saruturi si chicotesc si eu.

La ultimul control, am fost intrebati daca dorim sa stim sexul copilului, iar raspunsul meu negativ a fost categoric si l-a uluit total pe Hayden.

-Nu! ii raspund, desi stiu ca spera sa fie altul raspunsul meu. Vreau sa fie o surpriza!

-Macar sa stiu eu! se milogeste din nou de mine. Nu o sa iti spun!

Privirea pe care i-o arunc peste umar ii spune exact cata incredere am in faptul ca va pastra secretul! Nu mi-o va spune deschis, dar va cumpara cine stie ce jucarie sau hainute care imi vor da de inteles la ce sa ma astept si imi vor strica surpriza!

-Are vreo importanta? il intreb intorcandu-ma cu fata spre el si privindu-l curioasa. Adica... iti doresti ceva anume?

-Nu! imi raspunde imediat, facandu-ma sa zambesc. Dar tot sunt curios! Heaton si Sam stiu ca vor avea baiat, noi de ce sa nu stim? Cum vom alege numele daca nu stim sexul copilului?

-Alegem nume pentru ambele cazuri! si il vad oftand. Si sa nu-mi stresezi doctorul cu intrebari, ca am prevenit-o sa nu-ti spuna nimic! il atentionez si as dori sa pot sa-i fac acum o poza la fata pe care o face, caci am ghicit la ce s-a gandit.

-Bine, de data asta facem cum vrei tu! imi spune in timp ce ochii lui aproape ca ma ard de la intensitatea cu care ma priveste.

-De data asta? Stiu ca am zis ca imi doresc trei copii, dar nu stiu daca nu o sa ma razgandesc dupa prima nastere! recunosc oftand ca imi este putina teama. Sau o sa te razgandesti tu! Uita-te cat m-am facut de mare si nu am decat cinci luni! Sam nu era asa!

-Esti frumoasa, iubito! imi spune imediat, sarutandu-ma dulce. Si tot ai cei mai bestiali craci din tot campusul! Inca am probleme sa-mi stapanesc nervii cand se intorc capetele dupa tine fara sa tina cont de burtica pe care o ai!

Da, asta stiu! A renuntat la pantalonii de trening si la sac, dar doar din cauza ca nu ma mai incap!

-Nu ti-e dor de viata de dinainte? il intreb ezitand si se incrunta imediat.

-Care viata de dinainte?

-Stii tu! In urma cu un an, se vorbea despre voi facandu-se referire la chefurile pe care le dadeati si la aventurile fara numar! Acum...

-Acum sunt mai fericit ca niciodata! ma intrerupe imediat. Si avem chefuri! adauga razand. In ultimul timp avem o gramada de nopti nedormite, ca in seara asta, si de distram copios privind la voi cum goliti frigiderul! Cui ii trebuie aventuri cand te am pe tine? Am aventuri destule incercand sa te recuperez in noptile cand umbli aiurea prin tot blocul sau cand ma trimiti la cumparaturi la ore cand toate magazinele sunt inchise!

Nu ma refeream la acest gen de aventuri, dar nu insist. In cinci luni, nu s-a plans niciodata de noptile nedormite! Oricat de obosit ar fi fost, a stat langa mine de cate ori am varsat, sustinandu-ma si suferind in rand cu mine. Nu a fost zi sa nu imi spuna ca ma iubeste si, de cand am inceput sa iau proportii, ca sunt frumoasa. Daca m-am trezit sa mananc ceva, s-a trezit si el si a stat cu mine, chiar daca era mijlocul noptii si tocmai s-a intors din perindatul prin oras cautand cine stie ce prostie la care pofteam. Ma suporta cu zambetul pe buze in zilele in care sunt un pachet de nervi si ma consoleaza spunandu-mi exact ce trebuie atunci cand sunt deprimata si plang din orice!

Si pe langa toate astea, acum ma priveste de parca as fi vreo zeita, ceva! Asa ca ma ghemuiesc mai bine in bratele lui care ma strang cat mai aproape, zambind la gandul ca sunt exact acolo unde trebuie sa fiu si unde ma doreste Hayden.

HAYDEN

- S-a intamplat ceva? ma intreaba tata ingrijorat cand imi privesc ceasul a zecea ora in ultima jumatate de ora si imi inchid telefonul fara sa mi se raspunda apelului.

Suntem intr-o sedinta, iar mintea mea e din nou la Kim si simt o neliniste interioara. Imi amintesc ca eram intr-o situatie similara cand a avut accidentul cu Joanne, iar asta ma agita si mai mult, chiar daca sentimentul nu este acelasi.

-Kim nu raspunde la telefon! ii explic in soapta. Avea programare acum doua ore la un control de rutina si a insistat ca nu e nevoie sa merg si eu, dar... Am convenit ca ma suna sau da un mesaj cand iese si nimic pana acum! In plus nici nu raspunde la apeluri!

-Domnilor, facem o pauza de cinsprezece minute! il aud spunand si imi face semn sa il urmez afara din sala de sedinte. Suna la doctor! imi spune scurt si pot vedea ca e ingrijorat si el, chiar daca se straduie sa nu o arate.

Dupa ce a incercat din greu sa ne convinga macar pe unii dintre noi sa ne mutam la el si nu i-a reusit, tata a devenit un obisnuit al blocului nostru si a ajuns sa bantuie intre etaje exact cum o fac si fetele noaptea, doar ca el o face ziua, de cate ori isi face timp! Si isi face o gramada!

Cand l-am anuntat ca il facem si noi bunic, a exclamat un "In sfarsit!" extaziat care a lasat-o pe Kim cu gura cascata si m-a facut pe mine sa rad, dar numai pana a luat-o in brate si s-a invartit cu ea, facandu-ma sa ma incrunat ca o ameteste prea tare!

Insa inainte sa pot face un gest, telefonul imi suna si rasflu usurat cand vad numele lui Kim.

-Iubito, esti bine?

-Poti sa vii acasa? ma intreaba cu glas tremurat si, in ciuda faptului ca simt ca inima mi se opreste-n loc, o iau la fuga spre masina.

-Zi-mi ca esti bine! ma rog de ea si incerc sa-mi stapanesc vocea sa nu arate cat sunt de ingrijorat.

-Sunt bine! imi raspunde imediat, dar ii simt o usoara ezitare. *Suntem* bine!

Cuvintele ei ma mai linistesc putin, dar tot nu ma opresc sa gonesc prin oras ca nebunul si o sa ma linistesc cu adevarat doar cand o sa vad cu ochii mei ca e bine si imi spune ce s-a intamplat.

Caci *ceva* s-a intamplat, altfel nu m-ar fi chemat acasa, lucru pe care nu l-a mai facut niciodata, nici chiar atunci cand ii era rau in primele luni!

Faptul ca o gasesc tolanita in fotoliu, mangaindu-si usor burta si privind fix la televizorul stins, ma descumpaneste total dar nu ma linisteste nicidecum!

-Ce s-a intamplat, iubito? o intreb punandu-ma in genunchi in fata ei si incercand sa-mi linistesc respiratia accelerata.

-Nu s-a intamplat nimic... *rau!* imi spune ridicand usor din umeri si nedumerindu-ma si mai mult.

-Nimic *rau...*, repet si eu ca sa fiu sigur. Asta e de bine, nu? si ridica din nou din umeri. Dar *ceva* s-a intamplat! incerc sa aflu si, totodata, sa imi pastrez calmul.

-Stii ca am fost astazi la control, incepe si se opreste din nou, privindu-ma cu niste ochi mari ce ma fac sa imi dau seama ca este socata.

Control? E oare vreo problema cu copilul? Gandul imi face respiratia sa se opreasca undeva in gat si as avea nevoie sa ma asez daca nu as fi deja pe jos!

-Si? indraznesc sa intreb dupa cateva secunde de tacere.

-Si doctorita a zis ca se aude un... ecou! imi spune Kim de parca asta ar lamuri totul.

Ecou?!? Ce ecou? Unde? Nu inteleg nimic, dar este clar ca ecoul asta e important!

-Mergem si la alt doctor! spun imediat si dau sa ma ridic.

-Am fost! ma opreste Kim. Adica, si-a chemat un coleg pentru o a doua opinie si el a spus acelasi lucru: cu siguranta se aude un ecou!

Mama lui de ecou! Probabil ca am o fata de tampit acum, dar asa ma si simt! Pe langa neputincios si speriat ca naiba!

-Kim, iubito, te implor, lamureste-ma si pe mine ce e cu ecoul asta pana nu innebunesc naibii aici! spun intr-o suflare si o vad chicotind.

Chicotitul e bun, imi spun repede in gand, deci poate ecoul ala nu e asa de grav pe cat pare!

-Asculata bataile inimii copilului si a zis ca se aude un ecou. Ca si cum ar fi doua inimi! inearca sa ma lamureasca zambind si ma priveste atenta dar in zadar, ca tot in ceata sunt.

-Doua inimi! Copilul nostru are doua inimi? reusesc sa intreb speriat cand cuvintele ei incep sa prinda contur in mintea mea zapacita si ma zapacesc si mai rau cand Kim incepe sa rada in hohote, facandu-ma sa ma tem pentru o clipa ca a innebunit.

-Doi copii, Hayden! Gemeni! Se pare ca unul dintre ei nu s-a vazut, fiind ascuns de celalat, dar...

Sunt constient ca frumoasa mea sotie vorbeste in continuare cu mine, dar nu mai aud nimic, mintea mea fiind blocata pe un cuvnt: doi!

... si m-a intrebat daca avem gemeni in familie! incep sa o aud din nou dupa un timp. Eu nu am, tu ai?

-Iubito, nu cred ca stiu acum cum ma numesc, vrei sa imi amintesc arborele ginecologic? Aaah... genealogic? ma corectez imediat si chiar ma tem ca m-am tampit.

Hohotul de ras al lui Kim imi da ragazul sa imi revin si o privesc uluit. De unde pana acum cateva minute era socata, acum straluceste! La propriu! Si e mai frumoasa ca niciodata!

Doi? Sa fiu al naibii! Cum de am reusit? Apoi imi amintesc de prima saptamana din Bora Bora si nu ma mai mir de nimic! N-am rupt noi patul nici acolo, dar a fost o saptamana fierbinte in care am recuperat cele sase saptamani de abstinenta din cauza accidentului.

Daca ar fi dupa mine, acum as sari in sus de bucurie, dar inca nu stiu ce simte Kim in legatura cu asta. Pana nu demult, nu dorea copii deloc, acum... Era si asa destul de sperata de sarcina si de nastere cu unul!

-Te simti bine? o intreb prinzandu-i fata in palme cand rasul i se opreste si o sarut scurt. Adica... esti ok cu asta? Cu doi? Cu gemeni?

Ochii ii licaresc jucaus inainte sa imi raspunda si ma linistesc instantaneu, stiind ca totul va fi bine.

-Nu prea am de ales! Dar tu?

-Eu? intreb in timp ce ii cuprind pantecul umflat intre maini. Extaziat! recunosc si ma aplec sa o sarut.

Stiu ca unele dintre voi vor fi dezamagite, dar... tripleti ar fi fost prea mult, chiar si pentru ei! In plus, Triplu H a existat si fara ca baietii sa fie tripleti :)))

CAPITOLUL 64

HOLDEN

E vineri seara si casa tatei este plina din nou, spre fericirea lui. Suntem toti adunati in sufragerie si am impresia ca toata lumea vorbeste si nimeni nu asculta.

La rugamintile Marlenei, am acceptat sa facem si noi nunta tot aici, sub aceeasi bagheta magica a Jasminei LaFleur, care mi-a mancat ficatii. M-a innebunit cu o gramada de intrebari si de detalii din care nu am inteles nimic decat cuvantul flori, pana cand, exasperat, am trimis-o la o Marlene la fel de naucita ca si mine. Norocul nostru ca o avem pe Kim! Cu mult tact, a linistit-o pe Jasmine si a preluat ea comanda.

Cu o rabdare de invidiat, a asteptat ca Marlene sa aleaga vesela, tacamuri, ornamente si Dumnezeu mai stie ce altceva! Pentru mine e o enigma totul si mi se parea ceva simplu: pui niste corturi in curte si niste mese sub ele. Zice un popa ceva acolo, noi spunem "da"-ul ala, in sfarsit, cel mai important lucru si sarut mireasa!

Aproape ca sunt tentat sa o fur pe Marlene si sa fugim la Vegas pentru ceva rapid si linistit, chiar daca popa e imbracat ca Elvis, dar... i-am promis blondei din poala mea ca o sa ma revansez pentru cererea unicat din toaleta! Asa ca o sa tac si o rabd tot chinul asta doar ca sa o vad zambind! Merita macar atata lucru tinand cont ca se marita cu un zapacit ca mine! Pana maine nu mai e mult!

- ... asa ca o sa avem gemeni!

Vocea lui Hayden reuseste sa treaca de gandurile in care eram scufundat in timp ce eram preocupat sa sarut gatul dulce al celei care, in sfarsit, de maine imi va fi sotie si, daca nu ar fost asta, in mod sigur linistea asternuta brusc in jur mi-ar fi atras atentia.

Liniste care dureaza doar cateva clipe si... incepe nebunia! Of-uri si ah-uri rasuna de peste tot, apoi o multitudine de chitaieli care ma fac fara sa vreau sa numar: Samantha, Claire, Joanne, Sophie, care e viitoarea mea soacra, si Marlene bineinteles! Desi sunt doar cinci, fac galagie cat o suta si aproape ca sunt tentat sa le numar din nou.

Desigur ca nu apuc sa o fac caci Marlene imi sare din brate aproape intinzandu-se pe jos in graba de a ajunge la Kim.

-Usurel, iubito! reusesc sa bomban. Nu vreau o mireasa cu gatul rupt!

Nu sunt bagat de nimeni in seama, intreaga atentie fiind concentrata spre bruneta ce zambeste timid in bratele lui Hayden, in timp ce zambetul mandru al lui fratelui meu se transforma aproape in panica cand toata lumea tabara pe Kim scotand strigate de lupta, dupa parerea mea, si il vad aruncand o privire fugitiva spre usa, dandu-mi impresia ca e la un pas de a-si lua nevasta de mana si sa fuga!

Abia acum in mintea mea se face conexiunea cu ceea ce tocmai am auzit si ma trezesc strigand la fel de disperat ca si restul.

-Doi? Ai lasat-o iarasi gravida? Nu era deja?! intreb uluit si sunt socat ca toata lumea se intoarce incrunzata spre mine. Ce va uitati asa la mine? Pana mai ieri era insarcinata cu unul, de unde a aparut al doilea? imi strig nedumerirea si este clar ca am pierdut ceva cand Marlene imi da nervoasa una peste umar.

-Tu unde ai fost ultima jumatate de ora?

-Pe fotoliu, cu tine in brate! spun indignat ca nu-si aminteste de oftaturile pe care le scotea in timp ce-i sarutam gatul.

-Si mintea? ma intreaba cu ochii mijiti.

-Asta nu pot sa spun cu voce tare! recunosc ranjind si obtin o privire periculoasa de la viitorul socru. Deci, cum ati reusit performanta asta? schimb repede subiectul si rasuflu usurat cand toata atentia se intoarce spre cei doi viitori parinti.

-N-a avut cine sa ne intrerupa rupand usa! vine raspunsul prompt al lui Hayden si ma prefac indignat.

-Felicitari! Ma bucur pentru voi! ii spun fratelui meu mai mare ceva mai tarziu, cand am ramas doar noi sase iar acesta da din cap zambind, fara sa-si mute privirea de pe Kim.

Fetele stau toate trei pe canapeaua din sufragerie povestind cu însufletire, în timp ce noi trei ne uităm tăcuți la ele de pe terasă, prin perețele de sticlă.

Dacă cineva mi-ar fi descris imaginea asta acum un an, aș fi râs cu lacrimi și i-aș fi dat un premiu pentru imaginație! Și ce mult aș fi gresit! Stăm toți trei cu câte o bere în mână din care mai luăm rar câte o gura și nu ne puteam lua ochii de pe ele! Dar n-ăs schimba nimic și sunt sigur că nici cei doi de lângă mine!

-Unde plecați în luna de miere? mă întreaba Heaton și îmi întorc cu greu privirea de pe tabloul din fața mea.

-De ce întrebi? îl privesc bănuit. Vreți să vă răzbunați și să ne rupeți acum voi usa? Eu nu v-am deranjat în luna de miere!

-Doar pentru că nu ai știut unde am plecat! punctează Hayden imediat.

Heaton și Sam au fost la Paris și Venetia fiindcă ea își dorea asta. Amandouă orașele pot fi considerate simboluri pentru îndrăgostiți și s-au simțit minunați. Dar am observat că Marlene a fost mult mai încântată de pozele lui Kim și Hayden, așa că m-am gândit la ceva asemănător.

Încă nu îmi vine să cred că mai sunt câteva ore și chiar mă însor!

Oricât de mult m-am rugat de Marlene și chiar dacă mi-am încercat toate trucurile care mi-au venit în cap, nu am putut să o conving să facem nunta mai repede! În iulie! Asta a fost răspunsul pe care l-am primit mereu și care nu s-a schimbat.

-Ești sigur că vrei s-o faci? mă întreaba Hayden privindu-mă atent. Te mai poți răzgândi! Aveți doar douăzeci și unu de ani, nu e ca și cum ati fi în criza de timp!

Privirea urată pe care i-o arunc îl face să închidă gura rapid, dar sfârșesc prin a-i zambi până la urmă. Știu că indiferent de vârstă pe care o să o am, întotdeauna voi rămâne fratele mai mic și ei doi își vor face griji pentru mine.

-Mai sigur că niciodată! îi răspund sincer și îmi zambesc amândoi înțelegător, apoi ne întoarcem privirea spre fete.

Habar nu am despre ce vorbesc căci discuția se aude până la noi doar ca o șoaptă, dar zambesc toate trei.

Samantha, cu burtica ei proeminenta, ma uimeste si acum. Am crescut cu fata asta, am fost colegi de scoala, de liceu si de facultate. A fost singura fata care a rezistat langa noi trei de-a lungul timpului, facand fata cu brio la toate farsele pe care i le-am facut si care, din cand in cand, ne-a pus la punct. Pana a aparut Kim! Cum naiba si-a dat seama ca Sam si Heaton simt ceva unul pentru celalalt nu stiu si va ramane o enigma, dar sunt bucuros ca a facut-o si ca i-a determinat sa-si arate amandoi sentimentele.

Gemeni! Privirea imi fuge pe bruneta si aproape pufnesc in ras cand ma gandesc ce ii asteapta! Dar nu ma mir ca au reusit performanta asta! Kim si Hayden... Astia doi au avut ceva special de cand s-au cunoscut! Atractia dintre ei a fost si este vizibila cu ochiul liber, ceva nu am mai vazut la nimeni altcineva! Aproape ca ieseau scantei de cate ori erau impreuna si la fel e si acum. Si se mai mira ca toti ne asteptam sa se casatoreasca! Singura surpriza din partea lor este ca nu sunt *deja* parinti, dar cred ca asta doar din cauza lui Kim, caci de ar fi fost dupa nebunul de Hayden...

Iar Marlene... Inima mi-o ia la galop cand ii vad zambetul fericit si stralucirea din priviri! Inca mi se taie respiratia de cate ori o privesc, chiar si dupa atata timp! Nu stiu ce am facut de sunt atat de norocos incat sa o am si tot ma mai mir ca a acceptat sa se casatoreasca cu mine, mai ales in conditiile in care am cerut-o! Dar *stiu* ca, asa nebun cum sunt, nu m-as potrivi cu nimeni altcineva mai bine!

Pe cat este de finuta si cu tot aspectul ei fragil, Marlene este suficient de puternica incat sa ma suporte si, trebuie sa recunosc, sa ma puna la punct! O singura dojana din partea ei sau o privire dezamagita e suficient pentru mine sa stiu cand depasesc anumite limite sau ca trebuie sa ma abtin. Dar partea buna e ca si ea glumeste la fel mult si nu ma voi plictisi alaturi de ea niciodata!

-Bermude... In insulele Bermude mergem! raspund in sfarsit, incantat de idee. Am retinut o vila cu plaja particulara pentru ca vreau sa fim singuri cat mai mult! adaug razand.

-Bermude? exclama Heaton surprins. Daca dispareti prin triunghiul ala?

-Ce? Cum sa disparem? Doar nu ne fura extraterestrii!

-De tine nu stiu daca o sa ne fie dor, dar Marlenei o sa ii simtim lipsa! spune si Hayden atat de serios incat ma intreb daca nu este chiar asa.

-Ma simt tradat de proprii mei frati! spun indignat si ma incrunat cand ii vad ca isi dau coate, stiind ca mai urmeaza ceva.

-O sa te simti si mai tradat la noapte, cand noi doi o sa te pazim! adauga Hayden cu gura pana la urechi.

Ce naiba?

-Despre ce dracu' vorbiti?

-Despre noaptea dinaintea nuntii! imi explica el. Vei dormi la noapte intr-una din camerele de oaspeti, nu cu Marlene!

Fir-ar sa fie! Am uitat ca si noi le-am facut-o lor!

-La noi nu se pune! spun repede, sperand sa scap. Locuim deja impreuna de aproape un an de zile!

-Sam era gravida si asta nu a contat! ma ataca si Heaton si nu pot sa ma abtin sa nu ma stramb la el.

-In mod normal, fetele ar avea grija de Marlene, dar in conditia lor..., imi explica Hayden ce pare extrem de fericit de situatie. Nu am de gand sa-mi las nevasta insarcinata sa nu doarma o noapte intreaga doar ca sa nu-ti faci tu de cap!

Nu-mi vine sa cred! Daca fetele ar fi dorit sa se razbune, mai ca as fi inteles, dar proprii mei frati sa se intoarca impotriva mea?!

-Noi am rezistat, o sa rezisti si tu! adauga Hayden batandu-ma pe umar ca sa ma consoleze, dar tot ma uit urat la el.

-Da, ai rezistat si uite unde ai ajuns! Ve-ti fi curand patru! Nici nu vreau sa imi imaginez cate paturi ati rupt in Bora Bora de ati ajuns sa faceti gemeni!

-O sa iti vina si tie randul sa fii in situatia asta si sa vezi ce ne vom distra noi atunci! imi spune razand.

-Oh, nu! Noi nu vrem copii! spun imediat. Marlene m-a amenintat ca ma castreaza daca nu o las sa termine facultatea!

Hohotele lor de ras ma uimesc si ma nedumiresc totodata.

-Da, si Kim avea un plan din asta, imi explica Hayden, dar s-a schimbat pe parcurs!

-Nici noi nu am planificat sarcina, adauga Heaton serios, dar nu regret nici o secunda si nici Sam!

-Noi o sa asteptam sa vedem cum va descurcati voi si sa testam cat de rezistenti sunt copiii! le explic ranjind. Daca rezista la scaparile din brate sau...

-Sa nu va apropiati de copiii mei! aproape ca striga Hayden, privindu-ma ingrozit.

-Sau de al meu! adauga imediat si Heaton, la fel de speriat.

Da, de parca am avea vreo sansa! La cat sunt astia doi de obsedati, nu cred ca-si vor lasa copiii din brate pana pe la doi-trei ani!

-Promite ca stai departe de Marlene la noapte si te lasam in pace!

-Macar sa dormim impreuna putem? incerc sa ma targuiesc si obtin doua priviri incrunstate.

De cand ne-am mutat impreuna, nu a fost noapte in care sa fim despartiti! Cum naiba sa pot adormi fara ea langa mine?

-Si nu uita ca viitorul tau socru doarme la doar doua usi de ea! mai invarte Hayden putin cutitul in rana. Nu stiu cine a inventat chestia asta si care e rostul ei, dar nu o sa mori, te asigur!

Asa ca iata-ma, o ora mai tarziu, intrand intr-o camera in care nici patul nu tine cu mine fiindca nu il cunosc si nu imi gasesc locul! Gandul ca Marlene doarme acum in patul meu, din camera mea, ma rog, fosta mea camera, ma face sa zambesc si sa ma simt ceva mai bine.

-Ce faci, iubito? intreb cinci minute mai tarziu, oftand in telefon.

-Incerc sa adorm! ofteaza si ea si un zambet larg mi se aterne pe fata.

-Nu poti dormi fara mine! constat incantat.

-Tu poti?

-Nu! Parca am furnici in pantaloni, iar patul e prea tare si gol! recunosc.

-Pantaloni? De cand dormi tu cu pantaloni pe tine?

Gandul ca si ea sta in pat ca de obicei, goala, la doar cativa pasi de mine, ma face sa injur in surdina si ma chinuie si mai mult. Fir-ar sa fie de treaba! Cum sa o las sa se chinuie cand stiu ca nu poate dormi fara mine? Doar cu cearceaful infasurat pe mine, ies din camera mea si ma strecor in cea care imi tine viitoarea sotie departe de mine.

-Ce cauti aici? ma intreaba susotind cand ma strecor in pat si rasuflu usurat cand o simt in bratele mele.

-Iubito, nu pot inchide ochii fara tine si daca nu vrei sa aratam dimineata ca niste zombi cu ochii bulbucati si inconjurati de cearcane uriase, asta e singura solutie! Acuma taci si dormi sau rupem patul!

Ma multumesc insa sa o sarut scurt si oftez resemnat, cu buzele pe gatul ei.

-Macar sa fiti cuminti! aud vocea lui Hayden de pe coridor, insotita de chicotitul lui Kim.

Mai mult ca sigur ca brunetei ii este iarasi foame sau pofteste la ceva de bantuiie prin casa si nu-mi lasa fratele sa doarma!

-Pofta buna! le raspund razand, apoi o strang pe Marlene mai aproape.

Modul in care se ghemuieste langa mine si adoarme linistita ma face sa zambesc incantat. Si, cu gandul ca mai avem doar cateva ore pana sa fie sotia mea, adorm si eu imediat.

EPILOG

KIM

-Daca ne grabim?

Glasul tremurat al Marlenei ma face sa imi mut privirea pe chipul ei ce pare ingrijorat. Imi amintesc ca am avut si eu cateva clipe de indoiala, asa ca ii zambesc intelegatoare.

-Crezi ca peste un an sau doi vei simti altceva? Ca il vei iubi mai putin? o intreb.

-Nu! raspunde imediat atat de categorica incat pufnim in ras.

-Atunci iti ai raspunsul!

-Voi va grabiti?! bombane ironica Sam care se invarte in jurul nostru. Eu ce sa mai spun?

-Dar il cunosti pe Heaton de cand erati copii! cauta Marlene o justificare.

-Atunci ce mai spui de Kim? Astia doi s-ar fi casatorit la o saptamana dupa ce s-au cunoscut! continua Samantha si ma face sa ma incrun.

-Ba nu-i adevarat! neg imediat si o vad dandu-si ochii peste cap si nu considera necesar sa ma convinga.

-Suntem atat de tineri! Daca se razgandeste mai tarziu? Daca nu o sa ma mai iubeasca? se impacienteaza ea si mai tare. Sau si mai rau, daca se indragosteste de alta?

-Uita-te la tine! ii spune Marlenei aratandu-i oglinda. Esti superba si Holden, oricat de nebun e el, e topit dupa tine! Si asa va fi mereu! Li cunosc pe barbatii astia de cand eram copii, ai dreptate! I-am privit de pe margine cum au avut o gramada de aventuri, schimbando fetele mai ceva decat ciorapii! La naiba, i-am vazut si cu mai multe fete in aceeasi zi! Cine ii poate condamna?! Sunt tineri si sexi toti trei! si atat eu cat si Marlene o privim cu gura cascata. Dar pot sa iti spun cu siguranta un lucru: odata indragostit, un Morgan ramane indragostit! Ti-o spun din proprie experienta, iar Kim iti poate confirma!

Fara sa vreau, aprob vehement din cap, desi mintea incearca sa se acomodeze cu ideea ca blonda mea cumnata gravida in luna a opta isi considera cumnatii sexi! Nu ca nu ar fi, e drept!

-De cand te-a cunoscut, Holden nu are ochi decat pentru tine! isi continua Sam discursul plimbandu-se incet in timp ce eu si Marlene o urmarim tacute cu privirea. Si trebuie sa recunosti ca erati de mult casatoriti daca era dupa el! Din primavara se milogeste de tine, doar tu ai amanat pana acum! Si n-ati putut adormi aseara decat impreuna! trage ea concluzia oprindu-se in sfarsit din miscarea care ne-a ametit.

-Si tu stii? intreaba Marlene uluita.

-De parca nu ar fi auzit toata casa bombanitul lui Holden si stilul lui caracteristic de a intra si iesi pe usi! exclama disperata Sam si facandu-ne sa pufnim in ras.

Inca zambim cand ne luam locul langa barbatii nostri si scap un oftat adanc cand il privesc pe Hayden.

-Ce s-a intamplat? ma intreaba acesta ingrijorat.

-*Esti sexi!* raspund ridicand din umeri si nu explic mai multe, in ciuda faptului ca il vad ridicand uluit din sprancene.

-Asta ai descoperit-o tu sau ti-a spus-o cineva? intreaba banuitor.

-Cumnata ta! ii spun oftand din nou.

-Marlene? si este acum de-a dreptul socat ca mireasa ar putea vorbi despre cat este el de sexi.

-Nu, Samantha! il bulversez si mai mult si facandu-l sa ii arunce lui Sam o privire sperziata. A spus ca sunteti sexi toti trei! Si are perfecta dreptate!

Mainile lui ma cuprind imediat si imi lipeste spatele de pieptul lui si, in timp ce palmele lui imi mangaie usor abdomenul, isi apropie buzele de urechea mea, facandu-ma sa ma infior.

-Iubito, credeam ca o ajutati pe Marlene sa se pregateasca! spune incet incat sa aud numai eu. Despre ce naiba ati vorbit?

-Despre barbati, normal!

-Barbati?! ridica acum vocea si ma intoarce spre el, privindu-ma atent. Ce dracu'?! Femei maritate si gravide sa vorbiti despre barbati!

Faptul ca imi flutur marunt genele si zambesc nevinovat il face sa se incrunte.

-Barbati in general sau unii anume?

-Tu ce crezi? il intreb zambind apoi ma intorc sa vad mireasa ce se apropie, cu pasi masurati, la bratul tatalui ei.

Marlene e rosie toata in obraji si se vede ca este emotionata, dar nu mai exista nici o ezitare in toata fiinta ei. Ochii ii stralucesc si privirea o are fixata pe Holden care o asteapta sorbind-o din priviri, mai serios decat l-am vazut vreodata.

Exact ca si noi, se privesc in ochi tot timpul slujbei si, la cum ii cunosc, nici ei nu sunt mai atenti la ce se vorbeste decat am fost noi. Marlene sopteste un "da" timid, tipic ei, insa raspunsul lui Holden se aude clar si raspicat, facandu-ne sa radem.

In mod ciudat, Holden pare de-a dreptul transformat! Nu mai este baiatul pus pe sotii, cu gura pana la urechi, arata... matur! Un barbat adevarat care isi ia juramintele in serios!

-Chiar sunteti sexi! Toti trei! soptesc cateva ore mai tarziu, in timp ce dansez usor cu Hayden pe ritmurile lente ale unei melodii, iar fratii lui danseaza langa noi.

Sunt cei mai frumosi barbati din intreaga adunare si, desi isi tin fiecare nevestele in brate, atrag o gramada de priviri pofticioase. Hayden isi arunca privirea in jur si zambeste larg.

-Neh, aratam asa numai din cauza voastra! imi sopteste strangandu-ma mai aproape.

O multime de priviri sunt fixate pe noi, cele trei perechi, dar cea mai fierbinte este cea a lui Henry. Si mandra! Mandra din cale-afara! As putea jura ca are lacrimi in ochi, dar zambesc fericita cand imi mimeaza din buze un "multumesc" din inima!

Zgomotul puternic de geam spart ne face sa intepenim si privim cu resemnare mingea de baseball ce patrunde in bucatarie, trecand printre mine si Sam, ratand la milimetru bolul cu salata de fructe, spargand doua pahare si oprindu-se, in cele din urma, pe gresia de pe jos.

-E toata lumea intreaga?

Un Holden speriat da navala pe usa si nu pot sa nu ma intreb cum de n-a intrat si el pe geam!

-Te-ai speriat, iubito? se apleaca asupra lui Marlene ce sade linistita pe un scaun si nu a schitat niciun gest macar, sarutand-o scurt.

-Suntem bine, se incrunta la el, mai putin cele doua pahare! Iubitule, a cata oara spargi geamul lui Kim?

-Luna asta? Cred ca... a treia oara! raspunde Holden ranjind si mangaind abdomenul umflat al Marlenei. Ce sa fac? Trebuie sa ma antrenez pentru cand o sa joc baseball cu pustiul nostru!

Cei doi au terminat facultatea în vara, si-au deschis o firma de arhitectura si... acum asteapta sa devina parinti. Marlene este deja în luna a noua si ii da emotii lui Holden cu fiecare tresarire pe care o are.

-Sigur esti bine? o intreaba din nou cand o vede foindu-se pe scaun.

-Suntem bine! raspunde ea chicotind. Mai bine du-te la copii pana nu mai spargi ceva pe-aici! iar Holden iese cu o fata de copil mic certat de mama lui.

-Ceva pagube majore?

Vocea lui Hayden ma face sa ma intorc brusc spre el si inima mi-o ia la galop cand il vad, ca de obicei, chiar si dupa cinci ani. Faptul ca ma smuceste în bratele lui cu gestul care mi-e atat de drag si ma saruta flamand nu ma ajuta cu nimic, doar imi adanceste golul din stomac si imi face picioarele sa se inmoaie de parca m-ar saruta prima oara.

-Am sunat deja pe cineva sa vina sa inlocuiasca geamul! sopteste pe buzele mele si zambeste incantat cand imi simte reactia corpului.

-Mami, noi am fost cuminti!

Vocea subtilica ne face sa ne intoarcem privirile, prin geamul spart, spre curtea larga. Hunter si Hudson ne zambesc larg amandoi, alaturi de varul lor, Scott.

-Stiu, iubitele! Matusa Marlene il va pedepsi pe unchiul Holden mai tarziu! raspund razand. Mai jucati-va putin, apoi vom taia tortul!

Chiotele vesele ce rasuna imediat ne fac pe toti sa pufnim în ras, inclusiv pe micutul Stuart ce sade bine, mersi în poala mamei mele, pe un sezlong, în timp ce Henry este arbitru.

Gemenii nostrii, Hunter si Hudson, implinesc astazi patru ani, motiv pentru care ne-am strans cu totii la noi acasa. Casa de vis pe care eu mi-am imaginat-o si am proiectat-o la cursul lui Patrick si de care Hayden s-a apucat de construit imediat ce ne-am întors din luna de miere, reusind sa o termine si sa ne mutam în ea cu exact o saptamana înainte sa nasc.

Privirile ne raman pe cei doi pusti care se agata de picioarele lui Holden întors din nou pe "teren".

-O sa fii pedepsit! il previne Hudson, dar vocea ii suna de parca s-ar bucura.

Piciorusele lor grasute ii poarta apoi, in fuga imprastiata si tipica copiilor mici, spre Henry care ii ridica fericit pe amandoi in brate vorbindu-le despre joc. Amandoi au julturi in genunchi si tresar de fiecare data cand ii vad fugind asa, cu gandul la alte cazaturi si julturi. Dar m-am invatat deja ca nu ii pot struni! A fost mai greu cand au inceput sa mearga si eram singura cu ei. Parca se intelegeau si niciodata nu fugeau amandoi in aceeasi directie, in timp ce eu ma perpeleam dupa care sa ma iau!

Desi sunt gemeni si amandoi seamana extrem de mult cu Hayden, nu sunt identici. Amandoi au parul brunet si ochii minunati ai tatalui lor, dar firile le sunt complet diferite. Hunter, care s-a nascut primul, este mai serios si incrunatura de pe fetisoara lui aduce atat de mult cu Hayden cum era cand l-am cunoscut! Cum *era*, fiindca acum are mai tot timpul un zambet pe buze si rareori se mai incrunta! Hudson, in schimb, e mult mai vesel si zambeste mai mereu, mostenind firea mea, banuiesc.

Heaton si Samantha s-au mutat si ei in casa noua dupa nasterea lui Scott si banuiesc ca in prima lor noapte acolo l-au conceput pe Stuart. Scott arata ca un Heaton in miniatura si e la fel de serios ca si tatal lui, iar faptul ca e mai mare cu trei luni decat gemenii si cu doi ani decat fratiul lui, il face sa se simta important si se comporta extrem de grijului cu ceilalti. Stuart este blond ca Samantha, dar amandoi au mostenit ochii familiei Morgan si sunt mai mult decat convinsa ca toti patru vor zdrobi destule inimi peste cativa ani, asa cum au facut-o si tatii lor!

Odata ce noi patru ne-am mutat, nici Holden si nici Marlene nu au mai dorit sa ramana in apartament si s-au mutat la Henry care se plangea mereu ca e tot singur si sunt ferm convinsa ca fostii nostri vecini de bloc au dat o petrecere cand au scapat de noi! Cu exceptia gemenelor de la etajul unu care au ramas fara principalele obiective de urmarit: barbatii nostri!

Nasterea gemenilor a generat discutii aprinse intre mine si Hayden privind numele copiilor, dar am castigat eu, ca intotdeauna. El dorea ca numele lor sa inceapa cu K, de la Kim, dar eu am dorit sa duc traditia mamei lui mai departe. Astfel, mai avem in familie doi baieti al caror nume incepe cu H: Hunter si Hudson.

Copiii lui Sam si Heaton au nume care incep cu S, de la Samantha, iar baietelul lui Holden si Marlene se va numi Michael, preluand initiala mamei lui.

Poate ca unii ar spune ca suntem o familie de nebuni sau, in cel mai bun caz, de ciudati, dar n-as schimba-o pentru nimic in lume! Pentru mine, pentru *noi*, este familia perfecta!

-Sunt curios cum se va imparti tata cand va naste si Marlene! imi sopteste Hayden si radem amandoi. Era disperat cu naveta intre noi si Heaton, acum ii va fi si mai greu!

Da, ii va fi, dar se va bucura de fiecare clipa, caci n-am vazut bunic mai innebunit dupa nepotii lui ca el! Afacerile familiei au fost preluate de Hayden si de Heaton, el retragandu-se de tot. Nu exista zi in care sa nu ne viziteze si sa nu stea cu orele ca sa se joace cu copiii! M-a ajutat la imbaiatul si schimbatur lor atunci cand Hayden era inca la cursurile din ultimul an si de la mine fugea la Sam ca sa-si petreaca timpul si cu Scott.

Rusul mamei ne face sa ne intoarcem privirea spre ea si bratele lui Hayden se strang mai tare in jurul meu in timp ce o privim jucandu-se cu Stuart.

-Uite ce bine ii sta! imi sopteste la ureche si se lipeste sugestiv de mine.

-Oh, nu! Sa nici nu te gandesti! tresar sperziata si dau sa ma retrag din imbratisare, fara sa reusesc sa ma depariez un milimetru macar.

-Ok, am inteles! incepe Hayden sa rada si ma intoarce cu fata spre el, prinzandu-mi obrazii in palme. Sunt mai mult decat fericit si cu trei! imi spune cu o secunda inainte sa ma sarute.

De parca asta ar fi fost un semn, aparatul de supravegheat copii aflat in bucatarie ne anunta ca cineva s-a trezit! Ochii lui Hayden stralucesc incantati si, dupa inca un sarut, se grabeste sa iasa din bucatarie.

-Sunt chemat la datorie! ne spune peste umar, dar stim ca nici una dintre noi nu am avea nici o sansa sa ii luam locul.

Privirea mi se intoarce la mama si zambesc. Cateva din contractele pe care le aveam eu le-a preluat ea, cu exceptia celui cu Steve, iar pe restul nu le-am mai prelungit atunci cand au ajuns la termen. Era evident ca ma voi stabili in Houston, iar viata de familie nu imi va permite sa calatoresc si sa ma ocup mai departe de afacerile din LA.

Chiar si asa ocupata, mama isi face timp sa ne viziteze destul de des, la fel ca si Steve, care e nasul gemenilor si care trebuie sa apara si el dintr-un moment in altul. A trebuit sa treaca ceva timp pana ca el si Hayden sa nu se mai priveasca urat, dar au reusit sa treaca peste resentimente si acum sunt chiar buni prieteni. Poate si faptul ca Steve s-a logodit a ajutat, astfel ca Hayden nu ma mai tine lipita de el de cate ori e Steve prin preajma.

Exact cand am terminat de strans impreuna cu Sam toate cioburile provocate de mingea buclucasa, pe usa bucatariei isi face intrarea Steve, alaturi de logodnica lui, Gabrielle.

-Am ajuns la timp? intreaba el ingrijorat si ofteaza usurat cand vede tortul pregatit.

-La fix! il linistesc in timp ce ii imbratisez pe amandoi.

-M-a stresat tot drumul ca o sa intarziem, desi *el* este motivul pentru care am plecat atat de tarziu! imi explica Gabrielle.

Roscata cu ochi albastrii este de un calm perfect, calm ce aduce echilibrul necesar vietii agitate pe care o duce Steve. Nu le va fi usor impreuna, nu cand cariera lui Steve ii tine mai tot timpul pe drumuri, dar au rezistat doi ani deja si stiu ca vor rezista si de acum inainte.

Un zambet larg mi se aterne pe fata in timp ce ii spal pe Hunter si Hudson si ii schimb de hainele pline de pamant si iarba. Pentru a nu stiu cata oara, ma bucur ca s-a ales praful de planul meu renumit! Cele doua minuni din bratele mele fac mai mult decat o mie de planuri! Semanand atat de mult in partea lui Hayden, ma astept sa am parte de o gramada de nazdravanii si emotii din partea lor, dar le astept cu nerabdare. Va fi interesant de privit, chiar daca stiu ca ma vor duce la disparare uneori!

In sufrageria larga, toata lumea asteapta cu nerabdare momentul taierii tortului. Mama si Henry, mai mult ca sigur obositi de cei mici desi nu vor s-o recunoasca, povestesc aprins si razand intr-un colt, probabil despre nazbatiile vreunuia dintre copii. Holden sta pe canapea alaturi de Marlene, mangaindu-i usor abdomenul, dar ranjetul incantat de pe fata imi da de inteles ca ii spune Dumnezeu stie ce prostii Marlenei care se scutura de ras. Samantha, cu Stuart in brate, ii gangureste ceva razand in timp ce se chinuie sa-i scoata mainile din parul ei si pentru care cel mic se pare ca are o adevarata obsesie, obsesie care imi va lasa cumnata cheala daca nu va scapa de ea in curand! Heaton e alergat prin toata incaperea de un Scott ce pare ca nu vrea sa fie spalat, dar nu stiu care dintre cei doi se distreaza mai tare: cel urmarit sau tatal lui, ce are un zambet incantat intins pe toata fata.

-Steve! se aude la unison vocea subitrica a baietilor mei si dau navala peste nasul lor care se lasa in genunchi sa ii imbratiseze.

Nu isi dau rand care sa ii povesteasca mai multe celui pe care nu l-au vazut de cateva saptamani, dar Steve reuseste cumva sa isi imparta atentia spre amandoi, ascultandu-le aventurile din ultimul timp.

Glascioarele lor cristaline se opresc brusc, insa incantarea pe care o vad in ochii lor imi spune ce s-a intamplat chiar inainte sa ma intorc si sa il vad pe Hayden. Dar nu el este cel ce atrage atentia tuturor, ci micuta printesa din bratele lui.

Hailey, fiica noastra in varsta de noua luni, sta ghemuita in bratele tatalui sau si ne zambeste larg. Rochita roz si bentita cu fundita din parul intunecat se potriveste perfect cu ochii albastri si obraji

bucalati. De parca ar sti ca a devenit centrul atentiei, gangure putin spre cei ce o privesc fascinati, apoi isi ascunde timida fata la gatul unui Hayden ce ranjeste mandru si incantat.

De cand ne-am casatorit, singurul motiv pentru care sunt geloasa este... Hailey! Din clipa in care s-a nascut, a trebuit sa ma lupt cu Hayden pentru a o putea tine si eu in brate! Noroc cu momentele cand trebuia sa o alaptez si ca sotul meu mai are si afaceri de condus, altfel nu as fi putut sa ma ating de ea! In plus, de parca asta nu ar fi de ajuns si Hunter si Hudson vor sa stea mai tot timpul cu ea, fiind la fel de posesivi!

Fiind singura fetita din familie, e cel mai rasfatat copil si... cel mai protejat! Intreaga familie se invarte in jurul ei si micuta papusa nu e singura niciodata, invatand deja sa ii invarta pe toti dupa bunul ei plac!

Dragostea cu care o priveste Hayden, aceeasi ca si pentru baieti, aproape ca imi aduce lacrimi in ochi.

Cand am plecat din Los Angeles am parasit o casa superba, mare si... goala din cauza ca mama era mai mult plecata. Mi-am dorit sa fiu o studenta normala, cu prieteni adevarati si credeam ca stiu ce doresc de la viata. Intalnirea cu Hayden a schimbat totul! Nu sunt studenta care am sperat sa fiu si am renuntat la unele din visele mele, dar am castigat ceva mult mai important: o familie minunata si perfecta! Si nu as schimba absolut nimic!

Doua brate ma cuprind si ma intorc brusc spre ochii verzi care m-au ametit de cand i-am vazut. Acelasi curent imi trece prin tot corpul, ca si prima data cand m-a atins si pielea mi se infioara in timp ce ard pe interior. Saruturile lui Hayden au ramas la fel de naucitoare si ma lasa fara suflare asa cum au facut-o mereu si *stiu* ca o vor face si de acum incolo. Atractia puternica care a existat intre noi din prima clipa nu a trecut, e tot aici, ba chiar s-a intensificat cu trecerea timpului.

-Ai acelasi gust de ciocolata si parfum de vanilie ca si in ziua cand te-am cunoscut! imi sopteste uimit si ma saruta din nou, la fel de flamand.

Cand nevoia de aer ne face sa ne oprim, privirile ne fug roata peste toti cei dragi noua si se opresc pe cele trei fiinte nascute din dragostea noastra. Hunter si Hudson stau pe jos, de o parte si alta a lui Hailey si se joaca cu ea. In ciuda varstei lor crude, au o atitudine atat de protectiva fata de sora lor incat ne fac sa zambim!

-O noua generatie, un nou triplu H! spun incantata si radem amandoi.

-Esti fericita, iubito? ma intreaba Hayden in timp ce ma soarbe din priviri.

-O, da! In al noualea cer! recunosc imediat si ma intind dupa un nou sarut.

SFARSIT